

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RAI AREN

HERKESİN SAKLADIĞI BİR SIR VARDIR,
KUMLARIN BİLE...

SIR

Alex, Mısır'da bir arkeoloji kazısında çalışan genç ve güzel bir arkeologdur. Alex güneşin altında çalışırken uyuya kalır. Uyurken kumlara gömülmüş antik bir sandığı bulmalarına yardımcı olacak bir rüya görür. Gördüğü bu rüya üzerine yaptığı kazıda bir sandık bulur. Sandığın içinde metal bir silindir ve parşömenler vardır. Yapılan inceleme sonucunda silindirin ve parşömenlerin 12.000 yaşında olduğunu öğrendiğinde şoke olur.

Bu parşömenlerin eski Mısır medeniyetinden önce bu bölgede yaşamış ve kendilerine Kierani diyen bir medeniyeye ait olduğunu anlar. Bulduğu silindirin yapıldığı gizemli metalin de dünyaya ait bir element olmadığı ortaya çıkar. Alex ve arkeolog arkadaşı bu gizemi çözmek için maceralı bir yolculuğa çıkarlar.

Hem geçmiş zamanda, hem de günümüzde geçen bu romanı, tarihi ve macerayı seven okurlar ellerinden bırakamayacaklar. Maceraya hazırsanız bu harika romanı hemen okumaya başlayın...

SİP

SIR

RAI AREN

SIR

RAI AREN

Genel Yayın Yönetmeni: Oya Uğur

Editör: Ahmet Seyrek

Çeviri: Sinem Kırgeç

Kapak Tasarım: Deniz Karatağ

Film-Baskı: Berk Grafik

STEP MATBAACILIK

Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11

Mahmutbey-Bağcılar/İSTANBUL

Tel: (0212) 446 88 46

www.stepajans.com

Sertifika No: 12266

1. Baskı: Eylül 2011

ISBN 978-605-5422-31-8

Bu kitabın yayın hakları, Kalipso Lüks Yayınları'na aittir. Yayıncının izni olmadan yayınlanamaz, kopyalanamaz ve çoğaltılamaz.

Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Kalipso Lüks, Noka Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Abide-i Hürriyet Cad. Hak Apt. No: 21 Daire: 2

Şişli/İstanbul

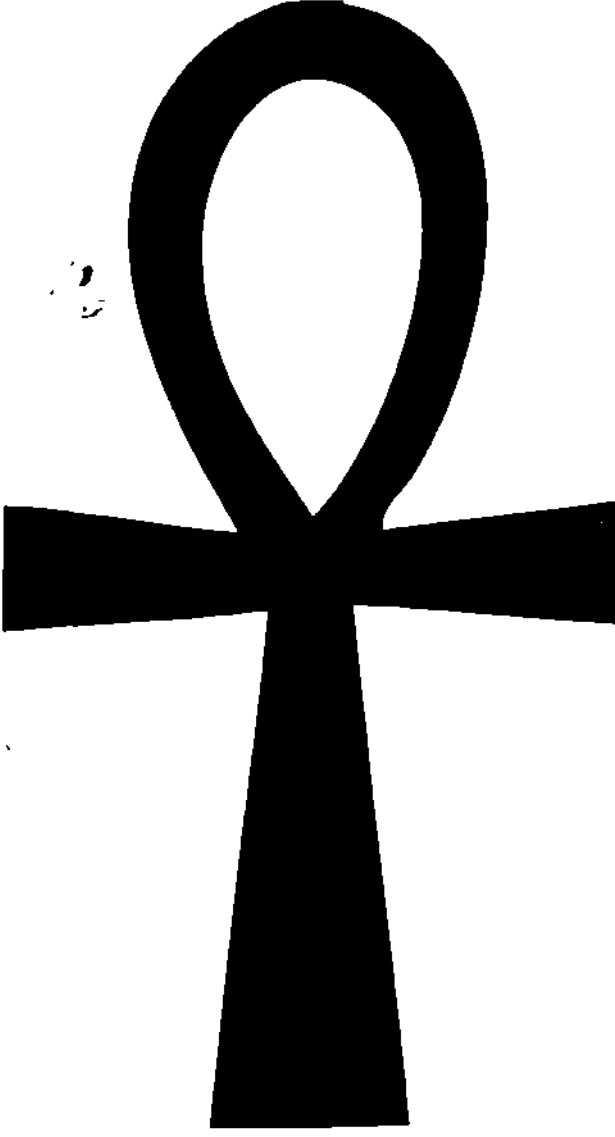
Tel: 0212 343 10 23 (pbx) Fax 0212 343 10 24

www.noktakitap.com.tr/e-mail:info@noktakitap.com.tr

SIR

RAI AREN

Ç.n: ANKH: “T” harfinin üzerine oturtulmuş küçük bir daire-den oluşan, en yaygın eski Mısır sembolüdür. “Nil’in anahtarı”, “yaşamın anahtarı” ya da “kulplu haç” olarak da bilinen Ankh “sonsuz yaşam” anlamına gelen eski bir Mısır hiyeroglif işare-tidir. Hem fiziksel, hem de sonsuz yaşamın sembolik bir temsili olarak kabul edilir.

M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

Girişin dışında meşale ışığı titreşirken tapınakta boğuk sesler yankılandı. Savaşların katılaştırdığı birkaç asker içeriye girmeye çalışarak kapıyı yumrukluyordu. İçeride, nefes nefese ve korkmuş iki rahip umutsuzca kapıyı sürgülemeye çalışıyorlardı. Diğer üç rahip tapınağın arkasına, daha içeride bulunan bir mabede doğru koştular. Uzun siyah saçları sıkı bir şekilde örülmüştü ve dalgalanan, beyaz cübbeleri ve koyu kahve deri sandaletleri vardı. Tenlerinde güzel bir altın parıltısı vardı. Her birinin boynunda ortasında parlayan bir taş bulunan, ankh şeklinde bir tılsım asılıydı.

Rahiplerden biri sıkıca göğsüne bastırdığı bir parşömen defter taşıyordu. Küçük odanın içinde önünde alçak bankların bulunduğu ahşap bir mihrap vardı. Duvarlar kutsal olayların, törenlerin ve ibadet görüntülerinin resimleriyle süslenmişti. Rahipler iyi gizlenmiş bir gizli kapıyı çılgınca açmaya çalışarak bankları kenara çektiler.

Rahiplerden biri fısıldadı. “Buradan çıkış yok, bir şeyler yapmalıyız!” Konuştukları dil çok eski bir dildi.

“Kaçma şansımız yok” dedi bir diğeri, “ancak defteri aşağıdaki sandığın içine saklamalıyım. Defter korunmalı. Askerlerin içeriye girmesine izin vermemelisiniz!”

Üç rahip sonunda gizli kapıyı açmayı başardılar ve önlerine toprağa oyulmuş nemli, karanlık bir geçide uzanan dik bir merdiven çıktı.

“Hemen döneceğim!” dedi rahip. Elinde parşömen tomarıyla, kaba, toprak basamaklardan koşarak indi. Merdivenlerin sonunda kapağına oyulmuş büyük, güzel, karmaşık detaylarıyla üzerinde ankh bulunan taş bir sandık vardı. Rahip sandığı açtı, içinden değerli taşlarla süslenmiş iki koruyucu silindir çıkardı ve parşömen defterleri silindirlerin içine koyup sıkıca mühürledi. Parmağını kapaktaki pürüzsüz oyulmuş ankhın üzerinde saygılı bir biçimde gezdirerek içinde gizlenen sırnın ve güçlü bilginin güvende kalması için sessiz bir dua okudu.

Zaman tükeniyordu. İşgalciler kapıyı kırmak üzereydiler. Çaresiz kalan gizli geçidin dışındaki rahipler, arkadaşlarını aşağıda bırakarak gizli kapıyı çarparak kapattılar. Hemen gizli kapıyı sakladılar ve bankları önüne yerleştirdiler.

Çeliğin çınlaması ve bağırان tehditkâr sesler duyuldu. Düşmanlarının yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı. Kendilerine ulaşmalarına artık saniyeler kalan askerlerin saldırısıyla karşılaşmak için cesurca beklediler.

İlk asker tapınağa girdiğinde rahiplerden biri başının arkasına bir değnekle vurarak onu yere yıktı. İkinci asker yüzüne vurulan bir meşaleyle darbe aldı ve acıyla yere yığıldı. Rahiplerden biri elini cübbesinin cebine attı ve küçük bir keseyi eline aldı. Keseden bir toz çıkardı ve kapıdan giren diğer askerın yüzüne fırlattı. Asker gözleri yanarken ve nefes almaya çalışken boğazını tutuyordu. İnce toz hızla adamın ses tellerini ve ciğerlerini yakmıştı. Ölümü sessiz bir ölüm olacaktı. Ciğere çekildiğinde öldürücü olan toz, askerın kalan son nefeslerini de bastırmıştı. Gözleri inana-

mamanın verdiği donuklukla sonuna kadar açılmış bir halde yere düştü. Yine de odaya birçok asker girmişti. Rahipler kahramanca mücadele ettiler, ancak ne sayı ne de saf barbarlık açısından onlar acımasız ve tehlikeli askerlerin dengi değillerdi. Başta kapıyı tutmaya çalışan iki rahip karınlarından vahşice bıçaklanmıştı; bir zamanlar saf beyaz olan cübbeleri koyu kırmızı kan lekeleriyle doluydu. Ölümcül yaralara boyun eğerek yere yıkıldılar.

Arkadaşlarının gözleri önünde katledilmesine şahit olan genç bir rahip acıyla haykırdı ve intikamlarını almak için ileri atıldı. Yerde yatan askerlerden birinin elinden bir kılıç kaptı ve saldırı- ganlara hücum ederek askerlerden birinin eline bir darbe indirdi. Adam acıyla haykırdı. Yaralanan ve öfkeyle dolan asker karşılık vererek palasını rahibin göğsüne sapladı. Genç adam dizlerinin üzerine çöküp kılıcın göğsünden çıkan kabzasını görmek için aşağıya doğru bakarken, asker kötü niyetli bir şekilde gülümsedi. Nefessiz kalan rahip vücudunun inkâr edemediği şeye inanama- yan gözleriyle yere düştü. Askerin ayaklarının dibine düşerken yanağından tek bir damla parlayarak süzüldü. Aniden, kör edici mavi bir ışık yolunun üzerindeki her şeyi neredeyse atomlarına ayırarak dışarıdan bir yerden tapınağın içine doğru parıldadı. Daha sonra düşük bir gümbürtü yükseldi. Büyük bir patlama yeri sarstı. Ahşap ve taş parçalara ayrılıyormuş gibi, gök gürültüsünü andıran sağır edici sesler duyuldu. Ateş ve yoğun sıcaklık tavanı çökerterek, herkesi içerde kıştırarak ve ezerek tapınağı parampar- ça ediyordu. Geriye kalan tek şey bir harabeydi. Aşağıda, yeral- tında, korkmuş ve kafası karışmış olan yalnız rahip korkunç pat- lamayı duymuştu. Ve sonra ölümcül bir sessizlik oldu...

1. BÖLÜM

KEŞİF, GÜNÜMÜZ, MISIR

“Mısır çölünün sıcağında çalışmaya bir gün alışabilir miyim bilmiyorum. Gerçekten bayılmak üzereyim” diye sızlandı Alex. Asıl adı Alexandra’ydı, ancak o basit, erkeğimsi olanı, Alex’i kullanmayı tercih ediyordu.

“Daha düzgün bir şapka almanı söylemiştim. Kafandakinin delikleri beynini pişirecek” dedi Mitch.

Gülümseyerek “Ama bu benim en sevdiğim şapkam! Ayrıca bununla biraz da Indiana Jones’a benziyorum” dedi ve uzun sarı at uyuğu zıplarken ve parlak gözleri oyunbazlıkla parlarken hayali bir kırbacı şaklattı.

Mitch ortağına gülümsedi, daha koyu renk olan gözleri ve teni yakıcı ışınlar karşısında ona daha fazla koruma sağlıyordu. “Gerçekliğe dön Alex! Yapmamız gereken çok iş var ve hızlanmazsak kızarmış ekmeklere döneceğiz. Dustimaine dün bulduğumuz antik aletlerin hafta sonuna kadar temizlenmesini ve sınıflandırılmasını istiyor.”

Mitch ve Alex, Giza’daki Büyük Sfenks’in yakınlarında çalışan kazı ekibinin üyeleriydi. Kendi işinin bittiği alandaki işlerin tamamen halledilmesi işini onlara veren Profesör Abner

Dustimaine'e rapor sunuyorlardı. Burası profesörün birçok antik mezar bulduğu ve artık çalışmalarını yoğunlaştırdığı büyük alandan fazla uzak değildi. Mitch ve Alex'i çalışmaları için bıraktığı antik mahzende çok az şey, birkaç alet, kırık çömlek parçaları bulunmuştu, ancak büyük bir öneme sahip bir şey bulunmamıştı.

“Sanırım Yaşlı Dusty (ç.n: Tozlu) aslında bunu bizim için çözdü” dedi Alex gözlerinin önüne gelen birkaç ısrarcı saç iterken.

“Gerçekten mi? Bunu asla tahmin edemezdim” dedi Mitch duyusuz bir sesle. Sonra yukarıya, genç kariyerleri boyunca ikisini de büyüleyen büyük esere baktı. “Yine de en azından Sfenks'e yakın bir yerde çalışıyoruz.”

“Evet, bu doğru” dedi Alex gözlerini kaldırıp anıta bakarak. “Sanırım bu kadar çok şikâyet etmemeliyim. Bu olağanüstü.” Hafifçe iç çekti. Bir süre sonra ortağına döndü. “Fakat hâlâ tam olarak kendi işimizi yapmıyoruz, öyle değil mi? Tek yaptığımız Yaşlı Dusty'nin alanının sınırlarının açıkça belirlendiğinden emin olmak ve onun arayamayacak kadar meşgul olduğu diğer parçaları aramak. Eminim şimdi düşüp ölsek farkına bile varmaz!”

“Tabii ki farkına varır, cesetlerimizi arabayla buradan çıkarmak başına fazladan iş açacak ve amele işlerini yaptıracak kimsesi kalmayacak. Nalları diksek gerçekten bizimle birlikte ruhunu teslim ederdi” diyerek güldü Mitch. Sonra biraz ciddileşti. “Yine de, Mısır'da çalışmak bir ayrıcalık ve bir onur Alex. Bu bizim hayalimizdi, hatırlamıyor musun?”

Alex her zaman taptığı babasını, Dr. Devlan Logan'ı düşünerek kafasını salladı. Ünlü bir Eski Mısır bilimcisi olan babası, onun Eski Mısır Bilimi'ne olan merakını ateşlemiş, dünyanın en uzun yaşayan ve en başarılı medeniyetinin tüm sihrine ve harikalarına karşı gözlerini açmıştı. Ölümü onu derinden yaralamıştı. Alex gö-

zündeki yaşı sildi. “Biliyorum haklısın Mitch. Bu kadar çok şikâyet etmemeliyim. Bu her zaman hayal ettiğimiz şeydi. Bazen zor geliyor işte. Keşke biri bize daha büyük işler yapma şansı verse, yani biliyorsun, potansiyelimizi görse, tıpkı babam gibi.”

Mitch ona sevgi dolu bir biçimde gülümsedi. Babasının onun için ne kadar önemli olduğunu ve onu ne kadar çok özlediğini biliyordu. “Görecekler Alex, bir gün görecekler” dedi cesaret vermeye çalışarak, ancak içinden kendisi de tıpkı onun gibi hissediyordu.

“Logan! Carver!” Orta yaşlı bir adam onlara sesleniyordu.

“Of, olamaz” diye fısıldadı Alex, profesör onlara doğru ağır ağır ilerlerken.

Profesör Dustimaine’in uzun, sıska bedenini arkasından onun hep var olan gölgesi Fessel C. Blothers takip ediyordu. Fessel’in babası yıllar boyunca üniversiteye milyonlar bağışlamış zengin bir hayırseverdi. Bu yüzden, düşük notlarına rağmen Fessel’e daha çok hak eden öğrencilere fırsatının sunulmadığı bir görev verilmişti. Birçok kişi Fessel’e çok içermişti, ancak para birçok şeyi, oldukça rekabetçi Eski Mısır Bilimi programında bir mevkiyi bile satın alabilirdi.

“Profesör Dustimaine, sizi beklemiyorduk...” diye konuşmaya başladı Mitch.

“Siz ikiniz her gün daha da geride kalıyorsunuz. Burada ne halt yiyorsunuz?” diye sordu profesör. Etrafa bakındı. “İşçiler neden bu kadar erken bıraktı?”

“Profesör” dedi Alex, “zaten bugünlük işlerini bitirmişlerdi ve Mitch ve benim kataloglama işimizi yetiştirmemiz gerekiyordu.”

“Of, Tanrı aşkına” dedi başını sallayarak. “O işçiler kullanılmak için buradalar ve siz onları yeteri kadar çalıştırmıyorsunuz. Üniversite onlara para veriyor ve biz paramızın tam karşılığını istiyο-

ruz! Siz ikiniz geride kalan tek adaylarsınız, bunun anlamı geride kalmamak için işçileri daha fazla çalıştırmaksa çalıştırın. Bizlerin onlara fazla mesai yaptırmak konusunda bir sıkıntımız yok.”

“Fakat profesör” diye açıklamaya çalıştı Mitch, “aslında onlara şu anda ihtiyacımız yok...”

“Mazeretleriniz beni ilgilendirmiyor, o işçilere fazla yüz veriyorsunuz.” Onlara yaklaşarak “Eğer kendinize çeki düzen verip daha iyi sonuçlar üretmezseniz ikinizi de programdan attıracağım” dedi ve öfkeyle çekip gitti.

Hâlâ patronunu arkadan onu takip eden Fessel küçümser bir şekilde gülümseyerek Mitch ve Alex’e baktı.

“Küçük sıçan...” diye duyulmayan bir ses tonuyla fısıldadı Alex, Fessel’in arkasından bakarken.

Alex ve Mitch azarlanmış olmaları yüzünden bozulmuş olmalarına ve çok yorulmalarına rağmen çalışmaya devam ettiler. Sabaha daha iyi bir başlangıç yapmak ve daha ince, detaylı işe girişmek için çamuru ve kumu temizliyorlardı.

“Off, çok terledim!” diye sızlandı Alex. “Giysilerimin içi kum doldu ve sırtım ağrıyor.” Oturduğu yerde doğruldu ve biraz gerindi. “Berbat bir gündü.”

“Bu kadar şikâyet etmeme konusunda bir şeyler söylememiş miydin sen?” diye sırttı Mitch.

“Çok acımasısın! Umanım milyonlarca kum tanesi iç çamaşırına girer” diye karşılık verdi Alex.

“Çoktan girdi” dedi Mitch yerine otururken. “Dustimaine’den ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?”

Alex bir kahkaha patlatıverdi.

Dustimaine'in sert sözleri yüzünden kendilerini daha da zorlayan ve yorgunluklarını görmezden gelen Mitch ve Alex sıcak Mısır havasında birkaç saat daha çalıştılar. Suları azaldığından vücutlarındaki su kaybı onlar için tehlike oluştuyordu. Bu kadar çok dışarıda kalmayı planlamamışlardı. Sonunda, Alex yorgunluktan tükenmiş bir halde oturdu. Keyfi kaçmış ve sessizleşmişti. Uzun bir gün olmuştu ve çabalarının sonucunda ortaya çok az şey çıkmıştı. Daha fazlası olacak mı diye merak etti. İç çekti ve geriye birkaç damla kalana kadar uzun uzun su içti. Kendini garip bir şekilde yorgun ve yenik hissediyordu. İçine bir umutsuzluk hissi yükseldi. Bu hissi kendine sakladı; Mitch'in bilmesini istemiyordu. Gözlerini kapattı ve uykuya dalarken üzerine bir ağırlık çöktü.

Uyandı. Yalnızdı. Panikledi ve ne zamandır uyuyorum diye merak etti. Mitch neredeydi? Ona seslendi ancak sesi uzak ve garipti. Neden bu kadar karanlıktı? Şüphesiz, Kahire'ye bu kadar yakinken biraz ışık olmalıydı. Kalbi hızla atmaya başladı. Bir sorun vardı, büyük bir sorun. Bağırmağa çalıştı fakat sesi ani, şiddetli bir fırtınanın içinde boğuldu. Bir sığınak bulmak için sendeleyerek dolaşmaya başladı. Görmüyor ve duymuyordu. Bir şeye takıldı ve sert bir şekilde yere düştü. Yere baktı, pantolonunun paçası yırtılmıştı. Takıldığı şey ay ışığında parıltıyordu. Daha yakından baktı; bu, üzerine bir ankh oyulmuş taş bir sandıktı. Sandığa dokunmak için elini uzattı ve elini üzerine sürdü, ancak sandık yanıyormuşçasına sıcaktı. Bir çığlık attı, eli kötü bir biçimde kabarmış ve yanmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı fakat sen-

deleyip düştü. Hava ağırlaşmış ve rüzgâr durmuştu. Sandık demir ocağındaki çelik gibi korlaşmıştı. Arkasında büyük bir patlama duydu. Ses Sfenks'in olduğu yerden geliyordu. Dönüp baktığında bir alev duvarının kendisine doğru geldiğini gördü. Isı çok yoğun-du, ciğerleri acıyla yandı. Çığlık attı, döndü ve koşmaya başladı.

“Alex!” diye bağırdı Mitch. Ortağı birden çığlık atmış ve uyuduğu yerden birdenbire fırlamıştı. Ödö kopmuştu. Alex körmüş-çesine çalıştıkları yerden koşarak uzaklaşırken ona bakıyordu. “Alex, dur! Ne yapıyorsun?” Kalkıp peşinden koştu.

Ortağını duymayan Alex, hâlâ görmekte ve hissetmekte olduğu alevlerden kaçıyor. Adımları kararsız ve düzensizdi. Kumdaki küçük çukuru görmedi. Sağ ayağı hızla içine girdi ve aniden durdu. Sert bir şekilde yere düşmüştü.

Mitch koşarak peşinden geldi. “Alex! Neyin var? Yaralandın mı?”

Bu kez onu duydu. Zihni bulanmış, allak bulak olmuştu. “Neredeydin?”

“Ne demek neredeydin? Tüm zaman yanıdaydım, sen şekerleme yaparken çalışıyordum.” Bacağını gördü. “Aman Tanrım, Alex, bacağını fena sıyırmışsın, kanıyor.”

Afallamış bir biçimde yırtılmış pantolonuna baktı, ama zaten daha önceden yırtılmıştı, öyle değil mi?

“Gel, ayağa kalkmana yardım edeyim.” Onu ayağa kaldırdı, ama Alex acıyla inledi.

“Sanırım bileğimi burktum” dedi.

“Çok kötü düştün” dedi Mitch. “Çok hantalsın” diyerek gülümsedi.

Alex biraz gülümsedi. Mitch her zaman kendini daha iyi hissetmesini sağladı. “Sanırım başparmağımı da burktum.”

Mitch yalnızca ona bakarak başını salladı.

“Ne? Ciddiyim, yaralandım!” diyerek surat astı, aklı yerine gelmişti. “Niye öyle bakıyorsun?”

“Neden birden deliler gibi koşmaya başladın? Bir an önce sessizce uyuyordun, sonra çıldırdın ve koşmaya başladın. Paçandan içeriye bir şey mi girdi?”

Alex şakayla Mitch’e vurdu.

“Ödümü patlattın, seni sersem” dedi. “Gerçekten, o da neydi öyle?”

Bir an alevlerin görüntüsünü hatırlayarak düşündü. Birden aklına eli geldi. Nefesi daraldı, yanmış etini göreceğini düşünerek elini uzattı. Ama yanık yoktu. Kafası karışmıştı. Yavaş yavaş daha fazla detayı hatırlamaya başladı. “Uykuya dalmış ve rüya görmüş olmalıyım. Gerçek gibiydi.”

Alex garip ve korkutucu düşü anlatırken Mitch dinliyordu. “Vay canına” dedi, “sanırım bugün başına fena güneş geçti.” Alnına dokundu; yanıyordu. “Hadi gidelim.” Alex yanında topallarken ona destek oluyordu.

“Bekle” dedi Alex, “neye takıldım?”

“Herhalde kendi ayağına.”

Alex dirseğiyle ona vurdu. “Hayır.”

Mitch canı yanmış gibi yaptı ve sonra gülmeye başladı. “Alex, saçların tutuşmuş gibi koşuyordun.”

Düştüğü yere baktı. Daha yakından bakmak için diz çökmeye çalıştı ama yine inledi. “Çömelmeme yardım eder misin?” diye sordu.

Mitch yavaşça eğilmesine yardım etti. “Belki de önce yarayı sarmalıyız.”

“Hayır” diye cevap verdi Alex pantolonunda büyüyen kan lekesine aldırmayarak. “Daha sonra.”

“Her zamanki gibi inatçısın...” diye iç geçirdi Mitch.

“Ayağım katı bir şeye çarptı.”

“Taş gibi mi” dedi Mitch şakayla.

“İşte” diye gösterdi kumları temizlemek için eğilirken. “Bu bir taş değil.”

Mitch yanında eğildi. Haklıydı. Bu gerçekten de bir taş değildi.

“Çıkarmama yardım et.”

“Bir saniye bekle” dedi Mitch, “aletleri alayım.”

Heyecanlı bir şekilde küçük bir çalışma alanı kurdular ve kum ve taşları temizlemeye koyuldular. Pürüzsüz bir taş yüzey görüldü. Ortaya çıkan şeyin büyük, oyulmuş bir ankh, Mısır’ın ölümsüzlük ve yaşam sembolü olduğunu görünce gözleri kocaman açılmıştı.

“İnanamıyorum” dedi Alex. “Rüyam, rüyamda buna takılmıştım.”

Mitch de inanamıyordu. Tıpkı Alex’in anlattığı gibiydi. “Ya bu müthiş bir rastlantı ya da sen psişik güçler geliştiriyorsun.”

“Ne olursa olsun, sanırım bunu bulmamız gerekiyordu” dedi Alex.

“Kader mi diyorsunuz, sevgili Bayan Logan?”

“Neden olmasın?” diye cevap verdi Alex omzunu silkerek. “Bana sorarsan mola vermemizin zamanı geldi.”

Kazmaya devam ettiler. Sonunda, gizemli sandık uzun zamandır saklandığı çöl yatağından çıkmıştı. Geriye çekilip kuma oturdular. İkisi de küçük dillerini yutmuş bir halde topraktan çıkardıkları şeye bakıyorlardı. Birkaç dakika tek kelime etmediler, gözlerini sandıktan alamıyorlardı. Sandık bir ayak yüksekliğinde, iki ayak uzunluğunda ve bir ayak genişliğindeydi. Sert granitten

oyulmuş gibi görünüyordu ve garip görünen hiyerogliflerle kaplıydı. Ancak en çok dikkat çeken sembol sandığın üzerinde ilk gördükleriydi. Kapağın üstündeki, yaklaşık yirmi inç uzunluğundaki karmaşık bir şekilde oyulmuş olan ankhtı.

“Ankh ne kadar belirgin bir şekilde resmedilmiş, bu çok sıradışı” dedi Alex.

Mitch kafasını salladı. “Genellikle yanında bir dizi hiyeroglif olur. Ve şuna bir bak, içinde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen detaylandırması var.”

“Bu semboller eski Mısır hiyerogliflerine inanılmaz benziyorlar” diye söze başladı Alex, “ancak biraz farklılar. Bunları okuyamıyorum.” Mitch’e baktı ve onunda aynı sorunu yaşadığını fark etti. “Belki de bu daha önce karşılaşmadığımız eski bir biçimdir?”

“Belki de...” diye cevap verdi Mitch parmaklarını nazikçe, ancak titreyerek sembollerin üzerinde gezdirirken. “Bu oymalar çok pürüzsüz, sanki hiç hava etkisine uğramamışlar gibi, sanki daha dün bir lazer ışınıyla oyulmuşlar gibi, ancak keskin değil.”

“Açmak ister misin?” diye sordu Alex.

“Önce daha yakından inceleyelim ve hakkında başka herhangi bir şey öğrenebilir miyiz bir bakalım” dedi Mitch.

Garip hiyeroglifleri incelemeye devam ettiler.

“Anlamıyorum. Bunlardan hiçbir anlam çıkaramıyorum” dedi Mitch hayal kırıklığıyla.

“Sende hiyerogliflerin en güncel listesi var mı?” diye sordu Alex, “belki bu belirsiz, az bilinen gliflerin (E.n: Astrolojide, bir tür steno gibi, yazıda kullanılan semboller) bir derlemesidir.”

“Evet” diye cevap verdi Mitch, “burada bir yerde.” Küçük hiyeroglifler kitabını bulmak için yeleğinde bulunan birçok cebini

boşalttı. Okuma gözlüklerini taktı ve iyice yıpranmış kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Birkaç dakika sonra, “Cidden Alex, onları bulamıyorum” diye cevap verdi.

“Belki de dikkatli bakmıyorsundur” diye espri yaptı Alex.

“O zaman sen bak çokbilmiş” dedi Mitch kitabı ona uzatırken.

Alex kitabı inceledi, ancak yine de bir sonuç çıkmadı. “Çok garip, görünüşe göre biraz araştırma yapmamız gerekiyor ya da...”

“Ya da ne?” diye sordu Mitch.

“Ya da belki içine bakarak bazı cevaplar alabiliriz” dedi Alex.

“Belki” dedi Mitch sandığa bakarak. “Sadece bir şeyleri kırmak istemiyorum.”

Sandığı daha yakından incelediler, ancak üzerinde yalnızca bir kapak varmış gibi görünüyordu, hiçbir sürgü ya da açılması gereken hiçbir şey yoktu.

“Yani, açmamızda bir sakınca yok sanırım” dedi Mitch, “tabii ki rüyan yüzünden bunun gizli bir tuzak olduğunu ve patlayacağını düşünmüyorsan.”

“Saçmalama” dedi Alex rüyasının verdiği huzursuzluk yerini heyecana ve tam önlerindeki gerçek sanat eserine karşı bir merakla bırakmıştı.

Tabanla kapak arasındaki boşluğu kaplayan kumları titizlikle temizlediler ve kapağı çıkardılar. Kapağı dikkatle yanlarına, kumların üzerine yerleştirdiler. Sandığın içinde gümüş renginde iki metal silindir vardı. İncelemek için ikisi de ellerine birer silindir aldılar.

“Mitch, bunlar... Bunlar metal” diye fısıldadı Alex kuşkuyla.

“İnanılmaz...” dedi Mitch.

“Fakat bu olamaz, demek istediğim, şimdiye kadar kimse, böyle bir şeye ait hiçbir kayıt yok...” dedi Alex.

“Biliyorum, ben de bir anlam çıkaramadım.” Mitch bir an Alex’e baktı. “Bu bulduğumuz şey ne? Demek istediğim, sandığa oyulmuş bu karmaşık semboller olması kadar bunlar gibi metal nesneler bulmak da çok garip.”

Alex bir an hiçbir şey söylemedi, keşfettikleri şeyin anlamını kavramaya çalışıyordu.

Bulduklarını incelerken, her iki silindirin de iki ucunda oyulmuş ankh sembolleri olduğunu gördüler. Dört ankhın içine parılayan değerli taşlar işlenmişti. Safir, zümrüt ve yakut rengindeki taşlar pırıltıları içinden geliyormuş gibi anlatılmaz derinlikleriyle ışıldıyor ve parıldıyorlardı. Bunlar Alex ve Mitch’in şimdiye dek gördükleri herhangi bir değerli taştan çok daha güzellerdi.

“Bunlar olağanüstü” diye haykırdı Alex. “Paha biçilemez oldukları bir yana” dedi ve duraksadı. “Mitch, Mısır’da daha önce bunlar gibi bir şey bulunmamıştı.”

“Biliyorum” diye cevap verdi Mitch, “Kahire Müzesi’ne çok değerli bir katkı olacaklar. Sanırım artık insanlar bizi ciddiye almaya başlayacaklar.”

“Sence bu silindirler ne tür bir metalden yapılmıştır?” diye sordu Alex.

“Hiçbir fikrim yok. Demir gibi sertler, ancak hiçbir metal bu kadar gümüşü bir renge ve mükemmel pürüzsüzlüğe sahip değildir.”

“Açmak istiyor musun?” diye sordu Alex büyülenmiş bir halde silindirlere bakarken. “Belki içlerinde bir çeşit belge filan vardır.”

Görkemli anıtlarının nasıl ve neden inşa edildiğine dair yazılı kayıtların Mısır'ın antik tarihinde eksik olan şeylerden biri olduğunu düşündü.

Mitch kafasını salladı. “Hayır, hayır, burada olmaz. Hava kararıyor. Sanırım önce Profesör Dustimaine’le konuşmalı ve ona bulduğumuz bu şeyi anlatmalıyız. Bu bütün kazının aldığı yönü etkileyebilir.”

“İşte tam da bu yüzden ona anlatmamalıyız Mitch!” diye itiraz etti Alex. “Adaylarının yaptığı işlerden kendine pay çıkardığı hakkında söylentiler duyduğunu kendin söyledin. Bu kazıda yer alabilmek için yeterli niteliği kazanmak adına ne kadar çalıştık? Bunu İhtiyar Tozlu’ya götürürsek elimizden kapacak ve bütün övgüyü kendisi toplayacaktır. Bunu ona teslim ettiğimiz dakikadan sonra bir daha yanına yaklaşmamıza izin vermeyecektir. Neden vazgeçeceğimizi bir düşün. Bu hayatımızın keşfi olabilir!”

Mitch, Alex’in söylediklerini düşündü. “Haklısın, fakat eninde sonunda birine söylemek zorunda kalacağız. Eğer Profesör Tozlu bulduklarımızı ondan sakladığımızı öğrenirse bizi önce öldürür, sonra bizi yetersiz itibarımızdan eder ve sonra da bizi eve gönderir. Zaten bizi pek sevdiği söylenemez. Daha önce söylediklerini duydun. Bir daha asla arkeoloji alanında çalışamayabiliriz. Ayrıca, bu konuyla ilgili araştırmalarımızı nerede yürütmeyi düşünüyorsun?”

“Bak, ne diyeceğim, neden önce kendimiz biraz çalışmıyoruz? Şimdilik biraz daha az uyuruz. Bunu hemen kendimiz inceleriz ve sonra, şüphesiz bizim işimiz olan, somut bir şeyler oluşturduğumuzda bulduklarımızı ona götürürüz.”

“Sanırım birkaç cevabı kendi kendimize bulmamızın kimseye bir zararı dokunmaz. Bu bizim inisiyatif sahibi olduğumuzu

ve her işin altından kalkabileceğimizi gösterir” diyerek kabul etti Mitch. “Belki o zaman, bize biraz daha saygı gösterir.”

“Göstermek zorunda!” diye bağırdı Alex. “Haydi, şunları toplayalım.”

Silindirleri dikkatle sandığın içine yerleştirip sandığı aletlerinin geri kalanıyla birlikte yanında taşıdıkları eşya torbasının içine sakladılar.

“Sence bunu Dustimaine’den saklayabilir miyiz?” diye sordu Mitch. “Dikkatli olmalıyız. Bazen o küçük, sıska sansar Fessel’i bizi kontrol etmesi için gönderiyor.”

“Temkinli oluruz” diye rahatlatmaya çalıştı onu Alex.

“Haydi, gidip Jack ve Bob’u bulalım” dedi Mitch, “eminim onlara göstereceklerimiz çok ilgilerini çekecek.”

“Bekle” diye durdurdu onu Alex, “rüyamı kimseye anlatmayalım, olur mu? Kimsenin keçileri filan kaçırdığımı düşünmesini istemiyorum.”

“Bunun için çok geç!” diye şakayla cevap verdi Mitch.

Alex ona hafif bir tokat attı. “Ciddiyim Mitch, tek kelime etmeyeceksin!”

2. BÖLÜM

DAHA FAZLA BELİRSİZLİK

Mitch ve Alex sandığın bulunduğu eşya çantasını Jack ve Bob'un hâlâ çalışmakta olduğunu bildikleri laboratuvara götürdüler. Her zaman olduğu gibi laboratuvarda yalnızca ikisi kalmıştı. Mitch ve Alex onları sayısız boş cips ve çikolata kabı ve Jack'in kola ve Bob'un diyet kola kutularıyla çevrelenmiş bir halde buldular.

“Selam çocuklar” diye selam verdi Alex, “işler nasıldı?”

“Ah, ne hoş bir sürpriz” dedi Jack, “dünyadaki son iki insan olduğumuzu düşünüyorduk.”

“Bakıyorum akşam yemeğinizi şimdiden yemişsiniz” diye ekledi Mitch, abur cubur mezarlığına şaşkınlıkla bakarak.

“Misafirimiz olacağınız bilseydik birazını ayırırdık” diye cevapladı onu Bob alaycı bir üslupla, ellerini eski, yıpranmış Star Wars tişörtüne silerken. Kendisi dağınık kalın saçlarıyla pasaklı, tombul bir tipti.

“Yine de teşekkürler, oldukça iştah açıcıymış sanırım” dedi Alex biraz da tiksintiyle.

“Öyle deme Alex, vahim durumlar vahim önlemler gerektirir”

dedi Jack şakacı bir ciddiyetle. Jack açık kahverengi saçları ve uzun, sivri bir burnu olan kısa, zayıf biriydi.

Jack ve Bob iş arkadaşları oldukları kadar birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar da. Onlar arkeologların getirdiği bulguları analiz etmeye ve tarihlendirmeye yardımcı olan laboratuvar teknisyenleriydiler. İkisi, en sevdikleri filme gönderme yaparak kendilerine “Rogue Squadron” adını veriyorlardı.

“Ee, bu şerefi neye borçluyuz?” diye sordu Bob.

“Elimizde kontrollü bir ortamda açmamız gereken bir şey var” diye cevap verdi Mitch. “Laboratuvara gelmemizin sebebi bu.”

“Bunların tarihlerinin de saptanması gerekiyor” diye ekledi Alex.

Mitch üzerinde çalışılan bir kâğıt yığınının iterek eşya çantasını masaya koydu. “Bu aramızda kalacak, ikinizin de sessizlik yemi- ni etmeniz gerekiyor.”

“Tamamdır” diye cevap verdi Jack ikisi adına. “Çantada ne var?”

Mitch çantayı açtı, sandığı çantadan çıkardı ve masanın üzerine koydu.

“Vay canına! Bunu nereden buldunuz?” diye sordu Bob.

“İşçiler gittikten sonra yaptığımız kazının sonunda bulduk” diye cevap verdi Alex. “Aslında biraz rastlantı sonucu bulundu.” Mitch’e baktı, aralarında sessiz bir iletişim geçti ve sonra devam etti. “Bazı gereçleri almaya gidiyordum ve buna takılıp düştüm, kumların içine gömülmüştü.”

Mitch hiçbir şey söylemedi. Bob gürleyen kocaman bir kahkaha attı. “Takılıp düştün mü? Vay canına, etkileyici!”

“Hey, kapa çeneni koca adam, Tutankamon’un mezarının girişini de bu şekilde bulmuşlardı. Ayrıca, yöntemi ne kadar gör-

kemli olursa olsun önemli olan bunu bulmamız.” Alex kollarını kavuşturdu ve ona meydan okuyan bir bakış attı.

Jack ekledi. “Altın Mumyalar Vadisi’ni de bir deliğe giren eşek bulmamış mıydı?”

“Jack...” diye uyardı onu Alex.

“Tamam, tamam. Ee içinde ne var? Açmadınız mı?” diye sordu Jack.

“Açtık” diye cevap verdi Mitch. “Yemininizi unutmayın!” Kapağı kaldırdı. Jack ve Bob sandığın içinde yatan parlak iki silindire daha yakından bakmak için yaklaştılar.

“Harika” dedi Jack.

“Vay canına, bunlar da ne?” diye sordu Bob kaşlarını çatarak.

“Tam olarak ne olduklarını bilmiyoruz” diye cevap verdi Alex.

“Bunları açtınız mı?” diye sordu Bob.

“Hayır, henüz açmadık” dedi Alex. “Bu yüzden sizi görmeye geldik. Eğer içlerinde bir çeşit belge varsa, dikkatle gözden geçirilmesini istiyoruz.”

“Anlaşıldı” diye cevap verdi Bob. “Buraya getirin” dedi hassas sanat eserlerini incelemek için kullandıkları çevresel olarak denetimli üniteyi işaret ederek. Kapalı ünitenin içinde hassas ya da kırıl-gan nesneleri korumak için nem sağlayan spreyleler vardı. Ünitenin her iki tarafından esere zarar vermeden özel olarak dizayn edilmiş plastik yuvanın içine ulaşmak için eldivenler konulmuştu.

“Teşekkürler Bob, yardım edebileceğinizi düşünmüştük... Yani, biliyorsunuz, bunu henüz kimseye tam olarak göstermedik” dedi Alex.

“Patron kişi Dustimaine’e bile mi?” diye sordu Jack haylaz bir şekilde sırıtarak.

Mitch ve Alex yalnızca başlarını salladılar.

“Sinsi hırsızlar sizi.”

“İyi bir sebepleri var Jack” diye cevap verdi Bob onları savunarak.

“Biliyorum. Etkilendim yalnızca. Bu tür eylemleri tamamen destekliyorum!”

Mitch sandığı Bob’a götürdü, silindirlerden birini dikkatli bir şekilde çıkardı ve pürüzsüz metali elinde hissettiğinde yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliren Bob’a verdi. “Bunun gibi bir şeyi ne gördüm ne de duydum. Bunu çalıştığınız alanda bulduğunuzu söylemiştiniz.”

“Evet, doğru” diye cevap verdi Alex.

“Neden yapılmışlar?” diye sordu.

“Hiçbir fikrimiz yok” dedi Mitch. “Metalürji tam olarak bizim ilgi alanımız sayılmaz.”

“Anlıyorum” dedi Bob gizemli silindirlere bakarken. “Sanırım bu konuda da yardımımıza ihtiyacınız var.”

“Evet” diye cevap verdi Alex.

Bob gülümsedi. Bu iyi eğitim almış iki arkadaşın onun yardımına ihtiyaç duymaları düşüncesi hoşuna gitmişti. “Tamam... Bu çok açık bir gözlem olacak ama alandan gelen birçok nesne gördük ve bu tam olarak arşive uymuyor, biliyorsunuz. Demek istediğim, ankh açıkça belli ki Mısır’a ait, ancak...”

“Bob, biliyoruz. Ne söylemeye çalıştığınızı gerçekten biliyoruz, lütfen aç şunları” diye araya girdi Mitch.

Bob onlara baktı ve sonra gözlerini kaşlarını kaldırıp omuzlarını silken Jack’e baktı. “Tamam” dedi, iki silindiri de yuvaya yerleştirirken. Onlara daha yakından baktı, merakı artmıştı. “Bunlar olağanüstü! Çok değerli olmalılar.”

“Biz de öyle düşünüyoruz” diye onayladı Alex.

“Siz çocuklar, çok ünlü olacaksınız! Hey Jack, hâlâ beş para etmezlerken bunların imzalı fotoğraflarını almalıyız! Fotoğrafları eBay’de satarak bir servet kazanabiliriz!”

“Odaklan Bob” diye şakayla azarladı onu Alex. “Zarar vermeden silindirleri açmanın bir yolunu bulabilir misin?”

“Hey, bana bunun için dünyanın parasını ödüyorlar” diye güldü Bob.

“Eğer ben almıyorsam sen de dünyanın parasını almıyor olsan iyi olur” diye araya girdi Jack.

“Kimse dünyanın parasını almıyor Jack, yemek ve kalacak bir yerden fazlasını alırsak şanslıyız” dedi Mitch. “Şimdi Bob’un dikkatini dağıtmayı kesin!”

Bob silindirlerin iki ucunu dikkatle incelerken üçü de onu seyrettiler. Eline küçük bir alet aldı ve uçlarından birinin kenarlarını izlemeye başladı. Yavaş yavaş, her saniye yeniden incelemek için durarak minik çizgiyi kaldırmaya başladı. Sonunda çizgi ayrıldı ve kapak hafifçe açıldı.

Bob, burunları neredeyse kutuya dayanmış olan Mitch ve Alex’e baktı. Alex devam etmesi için kafasını salladı. Bob dikkatli bir şekilde üstü çıkardı ve derin bir nefes aldıktan sonra silindiri içindekilerin beklemekte olan eldivenli eline yavaşça düşmesi için yana eğdi. Hepsi silindirin içinden çıkanlara şaşkınlıkla bakıyorlardı. Bu yumuşak bir kapla kaplanmış, yaklaşık on dörde on inç boyutlarında bir parşömen tomarıydı. İçinde papirüsten yapılmış birçok sayfa bulunuyordu.

Alex, Mitch’in omzuna dokundu. Onun da kendisi kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Koyu kahve kapağın sağ köşesinde bir çeşit altın yaprağıyla kabartılmış bazı semboller vardı.

“Bunlar sandığın üzerindeki sembollere benziyorlar” diye fı-sıldadı Alex, Mitch’e. “Bob, birkaç sayfayı yavaşça çevir.”

Bob uzun zamandır dürülü durduğundan bükülmüş birkaç say-fayı dikkatle çevirirken hepsi onu izliyorlardı. Sayfalar, kapaktaki aynı garip sembollerle doluydu, Mitch ve Alex hiçbirini okuya-mıyorlardı.

“Vay canına!” diye haykırdı Bob. “Şuna bir bakın, parşömen hâlâ mükemmel durumda, yazılar hiç solmamışa benziyor. Bu silindirler parşömeni kurumaktan ve kırılgan olmaktan korumak için hava geçirmez bir şekilde yapılmış olmalı. Sizce hangi za-man periyoduna aitler?”

Mitch ve Alex gözleri dört açılmış bir halde birbirlerine bakı-yorlardı. İkisi de bir an için hiçbir şey söylemediler.

“Emin değiliz Bob” diye cevap verdi Mitch, kalbi küt küt atı-yordu.

“Bunları okuyamıyor musunuz?” diye sordu Bob sıradan hiye-roglifler olduklarını düşündüğü şeyleri göstererek. Kendisi oku-yamıyordu, fakat Mitch ve Alex’in antik Mısır yazılarını tercüme etmekte uzman olduklarını biliyordu.

“Okuyamıyoruz” diye cevap verdi Alex. “Haydi, ikinci silin-diri açalım.”

Bob dikkatle süslü kapağı açtı ve dışarıya iki ayrı parşömen çıktı. Bob yavaş ve dikkatli bir şekilde kâğıtları açtı, diğer üçü nefeslerini tutmuşlardı. İlk parşömenin üzerinde garip bir cenaze sahnesine benzeyen bir resim vardı. Diğer papirüsün üzerindeyse kollarını sanki kutsarmış gibi uzatmış krallıktan bir çift gibi görünen iki kişinin bulunduğu bir açık hava törenini ya da bir kutlamayı betimleyen bir resim bulunuyordu. Resimdeki figürler dalgalanan, uzun cübbeler giyiyorlardı. Adam uzun boyluydu ve

zümrüt yeşiline bürünmüştü, kadın ise altın rengi bir elbise giyiyordu. İkisinin de boyunlarında büyük tılsımlar asılıydı. Tenleri bronzdu ve tatlı bir altın parıltısıyla resmedilmişti. Saçları kuzgun karasıydı ve ikisinin de başında altın taç vardı. Asil çiftin yanındaki yiyecek ve ekin tabakları ya iyi mahsul aldıklarına ya da almak istediklerine işaret olabiliirdi.

“Kim bunlar?” diye sordu Bob. Alex cevap vermeden Mitch’e baktı ve onunda aynı sorunu yaşadığını hemen anladı. “Çocuklar, bu çift, kim bunlar?” diye sorusunu tekrarladı Bob. Mitch kafasını salladı.

“Bilmiyoruz” diye cevap verdi Alex.

Bob kaşlarını kaldırdı, bu cevaba şaşırılmıştı. “Bu bir firavun ve kraliçesi, öyle değil mi?”

Bu soruya ne Mitch ne de Alex cevap verdiler. Yalnızca bu kişilerin kim olduğuna dair ipucu bulmak için resmi incelemeye devam ediyorlardı.

Jack artık hem Mitch’in, hem de Alex’in üzerine yaslanmış durumdaydı, kemikli parmakları omuzlarına batıyordu.

“Of, Jack sırtımı deldin” diye sızlandı Alex. Mitch güldü.

“Üzgünüm” dedi Jack. “O zaman biraz kayın, hiçbir şey göremiyorum!” O anda Bob’un son sorusuna hâlâ bir cevap vermemiş olduklarını fark etti. “Sorun nedir? Suratinızda tuhaf bir bakış var.”

“Yalnızca anlam çıkarmakta zorlanıyoruz, o kadar” diye cevap verdi Alex, onunla göz temasına girmeden. “Bu kişileri tanımıyoruz, sanırım biraz araştırma yapmamız gerek.”

Jack onlara bakmaya devam ediyordu. Onları bir şeylerin döndüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu. “Gerçekten?” diye sordu. “Afalladınız. Yani bu önemli bir gün. Siz ikiniz genellikle her şeyi bilirsiniz!”

Alex eliyle ona vurdu. “Kapa çeneni!”

Jack bir kahkaha attı. İnsanların tepesini attırmayı seviyordu.

“Şimdi anlam veremiyor olabiliriz, fakat bu asla anlam vermeyeceğimiz anlamına gelmiyor” diye cevap verdi Mitch. “Bob kitabı yeniden kapatabilir misin? Önündeki glifleri kopyalamak istiyorum.” Bir sandalyeye oturdu ve oymaları her zaman yanında taşıdığı küçük deri kaplı deftere elinden geldiğince not etmeye başladı.

“Tamam çocuklar, şimdi bu eski şeylerin ve silindirlerin hikâyesinin ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor” dedi Mitch ayağa kalkarken. “Bu hayatımızın en önemli buluşu ya da özenle hazırlanmış bir şaka olabilir. Her iki durumda da bunu öncelikle bir bağlama oturtmalıyız. Jack, Bob, siz ikiniz parşömen tomarının, sandığın ve silindirlerin dönemini belirlemeye çalışın. Alex ve ben de bunları elimizden geldiğince açıklamakla ve bu kraliyet çiftle ilgili araştırma yapmakla uğraşacağız. Ve parşömen tomarını daha yakından incelemek için güvenle dışarıya çıkıp çıkarmayacağımızı haber verin.”

“Aman, hepsi bu mu? Bunları sabaha kadar yapabiliriz” dedi Jack elinden geldiğince alaylı bir şekilde. “Başka?”

“Jack sizden böyle bir şey istediğimiz için üzgünüz, fakat fazla zamanımız yok. Bunu uzun süre saklayamayız” dedi Alex. Eliyi Jack’in omzuna koydu. “Biz de geç saatlere kadar çalışacağız. Size büyük bir iyilik borcumuz olacak, çok büyük!”

“Evet, olacak” dedi gülümseyerek.

Alex parmağını ona doğru salladı.

“Hey” diye cevap verdi Jack, “eğer sen ve Mitch bunu saklı tutmak istiyorsanız geceleri etrafta kimseler kalmayana kadar beklemek ya da henüz kimsecikler gelmeden çok daha önce uyan-

mak zorunda kalacağız. Bunu böyle meraklı gözler önünde bırakamayız, değil mi? Ve biliyorsunuz ki Bob ve ben sabah insanları değiliz. Bizler vampirleriz!”

Mitch ve Alex kafalarını sallayarak güldüler.

“Kola içen vampirler!” diye ekledi.

“Diyet kola!” diye araya girdi Bob.

“Kendi adına konuş” diye cevap verdi ona Jack.

“E, ben de öyle yaptım zaten!” diye itiraz etti Bob, şakayla Jack’in başına bir tokat atarak.

Mitch ve Alex yeniden bu komik gösteriye güldüler. Jack ve Bob’un sevdikleri bir şey varsa o da gizem ve entrikaydı.

“Hey, gitmeden önce size bir şey daha soracağız” dedi Bob. “Bunlar şimdiye dek gördüğüm en olağandışı nesneler. Yani ilk bakışta parşömen toman inanılmaz derecede eski görünüyor, ancak içinde bulundukları silindir... Bana hiç mantıklı gelmiyor.”

“İnan bana Bob, biz de sizin kadar şaşkın ve kafası karışmış durumdayız” dedi Alex. “Size verebileceğimiz başka bir açıklama yok. Hiçbir tahminde bulunmadan, bunların yalnızca yaklaşık dönemini bile belirlemek bize yardımcı olacaktır. Bu bize bilmek istediğimiz birçok şeyi açıklayacak ve en azından bize bir yön verecek. Keşke elimizde daha fazla bilgi olsaydı, bu yüzden siz ikinize güveniyoruz” dedi gülümseyerek.

“Alex, bu sandığın da bir çizimini alacağım, böylece bunları burada bırakırken çalışacak bir şeylerimiz olur” dedi Mitch ve yeniden oturup sandığın ve karmaşık işaretlerinin mümkün olduğunca doğru bir çizimini yaptı.

“Tamamdır” dedi Mitch, defterini kapatarak. “Sizlerle sabah görüşürüz çocuklar. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, yardım edebileceğimiz bir şey olursa lütfen söyleyin.”

“Ah, söyleriz” diye cevap verdi Jack vurgulayarak.

“Bir şey bulur bulmaz haber verin” dedi Mitch. “Ve teşekkür ederiz!”

“Evet, evet, kolaları göndermeyi unutmayın yeter” diye cevap verdi Jack.

“Unutmayın, benimki diyet olacak!” diye bağırdı Mitch ve Alex çıkarlarken.

“Unutmayız” dedi Alex el sallayarak.

Kapıya doğru ilerlediler ve birbirlerine baktılar. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum Alex.”

“Biliyorum” diye cevap verdi Alex.

“Sence bulduğumuz şey ne?”

“Büyük bir şey.”

3. BÖLÜM

BAHAR TÖRENİ, M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

Bölge her biri kendince olağanüstü ve yaşamsal olan sayısız canlıyla dolu, verimli ve tropik bir çayırdı. Orada akan nehir bu bereketli ülkeye hayat veriyordu. Bugün bu ülke Mısır ve kut-sandığı nehir Nil Nehri olarak biliniyor, ancak o zamanlarda bu isimler henüz bilinmiyordu. Şimdi Mısır'da uçuşan kumlar anla-tılmaz derinliklerinde çok şey gizliyor. Ancak bu eski zamanda nehir bugünkü genişliğinin iki katıydı ve kıyılarında insanlar ana şehirden çok uzak olmayan yerlere yerleşmiş, nehrin batısındaki ovalara kurulmuşlardı. Vahşi hayvanlar çoktu, ürünler boldu ve kraliyet aileleri halkına iyi bakıyordu.

“Traeus, tören için hazır mısın?” diye sordu eşi, güzel kraliçe Axiana. “Kralın geç kalmasının hoş olacağını sanmıyorum” diye takıldı.

Yirmi yedi yaşındaki Traeus ve yirmi üç yaşındaki Axiana bu halkın genç kral ve kraliçesiydiler ve üç yıldır evliydi. Bu özel bir gündü, ekin zamanını kutlamak için yıllık Bahar Töreni'ydi. Bu toplanma ve topraklarının kendilerine bahşettiği bereket için teşekkürlerini sunma zamanıydı.

“Hazırım aşkım, fakat Alaj katılmamayı tercih etti” diye cevap verdi Traeus kardeşi Prens Alaj ve karısı Prenses Zazmaria’nın katılmamasına derinden üzülererek.

Axaina gözlerini yere çevirdi. “Biliyorum, Zazmaria’yla konuştum.” Tekrar kocasına baktı, “Alaj bu sefer nedeninin ne olduğunu söyledi?”

“Ağabey ve kral olan ben orada olacağım için onun varlığının gerekli olmadığını söyledi. Babamız bunu görseydi son derece üzülmüzdü. İnsanlar onun ve Zazmaria’nın resmi merasimlere artık katılmadığını fısıldamaya başlıyorlar. Korkarım kendi ailemi bile bir arada tutamıyorum. Ya halk bana olan inancını kaybederse? Yalnızca iki kısa senedir kralım.”

Axiana kocasına yaklaştı ve yüzünü okşadı. “Kocacığım, halkın seni seviyor ve krallarına güveniyor. Baban seninle ve vefatından sonra yaptığın her şeyle gurur duyardı. İnsanlar bu sorunların sebebinin ne olduğunu ve bu sebebin sen olmadığını biliyorlar.”

Traeus ona sarıldı. “Sensiz bir hayat düşünemiyorum aşkım.”

Axiana gülümsedi. “Öyleyse hayal etme çünkü senin için buradayım” dedi onu öperken. “Traeus, bu konuyla ilgili Zazmaria’yla konuşmaya çalıştım, ancak bana düşmanca davranıyor. Onu anlayamıyorum, her zaman ona el uzatmaya, kendini bu ailenin bir parçası gibi hissettirmeye çalıştım.”

“Bu senin hatan değil, çabalarının hep samimi olduğunu biliyorum” dedi kocası ve onu alnından öptü. “Ancak babamın iki yıl önceki ölümünden beri, ikisinin her geçen gün yakınlaştığını ve ailenin geri kalanından uzaklaştığını fark ediyorum. Aklıma yalnızca babamın ölümünün onları çok etkilediği geliyor, ancak bazen sözlerinin ve davranışlarının ardında başka bir sebep olduğundan endişe ediyorum. Annemiz öldüğünde Alaj’da böylesi

ani bir değişim görmemiştim. Belki de babamızın hayatta olması acısını hafifletmişti. Benim acımı hafifletti.”

“Belki de bu kadar kısa bir zaman içinde hem annenizi, hem de babanızı kaybetmek Alaj’ı bizim fark ettiğimizden çok daha fazla üzmüştür.”

Traeus bir an düşündü. “Belki de...” Derin bir nefes aldı. Çok bitkin görünüyordu. “Ailemiz, halkımızın bu topraklarda geçirdiği yirmi sekiz senede çok şey başardı. Bunun parçalara ayrıldığını, dağıldığını görmek...”

Axiana bu sorunun kolayca çözülemeyeceğini biliyordu. “Haydi aşkım, halk bizi bekliyor ve sorunlarımız döndüğümüzde de burada olacaklar. Haydi, dikkatimizi daha mutlu düşüncelere verelim. Bu çok güzel bir gün” dedi kocasının elinden tutarken.

Traeus bunun halkı için çok önemli bir etkinlik olduğunu biliyordu, ancak yüreği hâlâ endişe ve şüpheyle sızlıyordu. En büyük korkusu Kral olarak başarısız olmak, halkını hayal kırıklığına uğratmak ve babasının teşkil ettiği örneğe ulaşamamaktı.

Prens Amoni, Traeus ve Axiana’ya onlar uzun avludan, geniş saray bahçesine, oradan da törenin yapılacağı, rahiplerin ana tapınağının yanındaki büyük açık tapınağa inerlerken katıldı. On dört yaşına basmak üzere olan prens, kraliyet ailesindeki üç kardeşin en genç olanıydı. “Alaj nerede?” diye sordu Amoni, “törende mi bize katılacak?”

“O ve Zazmaria gelmemeyi tercih ettiler Amoni” diye cevap verdi Axiana kolunu genç adamın omzuna koyarak. Suratının bu haberi aldığında nasıl asıldığını fark etmişti.

“Haydi, geç kalmak istemeyiz” dedi Traeus karısının ve kardeşinin ellerinden tutarak. Tüm bunların Amoni’yi nasıl etkilediği konusu onu endişelendiriyordu, fakat bugün yapmaları gereken işler vardı ve bunlara odaklanmalıydılar. Üçü birlikte tören kıyafetlerinin içindeki kraliyet korumalarının kendilerine törene kadar eşlik edeceği saray bahçelerinin ön kapılarına doğru yürüdüler. İnsanlar şimdiden açık tapınakta toplanmış, kraliyet ailesinin gelmesini bekliyorlardı. Onlar yaşamlarında birçok zorluğa ve kargaşaya göğüs germiş gururlu ve çalışkan insanlardı. Kendilerine Kierani halkı diyorlardı.

Kraliyet ailesi yaklaşırken korumalar onları selamladılar. Kral Traeus, Kraliçe Axiana ve Prens Amoni en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Uzun ve yapılı bir adam olan Traeus bol keten pantolonunun üzerine uzun bir tunik giymişti. Tunığı zümrüt yeşili ipekten yapılmış ve zarif bir şekilde süslenmişti. Kieraniler arasında ortak bir özellik olan kuzgun karası parlak saçları el yapımı güzel bir altın taçla süslenmişti. Taca karmaşık bir biçimde ailelerinin adı, Selaren işlenmiş ve sembollerle; güneş imgeleriyle birlikte Kieranilerin ibadet ettiği, yaşam gücünün simgesi ankhla süslenmişti.

Axiana tören için saldıği saçlarıyla göz kamaştıran, üzerine güzelce oturmuş, parlak altın renginde uzun ipek bir elbise giymişti. Bukleleri yüzünün yanında zarifçe salınıyordu ve onun da başında altın bir taç vardı. Kierani toplumundaki en güzel kadın olarak kabul ediliyordu. Zarif hatları olan ince kemikli bir kadındı ve sıcacık, içinde altın renginin parıldadığı engin kahve gözleri vardı. Sarı yakut tutturulmuş uzun küpeler takıyordu. Ten rengi kocasınınkinden biraz daha açıktı, ancak bütün Kieraniler tenlerinde çekici, doğal bir altın parıltısı taşırlardı. Prens Amoni

bir tunik ve ona uyan engin mavi bir pantolon giymişti. Kraliyet ailesinin her üyesinin boynunda ağır, uzun yine güneş ve ankh sembolleriyle süslenmiş altın kolyeler vardı. Üzerlerinde yakut, safir, zümrüt gibi değerli kakma taşlar bulunuyordu, fakat bu kraliyet takılarının esas özelliği gür bir yelesi olan oturmuş bir aslan imgesiydi. Kierani kültüründe aslana saygı gösterilir ve tapılırdı. Onlar için aslan gücü, erdemi ve korumayı sembolize ediyordu. Efsanelerinde bir zamanlar efsanevi bir kralın hayatını kurtaran Amsara adında hayali bir aslanla ilgili hikâyeler vardı. O zamandan beridir, bu koruyucunun bir sembolü olarak rahipler tarafından erkek bir aslan beslenir ve yaşamı boyunca bakılırdı. Aslan elbette Amsara adını alırdı.

Tören tam öğle vakti başlayacaktı. Geniş kaldırımlar, etraftaki tarla ve bahçeler, görkemli giysileriyle kraliyet ailesi üyeleri halka gülümseyerek ve el sallayarak geçerken tezahürat eden kalabalıklarla doluydu. Tapınağın yürüyüş yolunda her biri kraliyet ailesi geçerken başlarıyla selam veren ruhban sınıfı üyeleri sıralanmıştı. Papazlar uçuşan, uzun cübbeler giyiyorlardı ve uzun, siyah saçları ruhban sınıfı üyelerinin taktığı geleneksel kurdeleyle arkadan toplanmıştı. Boyunlarında, arkalarında her bir rahibin adının bulunduğu törensel ankhlar asılıydı. Ankhların ortasında parlak güneşte altın derinlikleriyle parıldayan sarı yakut göze çarpıyordu.

Rahipler Kierani topluluğunda yüksek bir mevkiye sahiplerdi. Onlar halkın ruhani liderleriydi ve eğitimciler, mimarlar, bilim adamları, şifacılar, halk liderleri ve kralın en güvendiği danışmanları onların mevkisinde sayılıyordu. Ruhbanlık sınıfı kraliyet ailesinin kendisi kadar eski bir kurumdu.

Yürüyüş yolunun sonunda ruhbanlık sınıfının yüksek mertebeli iki üyesi olan Odai ve Sennara'nın beraberinde oldukça

saygı duyulan başrahip Assan duruyordu. Aslan Amsara'nın baş bakıcısı Odai'ydi. Bir gün onun yerine ruhban sınıfının başına geçmesi için Başrahibin kendisi Odai'ye akıl hocalığı yapıyordu. Başrahibin konumunun birçok sorumluluğu vardı ve yaşam boyu süren asil ve hayli saygı duyulan bir mevkiydi.

Kalabalığın içinde mükemmel, doğal bir sanatsal yeteneğe sahip bir rahip oturuyordu. Parşömen kâğıdına törenden görüntüler çiziyordu. Daha sonra bu özel günün bir hatırası olarak bu çizimi boyamayı ve ruhban sınıfından resmi bir hediye olarak kraliyet ailesine sunmayı planlıyordu.

Tören, çeşmenin yanında yükseltilmiş küçük bir platformda gerçekleşecekti. Platformun arkasında, duvar halıları üzerinde kraliyet ailesi arması ve büyük bir altın ankhla kapanmış kafasının üzerinde bir güneş imgesi bulunan dikilmiş bir aslan bulunan bir perde asılıydı.

Bu sıcak, güneşli günde hafif bir meltem esiyordu. Kral Traeus, Kraliçe Axiana ve Prens Amoni platformdaki yerlerini alırlarken kalabalık tezahürat yapmaya başladı. Ordunun üniformalı üyeleri de kraliyet ailesine katıldılar.

O anda, Traeus kardeşinin ve prensesin yokluğunu hissetti, ancak hüsrânını belli etmemeye çalıştı. Kral öne çıktı. "Sevgili halkım, bugün hasat zamanımızın başlangıcını kutlamak üzere huzurunuzda bulunmak benim için büyük bir onur."

Platformun iki yanında oturmakta olan müzisyenler ezgili çanlarla telli çalgılarını çalmaya başladılar. Diğer müzisyenler neşeli bir şarkı çalarak kalabalığın arasında dolaşıyordu. İnsanlar müzikle birlikte sallanmaya başlamışlardı. Çocuklar neşeyle müzisyenleri takip ederek gülüyorlardı. Kral Traeus eliyle bir işaret yaptı ve müzik yavaşlayarak durdu. "Bugün verimli bir hasat için dua

ve dileklerimizi paylaşmak için toplandık. Sezonu dostlarımız, ailelerimiz ve komşularımızla yiyecek ve şarkılar eşliğinde anmak bir gelenektir.” Kollarını ileriye doğru uzattı ve yeniden başlayan müziğin temposuyla dans eden dansçılar ortaya çıktılar.

Yarı çıplak kadın ve erkekler havaya atılan çiçek yapraklarıyla dolu sepetler taşıyorlardı. Kalabalığın içinde izleyicileri keyiflendirmek için dans ediyorlardı. Kraliçe Axiana ve Prens Amoni, Kral Traeus’un yanında el çırpıyorlardı. Sonra kalabalığa seslenmek üzere Başrahip Assan öne çıktı. “Şimdi kraliyetin efsanevi korumasının yaşayan bir simgesi olan Amsara’yı takdim ediyoruz.”

Kalabalık sevgili aslanlarını görmenin verdiği sevinçle alkış tutmaya başladı. İnsanların çoğu onu yalnızca resmi törenlerde görebiliyorlardı. Diğer zamanlarda üç dişi aslanla beraber ana tapınağın arkasındaki doğal ortamında tutuluyordu. Kalabalık alkış tutup tezahürat yaparken Odai yanında koşan aslanla beraber uzun yürüyüş yolunda aşağıya doğru koştu. Rahipler Odai ve aslan yanlarından geçerken onları selamladılar.

Assan devam etti. “Ruhbanlık sınıfının üyeleri olarak bu kutsal törende bulunmak bir onurdur. Gelecek yıl her birinize hem fiziksel, hem de ruhsal sağlık getirsin. Bunu hepimizin içinde akan yaşam gücünün adına diliyoruz. Bize bahşedilen nimetler ve bizi yöneten, Selaren Hanedanı, kraliyet ailesi için şükranlarımızı sunuyoruz!” diyerek selam verdi Assan.

Kral, kraliçe ve prens halklarının coşkun alkışlarını kabul etmek üzere öne çıktılar. Kral Traeus elini kaldırdı. “Ve bizler de çalışmalarınız, değerli emekleriniz ve bize olan sadakatinizden dolayı sizlere şükranlarımızı sunuyoruz...”

“Herkes size sadık değil kral!” diye bağırdı öfkeli bir adam.

“İcraat istiyoruz!” diye bağırdı başka bir adam. “Bizi ne zaman buradan çıkaracaksın? Uzun zamandır buraya hapsedilmiş durumdayız.”

Krala ve kraliçeye ulaşmak için kalabalığı yararlanarak ilerleyen bir grup oluşmuştu. Kalabalık paniğe kapılmıştı. Kraliyet korumaları hemen protestocu grubu çevreledi ve kontrol altına almaya çalıştı, ancak haykırıışları hâlâ duyulabiliyordu.

“Sefalet çekmemiz onun ailesinin hatası!”

“Kral Traeus bizim için hiçbir şey yapmadı. Sen daha büyük bir kralın soluk gölgesinden başka bir şey değilsin!”

“Draxen Hanedanlığı’nın vaktidir!”

Kraliyet korumaları grubu bastırdı ve alanın dışına çıkardı. Traeus kalabalığı yatıştırmaya çalıştı. “Lütfen bugün burada bulunan ailelerin her biri için temin edilen sepetleri kabul edin” dedi gözle görünür bir telaşla. Protestonun canını sıktığını belli etmemeye çalışıyordu, ancak bu yalnızca gittikçe büyüyen kendine güvensizliğini arttırmıştı. Avlunun uzak ucunda, öküzlerin çektiği birkaç yük arabası durdu ve örtüler açıldı. Her aile kraliyet fırını ve bostanlarından hazırlanmış ekmek ve meyve sepetlerinden alacaktı. İnsanlar minnettarlardı ve sevgili kraliyet ailelerinden gelen hediyeleri memnuniyetle kabul ediyorlardı. Dansçılar ve müzisyenler gösterilerine devam ederken Treaus gülümsemeye çalıştı ve rahipler kalabalığa karışmaya başladılar. Birçok aile kalmayı ve müzik ve dansın keyfine vararak çimlerin üzerinde sepetlerindekiyle piknik yapmayı tercih etmişti. Ancak bu kadar mutlu yüzlere rağmen kral huzursuzluğundan kurtulamıyordu. Protesto oldukça cesurdu ve Draxen adının anılması bilhassa küstahça ve endişe vericiydi.

4. BÖLÜM

HIRS

Prens Alaj ve Prenses Zazmaria tören ve sonrasında izleyen etkinlikler boyunca kendi özel odalarında inzivaya çekilmişlerdi. Gün bitmeye yakınken Alaj pencereden batmakta olan güneşi seyrediyordu. Manzarayı sıcak bir parıltıyla yıkıyor ve altın sarısından, kehribara, en derin maviye sayısız renkleri olan bahçe havuzlarının sularına yansıyor gibi görünen güzel bir gün batı-mıydı.

“Ağabeyim mutlu olacak, cennet bile bahar kutlamalarına katılıyor gibi” dedi Alaj sesinde bir kırgınlık belirtisiyle.

“Axiana bugün neden ailenin geri kalanına katılmamayı tercih ettiğini öğrenmek için bana geldi” diye cevap verdi Zazmaria. “Ona arkandan iş çevirmemesini ve onların isteklerine uyman adına seni ikna etmem için beni kullanmamasını söyledim.”

“Sadece sürekli ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden bıktım” dedi Alaj karısına dönüp, ağabeyininkiyle aynı zümrüt yeşili gözleriyle ona bakarken.

Alaj da kral kadar olmasa da uzun bir adamdı ve biraz daha ince yapılıydı. “Traeus sağlam ve mutlu bir aile rolü yapmamızı

İstiyor. Ben mutlu değilim, neden olayım ki? Ona defalarca ailemizde daha büyük bir rol listelenmek, önemli kararların alınmasına iştirak etmek istediğimi söyledim. Neden işlerin nasıl yürütüleceğine dair daha fazla söz sahibi değilim?" diyerek hiddetlendi.

"Aynı fikirdeyim kocacığım" diye cevap verdi Zazmaria. "Ben de kendimi bir hıstan korkuluğundan biraz daha önem sahibiyimim gibi hissediyorum. Ona ve onun ikiyüzlü, küçük karısına itaat etmekten sıkıldım." Kraliçeden bir yaş daha büyük olan Zazmaria onu hayli kıskanıyor ve kralliyet ailesindeki önemsiz konumuna derinden içerliyordu. "Onlarla iktidarı daha eşit bir şekilde paylaşmalıyız. Bu bizim hakkımız değil mi?"

Prens Alaj başını salladı. "Öyle olmalı. Her gün Amoni'nin bizi nasıl izlediğini görüyorum. Traeus'u nasıl örnek aldığını görrebiliyorum. Daha küçük olduğumu biliyorum ama onu bazı işler ve köylerle ilgilenmesi için eğitmeye başlayabilirim, ancak Traeus bunu göz önünde bile bulundurmuyor. Sürekli Amoni'nin eğitimine odaklanması gerektiğini, onu ailemizin günlük sorumluluklarıyla tanıştırmak için çok erken olduğunu söyleyip duruyor ve böylece her gün, çok çeşitli şekillerde halkımızın, Amoni'nin ve senin gözünde küçülüyorum."

Zazmaria kocasına yaklaştı ve yüzüne baktı. "O zaman bu konuda bir şeyler yapmalısın. Traeus'un sana karşı davranışları doğru değil. Baban öldüğünde senin ve Traeus'un iktidarı paylaşacağını düşünmüştüm. Senden yalnızca iki yaş büyük." Kollarını kocasının beline doladı ve gözlerinde yeni bir ışıltı belirdi. "Liderliğimizde yeni fikirlere, işleri yapmanın yeni yollarına ihtiyacımız var. Halkımızın sana ihtiyacı var Alaj."

Prens Alaj doğrudan onun yüzüne bakıyordu, yakışıklı yüzünde endişe vardı. Karısı çok güzel bir kadındı. Uzun, gür siyah

saçları, mum ya da alev ışığında parıldayan yakut sarısı büyük gözleri ve dolgun dudakları vardı. Alaj onu çok seviyordu ve onu mutlu etmek istiyordu, fakat şu anda bunu nasıl başaracağını bilmiyordu.

“Ne yapmamı istiyorsun karıcığım? Traeus asla iktidarın birazını bana vermeyecektir.”

“Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu?” diye birden parladı ve ondan uzaklaştı. “Seni boyun eğmeye ikna etmiş. Karşısına dikilmeli ve güçlü olmalısın. İstedğin şeyi almalısın! Ona izin verdiğin için seni eziyor.” Bakışları meydan okuyucu, sesindeki ton ciddi ve şimdi tamamen soğuktu.

Alaj bir an için ne diyeceğini bilemedi. İki yıldır evli olmalarına rağmen karısının daha önce hiç fark etmediği bir yönünü görüyordu. “Zazmaria, bir kralı etkilemek ya da elinden herhangi bir gücü almak kolay bir şey değildir. Mesele bundan çok daha karışık...”

“Karışık olmak zorunda değil” diyerek kestirip attı karısı.

Kısa bir an durarak düşündü, sonra gülümsedi ve yeniden kocasına yaklaştı, sindeki soğuk hava şimdi yok oluyordu. Parmakları kocasının pürüzsüz yanağındaki bir çizgiyi izlerken gözlerinin derinliklerine baktı ve parmaklarını ipeksi siyah saçlarında gezdirdi. “Tek istediğim, sevgili kocacığım, bu aile, senin ve benim için en iyi olan.” Boynunu öpmek için kocasına doğru eğildi. “Bu çok mu yanlış?”

5. BÖLÜM

AMSARA'NIN ORTAYA ÇIKIŞI

Bu kralın uzun zamandır beklediği bir gündü. Bahar töreninin üzerinden altı ay geçmişti ve o, Prens Amoni ve ruhban sınıfının önde gelenleri hükümdarlığının en iddialı projesinin, oturmuş bir aslanın kireçtaşından devasa heykelinin yapım alanını gezecekti. Bittiğinde altmış beş ayak yüksekliğinde ve iki yüz ayak uzunluğunda ve yüzü yirmi ayak genişliğinde olacaktı. Heykel hem efsanevi aslan Amsara'nın, hem de aynı ada sahip aslanların gerçeküstü bir temsili olacaktı. Bu gezi projeye liderlik eden kişi olan Traeus'un başmühendisi, Victarius tarafından kralın projesinin ilerlemesi üzerine resmi bir bilgi sunumu olarak düzenlenmişti.

İnşaatin oldukça uzaktan bile devasa gövdenin etrafında görünmesine rağmen kral gelişmeleri yakından görmek ve detayları önemli projenin sorumlusuyla tartışma şansı bulabilmek istemişti.

“Victarius, bugüne kadar gerçekleştirilen ilerleme beni çok etkiledi” dedi kral deneyimli mühendisin elini sıkarken. “Sen ve ekibin projenin başından beri çok şey başardınız. Liderliğin takdiri hak ediyor.” Traeus bu heykelin halkının kral olarak yeteneklerine olan inancını geri kazandıracağını umuyordu.

Victarius uzun zamandır alanının en iyisi olarak kabul ediliyordu ve bu yüzden de proje liderliği görevi ona verilmişti. Bu zayıf, uzun, yaşlı ve nazik adam tüm kariyeri boyunca kraliyet ailesi için çalışmıştı.

“Teşekkürler ekselansları, ilerlemeden memnun olduğunuzu bilmek benim için çok önemli. Yorumlarınızı ekibime kesinlikle ileteceğim. Yaptıkları işten memnun olduğunuzu bilmek onlar için de çok şey ifade edecektir. Yorulmadan, kendi istekleriyle uzun saatler çalıştılar ve bittiğini görme hevesleri asla azalmadı.”

“Güzel, güzel. Bittiğinde muhteşem olacağına eminim. Şu anda bile ne kadar güzel olacağını görebiliyorum” dedi Traeus ortaya çıkan yapıta bakıp gülümseyerek.

Kayayı taş ocağından çıkarmak ve sonra da gövdeye daha fazla güç kazandırmak için ekleme yapmak çok büyük bir işti. Traeus şaşkınlıkla heykele baktı, devasaydı, ancak yine de kendine has sanatsal niteliği görülebiliyordu. Gövdenin zarif, dalgalanan çizgileri şimdiden oldukça canlı gibiydi. Traeus projenin bitmiş halini görmek için sabırsızlanıyordu. Zihninde baş ve yelesi yapıldıktan ve heykel boyanıp parlak tonlarla çevrelendikten sonra neye benzeyeceğini canlandırıyordu. Halkının onları sonsuzluk boyunca gözetecek sessiz ve yasal koruyucularının görüntüsüyle heyecanlandığını hayal ediyordu. Traeus bunu insanları için önemli bir sembol olacağını ve onları birleştirecek, onlara odaklanacak ve hepsinin inanabileceği bir şey vereceğini biliyordu.

Traeus fikri yıllar önce ortaya atan Kral Mesah'ı, babasını düşündü. Traeus, annesi Kraliçe Elenia öldükten sonra babasının kendisini nasıl bu büyük ölçekli proje kavramına adadığını hatırladı. Ne yazık ki rüyasının gerçeğe dönüştüğünü görece kadar uzun yaşamamıştı.

“Victarius, babamın öngörülerinin sonunda bir gün hayata geçeceğini düşünüyor musun?”

“Aslında ekselansları, uzun yıllardır enerjimizi odaklamamız gereken birçok önemli şey oldu. Gerçekten yalnızca hayatta kalmaya dayanan bir şey üzerinde çalışmaya yeniden başlamamız rahatlatıcı. Ancak sorunuza vereceğim cevap, evet. O günün sonunda geleceğini biliyorum. Kral Mesah halkı için güçlü bir önseziye sahip bir insandı ve kayda değer azmini ve insanları motive etme gücünü tıpkı şu anda olduğu gibi büyük şeyler başarmak için bir araya getirirdi.”

Bu nazik sözler Traeus’u çok duygulandırmıştı, minnettar bir şekilde gülümsedi. “Teşekkürler Victarius, inancın bana ilham veriyor” dedi.

Tam o anda Başrahip Assan, yanında Odai ve Senama’yla birlikte onlara katıldı. Mühendislerden biriyle konuşmakta olan Prens Amoni rahip ve rahibelerin de geldiğini görünce ağabeyine katılmak için o tarafa yöneldi. Onları ilk karşılayan genç prens oldu.

Odai, prensin hayatında yaşı ona en yakın olan kişiydi ve Amoni’nin en sevdiği arkadaşıydı. Genç prens konumu nedeniyle kendi yaşından insanlarla fazla zaman geçirme fırsatı bulamıyordu ve kraliyet ailesi ve ruhban sınıfı bu kadar yakın çalıştığı için onun ve Odai’nin yıllar içinde birlikte geçirecekleri çok zamanları olmuştu. Amoni, Odai’ye hayranlık besliyordu.

“Odai, Amsara heykeli hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Amoni iki genç adam grubun geri kalanının arkasında kalmışken. “Gerçekten de artık bir aslan gibi görünmeye başladı, sence de öyle değil mi?”

“Evet, sanatsal niteliği gerçekten büyüleyici. Yalnızca ona bakmak bile tüylerimi ürpertiyor.”

“Biliyorum! Benim de! Yalnızca üç ay sonra kafası üzerinde çalışmaya başlayacaklarını söylüyorlar. Neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum!”

“Amoni, gelin ve gruba katılın” diye seslendi Traeus. “Victarius’un projeyle ilgili bizimle paylaşacaklarını hepimiz dinlemeliyiz.”

“Tamam ağabey!” Amoni diğerlerine yetişmek için hızlandı.

Assan ve Senarra zaten Victarius’la sohbet ediyorlardı Odai de onlara katıldı ve kolunu Senarra’ya doğru uzattı.

Victarius konuşmasına devam etti. “Projenin programın önünde ilerlediğinden bahsediyordum. Kral Traeus’un taş heykeli var olan kireç taşı oluşumundan yaratma fikri gerçekten dâhiceydi. Eğer heykeli ilk seçilen yerde yapmayı ve gereken taşı oraya nakletmeyi deneseydik işimiz çok, çok daha uzun sürecekti ve çok daha fazla kaynak kullanılacaktı. Bu dizaynın orijinal büyüklüğünü iki katına çıkarmamıza olanak sağladı.”

“Teşekkürler Victarius, ancak bunun aslında babamın fikri olduğunu unutmayalım, ben yalnızca onu daha az çalışmayla daha hızlı ve daha büyük yapmanın bir yolunu buldum. Muhtemelen sabırsızlığım esin kaynağımdı.” Traeus güldü.

Grubun geri kalanı da onunla birlikte güldüler. Kahkahaları Prens Alaj’ın açıkça sinirli ve acele bir biçimde kendilerine yaklaştığını görünce kısa kesildi. Traeus sessizce sızlandı.

“Küçük özel turunuza beni de dâhil ettiğiniz için teşekkür ederim” diye burnundan soluyarak konuştu Alaj.

Kardeşinin kaba yorumları karşısında Traeus’un yanakları kızardı. Öfkelendiğini hissediyordu, ancak daha fazla olay çıkarmak istemiyordu. Traeus şimdilik gururunu bir yana bırakmak ve Alaj’ın hakaretlerini dikkate almamak zorundaydı. Derin bir ne-

fes alarak kardeşine şöyle dedi. “Biz de tam Victarius’un ekibinin başardığı inanılmaz işi konuşuyorduk. Oldukça büyük bir başarı, sence de öyle değil mi?”

Alaj ona ters ters baktı. “Bana şunu söyle. Mesela tarım teknolojimizi geliştirmek ya da nehirde yolculuk için daha iyi ve daha güvenli bir su taşıtı yapmak gibi faydalı bir şey üzerinde çalışsaydılar aynı emekle neler başarılırdı?” Alaj cevabı beklemedi. Zazmaria’nın devam eden etkisi ona cesaret vermişti. “Belki de bunun şimdilik halkımız için kullanışlı bir proje olmadığını söylediğimde beni dinlemeliydin. Böyle düşünen yalnız ben değilim. Olayların gidişatından hoşnutsuz birçok insan var. Yerinizde olseydim kralım, protestoları ciddiye alırdım.”

Kralın bu suçlamalara bir cevap vermesini beklediklerinden kimse tek kelime etmedi. Traeus sözlerini dikkatle tartmaya çalıştı. “Alaj, belki de sen ve ben bu konu hakkında daha sonra özel olarak tartışabiliriz. Şu anda Victarius projenin turunu bitirirken memnuniyetle bize katılabilirsin.” Traeus, Alaj’ın cevap vermesini beklemeden Victarius’a devam etmesi için işaret verdi.

Victarius tam yeniden konuşmaya başlamıştı ki Alaj sözünü kesti, hâlâ saldırıdaydı. “Traeus lütfen bana kendi öz kardeşin yerine ruhban sınıfı üyelerinin burada olmasının neden daha önemli olduğunu açıklayabilir misin? Amoni’nin açıkça davet edildiğini görebiliyorum.”

Amoni kıpkırmızı oldu, bu şekilde yalnız ayrı tutulmak kendisini suçlu hissettirdi ve utandırdı.

Traeus gözleriyle özür dileyerek Assan’la kısa bir süre için göz göze geldi. Sonra onu itham eden kişiye döndü. “Alaj...”

“Neden Assan’a baktın? Seninle ben konuşuyorum!” Alaj kötü adam gibi görünme havasında değildi. “Bu hakaretlerden

bıktım! Her zaman ruhban sınıfının arkasından geliyorum. Hareketlerinizle haysiyetimi kırıyorsunuz kralım. Ben bir prensim ve usulen bu tür olaylara dâhil edilmeliyim.” Alaj uzun zamandır kardeşinin ruhban sınıfına, özellikle de başrahibe gösterdiği ilgiyi kıskanıyordu. Alaj’a göre sık sık kralla birlikte görüldüklerinden onlar kendisinden daha fazla güç sahibiydiler.

“Alaj lütfen, şimdi değil” diye fısıldadı Traeus onu kenara çekerken. “Seni davet etmediğim için özür dilerim. Bu benim, yalnızca benim kararımdı. Fakat sen de sorumluluğunu aldığımdan beri bu projeyi hiç desteklemedin, hatta açıkça aleyhtarı oldun.”

Alaj cevap vermedi. Yalnızca kızgın bir şekilde ağabeyine bakıyordu.

“Öyleyse söyle Alaj, bu kadar küçük gördüğün bir şeye katlanmanı neden isteseydim?” diye sordu Traeus sakın kalmaya ve soğukkanlılığını yitirmemeye çalışarak.

Alaj daha da sinirlendiğini hissediyordu. Ağabeyinin kendisini bu kadar kolayca yatıştırmasına ve susturmasına izin vermeyecekti. “Bunun konuyla bir ilgisi yok! Resmi bir tur düzenledin ve benim de davet edilmem gerekirdi! Amoni burada. Ruhban sınıfının üyeleri burada. Bu, insanlara nasıl görünüyor biliyor musun?”

Traeus davet edildiği ve katılması beklenen bahar törenindeki yokluğuyla ilgili bir şeyler söylemek istedi ancak söylemedi. Söyleseydi uzun zamandır kaçındığı tartışma büyüyecekti. “Haklısın ve bunun için senden özür diledim Alaj. Seni de dâhil etmeliydim. Haydi, şimdi Victarius’un konuşmasına izin verelim.”

Tur süren gerginlikle devam etti. Alaj, Traeus’la olan resmiyetini korudu ve turun geri kalanı boyunca herhangi bir soru sormadı. İnşa edilmekte olan devasa biçime baktı ve estetik anlamda

hayran olmaktan kendini alamasa da heykel onu içten içe sinirlendiriyordu.

O akşam, inşaat alanı turundan ve projeyi Victarius ve diğerleriyle tartışmak için orada kaldıktan sonra Traeus ve Amoni saray kütüphanesine çekildiler. Traeus'un, Kral Mesah ve Kraliçe Elena için yaptırdığı iki büyük granit heykelin yanından geçerken birlikte sessizce yürüdüler. Alaj alandan erken ayrılmıştı ve iki siyle de konuşmamıştı.

“Ağabey, sana bir şey sorabilir miyim?” diye söz başladı Amoni çekinerek.

“Elbette Amoni, bana her şeyi sorabilirsin” diye cevap verdi Traeus.

“Sen ve Alaj neden sürekli tartışıyorsunuz?”

Traeus derin bir nefes aldı, bu soruyu sorulmasını bekliyor olmalıydı. Kendisi bile tam olarak çözememişken karmaşık ve sorunlu bir ilişkiyi küçük kardeşine nasıl anlatabilirdi?

“Amoni, bunu açıklamak çok zor. Bu tür olaylara tanık olmandan dolayı çok üzgünüm. Ailemizin böyle olmasını istemezdim. Alaj ve ben birçok konuda anlaşamıyoruz. Babamız öldüğünden beri, bana karşı gittikçe daha da muhalif ve hasım olmaya başladı. Kaynaklarımızı nasıl kullanacağımız konusunda sürekli ihtilafa düşerek kararlarımı sorguluyor.”

“Biliyorum, ancak Amsara heykelinin halkımız için ne kadar mükemmel ve ilham verici olacağını görmüyor mu? Çok saygı gösterdiğimiz bir şeyi simgeliyor. Bence mükemmel olacak!”

Traeus, Amoni'nin tutkusuna gülümseyerek karşılık verdi.

“Sağ ol Amoni, bunu duyduğuma çok sevindim. Keşke Alaj da aynı şekilde hissetseydi.”

“Babam sağken her şey çok daha kolay görünüyordu” dedi Amoni üzgün bir şekilde. “Onu özlüyorum.”

“Ben de özlüyorum. O çok mükemmel bir adam, kral ve babaydı” diye cevap verdi Traeus korkuları ve şüpheleri yeniden su yüzüne çıkarken.

Amoni onaylayarak başını salladı. “Canımı sıkan bir şey daha var” dedi.

“Nedir?” diye sordu Traeus küçük kardeşine bakarak.

“Sanırım Alaj bir konuda haklı. Rahipleri çok el üstünde tutuyormuşsun gibi görünüyor. Yaptığın her şeye dâhil oluyorlar. Her türlü mesele için sürekli onlara danışıyorsun, ancak Alaj bir prens olarak aynı hakka sahip değil. Bana öyle geliyor ki onların fikir ve düşünceleri senin için Alaj’inkilerden daha önemli.”

“Ah Amoni, durum hiç de öyle değil. Birçok konuda onların, özellikle de Assan’ın tavsiyelerine ve deneyimlerine güveniyorum. Kral olmak çok büyük bir sorumluluk. Hâlâ öğrenmem gereken ve emin olmadığım birçok şey var. Keşke Alaj bana karşı daha destekleyici olsaydı, ancak ayak diretiyor.”

“Ancak Alaj rahipleri senin gördüğün gibi görmüyor.”

Traeus üzgün bir şekilde başını saldı. “Önceden görürdün. O da senin ve benim gibi büyütüldü, fakat kral olduğumdan beri ne onlarla, ne de benle bir şey yapmak istiyormuş gibi. Artık benimle neredeyse her şey hakkında tartışıyor.”

“Sence senin yerine o mu kral olmak istiyor?” diye sordu Amoni.

“Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum, asla iktidarda gözü olmadı. Hâlâ yüreğinde ailemizin çıkarlarını koruduğunu düşünüyo-

rum. Yalnızca bunun nasıl gerçekleştirileceği konusunda farklı düşünceleri var. Ancak artık benim kral olduğumu anlamak zorunda. Sonuçta bu kararlar benim sorumluluğumda ve bu zor bir görev. Bana garazinden çok desteğinin faydası olurdu.”

“Kral olmak istemiyor musun?”

“Hayır, hayır Amoni. Mesele o değil. Kral olmak büyük bir ayrıcalık ve onur. Bütün bu sorumluluğun yalnızca benim üzerimde olmamasını istediğim zamanlar olduğunu inkâr edemem. Ancak Assan ve diğer rahiplere güvenmemim sebebi de bu. Bunu yalnız başıma başaramazdım, kimse başaramaz, babamız bile. Ancak Alaj nedense bunu bir şekilde unutmuş gibi. Yalnızca babamız kadar iyi bir kral olmak istiyorum.”

Amoni ağabeyine gülümsedi. “Zaten öylesin ağabey. Seninle gurur duyuyorum.”

Traeus derinden etkilenmişti. Bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacının olduğunu fark etmemiştir.

6. BÖLÜM

ŞAŞIRTICI BULUŞ, GÜNÜMÜZ, MISIR

O gece ne Mitch, ne de Alex iyi bir uyku uyuyabildiler. Gizemli sandığı ve içindeki daha da gizemli nesneleri Jack ve Bob’a teslim etmişlerdi. Kafaları olasılıklar ve umutla doluydu. Belki de bu onların büyükler ligindeki şansları olacaktı: Önemli kazılar, ün, finansman ve en önemlisi saygı. Kendilerini önde gelen Eski Mısır bilimcileriyle olağanüstü buluşları hakkında konuşurken hayal ediyorlardı.

Ertesi gün her zamankinden biraz daha erken buluştular. Alex ilk kahve fincanını hızla içiyordu. “Uyuyamadın mı?” diye sordu Mitch.

“Hiç uyumadım, ya sen?”

“Gözümü bile kırpmadım” diye cevap verdi Mitch, sonra bir an durdu. “Eee garip rüya yok mu?”

“Yok” diye kaşlarını çatı Alex, “lütfen bu konuyu kapatalım. O muhtemelen beynimi haşlayan güneş çarpması yüzündendi.” Mitch’in sırtmaya başladığını gördü. “Tek kelime etme.” Yeniden kahveye doğru gitti ve hemen konuyu değiştirdi. “Bunu dene-melisin Mitch. Kahve tanrıların yaşam iksiridir... Hımm yalnızca kokusu bile cennetten çıkma gibi.”

“Teşekkürler, almamayım, bana her gün eski moda portakal suyum verin yeter.”

“Sıkıcı! Sabahları iyi bir başlangıç olmadan nasıl uyandığın beni aşar. Kahvem olmasaydı komada olurum” dedi kendine yeni bir fincan doldurmak üzere ayağa kalkarken. “Mitch, benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?”

“Kahve konusunda mı? Sanmıyorum” diye cevap verdi Mitch.

“Çok komik, yani teorimiz hakkında. Ya bu bizim haklı olduğumuzu kanıtlayacak bir şeyse?”

“Hemen umutlanma Alex” dedi Mitch.

“Çok geç!” dedi yeniden otururken. “Sandığı Sfenks’in oldukça yakınında bulduk. Belki de o tam olarak aradığımız, umut ettiğimiz şeydir. Belki de parşömenlerdeki yazılar onu kimin ve nasıl ve ne zaman inşa ettiğini gösterebilecek inşaat planlarını içeriyordur. Bu materyalleri tarihlendirmek bizim kanıtımız olabilir.”

“Alex ne bulduğumuzu bilmiyorum, sen de bilmiyorsun. Yani Antik Mısır’dan kalan metal silindirler? Bu çılgınlık! Mühendis değilim, ancak o metal arıtılmıştı. Burada bahsettiğimiz cilalı tunç ya da bakır değil. Çok şey görünüyordu...”

“Gelişmiş” diye sözünü tamamladı Alex.

“Kesinlikle! Daha alakasız olamaz. Eski Mısırlıların bu tür bir şeyi yaratma teknolojisine sahip olmalarının imkânı yok. Akla yatkın olmayan bir şeyler var.”

“Biliyorum ama parşömendeki resmi, parşömen destesini gördün. Çok eski görünüyorlardı. Ve resimdeki kişiler tanımlayabildiğimiz ya da anlamlandırabildiğimiz kişiler değil. Bir açıklaması olmalı. Belki de bilinen tarihi kayıtlardan önce burada yaşıyorlardı. Kayıтта boşluklar emin olmadığımız zaman aralıkları var. Eski bir firavun soyu bulmuş olabiliriz!”

“İstediğın şeyi biliyorum Alex. Ben de aynı şeyi istiyorum. Tek söylediğım hemen bir sonuç çıkarmamamız gerektiğı. Sfenk-sin piramitlerden en az beş bin yıl önce var olduğuna inanmamız bir şey, bunun için kanıt bulmak başka bir şey. Bu düşünceyle zaten yeteri kadar insanı sıktık ve şimdi de binlerce yıl öncesinin insanların gelişmiş metaller üretebildiğini umut ediyoruz. Bize kahkahalarla gülerler ya da daha beterini yaparlar.”

Alex üzgün bir şekilde gülümsedi. “Küçük bir kızken arka bahçemizde toprakla oynadığımı hatırlıyorum. Ben arkeolog olurum, oyuncaklarımı gömer sonrada küçük plastik kürekle-rim, kovalarım ve annemin mutfak eşyalarıyla kazıya giderdim ve onları yeniden çıkarırdım. Sonra bunların arkeoloji tarihinin en inanılmaz, bütün dünyanın konuşacağı buluşlar olduğunu hayal edip bulduklarımı babama göstermek için koşarak eve giderdim. Her zaman bana katılırdı ve birlikte ‘kalıntılarım’ için antik bir fantastik hikâye uydururduk.” Anılara dalmış bir şekilde durak-sadı.

Mitch de kendi hoş anılarını düşünerek onu sabırla dinliyordu. Dr. Logan onun için ikinci bir baba gibiydi ve onun büyürken buna çok ihtiyacı vardı.

Alex’in babası ona Mısır’ın Alexandria (E.n: İskenderiye) şehrinin ve Büyük İskender’in adını vermişti. Her zaman Eski Mısır tarihinde önemli bir etkisi olan genç ordu liderinin ve onun zekâsının büyük bir hayranı olmuştu. Alex’in tek istediğı baba-sının gittiğı yolu izlemek ve babasının onunla gurur duymasını sağlamaktı. Küçük bir kız çocuğı olduğı zamanlardan beri hep babasının onun doktora derecesini aldığını gördüğünü ve bir gün burada, kalbindeki yer olan Mısır’da birlikte çalışacaklarını hayal etmişti. Anının verdiğı üzüntüyle gözündeki yaşı siliverdi. Hayali

korkunç bir gün, babasının üniversitedeki işinden eve dönerken gece geç saatte aptal gibi direksiyon başına geçmeyi tercih eden sarhoş bir sürücü yüzünden kahredici bir kazada ondan ve annesinden ayrıldığı gün yerle bir olmuştu. Babası hayatını kaybetmişti.

Düşüncelerini uzaklaştırmaya çalışarak kafasını salladı ve gülümsemeye çalışarak Mitch'e baktı. "Ve şimdi buradayız... Gerçekten."

"Gerçekten..." diye tekrarladı Mitch. "Keşke insanlar bunu, bulduğumuz şeyi görselerdi bizi gerçekten ciddiye alabilirlerdi." Bakışlarını yere çevirdi. "Ve belki de ailem sonunda bana inanırdı."

"İnanıyorlar Mitch" dedi Alex, sempatik bir şekilde. "Yalnızca kararlarını anlamıyorlar. Ama bu senin hakkındaki duygularını değiştirmez."

"Değiştirmez mi?" diye sordu üzgün bir halde.

Neredeyse iki yıldır ebeveynleriyle görüşmüyordu. Onlar da çaba göstermemişti, kendisi de. Mitch kendisinin de ailenin onurlu geleneğini yürüteceğini düşünen doktor bir aileden geliyordu. Sonuçta, meslekleri onlara statü, zenginlik, toplumla önemli ilişkiler ve nüfuz kazandırmıştı. Mitch'in arkeoloji alanında bir kariyer peşinde koşma tercihi, o bütün gençlik yaşamı boyunca başka hiçbir şeyden bahsetmemiş olsa da şaşkınlıkla karşılanmış, inceden küçümsenmiş ve asla saygı görmemişti. Vazgececeğini ve sonunda aklını başına toplayıp onların izlediği yolu izleyeceğini düşünmüşlerdi. Bu gerçekleşmeyince annesi ve babası aylarca onu vazgeçirmeye çalışmışlardı. Ve sonunda ondan uzaklaşmışlardı. Ağabeyi ve ikiz kız kardeşi bile ona karşı soğuk davranmıştı. En azından yüzüne karşı asla böyle bir şey dile getiril-

memişse de Mitch kendini bir yabancı, bir hayal kırıklığı ve hatta bir utanç gibi hissetmeye başlamıştı. Bunu ailesinin başkalarına anlattıklarından ve daha da önemlisi anlatmadıklarından çıkarıyordu. Arkadaşları ve akranlarıyla ailenin çeşitli faaliyetleri ve başarıları hakkındaki sohbetlerde ondan bahsetmiyorlardı.

Neyse ki, Alex'in ailesi onun bu yaraların bazılarını sarmasına yardımcı olmuşlardı. Aynı yaşta olduklarından ve birbirlerinden birkaç ev uzata aynı üst sınıf mahallede yaşadıklarından birlikte büyümüşlerdi. Yıllar boyunca, hafta sonlarında ya da aile yemeklerinde onların evinde kendi evinde olduğundan daha fazla zaman geçirmişti. Logan ailesine uygundu, oraya aitti. Bunun için sonsuza dek minnettar olacaktı.

Hem Mitch, hem de Alex sessizleşmişlerdi. Bunların hiçbirini yüksek sesle dile getirmelerine gerek yoktu. Yıllar içinde bunları uzun uzun konuşmuşlardı. Birbirlerini çok iyi, hayatlarındaki başka birinin tanıyacağından çok daha fazla tanıyorlardı. Birbirlerinin aklından neler geçtiğini hemen tahmin edebilirlerdi.

Alex kahvesini bitirdi ve yeni bir tane almak için ayağa kalktı. "Tamam, madem deli ve sahtekâr olarak adlandırılmaktan korktuğumuz için buluşumuzla ilgili yarının gazetesine ilan veremiyoruz, öyleyse güne başlamadan önce çocukları bir kontrol edelim, ne dersin?"

"Evet, kesinlikle" diye cevap verdi Mitch konunun değişmesinden memnun bir halde. "Aslında dün gece herhangi bir ilk buluş için bizi aramamalarına şaşırdım."

"Evet, ben de arayacaklarını umuyordum. Sence bu kadar erken saatte uyanıklar mıdır? Jack'in dediği gibi onlar gündüz insanları değiller." Alex saatine baktı. Saat altıya yirmi beş vardı.

"Kontrol etmekten zarar gelmez."

Alex başını salladı ve üçüncü kahvesini doldurmak üzere ilerledi. Mitch ona bakarak başını salladı.

Laboratuvara giderlerken ışıkların açık olduğunu fark ettiler.

“Umalım da içeridekiler onlar olsun” dedi Alex. Laboratuvara vardılar ve kapıyı açtılar. Evet, bunlar kesinlikle Jack ve Bob’tu.

“Günaydın çocuklar” diye selam verdi Alex ikisinin çalıştıkları yere girince. Alex onları merakla süzüyordu.

“Erkencisiniz” dedi Mitch. “Bu sizin için biraz olağandışı, öyle değil mi?”

Başta bir cevap gelmedi.

“Çocuklar?” diye söze girişti Alex. “Neden üzerinizde dün gece giydiğiniz kıyafetler var? Yani, moda ilgi alanınıza girmiyor ama...”

“Yok canım!” dedi Mitch. Onlara biraz daha yakından bakınca gözlerinin donuk ve kırmızı olduğunu ve kesinlikle kendilerinde olmadıklarını anladı.

“Saat kaç?” diye sordu Jack sonunda yorgun bir halde.

“Neredeyse altı” diye cevap verdi Mitch. Jack ve Bob inlediler.

“Bütün gece ayakta mıydınız?” diye sordu.

“Evet, ayahtaydık” diye cevap verdi Bob.

“Neden?”

“Sence neden?” diye karşılık verdi Bob. Uykusuzluk yüzünden bir az sinirliydi. “Hikâyeyi bir kez daha anlatın. Sandığı Dustimaine’in alanının çevresinde buldunuz? Büyük mahzen-de?”

“Evet” diye cevap verdi Alex.

“Gömülmüş olduğuna dair hiçbir ipucu var mıydı?” diye sordu Bob.

“Hayır, onu oldukça derinden çıkardık, önceden kazılmamış bir yerdı” dedi Alex.

“Ve bize özenle hazırlanmış bir eşek şakası yapmıyorsunuz?” diye sordu Jack.

“Hayır, neden böyle bir şey soruyorsun?” diye sordu Mitch bir ona bir diğerine bakarak.

“Evet, böyle bir şeyi neden soruyoruz Bob?” diye onu taklit etti Jack. “Sizce bütün gece laboratuvara kapanıp sabahlamaktan hoşlanıyor muyuz? İkimiz dün geceden beri kaç tane kola ve diyet kola tükettik bir fikriniz var mı? Eğer bu bir şakaysa ve bize bildiğiniz her şeyi anlatmıyorsanız...”

“Jack!” diye susturdu onu Alex. “Arkanızdan dümen filan çevirmiyoruz! Aklınızın başınızda olmadığını görebiliyorum fakat neler bulduğunuzu bize elinizden geldiğince anlatırsanız seviniriz.” Etrafına bakındı. Parşömen tomarları, silindirler, sandık; her şey sağlam görünüyordu.

“Tamam, parşömen kâğıtları eski, bundan kesinlikle eminiz” dedi Bob.

“Ne kadar eski?” diye sordu Mitch.

“Siz ikiniz otursanız iyi olur.” Mitch ve Alex söyleneni yaptılar. “Yaklaşık 12.000 yıllık.”

“Ne?” İkisi de soruyu aynı anda sormuşlardı.

“İlk radyo karbon tarihleme testleri parşömenlerin gerçek olduğunu gösteriyor” dedi Bob, ikisi de heyecanlanmış ve kafaları karışmıştı. “Testler onların yaklaşık 12.000 yıllık olduğunu söylüyor!”

“12.000 yıl?” diye sordu Mitch afallamış bir halde.

“Buna inanmıyorum” diye bağırdı Alex, kafasında düşünceler uçuşuyordu. “Mitch, bunun anlamını biliyor musun? Sembolleri

okuyamamamız bu yüzdendi! Hiyerogliflerden türememişler, onlardan önce var olmuşlar!”

Mitch inanamayan bir tavırla kafasını sallıyordu. “Bob, bundan emin misiniz?”

“Evet, en azından bu noktada. Testleri birkaç kez kontrol ettim. Sonuçları almak çok zor olmadı çünkü parşömenler mükemmel durumdalar. O hava geçirmez silindirlerde kapalı kalmaları ve o sandıkta korunmaları durumunu mükemmel bir şekilde korumasını sağlamış. Ancak burada, alanda Karbon 14 testleri yapmak için sınırlı test aletimin olduğunu unutmayın. Ön testlerimin hepsinin üniversitedeki laboratuvarda doğrulanması gerekir. Karbon 14 testlerini eksiksiz bir şekilde Sıvı Sintilasyon Sayımı ve Hızlandırıcı Kütle Görüngü Ölçümü yöntemlerini kullanarak yapıyorlar” dedi Bob antik nesneleri işaret ederek.

“Siz de arkeoloji derslerinizden hatırlarsınız” diyerek Alex ve Mitch’e baktı. “Radyo karbon tarihlendirme testleri yalnızca organik maddeler üzerinde geçerlidir. Bu testler, parşömen kâğıdından yapıldıkları için iki resim ve metinler üzerinde işe yarayacaktır. Ancak Karbon 14 testleri silindirler ya da sandık üzerinde işe yaramaz.”

Kimse konuşmuyordu ve hepsi büyülenmiş bir halde Bob’u dinliyorlardı.

“Bu bizi başka bir tarafa yönlendiriyor” diye devam etti Bob, “eğer bu nesneler yaklaşık olarak 12.000 yaşındaysa silindirlerin ne kadar gelişmiş görüldüğünü düşünürsek bunun saçma bir fikir olduğu gerçeğini göz ardı ederek silindirlerin ve sandığın da aynı yaşta olduğu sonucunu çıkarabiliriz.” Gözlerini ovuşturdu. “Jack ve ben ön Potasyumlu Argon Tarihlendirme testlerini yapmayı deneyebilir, sonra da örnekleri Elektron Döngü Rezonansı Tarih-

lendirme testleri için laboratuvara gönderebiliriz; umuyorum ki bu testler sandığın yaşını doğrulayacaktır. Silindirler biraz daha zorlayıcı olacaktır, ancak bunu hızlı ve sessiz bir şekilde yaptırmak için birilerinden yardım alabilirim.” Bob arkasına yaslandı ve mendiliyle alnını sildi.

Mitch ve Alex bu buluşun büyüklüğü onları şaşkına çevirdiğinden sonuçları sessizce gözden geçirdiler.

“Sandıkla ilgili” diye söze başladı Jack, “ilginç bir şey bulduk.”

“Nedir?” diye sordu Alex.

“Düz ve basit bir sandık gibi görünüyor değil mi? Tabii ki tüm o garip sembolleri saymazsak” diye ekledi.

“Ne diyorsun Jack?” diye üsteledi Mitch.

“Şey, aklıma sandığı biraz daha yakından incelemek geldi...”

“Ve?” dedi Alex sabırsızca. Jack’in etkiyi arttırmak için lafı uzattığının farkındaydı, ancak merakı ağır basıyordu.

“Jack, sakıncası yoksa hemen konuya gel. Hiç uyumadık ve şu anda buna tahammülümüz yok” dedi Bob yorgun bir şekilde.

“Bazen gerçekten çok kaba oluyorsun, farkında mısın?” diye cevap verdi Jack kalbi kırılmış numarası yaparak.

“Sen de çok sinir bozucu olabiliyorsun. Devam et!”

“Tamam!” diyerek somurttu Jack. “İyi bir başlangıç olacağını düşünerek sandığı dikkatle inceledim ve garip bir şey buldum. Sandığın takma bir tabanı var. Çok iyi tasarlanmış, kabul etmeliyim. Sanırım çok fazla casus filmi izledim. Neyse bu tabanı fark ettim. Gelin size de göstereyim.”

Mitch ve Alex kendilerini rüyadaymış gibi hissediyorlardı.

Çıkardığı yaklaşık yarım inç kalınlığındaki bir taş plakayı gösterdi. “Aynı taştan kesilmiş, aynı ölçülerde.”

“Nasıl...” diye söze girdi Mitch.

“Parlak ışık altında sandığı büyüteçle inceliyordum. Sandık tek parça taştan oyulmuş, ancak tabanında bir kıldan daha kalın olmayan, aynı taş parçasından kesilmiş gibi görünmeyen ince bir çizgi gördüğümü sandım. Önce gölgedir diye düşündüm, fakat çizgi gölgeler gibi değişmiyordu. Dolayısıyla ince bir aletle dikkatle o çizgiyi bulmaya çalıştım. Bir şey bulduğumdan emin olunca Bob’dan bana yardım etmesini istedim ve sandığı eğdik. Dikkatli bir şekilde üzerinde çalıştık ve sonunda gevşedi. Kırılmasını filan istemiyorduk. Ellerime, kollarıma kramp girdi, size o kadarını söyleyebilirim. Bizi oldukça uğraştırdı, ama sonunda plakayı olduğu yerden çıkardığımızı da eklemeliyim!” diyerek gururla gülümsedi.

“Ve...” diye sordu Alex sinirli bir şekilde.

“Ve sevgili Bayan Logan, bunu bulduk.” Jack içinde küçük bir papirüs kâğıdı bulunan ağzı kapalı bir plastik torbayı ona uzattı. “Şimdilik plastik bir torbada saklamanın en iyisi olduğunu düşündüm, çok fazla el değsin istemedik.”

“İyi düşünmüşsünüz” dedi Alex. Ağzı bir karış açık bir şekilde torbayı aldı. Mitch de torbaya bakmak için yanına geldi. “Bunlar hiyeroglif, Mısır hiyeroglifleri ve bunlar...”

“Sandıkta ve metinlerde bulunan sembollerle aynı biçimeler” dedi Mitch. “Bu...”

“Başka bir Rosetta Taşı (Ç.n: Napolyon’un 1798’deki Mısır seferi sırasında bulunmuş, hiyerogliflerin tercümesini sağlayan, 114 cm uzunluğunda, 72 cm genişliğinde ve 28 cm kalınlığında, ağırlığı 760 kilodan fazla olan granit ya da siyah bazalttan yapılmış taş) mı?” diye ileri sürdü Jack bir kaşını kaldırarak. Eski Mısır bilimcilerinin sonunda hiyeroglifleri çözmelerini sağlayan taş

tabletini keşfinden bahsediyordu. Mitch ve Alex bir süre Jack'e baktılar. Kesinlikle haklıydı. Dilleri tutulmuş bir halde, bakışlarını değerli papirüs kâğıdına çevirdiler. "Rica ederiz, sizin için bunu bulmuş olmaktan dolayı mutluyuz" diye de ekledi.

Mitch ve Alex bakışlarını kaldırıp arkadaşlarına gülümsediler. "Süpersiniz, harikasınız, en yetenekli, en zeki..." diye konuşmaya başladı Alex.

"Tamam, tamam" dedi Bob.

"Hayır, hayır, zekiden sonra ne diyecektin? Yakışıklı? Büyüleyici? Dâhi?"

"Evet Jack, kesinlikle bunları söyleyecektim. Gördün mü, telepatiği de bu listeye ekleyebilirsin" dedi gülerek.

Jack'in ağzı kulaklarındaydı.

"Bir saniye..." dedi Mitch aniden aklına bir şey gelmiş gibi. "Yani, bu harika ve süper, tamam da..."

"Ama ne Mitch, sorun nedir?" diye sordu Alex.

"Tam olarak bir sorun yok" diye konuşmaya başladı Mitch, "fakat eğer bu güvenilirse, bu, bilinmeyenden önceki insanlar hakkında bilgi sahibi olan ya da onların zamanında yaşayan insanlar olduğu ve bu insanların bizim zaten bildiğimiz Mısır tarihi zamanlarında da yaşadıkları anlamına gelir."

"Ancak bu yazı biçimini bir kenara bırak böylesi bir bilginin aktarıldığına ya da bu insanların Eski Mısır'da yaşadıklarına dair hiçbir kayıt bulunmuyor" diye ekledi Alex.

"İnanılır gibi değil!" dedi Mitch. "Ya birileri bunu daha önceden buldu ve açıklanamayacak bir biçimde kimseye bir şey söylemedi, bunları tercüme etti ve sakladı ya da bunları yapanlar her kimse iki zaman periyodunda da yaşadılar. Fakat bu insanlara dair bir kayıt yok. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Alex de Mitch'in bahsettiği şeyi anlamıştı. "Bob, sence incelemek için metinleri yanımızda götürmemiz mümkün mü, yoksa çok mu hassaslar?"

"Şey, normalde bu kadar akıl almaz bir şekilde eski, yazılı bir metnin havayla temas edemeyecek kadar hassas olması ve özel bir muamele gerektirmesi gerekir. Fakat onları yakından inceledim. Hâlâ inanılmaz bir derecede iyi bir durumdalar. Eski zamanlarda onlara bir tür koruma işlemine tabi tutulmuş olmalılar. Sanırım 'normal' kavramı bunlara pek uymuyor. Güvenle incelemeye başlayabileceğinizi söyleyebilirim."

"Onları çözmeye, ne söylediklerini anlamaya, bu insanların kim olduğunu öğrenmeye başlayabiliriz" dedi Alex, Mitch'e.

Mitch başını salladı. "Evet." Gözlerini heyecan ve beklentiyle kocaman açmıştı.

Alex plastik torbadaki papirüse, sonra da metinlere baktı. "Metinlerin büyüklüğünü düşünürsek papirüs kâğıdında çok fazla sembol olduğunu söyleyemeyiz. Her şeyin cevabını almayı beklemiyorum, ama bu kesinlikle bir başlangıç olacak. Mükemmel bir başlangıç!"

"İnanılmaz" dedi Mitch. "Bunun ne anlama geldiğini anlata-mam." Bir an durdu. "Ve haklısın Alex, bir yerlerden başlamalıyız. Elimizde olmayanları belki de ekleyebilir, metinden yola çıkarak doğru tahminler yürütebiliriz. Tanrım, yapacak çok işimiz var" dedi Mitch parmaklarını saçlarında gezdirerek. Bu, onun ve Alex'in uğruna yaşadıkları, bütün hayatları boyunca istedikleri şeydi: Tarihin, hakkında hiç kimsenin hiçbir şey bilmediği bir parçasını keşfetmek.

"Evet, çok işimiz var, ancak bunları mesai saatlerimizin dışında yapmak zorundayız, işimizde çok fazla geride kalamayız,

unuttun mu?” dedi Alex. “Ve bunu çok uzun süre devam ettiremeyiz. Yakında bundan birilerine, Dustimaine’e bahsetmek zorunda kalacağız ama önce bazı cevaplar elde etmeliyiz.”

“Galiba sonunda çılgın teorilerinizi destekleyecek bir şeyler buldunuz” dedi Jack gülümseyerek.

“Sfenks’in yaşından mı bahsediyorsun?” diye sordu Bob.

Jack başını salladı. “Tam olarak ondan bahsediyorum.”

“O kadar çılgın değiller” diye itiraz etti Alex. “Sfenks’in ve etrafındaki duvarların üzerinde akan yağmur sularının belirtileri var, ki bunlar büyük ihtimalle günümüzde olandan çok daha fazla yağışın olduğu zamanlardan kalmalar. Aslında, bu zamanların 7000-9000 yıl önce olabileceğini öne süren kimseler zaten var. Yani, bu taşın altına bakan tek insanlar bizler değiliz.”

“Bu, böylesi bir zaman dilimini destekleyen ilk somut kanıt olabilir ve bu zaman dilimi öne sürülmüş en cesur tahminden bile binlerce yıl öncesi olabilir” dedi Mitch.

“Siz ikiniz, bunu yeniden dile getirdiğinizi duyarsa Dustimaine’in ne söyleyeceğini biliyorsunuz, değil mi?” dedi Jack.

“Şimdilik kimseye bir şey söylemeyeceğiz, en azından birkaç cevap bulana kadar” diye cevap verdi Alex.

“Haklı” dedi Mitch. “Bir başlangıç noktamız olabilir, fakat şu anda elimizde cevaplardan çok daha fazla soru var. Metinleri inceleyeceğiz ve önce neler öğrenebileceğimize bakacağız.”

“Katılıyorum” dedi Alex ellerini çırparak. “Bob, peki silindirlerin analiz ettirilmesi işiyle ilgilenecek misin?”

“Evet, merak etme. Tedbirli olacağım” diye garanti verdi Bob.

“Teşekkürler Bob” dedi Mitch.

“Bu olağanüstü, ne kadar çok şey bulmuşsunuz? Ne söyleye-

ceğimi bilemiyorum. kesinlikle sabahlayıp bir akşamda bu kadar çok şey yapacağınızı düşünmemiştik” dedi Alex.

“Gerçekten. elimizdeki ne olduğunu anlamaya başladığımızda bunu bir kenara bırakabileceğimizi mi düşündün?” diye araya girdi Jack.

“Hayır, sanırım bırakmazdınız” diye kabul etti Alex. “Mitch ve ben gidip gün için hazırlık yapmalıyız. Sizler de birkaç saat kestirin ve sonra da güzel, uzun bir duş alın.”

“Evet, biraz ara vermek iyi gelecek, gözlerim o kadar bulanık ki zar zor görebiliyorum” dedi Bob gözlerini ovuşturarak. “Ve başım çok ağrıyor.”

“Alex ve ben ne öğrenebileceğimize bakmak için bu akşam metinleri incelemeye başlayacağız” dedi Mitch. “Elbette bunları saklamalıyız. Elimizde bunlarla gezemeyiz. İşte” dedi Mitch cebinden bir dizi anahtar çıkararak. “Alex’in ve benim kendimize ait birer dolabımız var. Bu tek yedek anahtarımız, o yüzden kaybetmeyin” dedi anahtarlıktan birini çıkarıp Bob’a uzatarak. “Bu, buradaki dolap için” dedi laboratuvarın arkasında sıralanmış dolapların yanına giderken. “Yeterince büyük olmalı. Şimdilik, kimseler gelmeden her şeyi kilitleyelim. Sen ve Jack zaman bulduğunuzda ve burada kimse olmadığında gelip silindirleri ve metinleri alırsınız.”

Metinleri yeniden silindirlerin içinde koydular ve sonra da sandığın içine yerleştirdiler. Sandığı bir kumaşa sarıp, eşya çantasına koydular ve dolaba sakladılar.

“Bugünkü kazılar bittiğinde sizinle görüşürüz” dedi Alex. “Sağ olun çocuklar, size güvenebileceğimizi biliyorduk. Kimsenin bir şey görmediğinden ve duymadığından emin olun. Dr. Tozlu’nun bunu elimizden almasını istemeyiz.”

“Elbette” diye dalga geçerek selam durdu Bob. “Hadi Jack, gidelim buradan. Birkaç saat sonra döneceğiz zaten.”

“Tamamen katılıyorum!” dedi Jack uykuya hasret bir surumda.

“Bu hayatımızın en uzun günü olacak” dedi Alex keşke hemen işe koyulabilseydik diye düşünerek.

“Kesinlikle” diye onayladı Mitch.

Sıcak Mısır güneşi toprağa kırmızımsı altın bir ışık saçarak batı ufkunda batıyordu. Yaz yaklaştığından günler gittikçe daha da sıcak bir hal alıyordu. Saat geç olmuştu. Mitch ve Alex oldukça yoğun bir gün geçirmişlerdi ve işleri umduklarından daha uzun sürmüştü.

“Mitch! Alex!” diye seslendi Bob onlara doğru koşarken. “Sizi bekliyordum, konuşmamız...” dedi Bob soluklanmaya çalışırken. “Konuşmamız lazım!” Özel konuşabilecekleri bir yere gitmeleri için başıyla işaret etti. “Üniversiteden sonuçlar geldi” dedi sesini alçaltarak. Heyecanını bastıramıyordu.

“Vay be, bu kadar çabuk geleceğini bilmiyorduk” diye fısıldadı Alex. “Eee?”

“Doğrulandı. Metinler kesinlikle yaklaşık 12.000 yıllık!”

“İşte bu Mitch!” dedi Alex heyecanla arkadaşının omzunu tutarak.

“Yani gerçekler...” dedi Mitch sesini alçaltmaya çalışarak. Bob başını salladı. “Şimdi ne yapacağız?” sesi endişeliydi. “Artık elimizde ne olduğunu biliyoruz, Dustimaine’e söylemeli miyiz?”

Alex hayır anlamında kafasını saldı. “Henüz değil. Daha sonra

söyleyeceğiz. Ayrıca, daha metinleri inceleme fırsatımız olmadı. Şimdilik elimizi gösterelim istemiyorum.”

Mitch gülümsedi. “Farkındasın değil mi, gittikçe daha fazla belaya bulaşıyoruz. Bu işten paçamızı o kadar kolay kurtaramayabiliriz.”

“Neden? Belaya bulaşmak kolayken, beladan kurtulmak neden olmasın?” dedi Alex.

“Çocuklar, çocuklar, hemen Jack’in yanına gitmeliyiz, dahası var... Silindirleri analiz ettirdik” dedi Bob. “Sonuçlar geldi ve size hemen söylememiz gereken başka bir şey daha var ama burada olmaz.” Onları duyabilecek kimse olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Mitch ve Alex birden ciddileşmişlerdi.

“Haydi, gidelim o zaman” dedi Mitch. Bob’u takip ederek Jack’in onları beklemekte olduğu laboratuvara gittiler.

“Sonunda! Siz ikiniz nerdesiniz? Yapacak daha iyi işleriniz mi vardı?” diye sordu Jack alay eder bir şekilde.

“Elbette yoktu, işe gömülmüştük ve daha erken kurtulamadık” dedi Alex.

“Hiçbir şeyin size söyleyeceğimiz şeyden daha iyi olmayacağına inansanız iyi edersiniz” diye cevap verdi Jack.

“Ne buldunuz?” diye sordu Mitch.

Bob gergin bir şekilde Jack’e baktı, ikisi de nereden başlayacağını bilemiyorlardı.

“Çocuklar ne oldu, silindirle ilgili bir sorun mu var?” diye sordu Alex endişeli bir şekilde.

“Yani, sorun göreceli bir kavram...” dedi Bob.

“Evet kesinlikle” dedi Jack başıyla onaylayarak.

Mitch, Alex’e baktı. Alex kendisinin de hiçbir şey anlamadığı manasında başını salladı. “İkinizden biri biraz daha açık olabilir mi acaba?” diye sordu Alex.

“Şey” diye söze başladı Jack, “metinlerin yaşını biliyorsunuz, doğrulandı.”

“Evet” diye cevap verdi Alex, “devam et.”

Bob konuşamayacak kadar huzursuzdu, bu yüzden Jack devam etti. “Şey, Bob silindirleri analiz ettirdi ve sonuçlar, nasıl desem... Garip.”

“Ne demek garip? Metinlerle aynı yaşta mı demek istiyorsun?” diye sordu Mitch.

“Evet o da var, aynı zamandan kalma ihtimalleri yüksek, fakat...” diye duraksadı Jack.

“Jack! Tanrı aşkına, çıkar şu baklayı ağzından yoksa seni gırtlaklayacağım!” Alex gizem söz konusu olduğunda asla sabırlı olamazdı. Jack çok şaşırmış taklidi yaptı.

Sonunda Bob konuşacak cesareti kendinde buldu. “İçlerindeki metal alaşımı bilinen bir materyal değil. Elementleri periyodik tablonun içinde bulunmuyor” dedi bir nefeste.

Mitch ve Alex bir süre boş boş Bob’un yüzüne baktılar. Bilim adamları olarak Bob’un ne dediğini anlıyorlardı, ancak zihinleri bu bilgiyi işlemekte zorlanıyordu.

“Periyodik tabloda bulunmuyor mu?” dedi Mitch.

“Evet” dedi Jack, “bu madde kesinlikle bilinmeyen bir kökene sahip. Modern bilimde bilinen hiçbir şeye uymuyor.”

“Daha önceden keşfedilmemiş bir madde mi? Yani bilimin henüz tanımlamadığı bir madde?” diye sordu Alex. “Bu nasıl olur?”

“Sence?” diye cevap verdi Jack bir kaşını kaldırarak.

“Jack, sen aklını mı yitirdin? Belki veriyi yeniden kontrol etmelisin” dedi Mitch.

“Ettim dostum, on iki kez” diye cevapladı onu Jack.

Bob da onu onaylayarak başını saldı. “Bunun için bütün ayrıcalıklarımızı kullandık. Başka ayrıcalığımız kalmamış olabilir. Biz de başta inanmadık. Nasıl inanabilirdik ki?”

Alex oturdu. “Yani bunun dünya dışı bir kökeni olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Bob kıpkırmızı kesildi ve cevap veremedi.

“Hey, hey, ağır ol!” dedi Jack. “Bizim tek söylediğimiz bunun bilimsel kayıtlarda olmadığı. Nasıl bir sonuca ulaşacağınız size kalmış.”

7. BÖLÜM

ATEŞİN İÇİNE

Mitch ve Alex, Jack ve Bob'a gecenin geri kalanında dinlenmelerini söylediler. İki gün boyunca durmadan çalışmışlardı ve yorgun olmalıydılar. Ayrıca onlar endi analizlerini yaptıkları için artık Mitch ve Alex'in silindirlerin içindekileri alıp kendi çalışmalarına başlamalarının zamanı gelmişti. Öğrendiklerinin ışığında, çalışmaktan neredeyse korkuyorlardı. Bu gece uykularından feragat etme sırası onlara gelmiş gibiydi. Gece yalnız başlarına çalışmak için herkesin laboratuvarından ayrıldığından emin oldular. Kafalarında düşünceler ve olasılıklar dönüp duruyordu. Silindirin metali onları çok huzursuz ediyordu. Mantıklı bir açıklaması, gözden kaçırdıkları bir şey olmalıydı. Ellerindeki işe odaklanmaya ve hayal güçlerinin işlemesine engel olmaya çalıştılar. Metni çözmeye girişmeden önce şimdiye dek buldukları her şeyi gözden geçirmeye başladılar. Çalışmaya başlayalı çok olmamıştı ki birkaç ilginç ve sarsıcı buluşla karşılaştılar.

Parşömen tomarındaki metin ilk bakışta baştan sona benzer görünüyordu, temelde aynı dilde yazılmıştı, fakat kitabın ilk yarısındaki yazı stili farklıydı. Diğer bölümlerden daha karmaşık

ve süslü bir biçimi vardı. Kitabın yumuşak kapağındaki başlığın yazı stili diğer bölümlerdekiyle daha çok örtüşüyordu. Ne yazık ki Bob kitabın ya da resimlerin zamanını tam olarak belirleyememişti, ancak kitabın ilk bölümlerinin daha sonraki bölümlerden daha eski olduğunu tahmin ediyorlardı. Kitabın ilk kısmındaki glifler sonlardaki sayfalarda olduğu gibi, “kopya notları” olarak adlandırdıkları “Rosetta Taşı” papirüsündekilerle uyuşmuyordu. Aslında eski bölümlerde hiç olumlu eşleşme bulamamışlardı. Tıpkı eski İngilizcenin modern dille karşılaştırılması gibi, metin çok daha karmaşık ve biçimlendirilmiş olduğundan daha fazla çalışma gerektirecekti

Mitch daha önce hızla göz gezdirdikleri papirüsü daha yakından incelemeye karar verdi, bu arada Alex parşömen tomarını gözden geçiriyordu. Resim Mitch’e oldukça merak uyandırıcı gelmişti. İlk bakışta bir çeşit cenaze sahnesinin tasviri gibi görünüyordu.

“Mitch! Şuna bir bak!” diye bağırdı Alex sayfalardan birindeki çizimi göstererek.

Mitch, Alex’in gösterdiği şeye bakmak için elindekini bıraktı. Gözlerine inanamıyordu. “Olamaz...” diye fısıldadı.

“Biliyorum! Yemin ederim kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı” dedi. “Ne düşünüyorsun?”

Mitch önündeki çizime bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bu tüyler ürperticiydi, fakat kafalarında uzun zamandır canlandırdıkları bir şeydi. Bu oturmuş bir aslan biçiminde oyulmuş bir heykelin çizimiydi. Detayları olağanüstüydü, gövdenin kavisleri, pençeleri ve gür bir yeyleyle taçlandırılmış başı... Aslanın bakışları berrak, güzel ve güçlüydü; özellikleri zarif bir şekilde oyulmuş ve boyanmıştı. Yelesi kırmızı, kahverengi, bronz ve parlak altın

rengine boyanmış, altın gözleri siyahla çevrelenmişti ve gövdesi bakırımsı bronz bir parlaklığa sahipti.

“Mitch, bir şey söyle, bu o olmalı; gerçeği. Şekli, çevresine oranla büyüklüğü, duruşu. Her şeyi, yalnızca...”

“Kafası dışında” diye Alex’in sözlerini tamamladı Mitch.

Alex başını saldı. “Bu bir tesadüf olamaz Mitch. O olmalı!” diye söze başladı birden. “Aradığımız kanıt bu. Sfenks neredeyse 12.000 yıllık ve orijinalinde aslan kafalı, daha sonraki bir tarihte firavun kafasıyla değiştirilmiş. Başından beri haklıymışız! Sadece bizim düşündüğümüzden daha eskiymiş...”

“Alex bir dakika. Sanırım burada bilmediğimiz büyük bir şey var.”

“Ama Mitch, işte burada! Ayrıca hatırlarsan, arkeologlar Sfenks’in üzerinde bir çeşit örtü olabileceğini öne sürmüşlerdi. Bu, gerçeğin o olduğunu gösteriyor. Ve Eski Mısır’da, bir hayvanı, özellikle de bir aslanı bu şekilde tasvir etmenin onun koruyucu bir tanrısallığı temsil ettiğini biliyorsun. Çizim buna uyuyor. Bu bizim kanıtımız olabilir!”

“Alex, bunları içinde bulduğumuz silindirleri unutuyorsun. Bu tür olasılıkları konuştuğumuzu hatırlamıyorum.”

“Bir şekilde o meseleyi de çözeceğiz. Bir açıklaması, sonuçlarda bir karışıklık olmalı...”

“Fakat ya bir karışıklık yoksa, ya sonuçlar doğruysa? O zaman ne olacak?” Alex’in buna verecek bir cevabı yoktu. “Ben de bundan bahsediyorum işte” diye vurguladı Mitch. “Başımızı belaya sokuyoruz, zaten kimseye bir şey söylemeden bu şeyleri elimizde çok tuttuk.”

“Mitch sen aklını mı kaçırdın? Bunları henüz kimseye gösteremeyiz! Bak, eğer sonuçların bize gösterdiği doğruysa, ekleye-

bileceğimiz büyük bir şey varsa bunu öylesine başkasına teslim edemeyiz; edersek ne olacağını bilemeyiz.”

Mitch bakışlarını diğer tarafa çevirdi.

“Bak, şimdilik plana sadık kalalım. Asıl metinleri çözmeye başlayacağız. En azından onlar bize bazı cevaplar verecektir. Elimizden geldiğince hızlı çalışır ve bir şeyler öğrenir öğrenmez ne yapacağımıza karar veririz.”

Mitch başını saldı. Gittikçe daha çok belaya bulaştıklarını biliyordu ve ellerinde bulunan şey onu huzursuz ediyordu. Eğer bu şeylerle yakalanırlarsa ve hâlâ bildirmemişlerse hapse girebilirlerdi. “Bunu yaparak kariyerlerimizi tehlikeye attığımızın farkındasın değil mi?”

“Kariyerimizi bunun oluşturacağını umut ediyorum” diye cevapladı onu Alex. “Lütfen Mitch, üzerinde biraz daha çalışalım. Bunu yapmalıyız, bu hayatımızın fırsatı.”

“Tamam, ama her şeyi kendi kendimize yapamayacağımızı unutma. Eninde sonunda birilerine cevap vermek zorunda kalacağız” dedi Mitch.

“Biliyorum, biliyorum” dedi Alex. “Ben kahve yapacağım, sana da portakal suyu getireceğim, sonra da çalışmaya başlarız. Zaten uzun zamandır sabahlamamıştık, eğlenceli olacak.” Alex kalkıp kahve makinesine ve sonrada buzdolabına giderken gülümsüyordu.

“Ya da belki de yeniden kafanın üzerine düşüp içinde cevaplar olan tarihi bir eser bulursun, bu zamandan ve emekten tasarruf etmemizi sağlardı” dedi Mitch. Sırıtmamaya çalışıyordu. Alex kahve içmeyenlerin zekâları hakkında bir şeyler fısıldayarak ona kuru bir bakış attı.

8. BÖLÜM

KRALİYET AİLESİNDE SORUN, M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

“Günaydın majesteleri, sabah yürüyüşünüz için hazır mısınız?” diye sordu Kraliçe Axiana’nın hizmetçisi Mindara. Ona dinç bir hava katan sıcak bir gülümsemesi ve açık yeşil gözleri olan kibar bir kadındı. Uzun siyah saçlarını önüne ve gözlerine gelmemeleri için her zaman sıkıca örerti.

“Bugün yalnız yürümeyi planlıyorum” diye cevap verdi kraliçe.

İki kadın çocukluklarından beri arkadaşlardı, aynı yaştaydılar ve Mindara, kraliyet ailesi için çalışmasına rağmen Axiana’nın en yakın sırdaşıydı.

“Öyle mi?” diye sordu Mindara üzülererek, “bir sorun mu var?”

“Beş ay önce Traeus’la rahipleri ziyaret ettiğimizden beri kafam çok meşgul. Bir süredir kendimi çok iyi hissetmiyorum ve iyi uyuyamıyorum, fakat bu bir bebek sahibi olmak istememizin verdiği stresten olabilir. Ayrıca hamile kalabilmeme yardımcı olmak için Senarra’nın verdiği yeni ilaçları alıyorum.”

“Anlıyorum, eğer benimle konuşmak isterseniz, konu ne olursa olsun yanınızdayım” diye gülümsedi Mindara güven vererek.

“Teşekkür ederim Mindara” diye karşılık verdi Axiana arkadaşına sarılarak.

Axiana, sarayın arkasındaki kraliyet arsasının güney kısmında bulunan bahçelere doğru yürüdü. Seksen odalık saray binası kırk akrelik arsanın merkezindeydi. Çok katlı, eğrisel yapı kesişen birçok kısımdan oluşuyordu. Hizmetçilere ayrılmış bölümler saraya eklenmiş ayrı bir kanatta bulunuyordu. Kraliyet korumalarının yaşadığı barakalar arsanın içindeydi. Çok sayıda tropikal ağaç ve bitki avluyu süslüyor ve hoş gölgelik sağlıyordu. Ayrıca yıl boyunca taze meyve almak için bostanlar vardı. Hisarların ve çan kulelerinin tepesinde parıldayan renkli sancaklar kraliyet ailesinin armasını gururla sergiliyordu. Üç ayak yüksekliğindeki bir çit saraya kuzeyden girişi engelleyen geniş bir kapısı olan arazinin çoğunu çevreliyordu. Kapıya eklenmiş, üzerinde kraliyet askerlerinin düzenli olarak devriye gezdiği bir dizi devasa duvar ve mazgallar bulunuyordu. Bahçelerin tam güneyinde yaban hayatı ve sık yeşilliğiyle güven ve koruma sağlayan yoğun bir tropik ağaç ormanı vardı. Saha bakıcılarının özenle ilgilendiği bahçeler hayat ve verim doluydu: Mis kokulu, rengârenk her çeşit çiçek, kuş, meyve ağaçları, içinde balık ve kaplumbağaların yüzdüğü küçük göletler. Taşlı küçük patikalar kıvrılarak ilerliyordu.

Kraliçe uzakta bir hışırtı duyduğunda aklında belli bir yol olmaksızın yirmi dakikadır yürüyordu. Sesi bahçelerin dış kenarlarından birine kadar izledi ancak yine de bir şey göremiyordu. Bir

an için dinledi ve sesin dış duvarları kenarındaki bir dizi çalının arkasından geldiğini fark etti. Merakına yenik düşen kraliçe sesin ne olduğunu anlamak için çalılarının arasından geçmeye karar verdi. Çalılar saçlarına dolanmış bir halde ilerlerken seslendi “Merhaba? Orada biri mi var?” Bir kez daha hışırtı duyunca bir an durdu.

Sonra bir ses karşılık verdi. “Kim var orada?”

“Ben Axiana, Zazmaria sen misin?” diye sordu çalılarının arka tarafına geçerken.

Zazmaria eteklerini silkeleyerek hemen doğruldu, yanında bir sepet vardı. “Kimseyi beklemiyordum. Beni korkuttun.” Zazmaria’nın sesi soğuktu.

“Yalnızca biraz yürüyüşe çıkmıştım. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmiyorum.” Axiana başını diğer tarafa çevirdi, düşüncelere dalmıştı. “Çalılarının arkasından ses duyunca, bu kadar uzak bir köşede saklananın kim olduğunu görmek için gelmem gerektiğini düşündüm.”

“Anlıyorum” diye cevap verdi Zazmaria. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı majesteleri?”

“Hayır, lütfen Zazmaria senden birçok kez rica ettim, bana yalnızca Axiana de. Biz bir aileyiz. Aramızda böylesi formalitelerin olmasına hiç gerek yok.” Axiana sepete baktı ve konuyu değiştirmeye karar verdi. “Ne topluyorsun?”

“Ben aşçılar bulup kendi icatlarında kullanmasınlar diye bitkilerimi burada uzakta, yetiştiriyorum. Yalnızca en sevdiklerimden bazılarını... Kimse burada olduklarını bilmiyor.”

“Kimseye söylemem.” Axiana gülümsedi. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, neredeyse bitti zaten” diye hemen cevap verdi Zazma-

ria. “Kendini iyi hissetmediğini söyledin. Sorunun ne olduğunu sorabilir miyim?” Zazmaria’nın ses tonu birden değişmişti. Artık sıkılmıştan ziyade ilgili ve meraklı görünüyordu.

Axiana duraksadı. Ne söyleyeceğini, nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ona sır vermek şöyle dursun onunla konuşmanın bile zor olduğunu düşünüyordu. Gülümsedi, uzun zamandır eltisiyle aralarında bir bağ oluşsun istiyordu. Bu, belki de bunun için bir şanstı. “Şey, aslında, yardıma ihtiyacım var. Yani Traeus ve benim yardıma ihtiyacımız var.” Axiana kendini biraz mahcup hissetti, ama konuşmaya devam etti. “Bir süredir çocuk yapmaya çalışıyoruz...”

“Ve gebe kalamadın?”

Axiana başını salladı. “Sonunda yardım almaya karar verdik. Rahibe Senarra bana bazı ilaçlar verdi. Bu konularda yetenekli olduğunu biliyoruz. İlaçlarının yardımı olacağından eminim. Belki de henüz vücudum bu ilaçlara alışma aşamasındadır. Uyumakta zorlanıyorum, fakat belki de kendime fazla yükleniyordumdur.”

“Anlıyorum, bu yaşamın önemli bir noktası, özellikle de bir kraliçe için” diye cevap verdi Zazmaria.

“Kesinlikle! Anne olmayı her zaman çok istedim, ama kraliçe olmak ve herkesin gözünün senin üzerinde olduğunu, veliahtlarının doğumunu heyecanla beklediklerini bilmek çok bunaltıcı” diye itiraf etti Axiana.

“Tahmin edebiliyorum” dedi Zazmaria. Yüzündeki ifade bir an kararmıştı. “Axiana sanırım bu konuda sana yardımcı olabilirim. Büyük büyükannemde bu sorun için özel bir çay tarifi vardı. Bebeğinin olacağını garanti edemem, ama bu çay kadının rahatlamasına yardımcı olmak ve doğanın kendi akışını daha kolay sürdürmesine olanak sağlamak için yapılır. İstersen senin için biraz hazırlayabilirim.”

“Bu harika olur Zazmaria! Bana sunabileceğin her türlü yardım için minnettar olurum.”

“Bu akşam odanıza uğrarım.”

“Çok teşekkür ederim” dedi Axiana gözleri parlarken. “Öyleyse, bu akşam görüşürüz.”

Kraliçe uzaklaşırken Zazmaria onu izledi ve sonra düşüncelere dalarak yaptığı işe geri döndü.

9. BÖLÜM

İKSİRLER VE ŞİFALI BİTKİLER

İki hafta geçmişti ve artık umutsuzluğa kapılan kral ve kraliçe yeniden akıl danışmak için rahiplere gitmişlerdi. Rahibe Senarra özellikle şifa ve simya alanlarında yetenekliydi ve bu ilimleri genellikle sınıflarının daha genç üyelerine öğretiyordu. Genç yaşına rağmen Kierani toplumunun en önde gelen şifacısıydı ve kraliyet ailesine hizmet eden baş şifacıydı.

Senarra birkaç test yaptı, kraliçenin kan basıncını ve kalp atışlarını kontrol etti. Hiçbir şey söylememişti ama yüzünde endişeli bir ifade vardı. Sonunda, testleri tamamlamak için Axiana'nın gözlerini ayrıntılı bir biçimde muayene etti.

“Gözlerin bir şeylerin ters gittiğini gösteren işaretler veriyor. Beslenmen ve rutin egzersizlerde herhangi bir değişiklik oldu mu, seni üzen bir şey mi var ya da son zamanlarda kendini hasta hissediyor musun?”

“Bu bir bebek sahibi olma endişesinden kaynaklanıyor sanırım. Son zamanlarda midem bulanıyor ve iyi uyuyamıyorum. Neredeyse her gün yürüyüşe çıkıyorum ve kendime iyi bakıyorum” diye ona güvence vermeye çalıştı kraliçe. “Hatta bir süredir de-

niz yolculuğu da yapmadım ve ne kadar özlediğimi anlatamam!” diye güldü ve devam etti. “Gerçi kendimi kötü hissediyorum, deniz yolculuğu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Axiana tecrübeli bir denizci ve rotacıydı. Bu şekilde büyümüş-tü. Denizcilik sevgisi ailesinde vardı, aile gezileri, piknik yapmak, doğayı keşfetme amacıyla sık sık denize açılırlardı. Bunlar en sevdiği çocukluk anılarıydı. Ancak kocası hiçbir zaman onun yalnız denize açılmasını istememişti.

“Anlıyorum” diyerek gülümsedi Senarra. “Kendini gönüllü olarak tamamen karaya sürgün etmiş olsaydın olağanüstü bir azim göstermiş olurdun!” İkisi de güldüler. “Son zamanlarda farklı bir şeyler yiyip içtin mi? Son görüşmemizden sonra almaya başladığın bir şey?”

Axiana düşündü. “Yeni olan tek şey Zazmaria’nın bana verdiği bitki çayı, fakat bu birkaç hafta önceydi. Beni rahatlatacağını ve gebe kalmama yardımcı olacağını söylemişti. Geceleri o çaydan biraz içiyorum.

“İçinde ne var?” diye soru Senarra.

“Çiçekler, biraz da baharat sanırım. İçerken içine biraz bal koyuyorum.”

“Oldukça zararsız gibi” dedi Senarra, “yine de Zazmaria’dan tarifi isteyebilirsin. Tam bir tahlil yapmak istiyorum.”

“Elbette, yarın onunla konuşurum.”

Ertesi gün Axiana, Zazmaria’dan aldığı tarifi Senarra’ya götürdü ve ondan kendisi için yapmış olduğu, bir hafta boyunca sabah akşam içmek zorunda olduğu iksiri aldı. Senarra bitki çayını ince-

ledi. Bu, Senarra'nın bilmediği tek bir malzeme içeren normal bir bitki karışımı çayıydı, ancak bu malzeme de Zazmaria'nın bahçede yetiştirdiği zararsız bitkilerden biri gibi görünüyordu. Yine de Assan'a bundan bahsetmeye karar verdi. Kraliçe yeni iksiriyle birlikte umutlu bir şekilde yanlarından ayrıldı.

O gece Axiana, Senarra'nın yeni iksirinden bir miktar aldıktan sonra erkenden odasına çekilmeye karar verdi. Hemen uykuya daldı ve rüya görmeye başladı.

Kendisini Sennara'nın kendisine verdiği iksiri içerken gördü. İksirin bir kısmını taşlarla süslenmiş bir kadehe koydu ve içti. İksir hemen etkisini göstermiş gibiydi. İksir sihrini gösterirken sıcak, beyaz bir ışığın bedeninden geçtiğini hissetti. Kendini hafiflemiş, yatağın üzerinde süzülüyormuş gibi hissetti ve etrafında ışıklar gördü. Yenilendiğini, iyileştiğini hissediyordu. Aşağıya, odasına baktı ve artık yatağın üzerinde süzülmediğini gördü. Şimdi büyük nehrin kıyısı boyunca yürüyordu. Yukarıda millerce öteye beyaz bir ışık saçıyormuş gibi görünen bir dolunay gördü. Birden kendini suyun üzerinde dururken buldu; güzeli sıcak ışık hala kendisini çevreliyordu. Karnının ürperdiğini ve garip fakat hoş bir hisle dalgalandığını hissetti. Göbeğini tuttu ve onun ellerinin altında büyüdüğünü hissetti. Bir ses duydu ve hemen arkasını döndü. Zazmaria dikkatle onu seyrederek nehrin kıyısında dikiliyordu. Zazmaria bir şey sunuyormuşçasına ellerini uzattı ama Axiana elindeki ne olduğunu göremiyordu. Axiana bir anda suda bir değişim hissetti ve suyun yüzeyinden nehrin soğuk, karanlık derinliklerine düştü. Yüzeye ulaşmak için çabalıyordu,

ancak gittikçe daha derine batıyordu; şimdi karanlık etrafını tamamen kaplamıştı. Bedeninin şoka girdiğini hissediyordu.

Axiana irkilerek uyandı ve doğruldu. Soğuk ter içinde kalmıştı ve titriyordu. O kadar rahatlatıcı ve huzur dolu başlayan bir rüyanın nasıl bu kadar korkutucu bitebileceğini düşünerek bir süre oturdu.

10. BÖLÜM

DRAXENLAR

Lord Draxen'in torunu Zhek, büyükbabasının büyük, geniş konaklarının avlusuna bakan özel odasına girerken korumalar esas duruşta bekliyorlardı. Konağa Draxen Kalesi adı verilmişti. Şehrin ucundaydı, ancak devasa büyüklüğü ve gösterişli görüntüsü yüzünden yakınındaki diğer evleri gölgede bırakarak bölgeye hâkim oluyordu. Dranxenlar yalnızca kraliyet ailesinin kendisinden sonra etki ve saygınlık itibarıyla ikinci sırada olan güçlü ve varlıklı bir aileydi. Draxenların nesiller boyunca Kieranilerin yaptığı işlerde güçlü bir politik etkisi olmuş ve aile önemli her mesele ve kararda söz sahibi konumda bulunmuştu. Bu ailenin reisi olan Lord Draxen kişisel olarak onların işlerinde ve diğer ilişkilerinde her açıdan ilgisi olmuş ve işleri acımasız bir etkinlikte yürütmüştü. Disiplin ve sadakat onun dünyasında önemli bir yere sahipti, aslında bunlar onun dünyasının kendisiydi. Hem söz, hem de eylem konusunda güçlü bir adamdı ve seksen yaşında olmasına rağmen hâlâ oldukça korkulan ve sakınılan biriydi. Ancak, yeni kral iktidara geldiğinden beri bir şeyler değişmişti, hem de Draxenların yararına olmayan bir şekilde. Kral Mesah

tarafından sevilme de Lord Draxen'a ailenin köklü geçmişı dolayısıyla müsamaha gösterilmiş ve çoğu meselede söz hakkı verilmişti. Ancak şimdi, Mesah'ın oğlu Traeus kral olduğundan beri bu ilişki yok olmuştu. Traeus meseleleri daha çok kraliyet ailesinin içinde tutuyor ve diğerlerini kendi sıkı çemberine gittikçe daha az dâhil ediyordu. Kral Mesah'ın ölümünden sonra Lord Draxen genç, tecrübesiz ve kendisinin ümit ettiği şekliyle, kolay etkilenebilecek bir krala sahip kraliyet ailesinin kararlarında daha da fazla söz sahibi olacağını umut etmişti, ancak fena halde hayal kırıklığına uğramıştı.

“Büyükbaba, şimdi inşaat alanına bir göz atıp geldim. Oldukça hızlı ilerliyor gibi görünüyor.”

“Evet Zhek, ben de fark ettim” diye cevap verdi Lord Draxen oldukça soğuk bir şekilde. “Mesah'ın büyük oğlunun bizi bu projeye dâhil etmeden paçayı kurtaracağını düşünebilmesi akıl almaz bir durum. Ailemiz şimdiye dek böylesi bir girişime iştirak etmekten ve elde edilecek kârdan hiç mahrum bırakılmamıştı.”

“Biliyorum büyükbaba, ancak belki de bu kadar hayal kırıklığına uğramamalıyız” dedi Zhek. “Sonuçta, bu yalnızca taş bir heykel.”

“Yalnızca taş bir heykel mi?” diye parladı Lord Draxen. “Böyle mi düşünüyorsun?”

Zhek bu ani ve beklenmeyen sözler karşısında şaşırmıştı. Yaşamının çoğunda acımasız büyükbabası tarafından sert muamele görmüştü, ancak buna rağmen ailesini, altı yaşında bir kazada kaybettiğinden beri kendisini yetiştiren bu adama güçlü bir sadakat duygusu besliyordu. Zhek yalnızca yirmi yedi yaşında olmasına rağmen büyükbabasından sonra Draxen ailesinin en önde gelen üyesiydi. Mevki olarak Lord Draxen'ın hayatta olan oğullarından

bile daha üstündü. Zhek tek çocuktı. Birçok kez büyükbabasına, anne ve babasının yaşamını alan gizemli kaza hakkında sorular sormayı denemişti, ancak Lord Draxen bu konuda asla konuşmazdı. Yalnızca en büyük oğlunun ölümünden bahsetmenin onun için çok acı verici olduğunu söylerdi. Yine de Zhek babasının örneğine uygun yaşamak için uğraşıyordu.

“Orada gördüğün o devasa taş parçası basit bir heykelden çok daha fazlası. Bunun nedenini biliyor musun?” diye sordu Lord Draxen.

“O heykel sembolik olacak ve...” diye kekeledi Zhek.

“Ve burada girişilmiş en büyük ölçekli proje olacak ve ‘eşsiz’ tasarımı sayesinde insanların buraya geldiklerinden beri hiçbir şeyin yapamadığı kadar duygusal ve manevi bir güç taşıyacak!” dedi Lord Draxen sabırsızca.

Kral girişilen proje hakkında Draxenları bilgilendirmiş ancak Lord Draxen’ın azimli itirazlarına rağmen projenin planlama ve inşa aşamaları için sundukları yardım tekliflerini geri çevirmişti.

“Dolayısıyla, o heykel halkla birlikte yankılanacak, onları bir araya getirecek ve tüm dikkatlerini ve sadakat ve minnet duygularını odaklayacak ve kimin üzerine dersin?” diye sordu Lord Draxen. Zhek’in yüzüne yaklaştı. “Bizim üzerimize değil.”

“Anlıyorum” diyerek cevap verdi Zhek geri adım atarken.

“Anlıyor musun? Anladığından emin değilim” dedi yeniden ileriye doğru bir adım atarken. “Artık Traeus kral ve bu onlara bir üstünlük, bizim için tehlikeli bir üstünlük yaratıyor. Zhek, onu bizim gelecekteki, hatta daha önemli proje ve kararlardaki ortaklığımızın önüne geçmekten ne alıkoyacak? Eğer bunu kendi başına başarır, bizim yardımımıza ihtiyacı olmadığını, yardımımızı istemediğini kanıtlayacak ve bizimle olan politik bağlarını

gerçekten de koparmış olacak. Sonra olacak ilk şey, Draxen ailesinin halkımızın geleceği hakkındaki kararlarda yer almaması olacak!” diye bağırdı. “Bu onun tarafından bir dikkatsizlik, bir hata değil, bu kasıtlı yapılan bir şey. Buna pişman olacak; bunu sakın unutma Zhek.”

Zhek buna ne cevap vereceğini bilmiyordu, büyükbabasının boş yere tehdit savurmayacağını biliyordu. Ancak Lord Draxen her şeyden öte ailesinin çıkarları için çok çalışmış ve bu çıkarları korumak için her şeyi yapabilecek akıllı ve hırslı bir adamdı. Zhek büyükbabası kendisine ya da ailesine bir haksızlık yapıldığını hissettiğinde ne kadar tehlikeli bir adam olabileceğini biliyordu.

Lord Draxen derin bir nefes aldı ve sakinleşti. Doğru anı kolayacaktı. Orada duran Zhek’e baktı ve bütün çocukları ve torunlarının arasında komutan muavinliği için sahip olunması gereken hırs ve potansiyeli yalnızca Zhek’in gösterdiğini düşündü. Şu anda Zhek’e her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı; her şey tehlikeydi. Hayatı boyunca Zhek’e kötü davrandığını biliyordu, ancak bu onu meşale kendisine geçtiğinde ailesine bakabilecek güçlü ve zorlu bir lider olmaya zorlamak içindi.

“Eğitim egzersizleri nasıl gidiyor Zhek?”

“Çok iyi büyükbaba” diye cevap verdi Zhek avluya bakan büyük pencerenin önüne giderken. Konu değişip Zhek’in kendine güvendiği bir noktaya geldiği için rahatlamıştı. “Askerlerimiz yeni silah ve taktiklere uyum sağlıyorlar. Askeri liderlerimiz mevcut silahlar için yeni stratejiler kullanıyorlar. Kraliyet ailesi de dâhil diğer büyük aileler bizimkilere benzer stratejiler benimsemiş. Ancak kraliyet ailesinin önünde bile askeri üstünlük bizim elimizde gibi görünüyor.”

“Ancak kraliyet ailesinin müttefikleri var” diye açıklama yaptı

Lord Draxen “ve halkın desteğine sahip. Kralları için savaşır. Bu oldukça garip. İnsanlar hâlâ eski yönetim yöntemlerine sıkıca tutunuyorlar. Hakları olarak istemeleri gerekirken yeni bir lider talep etmiyorlar, ancak eski anlaşmalar hâlâ korunuyor, hâlâ geçmişe gömülmüş...” dedi Lord Draxen küçümseyerek. Henüz kimseyle paylaşmadığı meseleler hakkında düşünüyordu. “Askeri hazırlılığımızı korumalıyız.”

“Yeni askerler almaya ve eğitmeye devam ediyoruz” dedi Zhek iyimserlikle “ve bunu elimizden geldiğince gizli bir şekilde yapmaya çalışıyoruz.”

Lord Draxen memnun bir biçimde gülümsedi ve Draxen askerlerinin ana avluda talim ve idman yapmalarını seyretti. “Harika. İyi iş çıkardın.” Bir an durdu, düşünceleri önceki konuşmaya gitmişti. “Zhek, inşaat alanındaki faaliyetlerin daha yakından izlenmesini istiyorum. Kral Traeus’un bizi uzak tutmak, eski gelenekleri bozmak için güçlü bir nedeni olmalı... Belki de orada bizim görmemizi istemediği bir şey vardır. Eğer öyleyse, bu şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmek bizim yararımıza olacaktır.”

“Akıllıca bir önlem büyükbaba. Katılıyorum, kraliyet ailesine güvenemeyiz ve göründükleri gibi olduklarına inanmamalıyız” diye cevap verdi Zhek.

“Kesinlikle. Görüyorum ki anlamaya başlıyorsun” diye gülümsedi Zhek’in omzuna vurarak. “Bu konuyu sessizce araştırması için en iyi ajanımız Jace’i görevlendir. Genç ve sessiz kralımızın neyin peşinde olduğu hakkında her şeyi ama her şeyi bilmek istiyorum.”

“Elbette büyükbaba, hemen bununla ilgileneceğim” dedi Zhek ve ayrılırken selam verdi.

Lord Draxen yeni erlere taktikler ve yeni, kaba silahlarını nasıl

kullanacakları konusunda talimat veren askerlerini izlemeye devam etti. Draxenlar bu tür faaliyetleri gizlemek için ana konağın arkasındaki arazileri çevreleyen büyük bir duvar inşa etmişlerdi. Traeus'un babası Kral Mesah, Lord Draxen'ı böylesi bir duvan inşa etmekten vazgeçirmek için defalarca uğraşmış, ancak başarılı olamamıştı. Duvarın temsil ettiği şeyden hiç hoşlanmamıştı: Toplumlarına kapanan bir aile.

Draxen Kalesi konfor için değil, güç için inşa edilmişti. Ana bina arsaların merkezine kurulmuş, birkaç kat yüksekliğinde dikilmişti ve şu anda şehirdeki en uzun yapıydı, ancak bu durum Amsara heykeli tamamlandığında değişecekti, ki bu da kraliyet ailesinden gelen bir diğer hakaretti. Binanın her tarafını çevreleyen, yerden yüksekteki çok yönlü balkonları Draxenların binalarına gelen herkesi denetlemelerine olanak sağlıyor ve onlara üstün bir stratejik avantaj sunuyordu. Binanın önündeki ferah avlu çok sayıdaki bölüğün idman yapmasına ve malikâneyi savunmasına izin veriyordu. Kaba kesilmiş taştan kalın bir duvar tesisi çevreliyordu. Duvar Draxen askerlerinin gece gündüz nöbet tuttuğu kapatılmayan pencereler bulunduran birçok kuleyle birbirine bağlantılıydı. Birçok kişi bu çirkin ve militarist duvara olan yoğun nefretinden gizlice söz ediyordu. Tasarımı şehrin geri kalanının güzelliğiyle çelişiyor ve yanından geçen herkesin üzerine dayatmacı bir gölge düşürüyordu.

11. BÖLÜM

AMSARA'NIN AÇILIŞ TÖRENİ

Traeus'un kral olmasından bu yana üç buçuk yıl geçmişti ve tamamlanan Amsara heykelinin açılacağı gün nihayet gelmişti. Hükümdarlığının ilk büyük ölçekli projesi olduğundan tamamlandığını görmek için sabırsızlanıyordu. Şimdi o gün gelmişti, heykelin halkı üzerinde yaratacağı etki hakkında daha heyecanlı ev umutlu olamazdı. Traeus resmi açılış töreni için yurttaşlarını devasa kireçtaşı yaratığın önünde toplamıştı. Herkes oradaydı. Victarius ve ekibine yoğun çalışmaları ve fedakârlıkları için onur bölümü olarak tören için yükseltilmiş özel bir alan ayrılmıştı. Ayrıca kalabalığın ön kısmına yakın bir yerde Kumandan Koronius ve komutanları oturmaktaydı. Kumandan genç kraldan çok etkilenmişti. Traeus'un babası, kumandanın iyi bir dostu ve yaşam boyu lideri Kral Mesah'ın orada olup bu gururlu ana tanıklık etmesini gerçekten de çok isterdi. Traeus bu tür bir davranışla bu sefer kurtulamayacaklarını açıkça belirtene kadar önce törene katılmayı istemeyen isteksiz Prens Alaj ve Prensesi Zazmaria da dâhil bütün kraliyet ailesi güzel kıyafetlerine bürünmüş, taşlar ve takılarla süslenmişlerdi. Çok katlı bir gölgelikle öğlen güneşinden korunuyorlardı.

Kral Traeus yanında gururla duran kraliçesiyle birlikte konuşma yapmak için bir adım öne çıktı. “Başmühendis Victarius babamın yıllar önce tasavvur ettiği projeyi uzun zamandır yönetmektedir. Victarius ve onun yetenekli ekibi görkemli bir taş heykeli işlemek için yorulmadan çalışmışlardır. Onun ne olduğunu hepimiz biliyorsunuz. Bu, uzun zaman önce bir kralın hayatını kurtaran, efsanevi aslan Amsara’nın bir sembolüdür.”

Herkes yaşamı bir aslan tarafından kurtarılan ve daha sonra halkını bin yıl süren bir barış döneminde yönetmeye devam eden Kral Narmethon’un efsanesini biliyordu.

Başrahip Assan, Rahip Odai ve Rahibe Senarra da resmi törenlerde alışlageldiği üzere kraliyet ailesinin yanında oturuyorlardı. Odai’nin yanında erkek aslan Amsara bulunuyordu. Aslanın tasması takılıydı ve arkadaşı ve bakıcısı Odai gür yelesini okşarken sakince oturmuş kalabalığı seyrediyordu. Odai aslan yavrusunu dokuz yıl önce nehrin oldukça aşağısında, güneyde çalılıarın arasında bulmuştu. Annesi onu terk etmişti ve yavru aslan neredeyse ölmek üzereydi. Odai ve Senarra o zamanlar ruhban sınıfında yeniydiler. O yıl katılmışlardı. Bitki ilmi derslerinin biri için bitki toplamaya gönderilmişlerdi. Odai uzaktan yumuşak bir inleme sesinin geldiğini duymuştu ve ne olduğuna bakmak için o tarafa gitmişti. Ölmek üzere olan bu küçük yavruyu bulmuş ve hemen onu tapınağa götürmüştü. Odai aslanı beslemek ve tapınakta tutmak için Assan’a yalvarmıştı. Kral Narmethon efsanesini hatırlayan Assan, aslanı tutmayı kabul etmişti. Bu yavrunun yaşamı kader tarafından bağışlanmıştı, bu yüzden de Assan yavruya Amsara adını vermeye karar verdi ve onu efsanevi yaratığın yaşayan sembolü olarak atadı. Amsara kocaman başını salladı ve burnunu Odai’nin eline sürttü. Senarra bu mutluluk verici görüntü karşısında gülümsedi.

Traeus ellerini kalabalığa doğru kaldırdı. “Kraliyet ailesinin size, hepinize sunduğu bu hediye bizim güç ve direncimizin birleşiminin bir sembolü olacak. Ne yazık ki, babam büyük Kral Mesah hayalinin gerçekleştiğini göremeden öldü, ancak ailemiz onun hayalinin tamamlandığını görmeye ant içmişti.”

Alaj bu yoruma öfkelenmişti. Traeus ailedeki herkesin kendisini buna adamadığını çok iyi biliyordu. Zazmaria sert bakışlarını alabalığa dikmiş olan kocasına baktı. “Gerçekten de bu açık propagandaya inanıyorlar” dedi kısık sesle. Alaj cevap vermedi ve dik dik bakmaya devam etti.

Arkasındaki fısıltıları duymazdan gelen Traeus konuşmasına devam ediyordu. “Bugün, hem Amsara’nın canlı temsili, hem de ölümsüz gözleriyle sizleri kollayacak taştan yükselen koruyucumuzun ebedi temsiliyle kutsanmış bulunmaktayız. Sevgili babamın, Kral Mesah’ın anısına, sizlere ebedi aslan Amsara’yı takdim etmekten büyük gurur ve onur duyuyorum!” Traeus kıyafetleri yumuşak rüzgârda dalgalanırken ellerini ileriye doğru uzanmıştı. Sanki işaret verilmiş gibi, nefes alan, canlı Amsara ayağa kalktı. Güzel Kierani keteni devasa heykelin önünden çekilirken ve rüzgâr sonunda, büyük başarıyı ortaya çıkarıp örtüyü dalgalandırırken halk tezahürat yapmaya başlamıştı. İnsanlar her gün şafağı karşılasın diye yüzünü doğuya çevirerek bir kral gibi oturmuş Amsara’nın görkemli çehresini gördüklerinde nefeslerini tutmuşlardı. Yüzü canlı ancak yine de başka bir dünyadan gelmiş gibi görünmesi için boyanmıştı. Yüzü ufka bakarken sanki bir gün saklanmış şeyleri, derin gizemleri koruyacağını biliyormuşçasına bilgelik ve erdemle doluymuş gibiydi. Altın gözleri çarpıcı bir şekilde siyahla çerçevelenmişti ve yüzüne bıyıklar oyulmuştu. Yelesi gür ve yoğun işlenmiş ve içinde parlak altın çizgilerle kahverengi, kırmızı ve bronz gölgelere bo-

yanmıştı. Gövdenin kıvrımı çok gerçekçiydi, insan bu taş yaratışın her an ayağa kalkıp sağır edici bir şekilde kükreyeceğini hayal ediyordu. Bütün gövdeye üzerinde güzel bir bakırımsı-bronz bir parlaklık olan koruyucu bir dış örtüyle kaplanmıştı. Güneş yüzeyine vururken ortaya çıkan etki göz kamaştırıcıydı. Her sabah doğan güneşin ışıkları sanki her gün hepsinin paylaşabileceği bir mucizeyle başlayacakmış gibi etkileyici bir manzara yaratacaktı.

Traeus devasa pençeleri arasında heykelin göğsünün dış kısmına zarifçe işlenmiş yazıyı yüksek sesle okudu. “Yıldızlar sonsuzlukta onu kollarken Amsara da sizi gözetip kollasın.”

Gök gürültüsü gibi bir alkış koptu. Traeus büyük bir tatmin duygusu yaşıyordu, biliyordu ki, sözler şimdiye dek bilinenden daha derin anlamlar ve daha derin amaçlar içeriyordu. Gözlerini Alaj’a çevirdi, o da bir anlığına gördüğü şey karşısında huşu içinde kalmıştı, ancak daha sonra yüzünü bir gölge kaplamış ve öfkeyle dolmuştu. Traeus, Zazmaria’yı kendisine saklayamadığı bir nefretle bakarken yakaladı, bakışları kesiştiğinde Zazmaria gözlerini hemen başka bir tarafa çevirmişti.

Draxen ailesinin üyeleri de töreni izlemişlerdi. Lord Draxen ailesi bu projeye dâhil edilmediğinde hâlâ öfkeliydi. Daha da kötüsü Jace hâlâ anıt hakkında herhangi bir şey öğrenememişti, bu da Lord Draxen’i çileden çıkarıyordu. Kral proje üzerinde eşi benzeri görülmemiş bir kontrol sağlamıştı. İnşaat alanında çalışanlar dışında hiç kimse yanına yaklaştırılmamıştı.

Lord Draxen ayağa kalktı. “Gidiyoruz!” diye emretti

Zhek, Prens Alaj ve Prenses Zazmaria’nın tutumunu fark etmişti. Tören boyunca onları yakından izlemişti. Büyükbabasını isteği üzerine ayağa kalktı, ancak alandan ayrılırken dönüp bir kez daha prens ve prensese baktı.

Yorucu tören ve alay gününden sonra kral ve kraliçe yatak odasına çekildiler.

“Çok yorucu bir gündü” dedi Axiana takılarını ve tören elbiselerini çıkarırken. “Fakat çok önemli bir gündü.”

“Amsara anıtı halkımıza umut ve amaç duyguları aşılayacak” dedi Traeus. “Bu anıt bir gün bütün halkımızı birleştirecek.”

“Evet, sevgili kocacığım, fakat ben ondan bahsetmiyorum.”

Traeus şaşkın bir biçimde karısına baktı.

Axiana kocasının elini tuttu. “Sevgili kocacığım, sana söylemek istediğim bir şey var” dedi kocasının elini göbeğinin üzerine koyarken. “Bu sabah erkenden Senarra’yla görüştüm ve son zamanlarda neden kendimi hasta gibi hissettiğimi açıkladı.”

Dili tutulmuş bir halde olan Traeus gözlerini kocaman açmış bir halde Axiana’nın gözlerinin içine baktı. “Yani...”

Axiana kocasını kendisine doğru çekip tutkuyla öptü. Parıldayan gözleriyle gözlerinin içine baktı. “Mükemmel bir baba olacaksın.”

12. BÖLÜM

EFSANENİN BAŞLANGICI

Şehir bebek haberiyle çalkalanıyordu. İnsanlar bundan başka bir şeyden bahsetmiyorlardı. Yeni Amsara anıtının iyi şans getirdiğine inanılıyordu. Hem Amsara'nın bulunduğu bölgeye, hem de sarayın kapılarına birçok küçük çiçek ve el yapımı hediyeler bırakılmıştı. Sevinçli kral ve kraliçe, saraya akan sevgi ve iyi dileklerin keyfini çıkarıyordu. Axiana'nın hamileliği oldukça iyi gidiyordu, kendini tamamen sağlıklı hissediyordu. İnanılmaz bir şekilde Senarra ona karında iki kalp atışı olduğunu haberini vermişti. Kraliçenin ikizleri olacaktı. Traeus bu haberi mutlulukla karşıladı ve bunu kendilerine bahşedilen özel bir kutsanma olarak yorumladı, ancak Axiana endişeliydi. Senarra ikizlerden birinin yaşamayabileceği konusunda onu uyarmıştı. İkiz çocuklar Kierani halkında sık görülen bir şey değildi, Axiana'nın ailesinde de hiç ikiz çocuk yoktu.

Sonunda, doğumun başladığı gün gelmişti, doğumla Senarra ve Assan ilgileneceklerdi. Biri erkek, biri kız ikizler sağlıklı bir şekilde doğdular. İkisinin de tıpkı anne ve babasıninki gibi karışık, gür siyah saçları vardı.

“Majesteleri, onlar için birer isim seçtiler mi?” diye sordu yeni ve mutlu ebeveynlere.

Traeus gözleri parıldayarak Axiana’nın yanı başında duruyordu. Axiana kocasına baktı, Traeus başını sallayarak cevap verdi. “Evet seçtik. Fakat ilan etmek için doğumlarını beklemeye karar vermiştik. Axiana bir gece rüyasında bir kızımız, bir de oğlumuz olduğunu görmüştü.”

Sözü Axiana aldı. “İsimleri Tramen ve Anjia olacak.”

“Mükemmel, güçlü isimler” diyerek gülümsedi Assan. “Tramen ismi ‘Işığın Savaşçısı’ anlamına geliyor, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet” diye cevap verdi Axiana yeni doğan oğlunun başını öperek. “Ve Anjia da ‘Işığın Taşıyıcısı’ anlamına geliyor.”

Assan gülümsedi ve ellerini ikizlerin başlarına koydu. “Işığın Savaşçısı Tramen ve Işığın Taşıyıcısı Anjia, sizler ebeveynleriniz Kral Traeus ve Kraliçe Axiana’ya halkınızın değerlerini savunmak ve belirgin kılmak için sonsuz bir lütuf olarak gönderildiniz. Size kılavuzluk etmek üzere burada bulunan bizlere yaşamınızdaki yolculuğunuz boyunca size yol göstermemiz için bilgelik ve anlayış bahşedilsin. İçinizdeki gücün her zaman farkında olun ve bu gücü halkınızın ve birbirinizin yararı ve iyiliği için kullanın.”

Assan daha sonra onları başıyla selamlayarak saf altından yapılmış küçük bir ankhı iki bebeğinde kalbine koydu, ellerini bebeklerin başlarına yerleştirerek gözlerini kapadı ve eski dilde bir dua okudu. Bebeklerin ikisi de atik ve dikkatliydi ve Assan kocaman ellerini onların minicik kafalarına koyduğunda ağlamamışlardı. Assan duasını bitirdi ve her birine bakarak gülümsedi. Tılsımları Traeus’a verdi. “Lütfen bu kutsal tılsımları alın; bu tılsımlar çocuklarınızın yaşamıyla ve çocuklarınız da ankhın; sonsuz yaşamın sembolünün gücüyle doldular.”

13. BÖLÜM

SIRLAR

Victarius bir kucak dolusu kâğıtla kralın ofisine girdi. Traeus ve Assan içeride onu bekliyorlardı. Victarius onları selamladı.

“Merhaba” dedi Traeus başmühendisi selamlayarak.

“İstediklerinizi getirdim. Bunlar tünel ve odalarla birlikte Am-sara anıtının altında kurulmak üzere tasarlanmış cihazın planları. Ekibim ve ben planları dün gece geç saatte bitirdik” dedi Victarius belgeleri açıp masaya koyarken. “Majesteleri, yapılmasını istediğiniz bu cihaz için bir isim seçtiniz mi?”

“Aslında Assan tarihi bir kökeni olan bir isim sundu. Bu cihaza Pharom adı verilecek” dedi Traeus.

“Pharom mu?” diye sordu Victarius. “Hiç böyle bir isim duymamıştım, fakat ben bilim okudum, tarih değil.”

“Ancak Victarius Usta, tarih bir bilimdir” diye söz girdi Assan. “Eğer geçmişimizi, özellikle de yapılan hataları bilmezsek onları tekrarlamaya mahkûmuzdur, sizce de öyle değil mi?” Victarius gülümsedi ve onaylayarak başını salladı. Assan sözlerine devam etti. “Kaybolan gezginlerin eski efsanesini ve şanssızlıklarından nasıl sakınılabileceğiniz hatırlıyor musunuz?”

“Ah evet, hikâyeyi hatırlıyorum, ilginç bir örnek” dedi Victarius. “Öyleyse kabul etmeliyim ki, isim seçimleriniz mükemmel Assan.”

“Pharom’un tasarımı hakkında son durum nedir?” diye sordu Traeus.

“Zorunluluktan dolayı oldukça karmaşık bir tasarım olacak. Oda tamamlanır tamamlanmaz detaylar üzerinde çalışmaya başlayacağız. Konuştuğumuz gibi hepsinin tamamlanması uzun bir zaman alacak. Babanızın heykel tasarımını bu cihazla birleştirmeye uyarlamamız gerçekten dâhice. Bununla birlikte cihazı, yani Pharom’u inşa etmemiz için gereken tüm kaynaklara sahip olduğumuza inanıyorum.”

“Teşekkürler Victarius” dedi Traeus.

“Ancak eklemeliyim ki” diyerek devam etti Victarius “her türlü önlemi alarak devam etmeliyiz. Yarattığımız şey çok güçlü ve bu yüzden de son derece dikkat ve önlemle işleme sokulmalı. Pharom yanlış ellerde gerçekten felakete sebep olabilir.”

Traeus başını salladı. “Durumun vahametini anlıyorum.”

Assan bir an düşündü. “Bu bana başka bir efsaneyi, genç bir delikanlının benzer bir enerjiyi teknolojik bir cihaz olmaksızın kullandığını anlatan hikâyeyi hatırlattı. Bu enerjiyi uzak mesafelerden yalnızca düşünce gücüyle diğerleriyle iletişim kurmak için gizemli şekillerde kullandığı söylenir.”

“Assan” diye gülümsedi Victarius, “bu çocuk masallarına çok fazla inanıyorsun. Kralımızın hedeflerine ulaşmak için denenecek, senin deyimle, bu teknolojik cihazı yaratmak inanılmaz derecede zorlu bir görev olacak. Böylesi bir şeyin bu cihaz olmaksızın başarabilmenin mümkün olabileceğini hiç sanmıyorum.”

“Saygısızlık etmek istemem başmühendis” dedi Assan. “Ger-

çekleştirmeyi henüz bilmediğimiz birçok şeyin mümkün olduğuna ve bir gün anlaşılacak birçok şeyin bu bilgiyi canla başla arasak da bizden gizli bir halde bir gizem olarak var olduğuna inanıyorum.”

Birdenbire içeriye Alaj girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Ani gelişi Traeus, Assan ve Victarius’u hazırlıksız yakalamıştı. Masadaki planları saklamak için vakitleri olmamıştı.

“Bugün ‘özel toplantılar’ yaptığını ve rahatsız edilmek istemediğini duydum. Söyle ağabeyim, burada ne yapıyorsunuz? Bilmem gereken, ancak bana bildirilmeyen bir şey mi?”

Traeus kardeşinin sesindeki alaycılığı görmezden geldi. “Merhaba Alaj.”

Assan ve Victarius da öfkeli prensi kibarca selamladılar.

“Bunlar da nedir?” diye ansızın sordu Alaj selamları duymazdan gelerek, planları işaret edip onlara doğru ilerlerken. Neyse ki Pharom’un tasarım planları oda ve tünelin çizimlerinin altındaydı.

“Yalnızca Amsara alanının tam tasarımı. Bunlar, Victarius’tan tamamlamasını istediğim, alanı altına yapılacak tünel ve odanın detaylı planları” dedi Traeus elinden geldiğince sakın bir şekilde. Planları saklamak için çok geç olduğundan meseleyi tamamen önemsizleştirmeyi denemeye karar vermişti.

“Neden bundan daha önce hiç bahsetmedin?” Cevap beklemeden sordu. “Peki bu oda ne için yapılacak? Babamızın planlarında bunu gördüğümü hiç hatırlamıyorum” dedi Alaj aceleyle planlara göz gezdirirken.

Victarius görünür bir biçimde endişeliydi. Assan’ın yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu.

“Alaj, sakın ol. Endişe edilecek bir şey yok. Yalnızca eklemek istediğim bir şey...” diye konuşmaya başlamıştı.

Alaj kaba bir şekilde sözünü kesti. “Asla değişmeyeceksin değil mi? Benden bir şeyler saklıyor, gizli planlar yapıyorsun!” Burnundan soluyordu.

“Alaj, bu yalnızca rahiplerin en kutsal eşyalarını saklamaları ve özel ibadetlerini yerine getirmeleri için bir oda sadece. Babamın tasarımlarına bunu eklemek benim fikrimdi. Bunun, Amsara anıtına daha büyük bir anlam ve amaç katarak değerli ve kullanışlı bir ekleme olacağını düşünmüştüm” diye cevap verdi Traeus sakince ve soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

“Rahipler için mi? Zaten bir sürü tapınakları var!” diye bağırdı Alaj. “Bu oldukça ayrıntılı bir tasarım. Seni nasıl buna ikna edebildiler?”

“Kimse beni bir şeye ikna etmedi Alaj. Sana söyledim, bu yalnızca benim fikrimdi! Burayı özel ibadet uygulamaları için kullanacaklar” diye cevap verdi Traeus öfkeyle.

“Ne kadar da cömertsin. Gerçekten de kralları emirlerine amade! Keşke halkımızın geri kalanı da bu kadar şanslı olsaydı” diye cevap verdi Alaj ağır bir iğnelemeyle. “Özel ibadet uygulamaları mı? Bu da ne demek ayrıca?”

Assan, Traeus’un kendini oldukça kötü bir konuma sokmak üzere olduğunu fark etti ve durumu kurtarmaya çalışmaya karar verdi. “Prens Alaj izin verirseniz... Tarikatımızda eski gelenekler var ve kralımızla birlikte halkımız için yapmak istediğimiz bazı şeyler bulunuyor. Amsara bölgesi bizim için özellikle büyük önem taşıyor. Bu ibadet uygulamaları için kullanılmak üzere bu alanın anıtın altında olması halkımıza hizmet etmemiz açısından bize yardımcı olacaktır. Bu planlardan hemen anlaşılacak kadar görünür olmasa da, sizi temin ederim avantajları oldukça büyük ve hepimiz için faydalı olacaktır.”

Bu konuşmayla ilgili Traeus'un tamamen kendini kötü hissetmemesini sağlayan tek şey Assan'ın sözlerinde gerçeklik payının bulunmasıydı. "Ruhban sınıfına yardım etmenin hepimize yardımı dokunacaktır Alaj. Keşke bunu görebilsen" diye ekledi Traeus.

Alaj kısık gözlerini önce Traeus'a, sonra Assan'a, sonra da tekrar ağabeyine çevirdi. "Kimse bu konuda hiçbir şey bilmiyor değil mi? Yalnızca sizin buradaki küçük grubunuz?" Cevap gelmedi. "Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Söyle ağabeyciğim, halkımız rahiplerin böylesi özel; hele hele gizli ayrıcalıkları olduğunu duyunca nasıl bir tepki verecektir?" Küçümseyerek Assan'a baktı.

"Alaj, insanlara burada yaptığımız her şey hakkında bilgi verilecek; ancak zamanı geldiğinde" dedi Traeus son sözlerini vurgulayarak.

"Bu gizliliğin sebebi ne peki? Özellikle de benden!" diye bağırdı Alaj.

"Meseleyi olduğundan çok fazla büyütüyorsun" dedi Traeus.

Alaj acıyla güldü. "Ben öyle düşünmüyorum! Onurumu ayaklar altına alıyordun. Gizli planları ve gizli toplantılarıyla bütün kuşkuyu üzerine toplayan sensin. Belki de insanları bundan haberdar etmeliyim!"

"Alaj lütfen. Sürekli seninle tartışmak istemiyorum." Bu tartışmanın kontrolden çıkacağından endişe duyuyordu. "Sana başka bir konuda ihtiyacım var, bu toplumu yönetmekte sana ne kadar güvendiğimi biliyorsun. Buna aşırı tepki göstermemelisin!"

"Ben mi aşırı tepki gösteriyorum? Gizli toplantılarda planlar yapan ben değilim!" Ses tonunda artık oldukça düşmanca bir tutum seziliyordu. "Rahipler için yerin altında ayrıntılı ve pahalı

özel odalar yapılmasını onaylamıyorum ve desteklemiyorum! Bu çok anlamsız!”

“Yeter Alaj” diye bağırdı Traeus ses tonunu kardeşiinkinin seviyesine çıkararak. “Bu planları onaylamadığını biliyorum, ancak ne sana ne de bir başkasına zarar verecek bir şey yapmıyoruz ve amaçlarımız bencilce değil. Fakat bana bir krala gösterilmesi gereken saygıyı göstermeyi öğrenmen gerekiyor. Halkımızın çıkarlarına en uygun olduğunu düşündüğüm kararlar alma yetkisine sahibim. Doğru zaman geldiğinde bu projeyi halkımıza açıklamak benim sorumluluğum, senin değil. Anlatabildim mi?”

“Şimdilik istediğini yap ağabey. Ancak bunu unutmayacağım” diye onu uyardı Alaj.

14. BÖLÜM

ZAZMARIA'NIN SABIRSIZLIĞI

“Alaj? Sorun nedir?” diye sordu Zazmaria kocasının odalarına girip kapıyı çarptığını duyunca.

Alaj derin bir iç çekti, Canı çok sıkındı ve aslında yalnız kalmak istiyordu, ancak karısının peşini bırakmayacağını biliyordu. “Görünüşe göre ağabeyim benden büyük bir sır saklıyormuş.”

Zazmaria kocasının ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordu. “Ne sırrı?”

“Az önce gizli bir toplantıyı bastım. Amsara anıtının altına yapılacak bir tünel ve odanın planlara son şeklini veriyorlardı. Bu tünel ve oda sözde rahipler ve onların ‘özel ibadet uygulamaları’ içinmiş. Görünüşe göre hepsi birlikte bana haber verilmesine gerek olmadığına karar vermişler.”

“Ne? Bu ‘özel ibadet uygulamalarını’ hiç duymamıştım. Ne demekmiş?” diye sordu Zazmaria.

“Güzel soru, ben de aynı soruyu kendilerine yönelttim, ancak tam olarak bir cevap alamadım.”

“Peki neden bundan kimseye bahsetmemişler?”

“İlginç değil mi?” dedi Alaj bir kaşını kaldırarak.

“Ve burası yalnızca rahipler içinmiş, öyle mi?” diye sordu Zazmaria.

“Öyle görünüyor.”

“Bu oldukça ayrıcalıklı bir muamele. Onlar için bile biraz fazla aşırı değil mi?” diye devam etti. “Ailenin içinde bile olsa bir duyuru yapılmadığından oldukça şüpheli olduğundan bahsetmiyorum bile!”

“Kesinlikle” dedi Alaj.

“Bu oda neden anıtın altında olmak zorundaymış peki? Tapınakları artık onlar için yeteri kadar iyi değil miymiş? Şimdi de yerin altına mı saklanmak zorundaymışlar?”

“Bu aşırı emek ve kaynak için bana verilen açıklama aslan Amsara’nın görüntüsünün onlar için özel bir önemi olduğu ve toplumdaki görevlerini yerine getirmelerinde onlara yardım edeceğiydi. Çok saçma!”

“Bu kimin fikriymiş?” diye sordu Zazmaria cevabı tahmin edercesine.

“Sevgili ağabeyim Traeus’un.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bu ne zamandır sürüyormuş peki?”

“Oh, sanırım o lanet anıtı inşa etmeye başladıklarından beri! Ve şimdi, şimdi bile beni dâhil etmek istemediğini biliyorum. Bana başka bir konuda ihtiyacı olduğunu ev aşırı tepki göstermemi söyledi.”

“Kaç zamandır söylüyorum Alaj, sana hak ettiğin gibi davranılmıyor. Ona güvenmiyorum, sen de güvenmemelisin!”

“Zazmaria şu anda eski bir tartışmaya yeniden girmek istemiyorum.”

“Haklısın Alaj, şu anda konuşmamız gereken olayları nasıl

değiştirmeye başlayacağımız. Bunun devam etmesine daha fazla izin veremeyiz.”

“Ne yapmamı öneriyorsun? Bana bir şeyler anlatması için onu zorlamamı mı? O hep böyleydi.”

“Sen için verdiği için o hep böyle. Karşı koymalısın! Daha güçlü olmalısın Alaj. Ve evet, bu konuda zorlu olmalısın. Sen bir kraliyet prensisin. Bu tür kararlara dâhil edilmeyi hak ediyorsun. O haddini bilmez rahiplerin gerçekten senden üstün olduklarını mı düşünüyorsun? Bu kepazelik!”

“Yeter! Şu anda senden bunları duymaya ihtiyacım yok!”

“Şu anda neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun kocacığım?” diye karşılık verdi. “İnançlarının cesareti ve gücüne! Bu meselelere dâhil edilmiyorsun çünkü Traeus ve Assan’ın tepene binmesine izin veriyorsun! Seni aptal yerine koyuyorlar!”

“Kes artık!” diye ona bağırdı Alaj. “Gidiyorum! Nazik desteğin için teşekkürler karıcığım!” Alaj odadan çıkmak üzere ayaklandı.

“Bunun olmasına kendin izin veriyorsun ve sen izin verdikçe olmaya da devam edecek!”

Alaj kapıyı arkasından çarparak kapattı.

15. BÖLÜM

RÜYA, GÜNÜMÜZ, MISIR

Çalışma alanındaki uzun ve yorucu bir günden sonra Mitch ve Alex hızlı bir duş ve akşam yemeği için odalarına gittiler. İkisi de gün boyunca fazla konuşmamışlardı. Dustimaine'in gazabından sakınmak için kazı işlerinin hızına ayak uydurmaya ve ellerindeki işe odaklanmaya çalışıyorlardı. Ancak düşünceleri gittikçe daha fazla topraktan çıkardıkları gizeme kayıyordu. Sürekli sandık ve içindekileri saklamak konusunda endişeleniyorlardı. Daha da önemlisi buldukları şeyin ne olduğu, neyi temsil ettiği konusu onları fazlasıyla endişelendiriyordu. Sfenks'in piramitlerden binlerce yıl öncesine ait olduğuna dair tarihteki ilk gerçek kanıt ellerindeydi. Bu bile tek başına inanılır gibi değildi. Silindirlerin temsil ettiği şey ve yarattıkları olasılıklar hem uyanık hem de uykuda oldukları saatlerde peşlerindeydi. O gece, kesik kesik uyuyan iki arkeolog garip bir rüya gördüler...

Gece geç saatte Sfenks'in inşaat alanının çevresinde yürüyen Mitch ve Alex bir şey arıyorlardı. "Mitch, dikkat et, neredeyse o kristalin üzerine basıyordun. Onun orada ne işi var ayrıca?" diye

sordu Alex pırıltılı küçük nesneyi almak için eğilirken. Ancak birden karanlık gökyüzünden büyük Sfenks'in çevresinde ruhani bir parlaklık yayan göz kamaştırıcı ay ışığı o küçük nesneyi aydınlatıvermişti. Birdenbire, kaya kayması gibi inanılmaz derecede yüksek bir sesle birlikte sağır edici bir kükreme duydular. Başlarını yukarıya çevirdiler ve Sfenks'in gözlerinin yeşil ve kırmızı yanmaya başladığını gördüler. Gözlerindeki ışık daha da yoğunlaştı ve sonra bir hareket olduğunu fark ettiler. Kükreme Sfenks'ten geliyordu ve büyük kireçtaşı yaratık hiçbir uyarı olmaksızın kalkıp arka ayaklarının üzerine oturdu. Ay ışığı artık daha da parlaktı, nefes alıyormuş gibi görünen devasa gövdenin üzerinde parıldıyordu. Sırtları üzerine düşen iki şaşkın arkeolog daha fazla hareket edemediklerini fark ettiler. Gözlerini kırpmadan önlerinde duran akıl almaz görüntüye bakarak çaresizce kumun üzerinde yatıyorlardı.

Yaratık yavaşça dört ayağının üzerinde doğruldu, artık bir firavun değildi. Yumuşak gece melteminde zarifçe dalgalanan canlı yelesiyle o görkemli aslanın görüntüsünde olan başını kaldırdı. Yeniden kredi, ancak bu kez sağır edici değildi, aslan büyük bir keder içinde haykırıyor gibiydi. Sonra büyük pençeleri arasında yatan iki canlıya baktı, sessizce onlarla iletişim kuruyormuş gibiydi. Sözcükler -tabii eğer öyle adlandırılıyorsa- öyle hızlıydı ki bedenleri ve zihinleri donakalmış bir biçimde yalnızca bakıyorlardı. Yaratık devasa başını onlara doğru eğdi, sanki doğrudan onların ruhlarına bakıyordu. Sonra canlandıgı gibi aniden hareketsiz kalmıştı. Şimdi yine eskisi gibi sonsuz dinlenme yerinde oturuyordu ve başı Kefren Firavunu'nun başı olmuştu. Tam o anda gökten bir yıldırım düştü.

Mitch ve Alex irkilerek uyandılar.

16. BÖLÜM

PAPİRÜS

Mitch ve Alex işleri bittikten sonra odalarına dönmüşlerdi. İkisi de önceki gece gördükleri garip rüyadan bahsetmemişlerdi. Özellikle Alex bu konuda oldukça isteksizdi. Parşömen destelerini inceleyecekleri gece için yerlerini aldılar. Daha önceden bir kenara bıraktıkları papirüse bakıyorlar ve ne ifade ettiğini düşünüyorlardı.

“Ben hâlâ bunun bir cenaze sahnesi gibi görüldüğünü düşünüyorum” dedi Mitch.

“Evet muhtemelen, fakat onun bu insanlar hakkında ne söylediğini anlamaya çalışmalıyız. Cenaze törenlerine ait adetler kültürün önemli bir parçasıdır, bir halkın inanç ve değerleri hakkında birçok şeyi ortaya koyar ve bu, Mısır ölüm törenlerinden gizemli sayılabilecek kadar farklı görünüyor.”

Mitch başıyla onayladı. “İlk olarak, örneğin alışlagelen tanrının mumyalama görüntüleri ve kubbemsi kapların olmaması gibi birçok farklılık var. Tamam, parçalara ayırılım ve ne öğrenebiliriz bakalım.”

“İlgimi çeken bu dağınık stil oldu, bir şekilde neredeyse soyut gibi” dedi Alex.

Papirüsün arkası gökyüzünde bulunan ilginç bir yıldız deseniyle derin, gök mavisi bir renge boyanmıştı. Yine aslan kafasına sahip Sfenks gövdesinden yayılan bir çeşit parlaklıkla sol köşede açıkça görülüyordu. Önceki gün papirüse ilk üstünkörü göz atışlarında aslanı orada görmüşlerdi, ancak o zamandan sonra öğrendiklerinin ışığında onun gerçekten neyi temsil ettiğini fark etmişlerdi.

Alex papirüsteki yıldız desenini inceliyordu. “Mitch, sence bu yıldız biçimleri yalnızca sanatsal etki için yapılmış çizimler olmayabilir mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani şimdiye dek öğrendiklerimizi göz önünde bulundurunca altına bakılmadık taş kalsın istemiyorum” dedi Alex. “Bu şeylerin her açısını irdelemek istiyorum ve bu papirüsteki yıldızların gerçek takımyıldızlar olup olmadığını merak ediyorum.” Yıldızların resmedilmiş karmaşık tasvirine baktı.

“Olabilir. Jack ve Bob’dan deyim yerindeyse zamanı geriye alan o bilgisayar programını çalıştırıp bugün gördüğümüz takımyıldızların tarihin farklı noktalarında nasıl görüldüğünü bulmalarını isteyebiliriz” diye ekledi Mitch. “Sonra da benzerlik olup olmadığına bakmak için bu papirüsle karşılaştırabiliriz.”

“Harika bir fikir! Fakat bu işi onlara sonra verelim, biraz daha incelemek istiyorum.”

Papirüsün sağ alt tarafında tercüme edecekleri artık tanıdık olan sembollerden üçü bulunuyordu. Ancak, onları şaşırtan, resmin ön tarafında ve ortasında bulunan şey oldu.

Obelisk (Ç.n: Dikili taş) biçiminde bir nesne ve sağ üst köşesinde parlak bir yıldız vardı. Obeliskten bir çeşit ışık demeti çıkıyormuş gibiydi. Nesnenin altında yatakta yatan bir insan vardı.

o insanın ölü mü yoksa yalnızca uyuyor mu olduğunu anlayamamışlardı. Resimdeki kişinin üzerinde bir çeşit tören cübbesi varmış gibi görünüyordu. Başka figürlerin de tasviri bulunuyordu. Yatağın altında sanki yatak suyun üzerinde süzülüyormuş gibi üç dalgamsı çizgi vardı.

“Sence yatakta yatan kişi ölü mü?” diye sordu Mitch. “Belki de bu kişi doğan güneşle temsil edilen ölüm sonrası yaşama yolculuk ediyordur? Bu altında duranlar, biri yas tutan, diğeri geleceğe bakan ve diğeri de güneşin sonsuz yaşamını kabul eden ailesidir.”

“Olabilir, ama hepsi de aynı görünüyor. Belki de hepsi aynı kişidir” diye cevap verdi Alex eski imgeyi daha yakından inceleyerek.

“Elbette, ama görüntüleri farklılaştırmakla uğraşmamış da olabilirler. Ya da kişinin öbür dünyaya gidişini de anlatıyor olabilir. Peki Sfenks-aslan ve obelisk benzeri nesneden çıkan bu ışınlar ne?”

“Bilmiyorum, belki bir çeşit yaşam enerjisidir... Haydi papirüsün üzerindeki sembolleri tercüme edelim ve bize ne gösterebileceklerine bakalım.”

Garip glifler için kopya notlarını incelediler. “Mitch, işte bir tanesi. Tamam, karşılık gelen hiyeroglifin ne anlama geldiğine bakalım. İşte, bu cenneti temsil eden hiyeroglif.”

“Bu ayrıca gökyüzü ya da sadece birim ya da bir şeyin üzerinde olan kısım anlamına geliyor” diyerek açıklama yaptı Mitch.

“Doğru” diyerek onayladı Alex. “Peki, bu ‘gitmek’ anlamına geliyor; tıpkı hareket etmek ya da belki de bir yerden aşka bir yere yolculuk etmekteki gibi.” Bir an birbirlerine baktılar. “Tekrar ona dönelim olur mu?” dedi Alex. Hâlâ belli bir sohbet konusundan kaçınıyorlardı.

“Bu” diyerek işaret etti Mitch, “aslanın kafası ve pençesindeki hiyeroglifin karşılığı ve bir olayın ya da bir çeşit nesnenin başlangıcı anlamına geliyor.”

“Yani elimizdekiler, bir başlangıç, yolculuk etmek ve cennet ya da gökyüzü...” Alex başını ellerinin arasına aldı. “Ne anlama gelebileceğini anlayabiliyorum, fakat temsil edilen kişi ya da kişiler; gösterilen şey bağlamında ne anlama geliyor?” Alex önceki geceyi anımsayarak düşünceli bir halde oturdu. “Mitch, kulağa saçma gelebilir ama ya onların hepsi aynı kişiye ve o kişi rüya görüyorsa?”

“Rüya görüyorsa mı?” diye sordu Mitch gözlerini açarak.

“Evet, rüya görüyorsa. Burada uyuyor, rüyasında uyanıyor. Belki de rüyasında Sfenks-aslanı ve obeliski görüyor” diye yorumda bulundu Alex.

“Rüyasında Sfenks’i mi görüyor dedin?” diye sordu Mitch neredeyse fısıldayan bir ses tonuyla.

“Kesinlikle, belki de bu üç dalgamsı çizgi ve bu ışınlar bunların hepsinin bir uyku halinde görüldüğünü temsil ediyordur.” Alex yüzü soluklaşan Mitch’e baktı. “Sen iyi misin?”

“Evet, şey, sadece aklıma bir şey geldi. Belki de önemsiz bir şeydir” diyerek kafasını salladı.

Alex öne doğru eğildi. “Nedir aklına gelen Mitch?”

“Şey, önceden bahsetmedim ama bu bana bir şeyi hatırlattı.”

“Devam et” dedi Alex.

“Dün gece bir rüya gördüm, çok garipti. Rüyamda dışarıda, Sfenks’in yanındaydık ve o canlandı.”

Alex nefesi kesilmiş bir halde Mitch’e bakıyordu. İkinci tuhaf rüyasını aklından çıkarmaya çalışmıştı ama şimdi...

Mitch ortağının hayalet görmüşe döndüğünü fark etti. “Ne

oldu?" Alex'in, Mitch'e bakışı bilmek istediklerini açıklıyordu.
"İmkânsız!"

Alex başını salladı.

"Aynısını mı gördün?" diye sordu Mitch.

"Evet" diye cevap verdi Alex.

"Buna inanamıyorum!" dedi Mitch. "Nasıl olur?"

Alex tüylerinin ürperdiğini hissetti. Bir an sessizce oturdular, kafaları karışmıştı ve olanlara bir anlam vermeye çalışıyorlardı.

"En azından bu sefer yalnızca bana olmadı" dedi rahatlamış bir ses tonuyla.

Mitch kaşlarını çatı, "Biliyorsun, ilk seferinde yalnızca sen uyuyordun."

"Haklısın!" dedi Alex. "Bunun beni ne kadar rahatlattığını anlatamam."

"Teşekkürler" dedi Mitch ifadesiz bir sesle. Sonra aklına bir şey geldi. "Alex, Tutmosis'in gördüğü rüyayı hatırlıyor musun? Daha prens olduğu zamanlarda rüyasında Sfenks'i görmüştü ve Sfenks ona gelecek firavunun kendisi olduğunu söylemişti. Rüyası gerçeğe dönüşmüştü."

Alex yalnızca Mitch'e bakıyordu.

"Yani" diye devam etti Mitch, "Sfenks'in rüyaları aracılığıyla insanlarla konuştuğuna dair eski bir tarih var. Belki de ikimiz de deli filan değiliz!"

"Bu rüyaları gerçek olmasını mı istiyorsun?" diye sordu Alex.

Bir anlamda haklıydı. "Hayır" dedi Mitch, "kesinlikle istemiyorum."

"Ben de" dedi Alex, "bu rüyalar ödümü koparıyor."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mitch.

“Dışımızdaki bir şey bizi etkiliyor olmalı” dedi Alex.

“Sandık ve silindirler” dedi Mitch.

“Kesinlikle. Bob ve Jack’in metal hakkında söylediklerini hatırla. Sanırım ‘periyodik tablonun bir parçası değil’ diye ifade etmişlerdi. Sahip olduğu diğer nitelikler hakkında hiçbir fikrimiz yok.”

Mitch başını salladı, bir ışık yanmıştı. “Tıpkı bir şekilde aşılacağı bir düşünle seni bulunduğu yere çekmesi gibi.”

“Elbette” diye cevap verdi Alex. “Fakat sevgili Tutmosis, belki de bunu kendimize saklamalıyız?” dedi Alex. “Belki Tutmosis. Sfenks’in ne sorduğunu ya da söylediğini anladı, ancak ben hiçbir halt anlamadığımdan eminim.”

Mitch gülümsedi. “Anlaştık.” Bir anlığına durup düşündü. Yeniden rüya papirüsüne baktı. “Alex, şuna bir bak, bu obelisk dik kat çekici bir biçimde öne çıkarılmış, bence ne gösteriyor olursa olsun -ölüm, rüya, her neyse- onun için büyük bir önemi olabilir. Fakat bu kazıda bunun gibi bir şeyle karşılaşmadık.”

“Onu bulmalıyız” dedi Alex.

“Kesinlikle, ama aramaya nereden başlayacağız?”

Mitch ve Alex sabah ilk iş olarak rüya papirüsünü Jack ve Bob’a götürdüler ve yıldız tasvirinin rastlantısal olup olmadığını anlamak için onlardan yıldız konumu analizini yapmalarını istediler. Yine rüya konusundan bahsetmemeye karar vermişlerdi.

Günün sonunda, Mitch ve Alex kapının sert bir şekilde çalındığını duyduklarında parşömen tomarını çözmeye devam etmek ve ne olduğunu açıklamalarına yardımcı olacak bir şeyler aramak için yeniden masa başına geçmişlerdi.

“Çocuklar! Açın, biziz!” Gelenler Jack ve Bob’tu. Kapıyı yumruklamaya devam ediyorlardı.

“Tamam, tamam, geliyoruz. Kapıyı kırmanıza gerek yok!” diye cevap verdi Mitch.

“Selam” dedi Jack nefes nefese Mitch’i itekleyip içeriye girmeye çalışırken.

Bob ise yalnızca kafasını sallayıp duruyordu. “Biraz heyecanlı da. Buraya gelmek için deliler gibi koştu, ona zar zor yetiştim.”

“Evet, heyecanlıyım” dedi Jack masaya, Alex’in yanına, Mitch’in oturduğu yere geçti. Mitch çalınan sandalyesi hakkında sesini çıkarmadı. “Oturun çocuklar, size göstermek istediğimiz bir şey var.”

“Kahve?” diye sordu Alex.

“Hayır teşekkürler, ben kafeinimi koladan alıyorum” diye cevap verdi Jack. “Yıldız konumu analizi konusunda bilgisayar programından sonuçları aldık” dedi birkaç kâğıdı ve papirüsü masaya koyarken.

“Vay, gerçekten hızlısınız” dedi Alex.

“Evet, öyleyiz” diye cevap verdi Jack. “Papirüste gösterilen şeyle bir karşılaştırma yaptık ve zaman çizelgesinde geri gitmeye başladık, ta ki bunu bulana kadar” dedi sonuçları göstererek. “Yıldız tasviri rastlantısal ya da yalnızca sanatsal ayrıntı amaçlı değil; yaklaşık 12.000 yıl önce Mısır’da yıldızlar böyle görünüyormuş. Ve burada, içinde... İşte bu Orion’un kemeri.”

“Şimdi neden o durumda olduğunu anlamışsınızdır herhalde” dedi Bob.

“Anlamaz mıyız” diye onayladı Mitch. “Kanıtımızın gövdesinin inkâr edilemez bir biçimde bir araya geldiğini söyleyebiliriz sanırım.”

“Bu insanlar, inanılmaz derecede gelişmiş bilgilere sahiplermiş, hem de o kadar uzun zaman önce” dedi Alex. “Yazılı dil, Sfenks-aslanın yapımı, astronomi, metalbilim ve yine de şimdiye dek varlıkları hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Tarihi kayıtlardan nasıl böyle tamamen kaybolurlar?”

“Güzel soru, belki tercüme edersek parşömenlerde bazı cevaplar bulabiliriz” dedi Mitch.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu Bob.

“Sağ olun, siz ikiniz neden mola vermiyorsunuz? Gecenin geri kalanında biraz dinlenin, oldukça yoğun bir şekilde çalıştınız” dedi Alex.

“Emin misiniz? Bizim için sorun olmaz” dedi Bob.

“Alex haklı, gidin dinlenin, yorgunluğunuzu biraz atın, çok yakında sizi yeniden ziyaret edeceğimizden emin olabilirsiniz” diyerek gülümsedi Mitch.

Alex de gülümsedi. “Sağ olun çocuklar, harikasınız!”

“Evet öyleyiz” diyerek sırtıttı Jack, “Peki, tamam, Rogue Squadron bir telefon kadar yakınınyızda!” dedi olduğu yerde zıplayarak. “Hadi Bob, gidip yanımızda getirdiğimiz ne zamandır tozlanan şu bilgisayar oyunlarından oynayalım. Bir buzdolabı dolusu kolamız, diyet kolamız ve bizi bekleyen bir sürü cips paketimiz var!”

“Bana uyar! Görüşürüz çocuklar, bir şey olursa arayın!” dedi Bob dışarıya çıkarlarken.

Mitch ve Alex ellerindeki işe geri döndüler. Kopya notlarında çok az sembol olduğundan her şeyi tercüme etmekten çok uzak olduklarının farkındaydılar, yalnızca bazı büyük kavramları derlemeyi umuyorlardı. Alex bir başka ilginç çizimle karşılaştığında parşömenlerin ikinci yarısındaki bazı sayfaları karıştırıyordu. “Mitch, şuna bir bak” dedi.

“Bir çeşit oda gibi görünüyor” dedi Mitch.

“Evet, öyle, uzun bir giriş yolu ve iki haznesi var. İlkinde büyük bir obelisk var; ikincisinde üzerinde daha küçük bir obelisk olan bir çeşit platform görünüyor. Ya...”

“Ya ne Alex?”

“Obeliskler... Bir tanesi rüya papirüsündekiyle aynı gibi durmuyor mu?” diye sordu Alex.

“Şu küçük olan oldukça benziyor. Diğerinin tepesinde bir açıklık ya da bir işaret var. Fakat obeliskler sık sık görülen nesnelerdir. Muhtemelen yalnızca törenseldirler.”

“Belki, ama ya değilse?” diye sordu sayfaya daha yakından bakarak. “Şu nedir; odanın üstündeki?”

“Emin değilim. Belki de tamamlamadıkları daha büyük bir çizimin bir parçasıdır” dedi o da sayfayı yakından incelerken. “Bir dakika...”

“Ne oldu?” diye sordu Alex çizime bakarken, Mitch’in gördüğü şeyi görmeye çalışıyordu.

“Bu çerçeve tıpkı şeye benziyor...” Mitch hızla rüya ya da ölümü betimleyen papirüsü eline aldı. “Bak, aslan heykelinin altına bak; tıpkı odanın üzerindeki şey gibi çizilmiş. Bu odalar Sfenks’in altında!”

“Ve öyleyse gizemli obelisklerimiz de oradalar!” diye haykırdı Alex. “Bu inanılmaz!”

“Biliyorum” dedi Mitch. “Sfenks’in altında bulunan gizli tüneller hakkında daha önceden de yorumlar yapılmıştı” dedi. “Aradılar, aradılar ama hiçbir şey bulamadılar.”

“Unutma ki, o insanlar onun yaşı ya da kimler tarafından inşa edildiği hakkında da hiçbir şey bulamamışlardı, hele elimizde bir de garip metal nesneler var.”

“Doğru” diyerek onayladı Mitch. “Eee, şimdi ne olacak? Kükreklerimizi alıp gizli tünellere ve odalara çıkan saklı girişleri aramak için Sfenks’in etrafını öylece kazamayız.”

“Evet, bu bir sorun” diyerek kabul etti Alex. “Cevaplar parşömen destesinde olmalı. Aramaya devam edelim, metinde çözebildiklerimizi tercüme etmeye başlayalım, oradan sonrasına bakınız.”

“Cevapları bulsak bile, hiçbir şey yapamayacağız ki” dedi Mitch.

“Adım adım ilerleyecek ve yersiz yere endişelenmeyeceğiz.” Bir an durup düşündü. “Bu insanların kim olduklarını öğrenmeliyiz.”

17. BÖLÜM

İKİZLER, M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

Dört yıl geçmişti ve ikizler artık neredeyse beş yaşındaydılar. Prenses Anjia babasının çarpıcı zümrüt yeşili gözleriyle kutsanmış, Prens Tramen ise annesinin içinde altın benekler olan çekici koyu kahve gözlerini almıştı. Hâlâ küçük olmalarına rağmen sık sık yaşlarının çok ötesinde bir olgunluk sergiliyorlardı. Beş yaşındaki her çocuk gibi oyun oynamayı ve birbirlerini kovalamayı seviyorlardı, ancak onlarla ilgili biraz sıradan olan bir şey vardı. Traeus ve Axiana çocuklarını yaşlarına uygun öğrenme ve çeşitli zorluklarla dolu olumlu ve destekleyici bir ortamda yetiştirmek için ellerinden geleni yaptılar. Ebeveynler olarak karşılaştıracabilecekleri eski tecrübeleri olmamasına rağmen ikizlerinin açıklamayan yeteneklerle doğduklarını içgüdüsel olarak seziyorlardı. Özellikle Anjia daha en başından beri farklı görünüyordu. Çoğu insanın sonuçlarını basit tesadüfler olarak önemsemediği güçlü bir içgüdüsel yeteneğe sahipti. Zazmaria her zaman küçük prenesten ve biraz da onun erkek kardeşinden rahatsızlık duymuştu. İkizlerin ikisi de yengelerine alışmamışlardı. Zazmaria da Prenses Anjia'nın görünen yeteneklerini fark etmişti. Yaşamı boyun-

ca, bir şekilde gelecek olayları gören, insanların düşüncelerini ‘duyan’ ve insanlar, yerler ya da olaylar hakkında bazı şeyler hissedenden kişiler hakkında duyduğu hikâyeler ilgisini çekmişti. Bu tür kişilerle ilgili büyük bir kıskançlık ve kuşku besliyordu. Bu yüzden, özellikle Anjia’nın kendisinden hoşlanmaması Zazmaria’yı oldukça rahatsız ediyordu. Kızgınlığı ve büyüyen nefreti her geçen gün şiddetlenirken kendisi de gittikçe daha fazla karanlığa ve umutsuzluğa gömülüyordu.

Prenses Anjia’yı Assan da artan bir merakla izliyordu. Özellikle prensesin yaşından çok daha olgun, neredeyse etrafındaki karmaşık dünyayı çaba harcamadan anlıyormuş gibi davrandığını fark etmişti. Aslında, ikizler birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyor gibiydiler. Sık sık birbirlerinin kulaklarına bir şeyler fısıldıyor ya da bir şeye bakıp, sonra da birbirlerine dönüp bilmiş zekice gülümsüyor ve kafalarını sallıyorlardı. İkizler küçük olmalarına rağmen rahiplerden özel dersler alıyor ve her şeyi kolayca öğreniyorlardı. Yeni şeyler öğrenmekten keyif alıyor ve sunulan bilgiye büyük bir hevesle anlıyorlardı.

18. BÖLÜM

ESRAR PERDESİ

Nihayet kralın Pharom'un kurulumunu izleyeceği gün gelmişti. Victarius'un tamamlanan planları kendisine getirmesinin üzerinden dört uzun sene geçmişti ve burada bir hayali gerçekleştireceklerdi. O zamandan beri çok şey yaşanmıştı. Traeus endişeli bir beklenti içindeydi. Serbest bırakacakları gücün farkındaydı. O, Assan ve Victarus bütün detayları uzun uzun tartışmışlardı. Güvenliği sağlamak için bütün önlemler alınmıştı, ancak yaratıkları şey yine de olağanüstü ve tehlikeli bir nesneydi. Victarius, Traeus'u cihazın asla yanlış kullanılmaması konusunda uyarmıştı. Pharom inanılmaz derecede gelişmişti ve yalnızca eğitimli kişiler tarafından, son derece dikkatle kullanılmalıydı. Güvenlik sıkı olacaktı ve yanına yaklaşmak yasaklanacaktı. Aldıkları önlemlere rağmen Traeus hâlâ kaygılıydı. Aslında Pharom kurulum için haftalar önce hazır olacaktı, ancak Traeus hem özel tasarlanmış ikili hazne, hem de Pharom için daha fazla test yapılması konusunda ısrar etmişti. Traeus'un istediği saklı özelliklerle düzenlenen iç hazne sonunda cihazı tutacak ve ona güç verecek platformu içinde bulunduruyordu.

Assan akıllıca davranıp olabilecek en yüksek güvenliği sağlamak için çalışmaya başlamak için gece geç saate kadar beklemeyi önermişti. Traeus, Kumandan Koronius'un önderliğindeki en iyi korumalarını Pharom'un faaliyet ve kurulumuna destek olmaları için göndermişti.

İşin içindeki herkes görevlerinin taşıdığı tehlikeyi biliyorlardı. Pharom faaliyete geçirildikten sonra akıl almaz bir güçle; özenle tutulması ve sürekli olarak gözlemlenmesi gereken bir güçle yükselecekti.

Pharom yavaşça ve sessizce alana getirildi. Tünelin ve ötesindeki haznelerin girişi bile fazladan bir güvenlik önlemi olarak gizlenmişti. Traeus'un korumaları hareket ettirilmesi için işaret verilmeden önce etrafta herhangi bir şeye tanıklık edecek kimse olmadığından emin oldular. Assan Odai ve Senarra'ya girişin dışında onları beklemelerini söylemişti. En iyi kraliyet korumalarının dördü cihazın nakledilmesinden sorumluydular. Pharom özel olarak tasarlanmış bir konteynıra yerleştirilmişti ve kıymetli yükün itilip kakılmasının ve bir yerlere çarpılmamasının sağlanması için çok nazik bir biçimde taşınması gerekiyordu.

Assan, Odai ve Senarra'ya kafa sallayarak, korumalara kendisini içeriye doğru takip ederek cihazı taşımaları için işaret verdi. İçeriye girdiklerinde meşalelerini yaktılar ve eğimli, dar ve uzun tünel boyunca ilerlediler. İlk haznenin girişine; eski Kierani yazıtları işlenmiş bir dizi metalik kapıya varmışlardı. İleri bir kilit mekanizması bulunan kapların yapılması pahalı ve zor olmuştu, ancak Traeus, Pharom için en yüksek güvenliği istemişti.

Odai ve Senarra, kral ve ekibi geçene kadar beklediler. Traeus korumalardan ikisine tünele girişe bekçilik yapmaları için Odai ve Senarra'nın yerine geçmelerini emretti. Grup, büyük sütunlar

ve boyanmış duvarlarla çarpıcı bir şekilde tasarlanmış ilk hazneye girdi. Meşale ışığı resimlere hayat veriyormuş gibi duvarlarda titreşiyordu. Odanın ortasında kireçtaşından yapılaş büyük bir obelisk duruyordu.

“Lütfen beni takip edin” dedi Assan odanın arka tarafında geçerken. İkinci giriş kapısını açtı.

Bu seferki, ilkinen benzer bir kilit mekanizmasına sahip tek bir kapıydı. Çok daha küçük ve ortasında bulunan bir platform dışında sade olan arka odaya girdiler. Assan, Pharom’u taşıyan korumalara durup beklemelerini işaret ederek platformun etrafında dolaştı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Traeus’un kalbi hızla çarpıyordu. Bu, hayatının geri kalanında hatırlayacağını bildiği bir andı. Elinde bir meşale tutan Assan platformun üzerindeki yazıyı okudu ve boynunda asılı duran büyük ankhı platforma doğru sallarken koruma sağlayan birtakım eski büyü sözler söyledi. Kimse tek kelime etmiyordu. Sonunda askerlerden konteynırı yere koymalarını istedi. Yere indirdiler ve hâlâ eski dilde konuşan Assan ona birkaç büyü söz daha söyledi. “Hazırız majesteleri” dedi en sonunda.

Traeus başını salladı ve sonra başmühendisine döndü. “Victarius, Pharom’u platforma sen yerleştirir misin?”

“Elbette majesteleri” diye cevap verdi selam verip öne çıkarken. “Kurulur kurulmaz faaliyete geçecek. Hepinizi uyarmalıyım; güç yükselmesinin etkisi bu odadaki herkesin midesinin bulanmasına ve başının dönmesine sebep olabilir. Etki sınırlı olduğu sürece etkisi geçici olacaktır. Cihazı gözlemlemek ve korumakla görevli olanların bile sınırlandırılmış sürecin sert değişimlerine dayanmaları gerekmektedir.”

“Anlıyorum Victarius, fakat ben kısa bir süre burada kalmak

istiyorum. Assan da bizimle kalacak. Kumandan Koronius beklemleri için belki de adamlarınızı dışarıya çıkarmak istersiniz?" diye sordu Kral Traeus.

"Evet majesteleri, ancak izninizle kurulum süresince burada sizinle kalmak istiyorum."

"Elbette" diye cevap verdi Traeus. Kumandan haznenin dışına çıkacak adamlarıyla konuştu ve sonra Traeus'un yanındaki yerini aldı.

O dai ve Senarra arka haznenin girişinde bekliyorlardı, bu kaçırmak istemedikleri bir şeydi.

Victarius, Pharom'u platformun üzerine yerleştirmeden önce kral en fazla güvendiği bu insanlara seslendi. "Bu, hepimiz için çok önemli bir an. Bu andan itibaren, büyük bir inanç ve titizlikle yaratılan bu şeyi koruma sorumluluğu bizlere emanet edilecektir. Bu hayalin gerçekleşmesine yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür ediyorum. İleriye doğru cesur bir adım atıyoruz. Victarius ekibinin başarısı hiçbir şeyle kıyaslanamaz."

"Majesteleri, bu sizin desteğiniz ve öngörünüz olmadan gerçekleştirilemezdi. Yeteneğimize olan bitmek bilmez inancınız için minnettarız" diye cevap verdi Victarius onu saygıyla selamlayarak.

"Bu çok değerli yaratının emanet edildiği eller bu güvene sadık olsunlar" diye ekledi Assan.

Traeus başını salladı. "Victarius devam et lütfen." Odaya bir sessizlik çökmüştü.

Victarius derin bir nefes alarak konteynırın içine yavaşça uzandı ve ağır cihazı eline aldı. Victarius yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesiyle, doğru yerleştirdiğinden emin olarak büyük bir dikkatle cihazı platforma uzattı. Metalik cihazı yerine yerleş-

ne kadar indirdi. Alçak bir uğultu başladı. Pharom'un kurulumu sırasında odada bulunan herkesin midesi bulanmaya başlamıştı.

“Düzgün bir şekilde çalışıyormuş gibi görünüyor” dedi Victarius uğultu duyulmayacak kadar azalırken. “Tamamlandı majesteleri. İzninizle, düzgün çalıştığından emin olmak için arkada bekleyeceğim, ancak etkilerinin yoğunlaşması ihtimaline karşı sizlerin şu anda çıkması iyi olur. Burada hâlâ bilinmeyen bir şeyle uğraşıyoruz.”

“Katılıyorum Victarius, fakat etkilerin sizi zayıf düşürmediğinden emin olun. Zeki bir mühendis olabilirsiniz, ancak cihazın gücüne alışık olduğunuzdan emin değilim” diye cevap verdi Traeus.

“Birazdan size katılacağım” diyerek ona güvence verdi Victarius. Grubun geri kalanı odadan ayrıldı.

Victarius, Pharom'un düzgün bir şekilde çalıştığından emin olduktan sonra iki oda da kapanıp kilitlendi. Tünele giden giriş de kapatıldı. Kapılar kapandığında giriş neredeyse görünmez bir hal almıştı. Traeus yalnızca merak ve dedikoduya neden olacaklarından korumaların girişte nöbet tutmalarını istememişti. Onun yerine öyle geliştirilmiş bir giriş tasarlamışlardı ki, bir insan orada olduğunu bilmeden girişin hemen yanında durabilirdi. Kral dört korumanın bakım işçileri olarak gizlenmiş olarak yanlarında kalmalarına karar vermişti.

Traeus ve Assan, kraliyet korumalarıyla birlikte saraya geri döndüler. Alandan henüz ayrılmışlardı ki, Traeus dönüp yıldızlı gecede ana hatları görünen olağanüstü yapıya baktı. “Başardık

Assan. Yıllarca çalışma, planlama, tasalanma, hepsine değdi. Başardık.”

“Evet majesteleri, bu halkımız için çok önemli bir an” diyerek ona katıldı Assan.

Traeus bir an düşüncelere daldı. “Keşke bunu insanlarla paylaşabilip, onlara başarı ve umudun sevinç ve gururunu taşımaları için ne yaptığımızı anlatabilseydik” dedi dalgın bir şekilde.

“Bir şekilde bunu onlarla zaten paylaşıyoruz majesteleri. Bu hepimiz için burada ve herkes ondan yararlanacak, yalnızca şimdilik ne olduğunun farkında olmayacaklar. Böylesi daha iyi olacak, başka herhangi bir şeyi tehlikeyi atmak akıllıca olmayacaktır” diye cevap verdi Assan.

“Biliyorum elbette, haklısın. Fakat böyle bir sırrı saklamak oldukça zor oldu.”

“Onlara açıklayarak, umutlarını yükselterek onlara büyük bir kötülük yapmış oluruz, sonuçta...”

“Evet, bunun en azından bizim yaşam süremizde işe yarayacağına garanti yok. Ancak bu gerçekten de olağanüstü bir cihaz.”

“Gerçekten de öyle” diye cevap verdi Assan. “Bir gün...”

İkisi de onun kendisi için ne anlam ifade ettiğini düşünerek Amsara anıtına baktılar.

19. BÖLÜM

ANJIA’NIN RÜYASI

Axiana gece yarısı korkuyla irkilerek uyandı. Oturdu ve hâlâ derin bir uykuda olan Traeus’a baktı. Ayağa kalkıp yan odadaki ikizleri kontrol etmeye karar verdi. Onları uyandırmamak için kapıyı yavaş ve sessizce açtı. Ancak odayı incelerken içini bir korku kapladı, Tramen sessiz bir şekilde uyuyordu fakat Anjia’nın yatağı boştu. Odaya göz gezdirdi. Anjia hiçbir yerde görünmüyordu. Axiana, Tramen’in yanına koşup onu uyandırdı, “Tramen, Tramen, uyan tatlım, uyan.”

Uykulu küçük prens gözlerini yarıladı ve “Anne” dedi.

“Tatlım, kardeşin nerede?” diye sordu Axiana sakın kalmaya ve onu korkutmamaya çalışarak.

“Uyuyor” diye cevap verdi Tramen yarı uykulu.

“Hayır tatlım, burada değil. Odadan çıktığını duydun mu? Onunla konuştunuz mu?”

“Hayır anne, uyuyordum. Hiçbir şey duymadım.”

“Onu bulacağım canım, eminim buralardadır. Uyumaya devam et Tramen.” Çocuk odasının hâlâ kapalı olan penceresine baktı. Sonra oğlunun alnından öptü ve kocasını uyandırmak için

hızla odadan çıktı. Kocasını sarsarak uyandırmaya çalıştı. “Traeus, lütfen uyan, Anjia odasında değil.”

Traeus irkilerek uyandı ve yataktan fırladı. “Ne? Nerede?”

“Bilmiyorum. Odasında değil. Tramen’e kalktığını duyup duymadığını sordum ama hiçbir şey duymamış, hâlâ odada uyuduğunu sanıyordu.”

“Tamam” dedi korkmuş karısını sakinleştirerek, “onu bulacağız.” Hemen koridorun sonunda nöbet tutan korumayı çağırdı. Asker koşarak geldi.

“Prenses Anjia’nın odasından çıktığını gördün mü?” diye sordu Tramen.

“Hayır majesteleri” diyerek kafasını salladı koruma. “Odadan kimsenin çıktığını görmedim. Bütün gece burada nöbet tuttum, çıkan kimse olmadı.”

“Çocuk odasındaki pencere hâlâ kapalı, buradan değilse dışarıya nasıl çıktı?” diye sordu Axiana.

“Özür dilerim majesteleri, ancak kimsenin çıktığını görmedim” diye cevap verdi koruma gergin bir şekilde.

“Gel sarayı arayalım, bir şekilde gizlice kaçmış olmalı” dedi Traeus karısına. “Asker, burada kal.”

“Evet efendim” diye cevap verdi koruma.

Kraliyet korumalarının geri kalanı aramaya başlamaları için alarma geçirilmişti. Çalışanlar da kayıp prensesi aramaya başladılar. Mindara’yı uyandırdılar ve Tramen’e göz kulak olmasını istediler. Yaklaşık bir saat boyunca sarayı deliler gibi aradılar. Tüm çalışanlara alarm verilmişti ve herkes araziye gözden geçirmek için dışarıya da çıkarak sarayı oda oda arıyorlardı. Sonuç vermeyen arama daha sonra sarayın dışına genişletildi. Neredeyse kırk beş dakika sonra, genç bir koruma kral ve kraliçeyi arayarak

koşar adım saraya geri döndü. “Onu bulduk! Lütfen majesteleri, hemen gelmelisiniz!” diye bağırdı.

“Nerede?” diye sordu Traeus karısının elini tutarken.

“Onu Amsara anıtının önünde dikilirken bulduk! İyi görünüyor ancak kimseyi tanımıyor ve sorulara cevap vermiyor. Yalnızca heykele bakıyor.”

Traeus ve Axiana bir an şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Gece yarısı kendi kendine nasıl ve neden o kadar uzağa gitmişti? Endişeli ve kafaları karışık bir halde, yine de kızları bulunduğu için rahatlamış biçimde korumayı takip ederek o tarafa yöneldiler. Vardıklarında kızlarının minik suretinin hâlâ büyük taş anıtın önünde dikildiğini gördüler. Yakınlaştıkça görüntü tüyler ürpertici bir hal almıştı. Gece hâlâ aydınlık ve açıktı ve ay ışığı son derece parlaktı. Uzun bir gölge yaratarak devasa anıtın üzerine parlıyordu. Pençelerinin önünde kızları dimdik bir şekilde duruyordu. Anjia’nın uzun siyah saçları parlak ay ışığında parıltıyordu. Küçük prenses uzun beyaz geceliği içinde, kendisine doğru koşan heyecanlı gruptan habersiz gibi tamamen hareketsiz dikiliyordu.

Ona yakınlaştıklarında arama grubunun geri kalanı geriye çekildi ve Traeus ve Axiana öne çıktılar. Axiana kızına seslendi. “Anjia, iyi misin? Anne ve baba burada, yanında.”

Hiçbir cevap alamadılar, hiçbir hareket olmamıştı.

Korkan anne ve baba ilerlediler ve kızlarının yanına geldiler. Sakin görüldüğünü, görünürde hiçbir rahatsızlığının olmadığını ve yaralanmadığını görebiliyorlardı. Anne ve babasının sorularına cevap vermeyince Axiana uzanarak yavaşça koluna dokundu. Temasla birlikte Anjia birden transtan çıktı ve annesine baktı. Yüzünde bir gülümseme belirmişti. “Anne!” Küçük kız rahatlayan annesine sarıldı.

“Anjia, seni bulabildiğimize o kadar sevindim ki” dedi Axiana.

“Burada ne yapıyorsun? Neden saraydan çıktın?” diye sordu babası.

“Amsara çağırdı. Onunla konuşmaya geldim” diye cevap verdi sanki çok sıradan bir şeymiş gibi.

“Seni nasıl çağırdı Anjia?” diye sordu Axiana.

“Rüyalarımda korkmamamı, beni koruyacağını söyledi.”

Axiana, Traeus’a baktı. O da ne söyleyeceğini bilmez bir haldeydi.

“Buraya kadar yalnız başına, kimseye görünmeden nasıl geldin?” diye sordu Axiana sesindeki korkuyu belli etmemeye çalışarak.

Anjia omuzlarını silkti. “Bilmem, geldim işte.”

“Yanında biz olmadan saraydan ayrılmamalısın Anjia. Bu çok tehlikeli” diyerek onu hafifçe azarladı babası.

“Ama Amsara bir şey olmayacağını söyledi” diye cevap verdi sakın bir şekilde Anjia.

Traeus kızının gözlerinin içine baktı. “Bir daha asla böyle bir şey yapmamalısın, beni anlıyor musun?”

“Evet baba, ama çok güzel, öyle değil mi?” diye cevap verdi gözlerini yeniden hâlâ ay ışığıyla yıkanan büyük taş figüre çevirerek.

Traeus ona bir cevap vermedi, görüntünün muhteşem olduğunu kendisine itiraf etse de kızının bu anıtın bulunduğu yere gitmesini teşvik etmek istemiyordu. Baş muhafıza döndü. “Gidip Assan’ı bul ve bizimle hemen odamızda buluşmasını söyle. Prensesi saraya geri götüreceğiz.”

Muhafız başını salladı. “Peki efendim, hemen.”

Traeus ayağa kalktı ve kızını kucağına aldı. “Haydi eve dönelim, hâlâ gece, seni yatağına götürmeliyiz. Tramen korktu ve seni özledi.” Geri dönerken Traeus karısının yüzüne ciddi bir şekilde baktı. “Assan’la konuşacağız. Belki bize bazı cevaplar verebilir.”

Axiana başıyla onayladı ve geri kalan kraliyet korumalarının eşliğinde saraya geri döndüler. Anjia tuhaf bir inilti çıkararak babasının kucağında huzur içinde yatıyordu. Yüzünde huzur dolu bir memnuniyet ifadesi vardı. Sonra hemen uykuya daldı.

Endişeli kral ve kraliçe uyuyan kızlarını ikizlerin odasına getirdiler ve Tramen’le birlikte Mindara’nın gözetimine bıraktılar. Sonra Assan’ın gelmesini beklemek için özel odalarına geri döndüler. Anjia’ya ne olduğunu anlattıklarında Assan’ın ifadesi dikkatli ancak kontrollüydü. Olanları duyduktan sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti, sessizce, uzakta görünen ve hâlâ ay ışığında yıkanan büyük Amsara’ya doğru bakıyordu.

Traeus kızının davranışı konusunda özellikle endişeliydi. “Assan, buna neden olan şey Pharom olabilir mi? O daha küçük bir çocuk. Ne anıtın gerçek amacı ne de altında gizli yatan şeyin gücü hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sence, bir şekilde bu gücü hissediyor ya da ondan etkileniyor olabilir mi?” diye sordu.

“Altında saklanan şey çok güçlü, belki de bizim tahmin edemediğimiz bir etkisi olabilir.”

“Kızımız tehlikede mi? Bir şekilde kızımıza zarar veriyor olabilir mi?” Duydukları Axiana’yı derinden üzmüştü.

“Sorunun bu olduğunu sanmıyorum. Bence bu daha çok Anjia’nın ona karşı bir anlamda daha açık olmasıyla ilgili, fakat sağlığı için bir tehlike oluşturduğunu düşünmüyorum.”

Traeus, Assan'ın söylediklerini düşünerek bir an durdu. “Bunun garip bir soru olduğunu biliyorum Assan, fakat Anjia her zaman bir şekilde farklı görünüyordu. Ona ne olduğunu anlamıyorum, daha yalnızca beş yaşında!”

Assan daha önceden Anjia'yla ilgili sıra dışı bir şey olduğundan şüphelenmişti, ancak annesini ve babasını endişelendirmek istememişti, ancak durum artık kontrolünden çıkmıştı. “Majesteleri, prenses sıra dışı bir önsezi yeteneğine sahip gibi görünüyor. Bu gece gelişen olaylar ışığında, zihninin hissettiği enerjiyi yorumlamaya çalıştığını düşünüyorum. Bu Pharom faaliyete geçirildiğinden çok kısa bir zaman sonra gerçekleşti.”

“Doğru” diyerek olayın farkına vardı Traeus. “Ona olan şey bu olmalı. Sence cihazı kapatmalı mıyız?”

“Hayır, şu noktada bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Her neyse ona olan şeyin sahip olduğu gizli yeteneğinin bir parçası olduğuna inanıyorum.”

Assan'ın yorumları Axiana'ya başka bir meseleyi anımsattı. “Assan, sürekli merak ettiğim bir şey var. Hamile kalmaya çalışırken Senarra'nın bana verdiği iksirleri hatırlıyor musun?”

“Evet hatırlıyorum” diye cevap verdi Assan.

“Biliyorum o iksirleri sen hazırlamadın, fakat sence o iksirlerin Anjia'nın davranışları ya da yetenekleriyle bir ilgisi olabilir mi? O ve Tramen derin bir seviyede yalnızca bir kız veya erkek kardeştan çok daha fazla birbirlerine bağlı görünüyorlar.”

Assan vereceği cevabı tartarak bir an düşündü. “Senarra'nın senin için ne hazırladığını biliyorum ve sizi temin ederim ki majesteleri, size asla size ya da çocuğunuza bir şekilde zarar verebilecek bir şey vermez. Prens ve prenses arasında gözlemlediğiniz ilişki o kadar da sıra dışı değil, ikizlerin ender de olsa derin bir

bağ paylaştıkları bilinir; diğeriyle ilgili bir şeyler hissetmek, söz-süz iletişim kurmak, diğeri yaralandığında bunu hissetmek gibi. Bunun sebebi aynı rahmi paylaşımları, birlikte büyümeleri ve anneleri aracılığıyla birbirlerine bağlı olmaları olabilir.” Assan duraksadı, sonra devam etti. “Ancak sizin için hazırlanan iksir çok güçlüydü ve sisteminizdeki toksinleri etkisiz hale getirmek içindi. İksir ondan önce ya da sonra hiç hazırlanmadı.”

Traeus ve Axiana sonraki sözlerini endişeyle bekleyerek onu izliyorlardı.

Assan onlara baktı. “Bir çeşit ilişkisi olması, bünyenizdeki maddelerin bir karışımı, belki de fizyolojisiyle ilgili eşsiz bir şeye bağlı olarak bir şekilde özellikle onu etkilemiş olması mümkün, ancak şunu belirtmeliyim ki herhangi bir etki yalnızca zaten orada olan yetenekleri ya da özellikleri geliştirebilir. İksirin doğmamış bir çocukta bu yetenekleri yaratabilmesinin hiçbir yolu yok.”

“Yani, kızımız sence iyi mi? Onun için endişelenmeli miyiz?” diye sordu Traeus.

“İyi olduğuna eminim, ancak yakından gözlemlenmeli. Ebeveynleri olarak bunu yapabilecek en iyi konumda olanlar sizlersiniz, ancak küçük bir şey bile olsa sıra dışı başka bir davranış fark ederseniz bana bildirmenizi istiyorum.”

“Bildireceğiz” dedi Axiana. “Ayrıca onunla birlikte yalnız zaman geçirmenin, konuşmanın yollarını arayacağım. Kendisi tam olarak anlayamasa bile tecrübe ettiği şeyler hakkında belki bana açılabilir.”

“Bu mükemmel bir fikir majesteleri” diyerek onayladı Assan. “Sanırım şimdilik tek yapabileceğimiz bu.”

20. BÖLÜM

SÖYLENTİLER VE KORKU

Zazmaria son birkaç gecedir iyi uyuyamamıştı. Baş ağrıları, huzursuzluk hissi ve bilinmeyen bir korku ona sıkıntı veriyordu ve bu yüzden dinlenemiyordu. Kocasıyla bitmek bilmeyen tartışmaları canını sıkıyordu. Kocasısı artık onu hiç dinlemiyor ve ondan bu yüzden ondan nefret ediyordu. Yalnız yediği akşam yemeğinde içtiği şarap yıpranmış sinirlerini yatıştırmamıştı, bu yüzden saray arazisindeki küçük tapınağa gidip orada bir çeşit teselli bulmaya çalışmaya karar verdi. Yalnız kalmak istiyordu ve akşamın o saatinde tapınağın boş olacağını biliyordu. Tapınak saraydan çok da uzakta değildi, arazinin arka tarafına doğru, ana bahçeyi geçtikten sonra, Kral Mesah ve Kraliçe Elenia'nın gömülü oldukları defin odasının yakınındaydı. Zazmaria oraya, hatta şehirdeki herhangi bir tapınağa çok ender giderdi, ancak bu akşam nedense gitmeye karar verdi. Tapınağa yaklaşınca içeriden gelen soluk ışığı fark etti. Işık onu kendine çekti. İçeriye girdiğinde mihrabın yanında yanan tütsünün tanıdık kokusunu adı. Devam edip etmeyeceğinden emin olamadığından birkaç saniye kapıda dikildi.

Tapınak yastıklı birkaç oturma alanından oluşuyordu ve pencereleri kaplayan uzun, koyu kırmızı perdeler kırmızı, sıcak bir

parlaklık yayıyordu. Tapınağın en uzak noktasında, ortasında büyük altın bir ankh ve arkasında büyük bronz bir güneş imgesi oyması bulunan bir mihrap vardı. Mumlar yanıyor, alevleri açık kapının deseninde titreşiyordu.

“Ne olabilir ki?” diye düşündü kendi kendine. “Zaten çok fazla kalmayacağım.” Loş bir şekilde aydınlatılmış mihraba bakarak taştan yapılmış dar koridordan indi. Öne gelip başını öne eğerek ilk sırada diz üstü çöktüğünde sıkıntılarının yükü sanki kendisini yerin dibine sokacak ve canını alacakmış gibi üzerine çöktüğünü hissetti. Kısa bir süre sıkıntılı zihnini sakinleştirmek için derin derin nefes alarak gözleri kapalı bir biçimde hareketsiz durdu. Bir süre sonra başını kaldırdı ve mihraba dönük bir şekilde oturdu. Tütsünün hafif meltemle sürüklenen dumanını seyretti. Duman canlanmış ve onun için dans ediyormuş gibi görünüyordu. Gözlerini odaklayamayarak dumanı seyretti, uykusuz geçen gecelerin ağırlığı üzerine çöküyordu.

Zihni, kalbinde kimseyle paylaşmadığı yerlere sürüklendi. İçinde karanlık bir kin duygusu oluştu, bu duygu daha sonra önce göğsüne sonra da nefesini kesecekmişçesine boğazına yükseldi. O anda zihninde bir görüntü canlanmaya başladı.

Artık genç bir kadın olan Anjia elinde bir tasmayla bin ayak uzunluğunda ayakta dikiliyordu. Tasmanın ucunda Amsara anıtı vardı, ancak artık taştan değildi, canlıydı. Tehditkâr bir biçimde Zazmaria’ya bakıyor ve midesinden hafif bir gurultu geliyordu. Canlı heykelin görüntüsü ve sesiyle dehşete kapılan Zazmaria gözlerini heykelin efendisiymiş gibi duran Anjia’a çevirdi.

Anjia'nın bakışları keskindi, uzun saçları arkasında dalgalanıyordu. Ay ışığı sanki onu beyaz bir ışıltıyla yıkıyormuş gibi durduğu yere beyaz bir parlaklık yayıyordu. Aniden, Anjia'nın da gözleri aynı beyaz ışıkla parıldama başladı ve o anda gözlerinden bu ışığın oklarını Zazmaria'ya doğru fırlatmaya başladı. Sanki ışık onun ruhunu arıyor ve yakıyormuş gibiydi.

“Ne aradığını, ne yapmak istediğini biliyorum” dedi Anjia.

Tarif edilemeyecek biçimde korkan Zazmaria soluk soluğa kalıp sırt üstü düştü. Başının arkasını sert bir şeye çarptığını hissetti. Kafasını kaldırdığında artık ne Anjia'nın, ne de heykelin önünde değildi, mihrabın karşısında yerde yatıyordu. Ayağa kalktı, başı acıyla zonkluyordu. Elini başının arkasına götürdü ve başının kanadığını fark etti. Korkarak döndü ve tapınağın girişine doğru koşarak koridoru geçerek karanlığa, sonra da saraya döndü. Koşarken katılarak ağlamaya başladı. Hayalinin anısı sanki zihnine kazınmış ve bir daha asla gitmeyecekmiş gibi onunla kaldı.

“Bunun anlamı nedir?” diye fısıldadı. “Bana neler oluyor?” Durdu, hareketsiz bir şekilde dümdüz önüne bakıyordu. Kendi kendine düşünmeye başladı. “O kız içimi görebiliyor. Olayları sezebiliyor. Bir gün beni yok etmeye çalışacak!”

Aklında düşüncelerle saraya doğru ilerledi. Odasına gidip yarasıyla ilgilenen hizmetçisi Medetha'yla bir araya geldi. Medetha, prensesin nasıl yaralandığı konusunda endişelerini ifade etse de Zazmaria bu konuda konuşmak istemedi. Medetha, prensese acısını hafifletecek ve uyumasına yardımcı olacak bitkisel bir ilaçla çay getirmeyi teklif etti, Zazmaria da kabul etti. Medetha odadan

çıktı, Zazmaria ay ışığının aydınlatdığı bahçeye bakarken ürpereyerek birkaç dakika pencereden dışarısını seyretti.

Medetha elinde teklif ettiği çay ve ilaçla birlikte geri döndü. “Leydim, çayınızla birlikte karışımdan yalnızca bir kaşık almanız gerekiyor. Oldukça güçlü bir ilaç. Burada ihtiyacınız olursa yarın akşam için de yetecek kadar var.”

“Teşekkürler Medetha, yardımın için minnettarım. Bu gecelik odana çekilebilirsin” dedi Zazmaria.

Zazmaria o gece yatakta bir o tarafa, bir bu tarafa dönerek kesik kesik uyudu. Yarı baygın bir durumda, zihninde tapınakta gördüğü görüntü tekrar tekrar dönüyordu. İlacın bir faydası olmamıştı, bu yüzden kalkıp ilacın geri kalanını bir bardak suya karıştırarak içti. Bir süre pencerenin yanındaki bir sandalyede oturdu ve bitkin düşmeye başladı. Ancak bu gece doğru düzgün bir şekilde dinlenemeyecekti. Akşam yaşanan olaylardan dolayı hâlâ huzursuz olan zihni artık kâbuslara dalmaya başladı.

Zazmaria yine saray tapınağındaydı ve mihraba bakıyordu. Kapıda ayak sesleri duydu. Dönüp baktı, fakat hiç kimse yoktu. Yüzünü yeniden mihraba çevirdiğinde tapınaktaki ışıklar loşlaşmış ve tütsüden çıkan duman yoğunlaşmıştı, neredeyse boğulacaktı. Zar zor görebiliyordu. Duman yüzünden öksürerek ve neredeyse kör bir şekilde oradan çıkmaya çalıştı ancak birinin varlığını hissetti. Orada birinin olduğundan emindi. Hareket etmeye cesaret edemeyerek kulağında yumuşak bir nefes hissetti.

“Ne aradığını biliyorum. Buna izin veremem.”

Bu sözlerle birlikte kalbinde garip bir duygu hissetti; bir ıslak-

lık ve baş dönmesi hissetti. Aşağıya baktı ve göğsünde güzel bir şekilde taşlarla süslenmiş bir hançerin saplanması olduğunu gördü. Gücünü kaybederek dizlerinin üzerine düştü. Önünde yine hayalindeki genç bir kadın olarak, ancak bu kez normal uzunlukta, boynuna Amsara'nın çarpıcı altın bir kolyesi bulunan Anjia duruyordu. Anjia yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle Zazmaria'ya bakarak duruyordu. "Bunun olması gerekiyordu" dedi.

Zazmaria tam ölmek üzere olduğunu hissettiği anda haykırdı. "Hayır!"

İrkilerek uyandı. Zihni korkuyla birlikte karmakarışık olmuştu.

21. BÖLÜM

ÖNEMLİ BİR KARŞILAŞMA

Bir hafta sonra, Prenses Zazmaria nehrin kenarında yürüyüşe çıkmıştı. Zihnini toplamaya çalışıyordu. Gördüğü hayaller onu hala yoğun bir şekilde rahatsız ediyordu. Her geçen gün daha da fazla zamanını yalnız geçirir olmuştu. Medetha ona refakat etmeye, onunla konuşmaya çalışmıştı, ancak Zazmaria, Medetha'nın arkadaşlığından hoşlandığı kadar kendini ondan uzak da hissediyordu. Gittikçe daha çok yalnızlaşıyor, daha çok korkuya kapılıyordu.

Üzerine basılan yaprakların hışırtısını duydu. Birden durdu ve dönüp “Kim var orada?” diye seslendi. Cevap gelmedi. Yeniden seslendi. “Seni duydum, göster kendini, bu kraliyet ailesinin bir üyesinin emridir!”

Yine bir cevap gelmedi. Sanki kuşlar bile susmuştu. “Hemen kendini tanıtsan yoksa korumaları çağıracağım!”

“Sanmıyorum leydim” dedi bir adam çalılarının gölgesinden çıkarak, kafasında bir başlık vardı. “Sizi izliyordum ve yalnız olduğunuzu biliyorum.”

“Yaklaşma, seni uyarıyorum.”

“Prenses Zazmaria, yalvarırım söyleyin, emrinize uymazsam ne yapacaksınız?” Adamın ses tonu hafifte alaylıydı. Yavaşça yaklaştı.

“Kendimi tamamen savunabilecek güçteyim” dedi yavaşça Anjia’nın kendisine saldırdığı kâbustan beri yanında taşıdığı hançere uzanarak.

Adam yavaş ve tehditkâr bir şekilde güldü. “Eminim öylesinizdir majesteleri, ancak ben de becerikli bir savaşçıyım” dedi ellerini uzatıp başıyla hafif bir selam vererek. Artık ondan yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Başlığını çıkardı.

“Zhek? Bir Draxen, kraliyet ailesinin üyelerini gizlice takip ederek ne yapmaya çalışıyor?” Görünür bir şekilde titriyordu.

“Üyelerini değil majesteleri, yalnızca sizi.” Ona yaklaşırken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

Zazmaria yavaşça geri çekildi. Yalnız olmanın ve bu adam tarafından köşeye sıkıştırılmanın yarattığı korkuyu gizlemeye çalışıyordu. “Ne demek istiyorsun? Ne istiyorsun Zhek?”

“Yalnızca sizinle konuşmak istiyorum leydim” diyerek abartılı bir şekilde selam verdi: “Ortak bir isteğimiz var sanırım, sizin ve benim.” Kasıtlı bir şekilde sırtıyordu.

“Ortak hiçbir şeyimiz yok Zhek ve bana o şekilde bakma! Bir kraliyet ailesi üyesine bu şekilde bakış atmak yerine daha çok saygı göstermelisin. Ayrıca ailenin bizim hakkımızda neler düşündüğünü bilmiyoruz sanma. Ailen oynadığı role rağmen bir düşman. Ben buna inanmıyorum.”

“Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Ailelerimizin arasının açık olduğu konusunda haklısınız, ancak benim bahsettiğim şey bu değil prenses” dedi Zhek unvanını belirtirken sesindeki küçümser bir tonla.

“Bilmece gibi konuşmayı bırak ve sadede gel Zhek!” Zazmaria artık kendini daha az korkmuş hissediyordu, ancak Zhek’in ses tonundaki kendini beğenmişlik onu kışkırtıyordu ve duruşu gözünü korkutmak içindi.

Zhek çok uzun ve kaslı bir adamdı ve tehditkâr duruşunu onu alt etmek için kullanıyordu. “Söyleme gerek var mı majesteleri? Peki öyleyse.” Zazmaria’ya daha da yakınlaştı. Artık tam önünde duruyordu, aralarında yalnızca birkaç santim vardı. Zazmaria’nın eli hançerdeydi.

“Sizinle çok ortak noktamız var” dedi Zhek. “Resmi törenlerde sizi birçok kez gözlemledim ve hiçbir zaman kocanızdan başkasına çok yakın ve dost canlısı görünmüyorsunuz. Sanırım hükümdarlıkta bulunduğunuz yerden memnun değilsiniz. Kral Traeus iktidarda olduğu sürece, siz ve prens kocanız onun izinden gitmek zorundasınız. Oldukça anlamsız ve etkisiz bir konum bana kalırsa” dedi aşağılayıcı sözleri sarf ederken gözleri parladı.

Küstah yorumları karşısında öfkelenmiş ve hakarete uğramış olan Zazmaria, Zhek’in yüzüne tokat atmaya çalıştı. Zhek onu bileğinden yakaladı ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla sıkıca tuttu. “Ah, ah prenses canınızı mı sıktım? Gözlemlediğim bir şeyi daha sizinle paylaşmama izin verin. Kral Traeus ve Kraliçe Axiana iki güzel, sağlıklı çocukla kutsandığı halde siz ve kocanız henüz bir çocuğa sahip değilsiniz. Bu sizi ve kocanızı daha da önemsiz kılıyor, öyle değil mi?” Gözlerinde soğuk bir parıltı vardı.

Zazmaria bir eliyle hançere uzanarak Zhek’in elinden kurtulmaya çalıştı. Ancak Zhek o kolunu da yakaladı ve iki elini arkasında birleştirdi. “Biliyorum bu sizi çileden çıkarıyor, ancak öfkenize rağmen haklı olduğumu biliyorum.” Sesi bir şekilde yumuşamıştı ve bakışları keskindi.

“Sen terbiyesiz bir hayduttan başka bir şey değilsin Zhek. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!” Hâlâ tutulduğu demir pençenin içinde kıvranıyordu.

“Ah, hayır mı prenses? Sanırım sizi düşündüğünüzden daha fazla tanıyorum.” Bu sözlerle birlikte başını eğdi ve yüz­süz bir şekilde onu tutkulu uzun uzun öptü.

Zazmaria serseme dönmüştü; dehşet ve kafa karışıklığı yüzünden mücadele etmeyi kesti. Zhek başını kaldırdı ve Zazmaria’nın gözlerinin içine baktı, kolunu nazikçe serbest bıraktı, hâlâ hançeri tutan elini tuttu ve yavaşça öptü. “Böylesi bir silah leydim...”

Zazmaria konuşamayacak kadar sersemlemişti. Daha fazla gözdağı vermek için hareket edemeyecek kadar şaşkınlık içinde olduğundan hâlâ hançeri sıkı sıkı tutuyordu.

Zhek güçlü bir şekilde ona bakıyordu. “Belki sen ve ben, bir arkadaşlık geliştirme konusunu biraz düşünebiliriz. Sanırım birçok ortak isteğe sahibiz ve ben bunları keşfetmeyi gerçekten çok isterim. Bu konuyu düşünmeniz için sizi yalnız bırakayım. Yakında yeniden görüşeceğiz. Tekrar görüşene kadar prenses...” Zhek onu başıyla hafifçe selamladı.

Bunun üzerine onu orada bırakıp büyük adımlarla uzaklaşarak dakikalar önce ortaya çıktığı çalıların arasından kayboldu. Zazmaria dili tutulmuş bir halde Zhek’in arkasından bakakaldı.

Dakikalar geçti, başı dönüyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Üzerinde bıraktığı etkiden ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. Doğruldu, döndü ve saraya yöneldi. Zihni daha da karışmıştı.

22. BÖLÜM

PLAN

“Evet, bağlantıyı kurdun mu?” Lord Draxen’in ses tonu kim-senin boşa çıkarmaya cesaret edemeyeceği kadar beklenti dolu bir şekilde alçak ve tehditkârdı.

“Kurdum büyükbaba” dedi Zhek başıyla selam vererek.

“Ve?” diye sordu Lord Draxen.

“Ve aramızda bir sohbet geçti. Sanıyorum aklında bazı önemli sorular oluşmasına neden oldum. İnanıyorum ki bana karşı açık olacaktır. Birbirimize karşılıklı olarak nasıl faydalı olabileceğimize dikkat çektim.”

Lord Draxen geniş ve çirkin bir şekilde gülümsedi, ayağa kalktı ev buruşuk ellerini Zhek’in omzuna koydu. Zhek ondan çok daha uzundu. “Aferin! Talimatlarımı bu kadar iyi bir şekilde yerine getirmene memnun oldum. Onun ihtiyacımız olan şeye ulaşmamız için doğru tercih olduğunu biliyorum. Bunu elinden geldiğince devam ettirmeni istiyorum. Prensesin güvenini kazanmalısın ki kraliyet ailesinin içine sızmaya başlayabilelim.”

Zhek’in omuzlarını sıktı ve ona kurnaz bir bakış attı. “Onun kraliyet ailesinin diğer üyeleriyle arasında iyi bir ilişki olmadı-

ğını zaten biliyoruz ve dedikodular evliliğinin olması gerektiği gibi güçlü olmadığını ortaya çıkaracaktır. Bunun ne kadar basit ve mükemmel bir plan olduğu görebiliyorsun değil mi?” diyerek gülümsedi.

“Evet büyükbaba” diye cevap verdi Zhak. “Ancak kraliyet ailesini küçümsememiz gerektiği kanısındayım. İnsanların, özellikle de o kadar güce sahip insanların ne yapacağı önceden kestirilemeyebilir.”

“Endişelenme Zhek. Kontrol bizim elimizde olacak, yani onlar bizi küçümsüyor olacaklar.”

“Elbette haklısınız” diye cevap verdi Zhek tüm bunların ne-reye varacağı konusunda bir çeşit kaygı duyarak. Prensesi baştan çıkarmak skandal yaratabilir ve potansiyel olarak tehlikeli olabilirdi ve kendisi büyük babasının böylesi bir durumun kolayca kendi lehlerine dönüştürülebileceği inancını taşımıyordu. Zhek’in birçok insan tarafından oldukça çekici bir adam ve ailesinin serveti ve gücü dolayısıyla cazip bir potansiyel koca olduğu düşünülürdü. Dalgalı siyah saçları gür ve parlaktı; çapkın albenisini arttıracak bir biçimde saçlarını uzatmıştı ve arkada topluyordu. Delici, gök yakut mavisi gözleri, dolgun dudakları ve birinde yalnızca yedi yaşındayken aldığı hala görünen bir yara izi olan çıkık, şekilli elmacık kemikleri vardı. Yalan söylediği için büyükbabası onu sert bir şekilde cezalandırmıştı. Zhek bir daha asla büyükbabasına karşı gelmemişti.

“Olayları benim açımdan gördüğüne sevindim Zhek” dedi Lord Draxen, “çünkü neyin peşinde olduklarını ne kadar çabuk öğrenirsek kendi planlarımızı yapmaya o kadar erken başlayabiliriz. Ondan bilgi almak için ne gerekiyorsa yap; özellikle de önce Amsara alanıyla ilgili.” Yaşlı adam pencereden dışarıya baktı.

zihni dönüp duruyordu. “Ajanlarımız bir süredir etrafında şüpheli bir hareketlilik olduğunu bildirdiler. Başta bunun yalnızca çevresindeki inşaatın tamamlanmasıyla ilgili olduğunu düşündüm, ancak bu tür bir iş bu kadar uzun sürmezdi.” Zhek’e döndü. “Oradaki garip hareketliliği açıklayacak başka bir şey olmalı ve onun ne olduğunu mümkün olduğunca çabuk öğrenmeliyiz. Kral Traeus’a ya da o aileden herhangi birine hiç güvenmiyorum. Eğer bir şeyin peşindeyseler bunun ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Şu anda sana çok görev düşüyor Zhek. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

“Anlıyorum ve sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım büyükbaba” dedi Zhek başını hafifçe eğerek. “Öyleyse, izin verirsiniz yapmam ve planlayamam gereken birçok şey var.”

23. BÖLÜM

İHANET

“Evet, söylediklerim hakkında düşündün mü?” diye bir ses fısıldadı Zazmaria’nın kulağına.

Son karşılaşmalarının üzerinden günler geçmişti. Bu kez Zhek kalabalık, açık bir pazarda ona arkadan gizlice yaklaşmıştı. Zazmaria irkilerek yüzünü ona döndü, sonra yüzü kızardı ve diğer tarafa çevirdi.

“Oh, en azından üzerinde bir etki yarattığımı görebiliyorum. Sanırım son görüşmemizden beri çok az başka bir şey düşündüm” diye saçlarının arasından ona fısıldadı, insanlar gürültülü pazarda onları itip kakarken.

Prensesin kafasında bir başörtüsü vardı ve bu şekilde tanınmayı başarabilmişti. “Çok küstah ve haddini bilmez birisin” diye karşılık verdi Zazmaria. “Seni düşündüğümü nereden çıkardın?”

“Çünkü prenses, bunu sesinden anlıyorum ve az önce bana baktığında gözlerinde gördüm” diye cevap verdi kadife gibi bir sesle. Onu sıkıştırıyordu, ancak yine de etraflarındaki kimse sıradışı bir şey olduğunu fark etmemişti.

Zazmaria hızla Zhek’in karnına bir dirsek attı. Nefesi kesilen

Zhek öksürdü ve hafifçe geri çekildi. “Bahse girerim bunun olacağını bilmiyordun değil mi?” dedi dönüp uzaklaşırken.

Zhek midesinin tutarak ancak kendi kendine gülerек onu takip etti. “Bu çok eğlenceli ancak sohbetimize daha sonra baş başa devam edelim mi?” Tekrar ona yaklaştı ve bu kez dudaklarını hafifçe boynuna değdirdi.

Bu yüzüzlük karşısında şaşkına dönen Zazmaria ona yeniden vurmaya çalıştı. Ancak Zhek bu kez hazırlıklıydı ve kolunu yakaladı. “Kasabanın ucunda gözlerden uzak küçük bir ev var. Eminim görmüşsündür. Kırmızı renge boyanmış ve oraya giden dolambaçlı bir yolu var. Orası aileme ait, ancak içinde kimse yaşamıyor. Bu gece benimle orada buluş, biraz konuşuruz.”

“Ne cüretle...” diye söze başladı Zazmaria, ancak Zhek kalabalıkta kaybolmuştu bile. Boynunda Zhek’in öptüğü yere dokundu. Bütün bedeni ürperdi, ancak bu hissi engellemek için elinden geleni yaptı. “Şu aşağılık serseri” diye düşündü kendi kendine kızgın bir şekilde, “kendini ne zannediyor?”

Kısa bir süre sonra saraya döndü. O ve Alaj hâlâ iyi geçinmiyorlardı, ne zaman birbirlerini görseler ya tartışma çıkıyor ya da sessizlik oluyordu. Alaj son birkaç haftadır onunla yatağını bile paylaşmıyordu. Zazmaria’nın yalnızlığı her geçen gün artıyordu. O gece daha sonra uyumaya çalıştı, ancak tamamen uyanıktı. Aklında birçok düşünce dönüp duruyordu. Rahatlamak, gevşemek için her şeyi denedi, ancak hiçbir şey fayda etmedi. Saatler geçtikçe huzursuzluğu giderek dayanılmaz bir hal aldı. Sonunda kalktı, giyindi ve üzerine bir pelerin alarak dışarıya çıktı. Nereye

gittiğini kimseye söylemedi. Yalnızca dışarıya çıktı. Görünmeden saraydan nasıl çıkılacağını biliyordu. Çok geçmeden kendini kasabanın ucundaki kırmızı evin önünde buldu. Gece serindi ve yerlerde yağmur damlaları vardı, ancak uzun bir süre büyük bir ağacın yanında eve bakarak dikildi. Ön pencereye yerleştirilmiş tek bir ışık dışında içerisi karanlıktı.

“Burada ne yapıyorum ben?” diye fısıldadı kendi kendine; ancak adımları birbirini izledi ve kendini kapıda buldu. Kapıyı çalmak üzereydi, fakat o çalamadan kapı açıldı. Zhek karşısındaydı. “İçeri girin leydim, dışarısoğuk ve yağmur yağmaya başlayacak.” Ses tonu Zazmaria’yı şaşırtmıştı. Önceki kendini beğenmiş, küçümseyici tavrından ziyade nazikti. Bu kez samimi görünüyordu. “Ateşi az önce yaktım” dedi kibarca onu içeriye davet ederek. Üzerine oturmuş siyah pantolonunun üzerine esmer tenini öne çıkaran karamel renkli bol bir tunik giymişti. Gergin olan Zazmaria yalnızca başını sallamayı başardı. İçeriye girdi ve Zhek kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

“Pelerininizi alabilir miyim? Islanmış görünüyorsunuz, size sıcak bir battaniye getireyim.”

Zazmaria bir an tereddüt etti, sonra onun koyu kahve pelerini almasına izin verdi. Altında al rengi teni ve sarı yakut gözlerini tamamlayan koyu şarap renginde ipek bir elbise vardı. Elbisesinin onu ne kadar güzel gösterdiği gözünden kaçmayan Zhek gülümseyerek ona yumuşak, yün bir battaniye getirdi. Zazmaria battaniyeyi alarak üzerine sardı.

“Neden buradayım bilmiyorum” dedi cüretkâr bir şekilde.

“Anlıyorum, ancak benim için önemli olan burada olmanız. Neden? Bu daha sonra öğrenebileceğimiz bir şey” diyerek gülmüştü Zhek. “Oturmaz mısınız majesteleri?” dedi onun için bir sandalye çekerek.

Masa odaya yumuşak bir parlaklık veren tek bir mumla aydınlatılmıştı. Alev yakınına oturmaları için onları teşvik ederek dans ediyordu. Zhek, Zazmaria'nın gözlerinin mum ışığında parlamasına hayran olmuştu. Zazmaria sandalyeye oturdu, tüm bu zaman boyunca ona şüpheyle bakıyordu. Zhek yumuşak bir biçimde güldü.

“Nedir bu kadar komik olan?” diye tersledi onu Zazmaria.

“Şey yalnızca sanki seni boğazlayacakmışım ya da başka bir şey yapacakmışım gibi bakman” dedi karşısına oturarak. “Çay?”

“Olur” diye cevap verdi. “Sana güvenmiyor olmam çok mu garip?”

“Hayır, hiç de değil” diye cevapladı onu Zhek ve ona bir fincan çay uzattı. Zazmaria bir şey söylemeden çayı aldı.

“Benim için bir zevk” dedi Zhek.

Zazmaria, Zhek'e baktı. “Zehirli değil, değil mi?”

“Hayır ve bunu ilk yudumu alarak size göstereceğim.” Kendisi için de bir fincan doldurdu ve birkaç yudum aldı. “Gördünüz mü, endişe edilecek bir şey yok.”

“Ben olsam o kadar ileriye gitmezdim” diye karşılık verdi. Ona daha yakından baktı, mum ışığı yüzüne tuhaf gölgeler düşürüyordu. “Sormamın bir sakıncası yoksa” diye söze girdi, “yanğındaki yara izi nedir?”

“Ah o, evet, gözden kaçmıyor değil mi?” diyerek gülümsedi.

“O yüzden değil” diye cevap verdi Zazmaria, “belki de yalnızca mumun ışığındandır...”

“Sorun değil, bu konuda bu kadar utanmamalıyım. Yaşamımın çoğunda oradaydı. Küçük bir çocukken büyükbabam beni haşlamıştı. Hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi.”

“Anlıyorum” dedi Zazmaria dikkatle ona bakarak ve bu ko-

nuda başka bir şey söyleyecek mi diye bekledi, fakat Zhek bir şey demedi. Bu hikâye ve onun yüzünde gördüğü duygu ilgisini çekmişti. Neredeyse onun içindeki hassas ve üzgün küçük çocuğu görür gibiydi. Bununla ilgili içinde bir şeyler yankılandı.

“Prenses...”

“Zazmaria” diyerek düzeltti onu. Kendisine prenses diye hitap edilmesinden hoşlanmıyordu; bu ona kendisinin hükümdarlıktaki konumunun açık bir kabulü gibi geliyordu.

“Tamam Zazmaria, senden daha önceden söylediğim bazı şeyler için özür dilemek istiyorum. Ya da daha doğrusu söyleme şeklim için. Söylediklerimde ciddiydim ve sanırım sözlerimin doğruluğunu sen de kabul edeceksin, ancak konuya yaklaşma şeklim, şey, kaba davrandım. Ondan daha iyisini hak ediyorsun ve özür dilerim.”

Zazmaria cevap vermedi. Zhek bu gece ona çok farklı bir şekilde yaklaşıyordu ve bu onu savunmasız yakalıyordu. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğini tam olarak bilmiyordu.

Zhek onun sessizliğini devam etmek için bir fırsat olarak gördü. “Seninle yakınlaşmak istedim çünkü senin ve benim ortak çıkarlarımız olduğuna gerçekten inanıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu Zazmaria.

“Evet” diye cevapladı Zhek. “Senin ve kocanın ailenizin geri kalanıyla yakın olmadığınız bir sır değil ve benim ailem Traeus’un iktidarından hiç da memnun değil.”

“Bunu biliyoruz Zhek, bu da bir sır sayılmaz.”

“Öyle. Ancak son zamanlarda endişelenmek için çok daha fazla neden var... Hele bu kadar gizlilik varken...” dedi.

“Gizlilik mi? Neden bahsediyorsun?” Söylediklerine şaşırdığı açıkça belli oluyordu.

“Sen söyle. Bir süredir şanlı Amsara anıtı çevresinde bir şeyler dönüyor. Ailem bu gizemden sıkıldı. Neler olduğunu biz niye bilmiyoruz? Belki önemsizdir, ancak Selaren Hanedanlığı’nı tanıdığım için bundan oldukça şüpheliyim.”

“Ailen gizlice bizi mi gözetliyor?” diye karşılık verdi Zazmaria.

“Ben yalnızca sağduyulu bir soru soran kaygılı bir vatandaşım” diyerek neşeyle karşı atağa geçti Zhek. “Öyleyse, o alanda gerçekten neler olduğunu bana söyleyebilir misin?”

Zazmaria cevap vermedi.

Zhek bir süre ona dikkatle baktı. “Cevap vermemen ilginç leydim. Ya söylemek istemiyorsunuz ya da...”

“Ya da ne?” diye çıkıştı Zazmaria.

“Ya da” dedi Zhek kaşlarını kaldırarak, “sen de bilmiyorsun.” Tepkisine bakarak sesli bir şekilde güldü. “Öyle. O zaman söyle kocan seni her şey hakkında böyle bilgisiz mi bırakıyor?”

Zazmaria, Zhek’in yüzüne sert bir tokat attı ve öfkeli bir biçimde yerinden fırladı. “Seni adi! Kocam ve benim aramda neler olduğu hakkında hiçbir fikrin olamaz.”

Zhek sandalyesinden fırladı ve Zazmaria’nın elini yakaladı. “Bana vurmak gibi kötü bir alışkanlığın var.”

“Evet, senin de aranmak gibi kötü bir alışkanlığın var, seni kendini beğenmiş domuz.”

“Of” dedi duyguları incinmiş gibi yaparak, sonra elini ellerine alıp kendi göğsüne koydu.

Zhek iri bir adamdı, kocasından daha uzun ve çok daha güçlü yapılıydı. Zazmaria bu tür detaylarla ilgilendiği için kendisine kızdı.

“Öyleyse beni düzelt, kocan sana bu tür şeyler hakkında bilgi veriyor mu?”

Zazmaria tek kelime söylemedi ve hareket etmedi. Kızmıştı, hakarete uğramıştı, kafası karışmıştı, korkmuştu ve bunların hepsi onun hareketsiz ve sessiz kalmasına neden oluyordu.

Zhek'in diğer eli Zazmaria'nın sırtında gezindi, belinde yalnızca küçük bir dokunuş. Bu Zazmaria'nın tüylerinin ürpermesine sebep oldu.

“Prens Alaj’ı gözlemledik ve gücenme ama çok iyi bir lider sayılmaz.” Zhek, Zazmaria’ya tepeden bakıyordu. Dudaklarını Zazmaria’nın alnında gezdirdi. “Hiçbir şey söylemeyecek misin? Kocanı savunmak için bile?” Bu kez alnından onu hafifçe öptü. “Sessizlik çok şey ifade edebilir biliyorsun.”

Zazmaria’nın kalbi hızla atıyordu. Zhek’in eli Zazmaria’nın boynunda ve omuzlarında, sonra da kolunda gezindi. Onun bir elini kendine göğsüne bastırmış bir şekilde tutarken, diğer elini Zazmaria kendisini ana bırakıp gözlerini kapayana kadar okşadı. Zazmaria yavaşça elini Zhek’in koluna götürdü ve yukarıya, kolunun kaslı üst kısmına doğru çıkardı. Zhek onun ışık saçan gür saçlarının kokusunu içine çekerek yanağını saçlarına bastırdı ve kulağına fısıldadı. “Umarım kocan eşi olarak bu kadar zarif bir kadına sahip olduğu için ne kadar şanslı bir adam olduğunu biliyordur.” Burnunu hafifçe saçlarına sürttü ve ateşin ışığının elbisinin ipeğinde parlamasını seyretti. “Seni ilk gördüğüm andan beri güzelliğine hayranlık duyuyorum.”

Zazmaria bu sözleri dinlerken nefesini tuttu. Birileri ona bu tür şeyler söylemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu adama kapılmıştı. O kadar uzun zamandır mutsuzdu ve kendini yalnız hissediyordu ki... Ama artık, burada, bu anda değil. Onun gök yakut gözlerine ve dolgun dudaklarına baktı. Zhek eğildi ve onu öptü, bu tutku ve özlem dolu bir öpücüktü. Önce şaşırان Zazmaria kendini yavaşça

çekimin etkisine bıraktı. Koşullar ne olursa olsun çekici bir adamdı ve ona nasıl dokunaçağını biliyor gibiydi. Onun saçını arkada toplayan deri bandı çıkardı ve yüzüne ve omuzlarına dalgalar halinde düşmesini sağladı. Parmaklarını saçlarından geçirdi. Saçları gürdü ama yine de ipeksi bir dokunuşu vardı. Saçlarının açılması ona vahşi, neredeyse ilkel bir görüntü vermişti. Zazmaria'nın dokunuşuyla cesaret bulan Zhek ateşin ışığında onun omuzlarını öperek yavaşça elbisesini çıkarmaya başladı. Zazmaria da onun gömleğini çıkarıp fiziksel çalışma ve emekle geçen yılların verdiği kaslı, güçlü göğsünü ortaya çıkardı. Parmaklarıyla dokundu. Göğsü sertti, tamamen erkeksiydi. Kalbinin üzerinde büyük, koyu renkli bir doğum izi gördü. Yıldız şeklindeydi.

Zhek, Zazmaria'nın parmaklarının bedenini keşfetmesini, doğum izinin üzerinde durmasını seyretti. Dudaklarını onun kulağına götürdü. "Bu erkeklerdeki bir Draxen ailesi özelliğidir. Hepimizde var. Her nesilde."

Zazmari dudaklarının şekli izlemesine izin vererek izi öptü. Zhek onun dudaklarının tenindeki şehvetli hissiyle inledi. Vücutu bu hoş davete karşılık veriyordu. Zazmaria nereye gittiğinden korkarak düştüğünü, düştüğünü hissediyordu, ancak yalnızca bu anı önemsemek arzusuyla doluydu. Şu anda onun için önemli olan tek şey Zhek'in kendisine hissettirdikleriydi. Uzun zamandır kendisini bu kadar canlı hissetmemişti ve her öpücüğün, her dokunuşun; değerli her hissin keyfini çıkarıyordu. Bütün bedeni ürperdi. Zhek duyularını uyandırmaya devam ediyordu. Zazmaria'nın verdiği tepkilerle cesaret bularak ateşin önünde onunla tutkuyla sevişti.

Sonrasında Zhek'in kollarında uykuya dalmıştı. Uyandı ve uyurken Zhek'i seyretti. Az önce olanlar ve çok doğal bir şeymiş gibi hissetmesi onu şaşırtmıştı. Tam olarak neden olduğunu bilmiyordu, fakat bu adam onu kendine çekiyordu. Fiziksel olarak ona çok çekici geliyordu, ancak tek neden bu değildi. Onunla ilgili bir şey kendisini çok canlı hissetmesini sağlıyordu.

Zhek gözlerini yavaşça açtı ve "Merhaba güzelim" diyerek gülümsedi. "Sen bir düş müsün? Senin gibi güzel bir şey kesinlikle gerçek olamaz." Onu kendisine çekerek bir dirseğinin üzerine yaslandı. "İzin ver, bir rüya olup olmadığını kendim bulayım." Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve onu yavaş, uzun ve arayış dolu bir biçimde öptü. Ona sıkıca sarıldı ve Zazmaria bir kez daha onunla birleştiğini hissetti. Zhek saçlarını okşuyor, parmaklarına doluyor ve sonra bırakıyordu. Parmaklarının onun küçük omuzlarına indi ve onu sıkıca kavradı. Onu yavaşça çekip üzerine aldı. Zazmaria birbirlerine yaslanmış bedenlerinin verdiği hisle mest oldu. "Çok güzelsin Zazmaria, hayatımda hiçbir kadının beni bu kadar kendine çektiğini hissetmemiştim."

Zazmaria aslında kusursuz olan yüzündeki yarayı yeniden incelerken sessizleşmişti. "Çok canın yanmış olmalı" dedi yavaşça neredeyse dokunmadan parmaklarını sert çizgide gezdirerek.

Zhek yüzünü diğer tarafa çevirerek inledi.

"Özür dilerim. Canını yakmak istememişim..."

"Büyük ihtimalle daha çok acının anısı yüzünden, aslında her zaman biraz garip bir hissi vardı, biraz hissizdi sanırım."

"Bu olduğunda kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Çok genç, çok küçük. İnsan bazı dersleri hiç unutmuyor." Yüzüne bakmıyordu, onu nazikçe kendi yanına yatırdı.

"Anlıyorum" diye cevap verdi Zazmaria, bir kez daha yüzünü ona çevirerek. "Büyükbaban, seni o mu büyüttü?"

Zhek başını salladı ancak hiçbir şey söylemedi.

“Duyduğuma göre oldukça acımasız biriymiş.”

“Yapmak zorunda olduğunu hissettiği şeyi yaptı, her zaman öyledir” diye cevap verdi Zhek.

“Fakat o şekilde dövülmek çok onur kırıcı olmalı, özellikle de küçük bir çocuk için” diyerek söze girişti, bu adam ve hikâyesi hakkında merak ederek. “Bu tür bir tecrübe seni bir şekilde değiştirir, kırılganlığını yükseltir, bu tür şeylerden kaçınmak için nasıl yeterince iyi olacağını kesin bir şekilde bilemezsin.”

“Kendine dikkat etmeyi, kendini korumayı ve diğerlerini okumayı oldukça çabuk öğreniyorsun.”

Zazmaria onun sözlerinde bir bağlantı kurarak ona keskin bir şekilde baktı. “Ve sen de şu anda beni mi okuyorsun?”

“Tıpkı senin beni okumaya çalışman gibi. Bu, yabancı bir duruma karşı doğal bir tepki değil midir?”

Zazmaria hemen cevap vermedi, düşüncelere dalmıştı. “Sanırım insan belli savunmalar geliştiriyor.”

Zhek başıyla onayladı. “Özellikle de yeterli olduğunu hissetmediğinde, haksız mıyım?” diye sordu.

Zazmaria şaşkınlık içinde ona baktı. Engel olamadan ya da sözlerinin kendisini nasıl hissettirdiğini saklayamadan gözleri doldu.

“Bir şey söylemek zorunda değilsin, anlıyorum” dedi onu alnından yavaşça öperek.

Zazmaria gözyaşları yanaklarından süzülürken orada öylece yattı. Bu konuda daha fazla konuşmadılar. Bir süre sonra, Zazmaria, Zhek’in kollarında uykuya daldı. Bir saat sonra göğsünü tutarak irkildi ve uyandı. Yine bir rüya görmüştü.

Zhek de zıplayarak uyandı. Onun nefes nefese kaldığını gö-

rünce suratını ellerinin arasına aldı ve sordu, “Zazmaria ne oldu? Hasta mısın?”

Zazmaria cevap vermeden önce duraksadı, zihninin netleşmesini bekledi. Rahatsız edici görüntüleri aklından çıkarmaya çalışarak sakinleşmek için derin nefesler aldı. “Neden onu tekrar gördüm? Neden şimdi?”

Yanında yatan, gözleriyle bir cevap bekleyen adam dönüp baktı. Durumun ne kadar tehlike dolu olduğunu, onun ailesinin nasıl olduğunu biliyordu, ancak yine de birine şimdiye kadar hiç bu kadar çabuk ve güçlü bir şekilde bağlandığını hissetmemişti, kocasına bile.

“Zhek, ben, ben...”

“Evet, ne oldu?” diye sordu Zhek.

Gördüğü rüyadan ya da ne anlama geldiğini düşündüğünden bahsetmek istemiyordu, ancak ona güvenmeye ihtiyacı vardı. Rüyası düşüncelerini belli bir şeye getirmişti. “Daha önceden, bana Amsara hakkında sorular sorduğunda bu kocam ve benim aramda bir tartışma konusu olmuştu.”

“Hiç şaşırmadım, söylediğim gibi kocan zayıf ve korkak görünüyor. Sana hiç benzemiyor, benim küçük diş aslanım” dedi onun boynunu öpmeye başlayarak.

Onun yumuşak, dolgun dudaklarının dokunuşu bedenine elektrik dalgaları gönderirken Zazmaria ürperdi. Kendisini hiç böyle hissetmemişti: Cesaretlendirilmiş, güzel, çekici, tapılan. Zhek’in kendisinde yarattığı tüm hisleri seviyordu.

“Zhek, ne yapıyoruz biz, sen ve ben?” diye sordu birden.

Zhek onun gözlerinin içine baktı. “Bence ikimizin birçok ortak noktası var Zazmaria. Her zaman gölgelerde yaşadık, bizim zamanımızın gelmesini bekledik ve ne senin, ne de benim bunu

daha fazla kabul edeceğimizi düşünmüyorum. Çok cüretkâr görünme ihtimalime karşı söylemek istiyorum ki sanki seni bir şekilde tanıyormuşum gibi, sanki ikimiz burada birlikte olmak için yaratılmışız gibi hissediyorum.” Zhek Zazmaria’nın eline bakarak durdu. “Bu sana çok saçma geliyor olmalı.”

“Hayır, hayır, gelmiyor.”

Gözleri açılmış bir halde ona baktı.

Zazmaria devam etti. “Ben de aynı şekilde hissediyorum, bunu açıklayamıyorum, seni tanımıyorum bile...”

Zhek onu öptü. “Açıklamana gerek yok. Sanırım beni çok iyi tanıyorsun. Sen ve ben aynıyız ve sanırım aynı şeyleri istiyoruz. Engellendiğimiz her şeye sahip olabiliriz Zazmaria. Birlikte başaramayacağımız hiçbir şeyin olmadığına inanıyorum. Hiçbir şey...” Onu öpmeye devam etti.

“Zhek” dedi Zazmaria, Zhek durup gözlerine baktı. “Sana Alaj ve benim bazı şeyler konusunda aynı fikirde olmadığımızı söyledim. Onun hakkında haklısın; o güçlü bir lider değil. O ve ben Amsara alanında neler olduğuna dair tamamen dışarıda bıraktık. Traeus, Alaj’ın endişelenmesi gereken bir şey olmadığını ileri sürüyor.”

“Fakat sen ona inanmıyorsun?” diye sordu Zhek.

“Sen inanır mıydın?” dedi Zazmaria.

“Hayır, fakat durumdaki benim bakış açım seninkinden biraz farklı.”

“Aslında o kadar da farklı değil” diye karşı çıktı Zazmaria. “Alaj ve ben sizin ailenizden daha fazla bilgili değiliz.”

“Ve sen meselenin bundan ibaret olmadığını düşünüyorsun?”

“Yoksa Traeus neden bir şeyler saklasın?” dedi.

“Doğru. Onun kardeşine onu kendi ailesinin üzerinde çalıştığı

projelerden haber edecek kadar güvenmediğini ya da değer vermediğini bilmek çok sinir bozucu olmalı.”

“Kesinlikle! Ancak kocam bunu anlıyormuş gibi görünmüyor. O ve onunla birlikte ben, ikimiz de aptal yerine konuluyoruz! Rahipler etkin bir şekilde kocamdan çok daha önemli bir yere sahipler!”

“Bir prensi bırak, bir adam buna nasıl izin verir?” dedi Zhek onun öfkesini kışkırtmaya istekli bir şekilde. Bam teline bastığını anlamıştı. “Söyle, Alaj anıtın amacı, gerçek amacı hakkında tam olarak ne öğrendi?”

“Yalnızca, altında rahiplerin ibadet etmesi için bir tünel ve oda olduğunu, ancak ben onların a'ana gelip gittiklerini hiç görmedim. Traeus kimsenin içine girmesine asla izin vermiyor.”

“Görüyorum ki, kralımız ailesine de halkına davrandığından daha iyi davranmıyor. Peşinde olduğu her neyse hepimiz için tehlikeli bir şey olabilir. Sanırım insanlara saygı göstermek konusunda bir derse ihtiyacı var, haksız mıyım?”

“Ben de uzun zamandır aynı şeyi düşünüyorum” diye cevap verdi.

“Öyleyse ortak bir düşünceye sahibiz” dedi Zhek gülümseyerek.

Zazmaria onun gözlerine uzun uzun baktı. Ancak geç olmuştu ve gitmesi gerektiğini biliyordu. “Gitmeliyim Zhek.”

“Zazmaria, gitmeden önce, bu gece söylediklerimi lütfen unutma; hepsinde samimiydim. İkimizin de hayatında birçok şeyin eksik olduğunu düşünüyorum. Sanırım birbirimize sunacağımız çok şey var” dedi. “Birbirimize iyi gelebiliriz. Kocan değişim riskini göze almaya istekli bir adam olmayabilir, fakat ben öyleyim.”

Bu sözlerden sonra Zazmaria kapıya yöneldi ve çıkarken geri dönüp ona baktı. Saraydaki hayatı artık bir hapis hayatı gibiydi.

24. BÖLÜM

PHAROM, GÜNÜMÜZ, MISIR

“Siz ikiniz, neden bu bölümü bitirmediniz?” diye sordu Dustimaine. “Sürekli daha da geride kalıyorsunuz. Bir açıklama bekliyorum!” Cevap vermelerini beklemedi bile. “Geçen sefer işleri hızlandırmanız konusunda sizi uyarmıştım. Sizin yavaş ilerlemeniz kazıyı aksatıyor. Açıklama yapmam gereken insanlar var ve siz benim kötü görünmeme neden olmaya başlarsanız çok pişman olacaksınız. Bundan emin olabilirsiniz!”

“Üzgünüz, işleri hızlandıracağız...” diye söze başladı Alex.

Dustimaine sözünü kesti. “Bunu daha önce de duydum ve yine de alanınız daha da geride!”

Konuşmaya kulak misafiri olan Khamir onlar için kendini kötü hissetti. Khamir işçilerin şefiydi ve Mitch ve Alex için ana irtibat görevlisiydi. Tanışır tanışmaz ona ısınmışlardı, onunla ilgili bir şey onlara sessiz bir güven hissettirmişti. İşçiler ona saygı duyuyorlardı ve o da samimi ve içten biriydi. Mitch ve Alex’le gerçekten ilgileniyordu.

“Her yıl düzenlenen gala yarın akşam. Mısır arkeoloji çevrelerinden olan herkes orada olacak ve işi zamanında ve bazı etkileyi-

ci sonuçlarla bitireceğimizi güvenle söyleyebilmek istiyorum. Siz ikinizin de orada olmasını ve mümkün olduğunca davranışlarınıza dikkat etmenizi istiyorum. Ve Tanrı aşkına, uygun giyinin! Siz ikinizin ya da kader arkadaşlarınız Jack ve Bob'un haftalardır duş görmemiş gibi görünmenizi istemiyorum. Şimdi işinize dönün! Daha fazla gecikme istemiyorum!" Bu sözlerle birlikte, neden oldukları utançla ilgili bir şeyler mırıldanarak yanlarından hışımla ayrıldı.

Mitch ve Alex'in bir şey söylemeye fırsatları bile olmamıştı. Birbirlerine baktılar ve sonra Khamir'in onları izlediğini fark ettiler. Khamir kendisine baktıklarını gördüğünde hemen kafasını çevirdi.

"Ne kadar utanç vericiydi?" diye fısıldadı Alex. "Kendimi öğretmen tarafından azarlanmış ilokul öğrencisi gibi hissediyorum."

"Bizden hoşlanmadığını mı hissediyordun?" diye sordu Mitch. Bu aralarındaki genel bir şakaydı.

Alex güldü, sonra tekrar ciddileşti. "Keşke bunu ekibin önünde yapmasa, bize olan saygılarını yitirecekler."

"Ama haklı" diye fısıldadı Mitch. "Gittikçe daha da geride kalıyoruz. Diğer şeylere çok fazla zaman harcıyoruz."

"Lanet olsun, peki ne yapacağız?" diye sordu Alex.

"İşçilerden bazılarının çalışıp daha fazla alanı daha hızlı bitirmeleri için yeniden görevlendirmek zorunda kalacağız" diye cevap verdi Mitch

"Neden böyle yaptığımızı merak edeceklerdir, işleri şimdiye dek belirlediğimiz şekilden oldukça memnunar."

"Her sorunla teker teker ilgileneceğiz" dedi Mitch.

Khamir'in yanına gittiler ve istedikleri değişiklikleri açıkla-

dılar. Khamir başını salladı. “Şu anda size yardımcı olmak için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Hayır, keşke olsaydı” diye cevap verdi Alex. “Ama teşekkür ederiz Khamir. Bunu yaptığımız için özür dileriz.”

“Anlıyorum; istedikleriniz yapılacak, merak etmeyin” dedi başıyla selam vererek. Sonra döndü ve işçilerle konuşmaya gitti.

“Onun gibi birini hak etmek için ne yaptık acaba?” dedi Alex, Mitch’e, Khamir’in adamlarıyla konuşmasını izlerlerken.

“Bu daha da stresli bir hal alacak biliyorsun” dedi Mitch. “Zamanımız daralıyor. Ne kadar beklersek...”

“Biliyorum, biliyorum, sözlerini tamamlamak zorunda değilsin” diye içini çekti Alex.

“Alex, bunu ciddiye almalıyız, zaten sandığı ve içindekileri elimizde çok uzun tuttuk. Keşiflerimizi ortaya çıkardığımızda bile bizi anlamayabilirler. Başımız umduğumuzdan çok daha fazla dertte olabilir.”

Alex derin bir nefes aldı. “Belki, fakat onu çalmayı ya da satmayı planlıyor filan değiliz. Niyetimiz iyi.”

“Umarım zamanı geldiğinde bunu da göz önünde bulundururlar.”

Günün sonunda Mitch ve Alex laboratuvara gittiler. Jack ve Bob’a Sfenks’in altında, içinde iki gizemli obelisk olabilecek gizli odalar olma ihtimalinden daha önce bahsetmişlerdi. Mitch ve Alex izinsiz bir kazıya girişmenin sonuçlarının ne olacağı konusunda onları uyarmasalar Jack ve Bob odaları bulmaya çalışmak için hemen kapıdan çıkacaklardı.

“Zombilere benziyorsunuz” dedi Bob, Alex doğrudan kahveye doğru giderken. Mitch kendini en yakın koltuğa bırakıverdi.

“Dr. Tozlu bize zor zamanlar yaşıyor, işleri fazlasıyla hızlandırmalıyız. Kazının gecikmesi için bizi suçluyor” diye inledi Alex, Mitch’in yanına otururken.

“Bir anlamda bizim suçumuz” diye itiraf etti Mitch. “Eğer parşömenleri çözmeye, Sfenks’in altındaki gizli odalara giriş içi olası bir yer için ipuçları aramaya bu kadar zaman harcamasaydık çok daha önde olacaktık. Sanırım yorulduk. Baskı artıyor, biliyorsunuz.”

“Şimdiye dek neler buldunuz?” diye sordu Bob.

“Öncelikle” dedi Mitch, “kitabın başlığı. Yazı stili kitabın sonraki ya da yeni kısımlarına daha çok benziyor, dolayısıyla onu tercüme edebildik: ‘Eski ve Yeni Dünyanın Kitabı.’ Kitabın daha önceki bölümlerinin çok daha eski olduğunu düşünüyoruz. Yazı, kitabın ilk yarısından hiçbir şey çıkaramayacağımız kadar farklı.”

“Başlık, Mısır tarihini kasteden biçimde Eski ve Yeni Krallık gibi mi, yoksa İncil’in Eski ve Yeni Ahitleri gibi mi?” diye bir soru öne sürdü Bob.

“Muhtemelen öyle” diye cevap verdi Mitch başını sallayarak. “Ki bu harika, ancak henüz daha eski olan tarihle ilgili hiçbir şey tercüme edemedik, onlar bize birçok şey söyleyebilirdi.”

“Başka neleri çözebildiniz?” diye sordu Jack.

“Güç kelimesinin sembolü tekrar tekrar karşımıza çıkıyor. Ancak tam olarak ne söylediğini belirlemek için yeterli sembolü bilmiyoruz” dedi Alex.

“Onun hiyeroglifi neydi?” diye sordu Jack.

“Asa” diye cevap verdi Mitch.

“İlginç” dedi Jack. “Başka?”

“Cennet ya da gökyüzü, yolculuk ya da hareket ve başlangıç. Ayrıca oturmuş aslanın tekrar tekrar temsil edildiğini görüyoruz ve ayrıca güneş ya da bu yüzden zaman anlamına da gelebilecek olan ışık sembolü var” dedi Alex.

“Kopya notlarımızdaki bazı semboller yalnızca birkaç harf” diye ekledi Mitch, “bu yüzden kelimeleri hecelememiz biraz zaman alıyor ve şüphesiz elimizde bütün harfler yok. Öncelikle birkaç kez tekrarlanan sözcükleri arıyoruz. Birkaç tanesini bulduk.”

“Mesela?” diye sordu Bob.

“Kierani” diye cevap verdi Mitch.

“Ne anlama geliyor? Bir kişinin adı mı?” diye sordu Bob yeniden.

“Bir tür” diye söze başladı Alex, “bunun o insanlar kimse onların adları olduğunu düşünüyoruz.”

“Yani kendilerine Mısırlılar demiyorlar mıymış?” diye sordu Jack.

“Öyle görünüyor” diye cevap verdi Alex. “Ayrıca Sfenks’in gerçek adı olduğunu düşündüğümüz bir sözcük tercüme ettik: Amsara.”

“Amsara” diye tekrarladı Bob. “Güzelmiş. Ne anlama geliyor?”

“Henüz bilmiyoruz. Hâlâ tercüme edemediğimiz birçok şey var” diye itiraf etti Mitch. “Ayrıca hiçbir yerde bir şeyler çıkarabileceğimiz mumyalama ya da alışıldık tanrılardan bahsettiklerini hiç görmedik. Bu insanlar her kimse hepimizin bildiği Eski Mısırlılardan kesinlikle farklıymışlar.”

“Ancak tercüme ettiğimiz sembollerin en ilgi çekici olanlarından biri” dedi Alex, “bir obeliskle birlikte gösterilen güç sembolü.

Sfenks-aslanın altındaki gizli odaları gösteren sayfalarda tasvir edilen iki obelisk vardı. İlk odada, üzerinde bir işaret ya da açıklık olan daha büyük bir obelisk gösterilmiş, ancak bu parşömenlerde yalnızca bir kez görünüyor. En sık resmedilen ve güç sembolüyle birlikte olan, aynı işaret ya da açıklığı olmayan daha küçük bir obelisk. Birkaç kez gördüğümüz bir başka sözcük daha var, ancak ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Bu sözcüğü elimizdeki harfleri birleştirerek bulduk.”

Mitch başıyla onayladı. “Pharom diye okunuyor. Her zaman küçük, sade obelisk ve güç sembolüyle resmedilmiş.”

“Sizce ne olabilir?” diye sordu Jack.

“Birinin ismi, belki de aslan anıtının ve gizli odaların inşasından sorumlu güçlü bir kral ya da firavunun adı olabilir” dedi Mitch, Alex’e bakarak.

Jack, Mitch ve Alex’in yerlerinde kıpırdadıklarını fark etti. “Ne? Ne oldu çocuklar?”

Alex derin bir nefes aldı, başka bir şey söyleyip söylemeleri gerektiğinden emin olamamışlardı fakat Alex söylemeye karar verdi. “Biz aslında bunun sürekli gördüğümüz bu obeliskin adı olabileceğinden ve onun basit bir kalıntıdan fazlası olabileceğinden şüpheleniyoruz.”

“Nasıl yani?” diye sordu Bob.

“Söylediğimiz gibi, sürekli ‘güç’ sembolüyle birlikte görünüyor” dedi Mitch. “Ne düşüneceğimizden tam olarak emin değiliz. Parşömenlerden birinde içinden bir çeşit ‘ışın’ çıkıyormuş gibi resmedilmiş.”

“İçinden ışınlar çıkıyor gibi mi? Bu da ne demek?” Bob gittikçe meraklanıyordu.

Jack ise kendi kendine gülüyordu.

“Sen neye gülüyorsun?” diye sordu Bob.

“Belki de o bir beyin inceleme cihazıdır, çıkardığımızda senin üzerinde deneyebiliriz” diye espri yaptı Jack.

“Bu odadaki bazı insanların aksine, en azından inceleyecek bir şeyi olur” diye karşılık verdi Bob.

“Öyle mi? Benim beynim onun için fazlasıyla gelişmiş olmaktadır...”

“Çocuklar!” diyerek susturdu onları Alex. “Bob, senin sorun için, şu noktada onun ne olduğunu bilmiyoruz. Tahmin yürütmeye bile girişemiyoruz” diyerek soruya cevap vermeye çalıştı ancak bunun bir faydası olmadığını biliyordu. “Onu görmemiz gerekiyor. Ve daha çok sözcüğü bir araya getirmemiz lazım.”

“Bu oda ve obelisk, bunlar bize çok daha fazla şey söyleyebilir... Tabii bulabilirsek” dedi Mitch.

“Evet, bu müthiş bir keşif olurdu. Kim bilir orada daha neler gizlidir?” dedi Alex.

“Ve siz odanın aşağıda, Sfenks’in altında olduğundan eminsiniz?” diye sordu Bob. “Yani, kimse öyle bir şeyin kanıtını bulamadı.”

“Evet biliyoruz” dedi Mitch. “Orada olsa bile yanına bile yaklaşamayacağız.”

“Bu tür bir isteğe Dustimaine’in tepkisini hayal edebiliyor musunuz?” diyerek güldü Jack. “İkinizi Mısır’ın hareketli kumlarına eklenen yeni mumyalar haline getirir.”

“Merak etmeyin, Jack ve ben kazıp sizi çıkarırız” dedi Bob sıcakkanlı bir şekilde.

“Ah, teşekkürler. Belki bedenlerimizle birlikte kubbemsi kaplarımızı da gömme inceliğini gösterir. Organlarımız ve cesetlerimizle bizi bir araya toplayabilirsiniz” diye cevap verdi Alex.

“Hey süper, Frankeştaynlar olabilirsiniz! Emirlerimize uymak zorunda kalırsınız!” dedi Jack.

“Yemin ederim, ikiniz de aklınızı kaçıırıyorsunuz çocuklar!” diyerek güldü Mitch. “Sanırım hepimizin daha çok uykuya ihtiyacı var.”

25. BÖLÜM

SUIKAST, M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

Axiana kızının uykusunda dışarıya çıktığı ve Amsara anıtının yanında bulunduğu gecedan beri çok endişeliydi. Küçük kız o gecedan hiç etkilenmemişti. Olayın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve Axiana olağandışı herhangi bir işaret arayarak sabırla kızını gözlemlemiş ancak hiçbir şey fark etmemişti. Neyse ki o korkutucu olay tekrarlanmamıştı. Ancak Axiana gerçeğin kızının içinde saklı olduğundan ve belki ikisi günlük şeylerden uzak, yalnız zaman geçirirlerse ona ulaşabileceğinden emindi.

“Tatlım, dün gece iyi uyuyabildin mi?” diye sordu.

“Ben uyudum ama Tramen uykusunda çok ses çıkardı.”

“Amsara’yı rüyada görmüyorsun değil mi tatlım?”

“Hayır anneciğim, görmüyorum” diye cevap verdi Anjia.

“Belki yarın sen ve ben yalnız nehirde yolculuk etmeye gidebiliriz.”

“Bu çok güzel olur anneciğim, ama Tramen üzülecek” dedi küçük kız.

“Onu başka bir zaman götüreceğim. Nehirde yolculuk ederiz, piknik yapar ve nehir kenarında oynarız. Ne dersin tatlım?”

“Çok eğlenceli olacak! Seni seviyorum anneciğim.”

“Ben de seni seviyorum güzel kızım” diyerek onu başından öptü Axiana.

Tam o anda, yakında bir yaprak hışırtısı duydular. “Merhaba, orada biri mi var?” diye seslendi Axiana.

“Benim, ben Zazmaria” diyerek cevap verdi Zazmaria ikisinin oturduğu bankın arkasındaki ağaçlığın içinden çıkarken. “Sizi korkutmak istememiştim. Yalnızca biraz meyve toplamıştım. Yıkamak için saraya dönüyordum.” Gülümsedi. “Merhaba Anjia.”

Anjia karşılık vermedi, yalnızca yüzünü annesinin elbisesine gömdü.

“Anjia utanmana gerek yok” diyerek onu hafifçe azarladı Axiana.

Zazmaria gülümsedi. “İzin verirseniz ben gideyim.”

“Sana yardım etmemizi ister misin?” diye sordu Axiana.

Zazmaria sepetine sarıldı. “Hayır, teşekkür ederim, ben hallederim.”

Birkaç dakika geçti, sonra Anjia omzunun üzerinden yengesinin saraya girip gözden kaybolduğunu izledi. Sonunda kafasını kaldırdı. “Utanmana gerek yok tatlım” ona güvence verdi annesi.

“Utanmıyorum” diye cevap verdi Anjia.

“O zaman neden yüzünü saklıyorsun?” Axiana bir süre kızına baktı. “Ne oldu Anjia, neden garip davranıyorsun?”

Küçük kız küçük omzunu silkti. “Sadece...”

“Sorun nedir tatlım? Biliyorsun, bana her şeyi anlatabilirsin.”

“Biliyorum. Sadece ondan hoşlanmıyorum. Tramen de hoşlanmıyor.”

“Zazmaria’dan mı? Neden?” diye sordu Axiana, bu itirafa şaşırılmıştı.

“Bilmiyorum. O etrafımda olduğunda üşüyorum. O tüyler ürpertici. Bence kötü de.”

“Anjia” diyerek azarladı annesi onu. “Ailemizin bir üyesi hakkında böyle konuşmamalısın. Sen bir kraliyet prensesisin ve insanlara hiç olmazsa nazik davranmalısın. Beni anlıyor musun?”

“Evet” diye cevap verdi Anjia asık suratlı bir şekilde önüne bakarak.

“Tamam öyleyse. Hadi içeriye gidip kardeşinle oyun oynayalım. Daha sonra, yarınki gezimiz için hazırlanmana yardım ederim. Yarın çok güzel zaman geçireceğiz.”

Axiana kızıyla çıkacakları gezi için gereken her şeyi aldığından emin oldu. Nehrin doğusundaki alanda yabancı ot ve bitki aramayı ve gezmeyi planlıyordu. Axiana önceki gece bu gezi konusunda Traeus’la tartışmıştı. Traeus gitmesini istemiyordu, fakat Axiana bunu kızı için yapması gerektiğinde ısrarlıydı. Kocasını yıllık sel sezonuna yaklaştıklarından bu gezinin tehlikeli olabileceğini düşünüyordu, ancak Axiana ona aşırı korumacı davrandığını söyledi. Sel sezonu birkaç haftaya kadar başlamayacaktı. Kendisinin ve kızlarının tehlikede olmayacakları konusunda ısrar etti. Hava son zamanlarda çok güzeldi, sıcak gün ışığı ve serin meltemler vardı ve Axiana bundan yararlanmak istiyordu. Kocasına bütün hayatı boyunca yelkenliyle açıldığını ve bu kadar endişe etmemesini söyledi. Traeus ondan en azından bütün aile, hep birlikte gidebilecekleri bir güne kadar beklemesini istedi, ancak Axiana kızıyla birebir ilişki kurmak ve onun içinde sakladığı herhangi bir şeyi kendisine açmasını sağlamak için anne-kız gitmekte ısrar-

lıydı. Traeus tartışmayı kaybetmişti. Axiana'nın kararını vermiş olduğunu ve onu bundan vazgeçiremeyeceğini anladı. Gitmesine izin vermeye karar verdi, ancak birkaç korumanın onlara eşlik etmesi şartıyla. Korumaları ikisinin gezilerinin keyfini çıkarmaları için onları yalnız bırakmaları konusunda uyaracağını sözünü verdi. Axiana bunu kabul etti.

Axiana, Tramen'e o gün onlarla gidemeyeceğini anlatırken zor zamanlar geçirdi. Kendisinin ve Anjia'nın biraz anne-kız zaman geçirmeye ihtiyaçları olduğunu anlatmaya çalıştı, ancak Tramen'in ne kadar üzülüğünü görebiliyordu. Hiç bu şekilde bir aile faaliyetinin dışında bırakılmamıştı.

"Fakat Anjia'yı kim koruyacak?" diye sordu Tramen büyük bir ciddiyetle. "Kılıcımı da yanıma alıp ikinizi de koruyabilirim."

Traeus ve Axiana uyurgezerlik olayından sonra, oğullarından kız kardeşini korumasını istediğinden beri bu sorumluluğu Kumandan Koronius'tan bir silah isteyecek kadar büyük bir ciddiyetle üstlenmişti. Kumandan kralın silah yapımcısına genç prens için tahta bir oyuncak kılıç yaptırmıştı.

"Baban bir sürü korumaya bize eşlik etmelerini emretti tatlım" diyerek oğlunu sakinleştirmeye çalıştı Axiana.

"Tramen, döndüğümde de sen ve ben oyun oynayabiliriz" dedi Anjia.

"Tamam" diye cevap verdi Tramen hâlâ biraz üzgün bir halde.

"Amcan Amoni bugün yeni tahta kılıcınla sana birkaç kılıç oyunu öğretmek istiyor. Böylece sen de Anjia'yı nasıl daha iyi koruyacağını öğrenebilirsin. Mindara siz ikinize de birer piknik sepeti hazırlayacak. İstersin değil mi Tramen?" diye sordu annesi.

Tramen'in yüzündeki ifade üzüntüden heyecana dönüştü. "Evet anneciğim, gerçekten iyi olana kadar alıştırma yapacağım!"

Axiana oğlunu kendine yaklaştırıp, ona sarılıp öperken Tramen kıkırdadı. "Seni seviyorum oğlum."

Sıra Anjia'ya gelmişti. "Ben de seni seviyorum Tramen. Beni korumak istediğin için teşekkür ederim" dedi Anjia ona sıkı sıkı sarılarak.

Tramen kendi kendine düşündü. "Niye bu kadar duygusal davranıyorlar ki?" Kızların sarılmayı, öpüşüp, 'seni seviyorum' demeyi çok sevdiklerini fark etmişti. Kız kardeşini ve annesini öpmekten hoşlanmıyor değildi, fakat artık beş yaşındaydı ve dün Kumandan Koronius ona 'genç adam' diye seslenmişti. Kraliyet korumalarının önünde yaşanan tüm bu sarılıp öpüşmeler onun için oldukça utanç vericiydi, ancak yine de onlara karşılık verdi. "Seni seviyorum anneciğim, seni seviyorum Anjia."

Axiana ve Anjia muhafızlarıyla birlikte iskeleye yaklaşırlarken kralın en iyi korumaları ve denizcilerinden iki düzine kişi onları bekliyordu.

"Bütün bu askerlerle nasıl yalnız kalacağız?" dedi Axiana kızına.

"Sanırım babam bize karşı çok koruyucu davranıyor" dedi Anjia.

"Evet öyle" dedi Axiana, sesindeki kızgınlık belli oluyordu. "Kumandan Koronius, tüm bunların anlamı nedir? Kocam yalnızca on iki korumanın bizimle geleceğini söylemişti."

Kumandan kraliçe ve prensesi nazikçe selamladı. “Neden majesteleri?” diye cevap verdi kumandan abartılmış bilinmez bir tavırla. “Ne demek istiyorsunuz? Yalnızca bugün bu askerleri nehirde içtimaya çıkardım, diğer korumalar size ve prense eşlik edecekler.”

“Yani birçoğunuz tesadüfen ve bu kadar çok silahla dışarıya çıktınız?” diye sordu Axiana.

“Tabii ki, bu delikanlıların çoğu suya sizin gibi alışkın değil-ler majesteleri. Bu yüzden onlara nehirde tecrübe kazandırmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Bunun için mükemmel bir gün, sizce de öyle değil mi?”

“Peki silahlar?” diye sordu Axiana bir kaşını kaldırarak.

“Silahsız bir şekilde düzgün bir eğitim yapamayız değil mi?” diye açıkladı kumandan.

“Hayır, elbette yapamazsınız” dedi Axiana buna hiç de inanamayarak.

“Ayrıca asla aşırı tedbirli olamazsınız. Her şeye hazırlıklı olmak en iyisidir” dedi kumandan elinden geldiğince içten bir şekilde.

“Bu bana kesinlikle bir şey ifade etmiyor” diyerek güldü Axiana. Bu kibar, yaşlı askere asla kızamıyordu.

“Nehrin aşağısında, güneyinde yelken açacağız, siz ve sizin gerçek koruma ekibinizin gideceği tarafta. Büyük bir tesadüf” dedi Kumandan Koronius.

“İnanılmaz” dedi Axiana. Günün sonunda döndüğünde bu konuda kocasıyla bir konuşma yapmak zorunda kalacaktı.

“Delikanlılarınızın bazıları içtimaya devam edeceğine göre bu diğer delikanlıları da diğer üç botla yanınıza alabilirsiniz” dedi Axiana kendisini ve Anjia’yı çevreleyen kraliyet korumalarını işaret ederek. “Kızım ve ben benim yelkenlimi alacağız.”

“Fakat majesteleri...” diyerek karşı çıktı görevi yeniden değişen korumalardan biri.

“Bu bir emirdir” dedi Axiana sert bir biçimde. “Hepimiz buradaki en iyi denizci ve rotacının ben olduğumu biliyoruz. Bir yelkenli teknesinde kendime ve kızıma göz kulak olabilirim.”

Kumandan Koronius onunla tartışmaya girmek üzereydi, ancak Axiana’nın kesin kararlı olduğunu anlamıştı. O kraliçeydi ve onun isteklerine uymak zorundaydı. “Peki öyleyse majesteleri, ancak bunu istemeyerek kabul ediyorum” dedi.

“Anlaşıldı. Endişe etmeyin. Kocama bunun yalnızca benim kararım olduğunu ve size seçme şansı vermediğimi bildireceğim.”

Axiana yelkenlerini güneye doğru açtı. Bir süre sonra, yelkenli teknesini yeşil ve boş bir alanda karaya çıkardı. Günü gezerek, çeşitli ot ve bitkiler toplayarak ve vahşi yaşamı seyrederek geçirdiler. Kumandan Koronius ve adamları kraliçe ve prensesin yalnız kalmalarına izin verdiler. Neyse ki Axiana kızının herhangi bir sıkıntısını olduğuna dair bir işaret sezmedi. Günün sonunda saraya dönmek için toplandılar. Axiana yelkenlerini fora etti ve onları arkadan izleyen maiyetiyle birlikte kuzeye yöneldi. Geri dönüş yolunda birkaç kilometre sonra, Axiana havanın beklenmedik bir şekilde kötüleştiğini fark etti. “Majesteleri!” diye seslendi Kumandan Koronius botundan elinden geldiğince. “İleride bir fırtına patlamak üzere! Güvenlik için sizi ve kızınızı bu büyük tekneye almalıyız.”

Axiana onaylayarak başını salladı. Uzakta, korkutucu, kapkara bulutların yaklaştığını görebiliyordu. Görünüşe, fırtına hızla yaklaşıyordu. Axiana daha önceden nehirde fırtınada yelken açmış olmasına rağmen teknedeki tek yetişkin kendisiydi. Şu anda yanında düşünmesi gereken kızı vardı. Onun güvenliğini tehlikeye

atmayacaktı. Tam o anda, büyük teknelerden birindeki bir askerin haykırdığını duydu. “Dikkat edin!”

Axiana döndü ve bir anda ortaya çıkan hortumu gördü.

“Tam üzerimize doğru geliyor!” diye bağırdı askerlerden biri ani ve şiddetli rüzgârların arasından.

“Orada daha fazlası var!” diye haykırdı başka bir asker, çevrelerinde beş tane daha ölümcül hortum ortaya çıkarken. Hortumlardan üçü kraliyet askerlerini taşıyan teknelere doğru gidiyordu. Teknelerin kaptanları su hortumlarından korunmak için kaçınma manevraları yapmak zorundaydı. Bu manevralar sırasında teknelerden ikisi çarpıştılar. Kumandan Koronius kraliyet askerlerinin güçlü ve ani fırtınayla mücadelelerini çaresiz bir biçimde izliyordu. Adamlarına kraliçenin teknesine yetişmelerini söyledi. Artık iyice şiddetlenen rüzgâra karşı çılgınca mücadele ediyorlardı. Kraliçenin teknesinin çok arkasında kalmışlardı. Kumandan Koronius kendi güvenliğini hiç düşünmeden kendi teknesini ileri sürmeye çalıştı.

Axiana fırtına tam hiddetiyle onları vurmadan koruma teknelerine ulaşması gerektiğini anlamıştı. Ya diğer teknelerin ona yetişmesini bekleyecek ya da kendi teknesini çevirip onlara doğru yelken açacaktı. Sağanak yağmur başlamıştı. Nehirde aşağıya yukarıya yolculuk etmek için kullandığı doğu rüzgârının yerini kuzeyden gelen güçlü bir rüzgâr almıştı. Kuzey rüzgârı kraliçenin teknesini vurdu ve yelkenli tamamen durdu.

“Anne, neden durduk?” diye sordu Anjia korkmuş bir halde.

“Yalnızca kurtulmak için yönümüzü değiştirmemiz gerekiyor tatlım” dedi Axiana elinden geldiğince sakın bir şekilde.

Giderek güçlenen akım teknesini geriye çekiyordu. Üzerilerine yağmur yağıyor ve onları sırlıslam ediyordu. Gökyüzü sim-

siyahtı, yalnızca çok sayıda şimşek, siyah, kızgın bulutları ortaya çıkarıyordu. Axiana'nın önünde iki seçenek vardı: Ya tekneyi ileriye doğru hareket ettirmek için rüzgârı doğru düzgün yakalasınlar diye yelkenlerin açısını değiştirecekti ya da rüzgârı yakalamak için tekneyi düzgün bir tarafa çevirecekti, ancak tekneyi çevirmek şu anki şiddetli koşullarda tekneyi onun istediği yere götürmeyebilirdi. Axiana yelkenleri ayarlamak için kordonu çekti, ancak kordon parçalandı ve yelken ve merkez kirişi sancak tarafında bir arada tutan halat fırlayıp kurtuldu. "Ah, olamaz!" diye bağırdı Axiana. Anjia sessiz ve donakalmış bir haldeydi, amansız fırtınada çılgınlar gibi uğraşan annesini seyrediyordu.

Sancak tarafında hiçbir destek olmadığından iskele tarafındaki halat da fırlayıp kurtuldu. Yelkenliyi ve merkez kirişini olması gerektiği yerde tutan halatlar olmadığından rüzgârın kuvveti merkez kirişi büküp ikiye ayırarak, tekneyi neredeyse alabora ederek yelkeni çevirdi. Ani ve şiddetli fırtına tekneyi azgın suların arasındaki bir oyuncak gibi savurup duruyordu.

Anjia çılgınlık atıp annesine tutundu. Axiana bir koluyla Anjia'yı sıkıca tutup, diğer koluyla da dümeni çevirmeye çalışıyordu. Parçalanan kordonun hâlâ onda olduğunu fark etti. Kordona baktığında uçlarında kahverengi yanık izleri ve beyaz bir tortu olduğunu gördü. Kordonlarda ve kirişi tutan halatlarda bir çeşit kimyasal yakılmış gibi görünüyordu. Kimyasalların halatları yakması için zaman gerekirdi; kendisinin ve Anjia'nın doğada gezinti yaptığı kadar bir zaman.

"Anne korkuyorum!" diye bağırdı Anjia.

"Ben de tatlım. Elimden geleni yapıyorum. Merak etme her şey yoluna girecek!" diye bağırdı Axiana tehditkâr karanlığa bakıp sözlerinin gerçek olması için dua ederek.

Kirişteki kırık teknenin birçok kısmını da parçalara ayırmıştı. Yelkenli teknesi hızla su almaya ve batmaya başladı. Batmak üzere olduklarını fark eden Axiana yolculuk için yanlarına aldıkları içme suyu varilini yakalayıp içini boşalttı.

“Tatlım, senin güvenliğini sağlamak için bir şey yapacağım, bir süre gayret edip hareketsiz durmalısın!” diye bağırdı kırbaçlayan rüzgârda. Elindeki halatla -az önce yelkenleri bir arada tutan halatla- Anjia’yı varile bağladı. “Boş varil batmamalı” diye düşündü, “onu suyun üzerinde tutmalı.” Varil bir yetişkini kaldırmayacak kadar küçüktü.

Büyük bir dalga çarpmasıyla yelkenli tekne sonunda paramparça oldu. Axiana ve Anjia dalgalı sulara düşmüşlerdi. Başta, Axiana da Anjia’nın bağlı olduğu varile tutunuyordu, ancak bu, yalnızca ikisini de suyun altına sokmasına neden oluyordu. Axiana düşünmeden ve yalnızca içgüdüleriyle hareket ederek kızını bıraktı.

“Hayır! Anne!” diye bağırdı Anjia yeniden suyun yüzeyine çıkarken. Dalgalar ikisini ayırmadan önce Anjia annesini yalnızca bir an için gördü. Anjia dalgalarda kaybolan annesi için ağlayarak varile sıkı sıkı tutundu, ta ki sonunda karanlığa teslim olana kadar...

26. BÖLÜM

KAOS

Şehirde de ani fırtınanın etkileri hissediliyordu. Fırtına kuvvetli rüzgârlar ve dağınık taşkınlarla kraliyet sarayını ve diğer binaları vurmuştu. Ağaçlar rüzgârda çırpınıyor ve şehirde meydana gelen zarar ve yaralı raporları akın akın geliyordu. Bu, şimdiye dek yaşadıkları en kötü fırtınaydı. İnsanlar yorucu yağmurlar ve korkunç rüzgarlara karşı evlerine ve sevdiklerine umutsuz bir şekilde tutunmaya çalışırken kaos ve kargaşa aşırı boyutlara varmıştı. Bu fırtına bir başkaydı. Hiçbir uyarı olmaksızın gelmiş ve ani yoğunluğuyla herkesi şaşkına uğratmıştı. Fırtına ayrıca ana tapınağı da yıpratmıştı, ancak taştan yapılmış sağlam duvarları yağışa karşı ayakta kalmıştı. Rahipler fırtınaya yakalananlara yardım etmek için uğraşmış ve insanları tapınağın önünün yakınında toplamışlardı. Rahiplerin konutlarından, ana tapınak tesisinin arkasındaki ek binalardan erzaklar getirilmişti.

Rahiplerin özel odalarının bulunduğu ek binalardan Essen isimli genç bir rahip bağırdı, “Odai! Odai! Hemen buraya gel!”

Tapınağın en ucunda bulunan Odai, Essen’in kendisine seslendiğini duydu ve koşarak geldi. Essen tapınak tesisinin dışına çıkan koridorun aşağısından ona çılgınlar gibi el sallıyordu.

“Sorun nedir?” diye seslendi Odai açıklamak için durmayıp önden koşmaya devam eden Essen’e. Nefes nefese kalan Odai sonunda ona aslanların yaşam alanına giden bahçenin girişinde yetişmişti.

“Çabuk Odai! Amsara, bir terslik var!”

“Ne demek istiyorsun? Ne oldu?” diye sordu Odai ani bir panik hissi duyarak.

Sonunda aslanın yuvasının girişinde durdular ve Essen açıklama yapmak için Odai’ye döndü. “Odai, gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Fırtınada güvende olup olmadıklarından emin olmak için onu ve dişi aslanları kontrol etmiştim, hepsi iyiydi, yağmur başlar başlamaz barınaklarına gitmişlerdi.”

Essen’in sesi panikle yükseldi. “Aslanları yeniden on dakika önce yeniden kontrol ettim ve yuvalarında sessizce oturmuş yağmurun dinmesini izliyorlardı, fakat aniden Amsara’nın kulakları dikildi ve aslan kükremeye başladı. Başta alçak sesle kükrüyordu, sonra kalkıp yukarı aşağı yürümeye başladı. Fırtınanın onu rahatsız ettiğini düşündüm. Fakat sonra çıldırdı. Dış çitlere koştu ve kükreyerek telleri pençelemeye başladı. Sonra yuvanın arkasındaki tellerin yanında öne arkaya koşmaya başladı. Onu neyin ürküttüğü konusunda hiçbir fikrim yok.” Essen nefes almak için durdu. “Bir türlü durmuyor. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden seni aramaya geldim.”

Odai dikkatli bir şekilde öne adım attı, Amsara’nın içerde çıldırdığını, kükrediğini ve kafes tellerini salladığını duyabiliyordu. Büyük kedinin ne sorunu olabileceğini bilemiyordu. Onun hiç böyle davrandığını görmemişti. Odai’nin kalbi yuvaya giden kapıyı yavaşça sessizce açarken küt küt atıyordu. Odai yaklaşırken Amsara onun varlığını hissederek geçici bir biçimde saldırıyı

kesti. Amsara koşarak Odai'nin telden bir adım uzakta durduğu yere geldi.

“Amsara sorun nedir? Fırtına artık dindi. Endişelenecek hiçbir şey yok.” Odai yaralanma ya da hastalık belirtileri arayarak büyük hayvanı süzdü, ancak görünürde hiçbir şey yoktu. Hayatını kurtaran ve o zamandan beri kendisiyle ilgilenen adama dikkatle bakan Amsara açık bir şekilde, yaşam boyu dostu olan bu adamla iletişim kurmaya çalışarak kükremeye başladı.

“Sorun nedir?” Odai kafese göz attı, ancak yerleri değişmiş süs bitkileri ve ters dönmüş su ve yiyecek kaplarından başka hâlâ sıra dışı olan hiçbir şey göremiyordu. Amsara birden kafesin arka tarafına koştu ve sonra teli pençeleyerek arka ayaklarının üzerine doğruldu. Kedinin gözleri kafesin sınırlarının çok ötesindeydi. O şey her neyse uzaklardan onun ilgisini çekiyor olmalıydı. Odai aslanın ne gördüğünü ya da istediğini hâlâ algılayamamıştı.

“Sence sorunu ne?” diye sordu Essen endişeli bir biçimde.

Odai kafasını salladı. “Hiçbir fikrim yok, fakat kesin olan tek şey dışarıya çıkmak istediği. Belki de fırtına sırasında kapalı kaldığı için kendini savunmasız hissetmiştir.” Odai açık bir rahatsızlık içinde olan görkemli yaratığı seyrederken bir an düşündü ve bir karar verdi. Essen'e döndü. “Git koşum takımını ve tasmayı getir. Onu dışarıya çıkaracağım ve sakinleşip sakinleşmediğine bakacağım.”

“Fakat Odai, bu güvenli olur mu? Şu anda kontrol edilebilir miş gibi görünmüyor.” Essen 200 kiloluk yırtıcı hayvanın bu gergin haliyle dışarıya çıkarılması düşüncesi karşısında görünür bir biçimde tedirgindi.

“Ona güveniyorum ve onu kontrol edebileceğime inanıyorum. Lütfen, git getir!” diye emretti Odai.

Essen başını salladı ve koşarak aslanın kafesinin yanındaki binaya koştu.

“Şışt, Amsara, sana yardım edeceğim, lütfen sakın ol” dedi Odai nazikçe.

Essen elinde tasmayla koşarak geldi. “İşte getirdim!”

Odai tasmayı aldı ve elini Essen’in omzuna koydu. “Ben şimdi içeriye giriyorum. Sen git ve yolun boş olduğundan emin ol. Dışarıya çıkardığımda etrafta onu daha çok ürkütecek ya da kızdıracak kimsenin olmasını istemiyorum. Koş, hemen şimdi!”

Essen kafasıyla onayladı ve yeniden koşarak dışarıya çıktı. Odai onun yolu boşaltmaları için insanlara seslendiğini duyabiliyordu.

“Tamam, içeriye geliyorum Amsara. Her şey yoluna girecek. Seni dışarıya çıkaracağım ve biraz yürüyüş yapacağız.”

Genelde Amsara’yı gezinti için dışarıya çıkarmak sorun olmazdı. Aslan oldukça evcildi ve insanlara alışkındı. Ancak Odai, şu anda bunun tehlikeli ve tahmin edilemez bir durum olduğunu biliyordu. Ancak, bu yaratıkla her gün sohbet eden bir tarafı kendisine aslana güvenmesini söylüyordu. Amsara’nın ona ihtiyacı vardı ve Odai ona yardım etmek istiyordu. Odai derin bir nefes alarak elinde tasmayla kapıyı açtı. Zemin sağanak yağmur yüzünden sıırıslılandı. Amsara dikkatini uzun, beyaz cübbesinin uçlarını çamurlayarak kendisine doğru gelmekte olan Odai’ye çevirdi. Kedi şaşırtıcı bir biçimde sakinleşti ve her zaman koşum takımları ve tasmaları takılırken yaptığı gibi Odai’nin önünde oturdu. Tasmaları takıldıktan ve Odai ona güzel bir şekilde hâkim olduktan sonra aslan kapıdan dışarıya hızla koştu. Yetişmeye çalışan Odai tasmaya yapışmış bir halde arkasından koşuyordu. Tapınak tesisinin dışına çıktıklarında aslan gürültülü bir şekilde kükredi

ve fırladı. Ani hareket tasmanın Odai'nin elinden kurtulmasına neden oldu ve devasa kedi koşarak doğrudan nehre doğru koşarak kaçmaya başladı. Odai'nin onu durdurmaya fırsatı olmamıştı.

Birkaç dakika elinden geldiğince hızlı bir şekilde koşan ve umutsuzca aslanın adını haykıran Odai sonunda bu hızlı hayvanı yakalama şansının olmadığını fark etti. Çaresiz bir şekilde uzun zamandır dostu olan hayvanın hızla kaybolan görüntüsünün ardından baktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve aslanın güvenli bir şekilde geri dönmesi için hararetli bir biçimde dua etti.

Aslan bir içgüdü ve doğuştan içinde olan bir amaçla kararlı bir şekilde nehre doğru koştu. Nehre yaklaştığında durup havayı kokladı. Keskin kulakları ve gözleri de en küçük harekete ya da kokuya ayak uyduruyordu. Nehrin kenarına doğru koştu ve oraya vardığında ıslak, gür çalıları itti. Kıyıya yakın bir yerde suda yüzen bir beden gördü. Ona doğru yüzerek dişleriyle küçük bedenın etrafına sarılmış halatı yakaladı. Çekti. Çocuk bir varile gevşek bir biçimde bağlanmıştı. Hâlâ kızı tutan halat neredeyse tamamen aşınmıştı, ancak mucizevî bir biçimde bir şekilde dayanmıştı. Nehirdeki bitkiler kızı sarmalamıştı. Amsara güçlü çenesiyle kızın kıyafetlerini dikkatle tuttu ve nehir kıyısına yüzdü. Kıyıya varınca küçük kızı karaya çekti. Varil otlarla kaplanmıştı ve bir kısmı kızın beline dolanmış halde olan halatın son ipleri de kopuverdi. Kız hareket etmiyor ve zar zor nefes alıyordu. Amsara küçük kızın yüzünü yaladı, ancak kız uyanmadı. Aslan burnuyla onu yan tarafından itti, fakat yine de bir tepki alamadı. Koca kedi sonunda küçük kız öksürüp, yuttuğu suyun bir kısmını çıkarana

kadar onu omzundan ve kafasından dürtmeye devam etti, ancak kız tekrar bayıldı. Amsara yeniden hayat belirtisi arayarak kızın yüzünü yaladı. Sonra Amsara'nın dikkati uzaktan gelen seslere yöneldi. Karşılık olarak sağır edici bir biçimde kükredi.

Odai ve içlerinde Essen'in de bulunduğu tapınağın üç rahibi bir arama ekibi kurmuşlardı ve bir yandan seslenerek, çamurlu toprakta ve çimlerde ellerinden geldiğince Amsara'nın izini takip etmeye çalışıyorlardı. Sonra Amsara'nın sesini duydular. Devasa kedi koşarak onların bulunduğu tarafa geldi. Onu önce Odai fark etti ve ona doğru gitmeye başladı, diğer rahipler hemen arkasında onu takip ediyorlardı. Ancak Odai, Amsara'ya ulaşamadan aslan döndü ve yeniden nehre doğru koşmaya başladı. Odai artık koşan büyük aslan biçiminin önünde yerde bir suret olduğunu fark etmişti. O tarafa doğru koştu ve onun yerde yatan bir çocuk olduğunu gördü. Amsara artık hareketsiz suretin başında dikiliyordu.

Odai koşarak oraya vardı ve yere çocuğun yana çömeldi. Çocuğun saçlarını yüzünden çektiğinde nefesi kesilmişti. Bu Prenses Anjia'ydı. Odai onu yeniden yaşama döndürmeye çalıştı. Bu sırada diğer rahipler de oraya varmışlardı. Prensesin orada yatmakta olduğunu gördüklerinde buz kesmişlerdi. Odai çılgınlar gibi onu hayata döndürmeye çalışıyordu. Kalbinin atmasını ve nefes almasını sağlamak için göğsüne bastırarak tekrar tekrar onun o küçük suretine nefes vermeye çalışıyordu. En sonunda prenses sertçe öksürdü ve ağzından su geldi. Rahatlayan Odai hâlâ kızın belinde sarılı duran halatı o anda fark etti ve aldı. Halatı inceledi ve halat ıslak olmasına rağmen uçlarında sanki birisi onları yakmış gibi garip izler olduğunu gördü. Başını kaldırdı ve nehrin kıyısında üzerini otlar bürümüş varili gördü. Varile bakmak için oraya koştu ve aynı halattan varilin etrafında da olduğunu fark etti, aynı

yanık izleri onda da vardı. Bakışlarını yeniden prensesc çevirdi ve onun fırtına sırasında varile bağlanmış olabileceğini fark etti. Prensesin beline dolanmış olan ip parçasını yanına almaya karar vererek cebine koydu. Onu Senarra'ya gösterecekti.

Assan'ın kraliçe ve prensesin bugün yelkenliyle açılmayı planladıklarından, ancak kralın yalnız gitmelerine sıcak bakmadığından ve bu yüzden de büyük bir koruma grubunu onlara eşlik etmek üzere görevlendirdiğinden bahsettiğini hatırladı. Fakat kraliçe ya da korumalar neredeydiler? Tekneleri neredeydi? En kötü ihtimalin gerçekleşmesinden korkan Odai zaman harcamadan prensesi kucağına aldı ve iki rahibe orada kalmalarını emretti.

“Onu ana tapınağa götüreceğim. Orası saraydan daha yakın ve ona yardımcı olabilecek şifacılar orada olacaktır. Essen, Amsara'yı tut ve boş varille kalan ipi yanına al. Siz ikiniz kraliçeyi bulmaya çalışın. O ve prenses bu sabah yelkenliyle açılmışlardı. Başka birini bulursanız, hayatta kalıp kalmayacağını öğrenmeden prensesle ilgili hiç bir şey söylemeyin.”

1

i

27. BÖLÜM

BİR KEHANETİN EFSANESİ

Odai kucağında Anjia'yla ana tapınağa ulaştı ve küçük prensesi bir yatağa yatırdı. Amsara yuvasına dönmemişti, Anjia'nın yatak odasının dışında bekliyordu.

“Git, Senarra'yı çağır hemen!” dedi Odai, Essen'e, ancak buna gerek yoktu, çünkü Senarra o anda koşarak odaya girmişti. Odai başını kaldırdı, yüzü kasvetliydi. “Prenses neredeyse boğuluyormuş, bir kaza olmuş. Onu nehrin kenarında bulduk. Ona yardım edebilir misin?”

Senarra şaşırmış bir halde, sırlıslık ve baygın yatmakta olan prensesin yanına çömeldi ve elini prensesin göğsüne yerleştirerek ciğerlerini dinledi. “Nefes alıyor, fakat ciğerlerinde hâlâ su olabilir.”

Senarra umutsuzca kalan suyu küçük kızın ciğerlerinden çıkarmak için uğraştı. Odai onu izleyerek arkasında duruyordu. Essen ve onların gelişlerini gören iki rahip sessizce kapının yanında duruyorlardı. Odai, Essen'e dönüp fısıldadı. “Assan'a haber vermiyoruz. Şu anda nerede?”

“Saraydaki yardım işlerine yardımcı oluyor.”

“Onu bir an önce çağır ama bir şey söyleme. Ne olduğunu ona ben açıklayacağım. Amsara’ya da ben göz kulak olurum.”

“Anlaşıldı” dedi Essen odadan ayrılırken.

Odai, Amsara’nın tasmaını aldı. Büyük kedinin yelesini okşarken düşünceleri korku ve belirsizlikle doluydu. Anjia öksürerek ciğerlerinden biraz daha su çıkardı, sonra nihayet kendi kendine normal bir şekilde nefes almaya başladı. Senarra bir battaniye aldı ve onu kurulamaya başladı. Kapıyı kapatıp prensesi ıslak kıyafetlerinden kurtardı ve onu temiz, kuru ve yumuşak bir battaniyeye sardı. Prensese yatırdı. Yorgun küçük kız hemen uykuya daldı, minik bedeni üzücü olaydan dolayı zayıf düşmüştü.

Senarra kapıyı açtığında düşüncelere dalmış olan Odai’yi gördü ve fısıldadı. “Odai, Anjia şimdi iyi. Düzelecek. Ne olmuş?”

Küçük prensese bakan Odai şaşkınlık içinde başını salladı ve o ana kadar yaşananları anlattı. “Amsara’nın yaptığı şey inanılmazdı. Yüzmekten nefret eder!”

Odai olanları anlamaya çalışıyordu. “Onun tehlikede olduğunu nasıl bilebildi, onu kurtarmak için...”

Sonunda Essen gözleri yaşlı bir şekilde Assan’la yanlarına geldi. “Kraliçeyi bulmuşlar. O ölmüş.”

“Prensesin belinde bağlı olan halat buydu” dedi Odai, korkunç haberden dolayı hâlâ titriyordu. Halatı Senarra ve Assan’a gösterdi. Baygın prensesle birlikte yalnızlardı. “Halatın uçlarında tuhaf izler var. Halatlar yalnızca kopmuş gibi görünmüyor. Sanki biri onları bir şekilde yâkmış gibi. Senarra sen simyada uzmansın. Ne düşünüyorsun?”

Dikkatini önündeki işe vermeye çalışan Senarra gözyaşlarını silerek ipi yakından inceledi. “Bu çok garip. Bu yanık izleri kimyasallarla yapılmış, ancak benim bildiklerimden biriyle değil. Bu kalın, güçlü bir halattı. Bunu yapabilecek olanlar kesinlikle kolay bulunabilen kimyasallar değildir. Bunu yapan her kimse ne istediğini ve nerede bulabileceğini kesinlikle biliyormuş. Bu tür bileşimi karıştırmak sadece tehlikeli değil, aynı zamanda oldukça karmaşıktır. İnsan bununla uğraşırken aşırı derecede tedbirli olmalıdır, deriye temas ederse kötü bir şekilde yanmaya neden olur. Bunun gibi bir şey kesinlikle yaygın bir bilgi değildir.”

“Sizce birisi kasıtlı olarak mı onlara zarar vermeye çalışmış?” diye sordu Senarra böyle bir düşünce karşısında dehşete düşerek.

Derin düşünceye dalmış olan Assan sessiz kaldı.

Oдай paniğe kapıldı. “Kraliçe ve prensesin bugün yelkenliyle açılacağını bilen başkaları olmalı. Bu kimyasalların halatı yakması ne kadar sürer?”

“Kesin bileşimi bilmeden bunu söylemek zor, ancak yalnızca saatler sürebilir, daha fazla değil.

“Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum” diye cevap verdi Oдай, zihninde dehşet verici düşünceler dolaşıp duruyordu.

“Kral Narmethon’un efsanesini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Assan. Yüz ifadesi esrarlı ve ciddi bir hal almıştı.

Senarra başını salladı, “Evet elbette. Kral Traeus, Amsara anıtını bu efsaneye ithaf etmişti.”

“Peki ya o efsaneye bağlı kehaneti?” diye sordu Assan.

Senarra çocukken kendisine öğretilen kehaneti hatırladı. Ezberinden anlatmaya başladı:

*Zaman kötü olsa da ve umut azalsa da
Yürekleriniz umutsuzluğa düşmesin*

*Çünkü bir gün size bir çocuk gelecek
En kötü zamanınıza ışık ve selamet getirerek*

*Seçileni tanıyacaksınız
Çünkü onu büyüdü bir yaratık getirecek*

*Barış ve sevgide bir günlük saltanatta
Sizi kurtaracak olanın küllerinden kurtarılacak*

*Bu çocuk kalplerinizi görecektir ve bilecek
Ondan korkanlardan sakının, onlar onu yok etmeyi deneye-
cek*

Assan başını salladı ve konuşmaya başladı. “Amsara’nın prensesi kurtarmak için nasıl koştuğunu sen anlattın. Onun hayatını kurtardı. Bunun olması bir mucize. O kadar uzaktan nehrin kenarındaki bir şeyi görmesi ya da duymasının imkânı yok. Bir şekilde onun hayatının tehlikede olduğunu hissetti ve onu zamanında bulmayı başardı.”

Söyleyeceklerinin önemini fark eden Odai duraksadı. “Bu kehanet Kral Narmethon’un hükümdarlığından çok sonra yazıldı. Tıpkı Kral Narmethon’un yaptığı gibi en karanlık zamanda halkımıza ışık ve selamet getirecek olan sonraki hükümdardan bahsediyor. Kehanet bu çocuğu bileceğimizi, çünkü Kral Narmethon’a olduğu gibi, onun da büyüdü bir yaratık tarafından hayatının kurtarılacağını söylüyor. Bu yaratık Amsara! Bu yüzden yaptığı

şeyi yaptı. Bunu yapmak kaderinde vardı! Tıpkı yaşayabilsin ve bu amaca hizmet edebilsin diye benim yavruyken onu bulmam gibi.”

Assan başını salladı. “Kesinlikle!”

Senarra da anlamıştı. “Birileri ‘Seçilmiş’ olan olarak Prenses Anjia’nın kaderinden şüphelenmiş olmalı. Ondan korkanlar onu yok etmeye çalışacaklar.”

28. BÖLÜM

ZOR KARAR

Assan kararını vermişti. “Prenses Anjia tehlikede, büyük bir tehlikede. Burada kalamaz. Dışarıda biri kraliyet ailesini ve halkımızın geleceğini yok etmeyi planlıyor. Katil ya da katiller güçlü bir kimya bilgisine sahip.” İçinde bulundukları korkunç tehlikenin farkında kafasını salladı. Omuzlarını dikleştirdi. “Kendi güvenliği için gizlenmeli.”

“Krala bunu bildirmeli...” diye söze girişti Odai.

“Bundan haberi olmamalı” diye sözünü kesti Assan.

Odayı buz gibi bir sessizlik kapladı.

“Olanlardan kimseye bahsedilmemeli, ailesine bile.”

“Fakat sayın başrahip...” diye itiraz etmeye çalıştı Odai.

“Odai, kraliçeyi kim öldürdüyse fırtınanın geldiğini biliyordu” dedi Assan.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Senarra, oldukça tedirgin bir biçimde.

“İnsanın gökyüzünü okumasına olanak sağlayan eski bir büyücülükle ilgili bir efsane vardır. Birçok kimse bu tür güçlere inanmaz, ancak bu büyücülüğün uygulandığına dair söylentiler asırlar-

dır sürmektedir. Katil bir fırtınanın yaklaştığını önceden öğrenmiş ve kraliçe yelken açmadan önce teknesine zarar vermiş olmalı. Tüm bunlar bir kaza yaşanmış gibi görünsün diye yapılmış. Katil çok güçlü ve yetenekli, bu yüzden de fazlasıyla tehlikeli.”

Odai ve Senarra inanamaz bir halde Assan’a bakıyorlardı.

“Olasılıklar çok fazla ve çok çeşitli. Bu koşullar altında, burada kalırsa prensesi korumanın hiçbir yolu yok” dedi Assan. “Onun daha fazla tehlikede olmasına göz yumamayız. Güvenliğini sağlayabilmemizin tek yolu o zaten ölüymüş gibi davranmak.”

“Fakat eminim yoğun koruma altında sarayın içinde güvende olacaktır” diye itiraz etti Senarra.

“Hayır olmayacaktır!” diye bağırdı Assan. “Bunu kim yaptıysa kraliçeyi öldürmeyi başardı, hem de Kumandan Koronius da dâhil üç düzine kraliyet korumasının gözetimindeyken! Katil kraliyet ailesine ulaşabildi. Bu ailenin düşmanlarıyla ya da kendi başına çalışan kraliyet evinin içindeki bir kimse olabilir. Tehlikenin nereden geldiğinden emin olamayız. Prenses zar zor ve yalnızca bir kehanetin mucizesiyle hayatta kalabildi. Korkunç bir büyü ve kötülük iş başında ve biz onun hiç farkında değiliz!” Assan böylesi bir tehlikeyi önceden sezemediği için kendisine fazlasıyla öfkeliydi. Odanın içinde aşağı yukarı yürümeye başladı. “Krala kazanın şüpheli koşullarından da bahsedemeyiz. Yalnızca fırtınanın kazaya yol açtığına inanmalı.”

Senarra, Odai’ye baktı. İkisi de duyduklarına inanamıyorlardı. Assan genç rahip ve rahibenin ne kadar kederli olduklarını görüyordu. “Kendinize nasıl böylesi bir karar alabildiğimi, kralımızdan nasıl bu kadar çok şey saklayabileceğimi ve tek kızını ondan nasıl ayıracağımı mı soruyorsunuz? Bu hakkı bana neyin verdiğini mi?”

İkisi yalnızca Assan'a bakıyorlardı, bu yüzden sözlerine devam etti. "Prensesin hayatının doğrudan tehlikede olduğunu biliyoruz. Kral Traeus kızından ayrılmayı asla kabul etmez ve bizler, prenses kalırsa onu koruyup koruyamayacağımızdan emin olmayız. Tehlikeli ve öldürücü bir düşman kraliyet ailesi hakkında ayrıntılı bir bilgi ve onlara yakınlık kazanmış. Bu ihanetten kimin sorumlu olduğunu öğrenene kadar prensesin hayatta kaldığını kimse öğrenmemeli. Nedenin yalnızca fırtına, trajik bir kaza olduğuna inanıyormuşuz gibi davranacağız."

Senarra gözyaşlarını tutamadı. Assan'ın onlardan taşımalarını istediği büyük bir yükü, ancak başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. "Üzgünüm. Keşke başka bir yol olsaydı. Bunun bütün sorumluluğunu almaya hazırım. Şimdi hızlı çalışmalıyız. Kraliçenin ölümünü krala bizzat ben bildireceğim. Prensesin bedeninin de muhtemelen nehirde kaybolduğunu ancak araştırmanın devam ettiğini söyleyeceğim. Bu bize zaman kazandıracaktır."

"Biz ne yapabiliriz?" diye sordu Odai, sesi boğuktu.

Assan bir an durdu ve düşündü. "Tek çocuklarını kaybeden bir aile tanıyorum. Onlarla bir kez görüştüm. Nazik ve şefkatli insanlardır. Gerçekten yıkılmalarına rağmen kendi kayıplarını büyük bir yürek gücüyle göğüslediler. Buranın kuzeyinin en uzak köyünde yaşıyorlar. Köye vardığınızda karşınıza çıkacak ilk ev. İsimleri Uta ve Ehrim." Odai ve Senarra'nın yüzleri bembeyaz kesilmişti. Assan sözlerine devam etti. "Prensesi onlara götürmelisiniz. Onlara yalnızca kızın öksüz kaldığını, ailesinin bir kazada öldüğünü ve yaşayan başka akrabasının olmadığını, bir yuvaya ve ebeveynlere ihtiyacı olduğunu söyleyin." İkizler hâlâ çok küçük olduklarından henüz hiç yolculuk etmemişlerdi. Şehrin dışından kimse onları görmemişti.

“Anlıyorum, bunun yapıldığından emin olacağız” diye cevap verdi Odai. Senarra ise gözlerini yere indirdi.

Assan ellerini ikisinin omuzlarına koydu. “Bu büyük bir sorumluluk biliyorum, ancak sizden daha fazla güvendiğim hiç kimse yok.” Hâlâ bir taş kadar hareketsiz olan Senarra’ya baktı. “Prensesin kendisine ne olduğunu, nereye gittiğini anlatacak, bu üzüntülü zamanda onu rahatlatacak ve onu olacaklara hazırlayacak yumuşak bir sese ve iyi bir yüreğe ihtiyacı olacaktır.”

“Elimden geleni yapacağım” diye cevap verdi Senarra.

“İkinizin de elinden geleni yapacağını biliyorum” dedi Assan. “Ben Anjia’nın hayatta olduğunun kanıtının saklı kaldığından emin olacağım, daha sonra kraliçenin bedeninin gelişini beklemek ve diğer düzenlemeleri yapmak için saraya gitmeliyim.”

“Sizce sayın başrahip, vakti geldiğinde kralımız bugün burada olanları öğrendiğinde bizi affedebilecek mi?” diye sordu Odai.

Assan fazlasıyla ciddi görünüyordu. “Söylediğim gibi, bu kararın tüm sorumluluğunu ben üstleniyorum. Artık gitmelisiniz.”

29. BÖLÜM

SONSUZA DEK DEĞİŞEN YAŞAMLAR

Senarra uyuyan prensese baktı. “Annesinin ona hamile kalmasına ben yardım ettim, onu buradan uzaklaştırmaya yardım ettiğime inanamıyorum.” Bu üzücü görevle yüzleşmek için kendini toplamaya çalışarak gözyaşlarını sildi.

“Haydi, çabuk hareket etmeliyiz, çok az vaktimiz var” dedi Odai.

Amsara hâlâ odanın kapısında nöbet tutuyordu.

Senarra çekmeceli bir dolaba doğru gitti. Küçük bir kız çocuğunun giyebileceği uygun bir şeyler bulmaya çalıştı. Anjia hâlâ kendisinin onu sıkıca sardığı battaniyenin içindeydi. Birkaç temiz keten fanila buldu ve içlerinden en küçük olanı seçti. Odai prensesin mahremiyetinin bozulmaması için arkasını döndü.

Anjia uyanmaya başlamıştı. Senarra masum yüzüne bakarak küçük kızın uzun, parlak saçlarını okşadı.

“Göğsüm acıyor, boğazım ağrıyor” dedi Anjia minik eliyle göğsüne dokunurken.

“Evet, bir sürü su yuttun, ama artık iyi olacaksın” dedi Senarra nazikçe Anjia’nın elini okşarken.

“Annem, annem nerede?” diye sordu küçük kız.

“Fırtınayı hatırlıyor musun Anjia?” diye sordu Odai yumuşak bir sesle.

“Evet.”

“Çok kötü bir fırtınaydı, neredeyse hayatta kalamıyordun” dedi Odai, sonra da Senarra’ya baktı. Senarra devam etmesi için başını salladı. “Annenin seni boğulmaktan kurtardığını düşünüyoruz.”

Anjia’nın bakışları kaydı, korkutucu fırtınayı, tekneye giren suyu, annesinin varili bırakışını ve dalgaların arasında kayboluşunu hatırladı...

“Prenses, size bunu söylediğimiz için üzgünüz, fakat kraliçe, anneniz, o...”

“O gitti...” diye fısıldadı Anjia dudakları titreyerek.

Odai ve Senarra’nın dilleri tutulmuştu, küçük kız biliyordu...

Küçük kız ağlamaya başladı. Senarra ona sarıldı. “Babamı görmek istiyorum” dedi Anjia çatlayan o minik sesiyle. Yaşlarla ve beklentiyle dolu gözlerini Senarra’ya çevirdi. Ancak onun yerine Odai cevap verdi. “Prenses, lütfen dinleyin, burada kalmanız sizin için güvenli değil. Sizi bir süreliğine, sizinle ilgilenecek çok nazik insanların olduğu başka bir eve götüreceğiz.”

Korku aniden onu etkisi altına almıştı. “Hayır! Babamı istiyorum, Tramen’i görmek istiyorum!” Anjia, Senarra’nın kollarında çırpınıyordu.

Odai korkmuş çocuğu sakinleştirmeye çalışarak cevap verdi. “Anjia, bunun korkutucu görüldüğünü, canının yandığını ve korktuğunu biliyorum, fakat bize güvenmelisin. Baban ve kardeşin de güvende değiller ve onları ve seni güvende tutabilmemizin tek yolu seni buradan uzakta bir yerde saklamak. Bugün yaşa-

nanlar çok korkunçtu, ancak seni uzaklaştırmaz ve korumazsak bu yeniden yaşanabilir. Ailen emniyette değil.” Odai küçük kızın sözlerini kavrayabilmesi için durdu. “Bir gün onları yeniden göreceksin, sana söz veriyorum.”

Anjia titriyordu. “Ama yapayalnız olacağım.”

Duygularını kontrol altında tutmaya çalışan Odai cevap verdi. “Hayır prenses, hiç yalnız kalmayacaksınız. Sizi sevgi dolu bir aileye götüreceğiz, size bakacak ve sizinle ilgilenecekler, ta ki eve dönmeniz güvenli olana kadar.”

“Ama gitmeden babamı ve kardeşimi görmek istiyorum” diye yalvardı küçük kız.

Senarra cevap verdi. “Anjia, kimse seni görmeden hemen gitmeliyiz. Birisi seni öldürmeye çalıştı, kim olduğunu bilmiyoruz, fakat biz bunu öğrenene kadar kimse senin nerede olduğunu bilmemeli. Ayrıca bunları kimseye anlatmamalısın. Kim olduğunu ve bugün neler yaşandığını asla kimseye söylememelisin.”

“Ama neden birisi annemi ve beni öldürmek istesin ki?”

“Bu karmaşık bir durum” diye cevap verdi Odai.

Anjia bakışlarını Senarra’dan Odai’ye geçirirken aklına bir şey geldi. Sakinleşti ve çok şaşırtıcı bir şey söyledi. “Bunun nedeni düşüncelerimi Amsara’yla paylaşabiliyor olmam. İnsanlar bunun garip olduğunu düşünüyor, bazen bana inanmıyorlar.”

“Bazı insanlar sana gerçekten inanıyorlar” diye cevap verdi Odai.

Senarra dikkatli bir biçimde sordu. “Anjia, sen özel olduğunu anlıyor musun?”

“Amsara bir gün bana hayatımın değişeceğini ve korkmamam gerektiğini; beni koruyacağını ve ona güvenmem gerektiğini söyledi. Bana onun istediğini yapacak biri yoluyla benimle konuşa-

çağını söyledi.” Anjia doğrudan Odai’ye bakıyordu. “Sen onun istediğini mi yapıyorsun?”

Odai’nin ağzı açık kalmıştı. “Evet prenses, Öyle olduğuna inanıyorum. Büyülü bir aslan tarafından kurtarılacak olan özel bir çocuktan bahseden bir kehanet var. Aslanımız Amsara’nın bugün sizi kurtardığını biliyor musunuz? Onun sayesinde hayattasınız.”

Odai ona bunların hiçbirini anlatmayı düşünmemişti, küçük kızı bunaltmak istemiyordu, ancak görünüşe göre bunların artık söylenmesi gerekiyordu.

“Yüzüme tüylerin değdiğini hatırlıyorum. Amsara yanağımı yaladı ve beni bir yere çekti.”

“Evet, evet” dedi Odai büyülü aslanının kahramanlıklarıyla gurur duyarak. “Amsara sizi kurtardı ve biz gelene kadar başınızda nöbet tuttu. Bir şekilde, çok uzaklardan sizin başınızın dertte olduğunu anladı ve sizi bulmak için koşarak geldi.”

Prensес anlattıklarını düşünerek uzunca bir süre Odai’ye baktı. “Öyleyse sizinle geliyorum” dedi kaderini kabul ederek.

Senarra onun minik suratını ellerin arasına aldı. “Ve eve geri getirileceğin gün gelene kadar bugünün sırrını saklayacaksın? Bu çok uzun bir zaman olabilir.”

“Saklayacağım” diye cevap verdi küçük kız yaşından çok öte bir bilgelikle. “Fakat ailemi özleyeceğim.”

“Onlar da seni özleyecekler” diye cevap verdi Senarra.

Odai ayağa kalktı, “O zaman ben gidip aracımızı ayarlayayım. Dönmemi bekleyin, hemen geleceğim.” Odadan çıkarken başıyla iki bayana selam verdi. “Lütfen şimdilik burada kalın.” Sonra hâlâ sabırla kapıda bekleyen aslana baktı ve kedinin yelesini okşayarak diz çöktü. “Artık güvende Amsara. Çok iyi bir iş çıkardın. Artık onunla biz ilgileneceğiz.”

30. BÖLÜM

SONRASINDA

Ana tapınakta Assan gizliliği planlamanın zor ve tehlikeli işine girişmişti. Bir gün, diye dua ediyordu, kral bu aldatmacayı ve sevgili kızını ondan ayırmasını affetmenin bir yolunu yüreğinde bulacaktı. İnanç başrahibin gelecek zor zamanları atlatmasını sağlayacaktı. Assan hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Fırtına dinmişti, kargaşa azalıyordu ve sorular sorulacaktı: Kendisini cevaplamaya hazırlaması gereken sorular... Kraliçenin cesedi gelmeden önce çok az zamanı vardı ve kralla konuşana kadar bu bilgiyi kontrolü altında tutması oldukça zor olacaktı. Assan olayı bilen rahipleri buldu ve onları bildiklerini asla açıklamamaları gerektiği ve neden böyle olması gerektiği konusunda bilgilendirdi. Kraliyet ailesinin varlığını sürdürmesinin, kendilerinin alınan bu karardaki güvenlerine bağlı olduğunu vurguladı. Assan, Kumandan Koronius'un birkaç adamıyla birlikte fırtınadan sağ çıktığını öğrenmişti. Kumandanın yalnız başına tapınağa getirilmesine ve kraliçenin ölümünden haberdar edilmesine karar vermişti. Kendisine prensesin kayıp olduğu ve öldüğünün farz edildiği söylenecekti.

Sonunda kraliçenin cesedi getirildi ve tapınağın iç mabedine götürüldü. Assan onu karşıladı ve sonra korkunç haberleri götürmek üzere saraya döndü. Kral Traeus yöneticilerinden birkaçıyla bir masada oturmuştu ve insanların fırtınadan sonra toparlanmalarını sağlamak için yapılması gerekenler ve yardım çabalarının ilerleyişi konularında şimdiye dek öğrendiklerini gözden geçiriyordu.

Kapı çaldı. Gelen Assan'dı.

Traeus ayağa kalktı.

“Majesteleri” diyerek selam verdi Assan, “sizinle özel olarak görüşmeliyim.”

Sesindeki ciddi tonu hisseden odadaki diğer kişiler krallarının hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan sessizce odadan ayrıldılar.

Traeus, Assan'ın yüzünü okumaya çalışarak ona baktı. Sonunda kapı kapanmıştı.

“Majesteleri, oturabilir miyiz?” diye sordu Assan.

“Sorun nedir Assan?” diye sordu Traeus otururken.

Assan derin bir nefes aldı ve alçak bir sesle konuşmaya başladı, “Size vermek üzere olduğum üzücü haberlerden dolayı gerçekten üzgünüm. Kraliçe...”

Traeus bembeyaz kesildi. Sesi titriyordu. “Assan, hayır, lütfen bana onun iyi olduğunu söyle.”

“Üzgünüm majesteleri, teknesi fırtınaya yakalanmış... Onu kurtaramadık.”

“Hayır! Hayır!” diye bağırdı Traeus. “Bu olamaz!” Elleri suratında kafasını sallıyordu. Sandalyesine çöktü ve ağlamaya başladı.

“Majesteleri, bunu zor olduğunu biliyorum, fakat cesedini ta-

pınağın mabedine getirdik.” Assan duraksadı. “Majesteleri, bir şey daha...”

Kral hemen başını kaldırdı. “Anjia” diye fısıldadı sesi çatlar-ken, “Anjia nerede?”

“O, fırtınada kayboldu. Ondan bir iz bulmak için nehri araştırıyorlar, ancak oldukça zaman geçti... Üzgünüm.”

Traeus haykırdı. “Hayır! Sevgili kızım, karım...” Ayağa kalktı, titriyordu. “Neden?” diye haykırdı eline bir sandalye geçirip duvara fırlatırken. Masanın üzerine yığıldı, masayı yumrukluyordu, “Hayır, hayır, hayır...”

Assan onu sakinleştirmeye çalışmak için kralın yanına koştu fakat Traeus onu savuruverdi. Sonra, öfkeyle ahşap masayı yakalayıp alt üst etti. Soluk soluğa öylece dikiliyordu.

“Majesteleri” dedi Assan. “Çok üzgünüm. Bu trajik bir kayıp, ancak yalnız değilsiniz. Etrafınızda bunu atlatmanıza yardımcı olacak birçok vefakâr insan var.”

Traeus, Assan’a baktı. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu ve sesi neredeyse duyulmaz bir haldeydi. “Karımı görmek istiyorum.”

“Elbette majesteleri” diyerek selam verdi Assan, “sizi hemen oraya götüreceğim.”

31. BÖLÜM

BİR KRALIN VEDASI

Assan yıkılmış krala ana tapınağa kadar eşlik etti. İçeriye girdiklerinde Traeus derin bir nefes aldı ve yüzleşmek zorunda olduğu şeye kendini hazırlamaya çalıştı. Tapınağın en sonunda Kumandan Koronius vardı. Kralı karşılamak için öne çıktı.

“Majesteleri” dedi kumandan. İçten bir şekilde onu selamladı, “Lütfen en derin taziyelerimi kabul edin. Sözcükler keder ve pişmanlığını asla ifade edemez...” Koronius soğukkanlılığını korumaya çalıştı. “Bütün sorumluluğu üzerime alıyorum. Onların yerine canımı verirdim.”

Traeus kafasını salladı. “Lütfen kumandan, bana yalnızca ne gördüğünü anlat, her şeyi anlat. Sevgili eşim ve kızımın son saatleri hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

Yaklaşık bir saat boyunca tapınağın önünde oturdular ve kumandan olanları anlattı: Nehirdeki yolculuk, kıyıda geçirilen zaman, aniden fırtınanın patlak verdiği korkunç geri dönüş yolculuğu.

Traeus dikkatle dinledi.

“Majesteleri inanılmaz cesurdu, yelkenli teknesini bir arada tutabilmek için umutsuzca mücadele etti. Prenses Anjia’yı ve kendisini

kurtarmak için gerçekten çok uğraştı.” Kumandan Koronius acı verici anılar zihninde canlandığından bir an durdu. “Teknesi rüzgârlar ve dalgaların gücüyle parçalara ayrıldı. Her şey çok çabuk oldu. Bir an için tekneyi bir arada tutmaya çalışıyordu, sonrakinde kaybolmuşlardı. Etrafımızı hortumlar sarmıştı... Zamanında yetişemeyeceğimiz kadar uzaktı. Denedik majesteleri, gerçekten uğraştık, fakat...”

“Kumandan, bugün adamlarınızın arasından hayatını kaybedenler için sizin de başınız sağ olsun. Eğer hâlâ biraz gücünüz kaldıysa, lütfen gidip toparlanma girişimlerine yardım edin.”

Kumandan güçlkle yutkundu. “Derhal majesteleri.” Ayağa kalktı ve selam verdi, gözleri kıpkırmızı ve yaşlıydı. Tapınaktan ayrıldı.

“Zamanı geldi majesteleri” dedi Assan nazikçe. “İç mabede gitmeliyiz. Hazırlanması gereken daha birçok şey var.”

Traeus kederli bir şekilde başını salladı. Assan, kralı mum ışığıyla aydınlatılmış küçük odaya götürdü. Traeus önünde durmakta olan görüntüyü algıladığında anın katiyeti ruhunu dağlamıştı. Orada, mihrabın önünde karısı yatıyordu. Uzun, siyah saçları artık kurumuştı ve mum ışığında parılıyordu. Uyuyormuş gibi görünüyordu, fakat yaşadığını gösteren nefesin yükselip alçalmaları yoktu. Yine de güzel, neredeyse huzurlu görünüyordu.

Assan kapıda bekliyordu. Kralın kederini mahremiyetiyle yaşamaması için arkasını dönmüştü.

Traeus’un yüzünden yine yaşlar süzülüyordu. “Sevgilim... Sevgili Axianam. Birlikte yaşlanmalıydık.” Hafifçe karısının omzuna, sonra saçlarına dokundu. Güzel yüzüne bakmak için eğildi. Uzun kirpikleri, mükemmel yüz hatları... Birçok kez öptüğü dolgun dudakları. Düşünmeden eğildi ve onu hafifçe öptü, ancak karısının dudakları artık soğuktu. Traeus’un gözyaşlarından biri Axiana’nın yanağına düştü. Traeus gözyaşının yanağından aşağıya süzülmesini seyretti, sanki karısı da bu ayrılık yüzünden ağlıyor gibiydi.

32. BÖLÜM

TRAMEN

Kral saraya döndükten sonra kendisiyle özel çalışma odasında buluşması için Mindara'yı çağırttı. Axiana ve Anjia yelkenli gezilerine çıktıklarında Mindara, Tramen'le ilgilenmişti.

Mindara kapıyı çaldı. Traeus ona içeriye girmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını söyledi.

Mindara bir sorun, büyük bir sorun olduğunu hemen anladı. “Majesteleri, beni mi çağırdınız?”

“Lütfen otur Mindara” dedi Traeus karşıdaki sandalyeyi işaret ederek.

Mindara'nın içinde kötü bir his vardı.

“Her zaman sana ne kadar güvendiğimizi bilirsin...” diye konuşmaya başladı kral. “Sen bu ailenin çok önemli bir parçasısın.” Traeus duygularını kontrol etmeye uğraşırken yüzünü diğer tarafa çevirdi.

“Her şey yolunda mı? Biliyorum fırtına...” Mindara'nın sesi gittikçe azaldı.

Traeus başını salladı. “Hayır Mindara, hiçbir şey yolunda değil ve bir daha asla olmayacak.” Sözcükleri bulmaya çalışırken du-

raksadı. “Karım, kızım...” Gözleri yeniden yaşlarla doldu ve Traeus elini titreyen dudaklarına götürdü. “Fırtına, bir kaza oldu...”

Mindara sert bir biçimde içini çekti, “Hayır, söyledikleriniz...”

Traeus cevap veremeyecek kadar kederliydi.

Mindara ağlamaya başladı. Sonra aklına bir şey geldi. “Tramen...”

Traeus’un sesi boğuktu. “Oğlumun artık bir annesi ve kız kardeşi yok.” Derin bir nefes almaya çalıştı. “Bunu Tramen’e söylemeliyim, ama nasıl söylerim bilmiyorum.”

Mindara’nın yüreği burkuldu. “Ben size yardımcı olurum.”

Traeus ve Mindara, Tramen’in kız kardeşiyle paylaştığı odaya gittiler. Traeus odanın dışında nöbet bekleyen korumanın gitmesine izin verdi. Tramen içeride hâlâ Kumandan Koronius’un kendisi için yaptırdığı oyuncak kılıçla oynuyor ve hayali ordularla savaşıyordu.

“Babacığım!” dedi küçük çocuk. “Döndün! Fırtınayı gördün mü? Çok korkunçtu!”

Mindara kralın arkasından odaya girdi.

“Merhaba Mindara!” dedi Tramen.

Mindara gülümsedi.

“Oğlum, seninle bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor. Gel, yanıma otur lütfen” dedi babası oturduğu yatakta yanını işaret ederek.

“Annem ve Anjia ne zaman dönecekler?” diye sordu Tramen babasının yanına oturmak için atılarak. “Yağmurda sınılsıklam olacaklar!”

Traeus kendisini topladı. Birazdan yaşanacakların oğlunun hayatını sonsuza dek değiştireceğini biliyordu. “Seninle konuşmamız gereken de bu Tramen.” Traeus devam etmek için cesaret toplamaya çalıştı. “Biliyorsun, fırtına sırasında nehre çok, çok yağmur yağdı ve rüzgârlar da çok güçlüydü. Suda hortumlar yarattılar.”

“Kulağa korkunç geliyor” dedi küçük çocuk gözlerini kocaman açmış bir halde.

“Gerçekten korkunçtu. Bu halkımızın gördüğü en kötü fırtınaydı.” Traeus bir an durdu ve sonra devam etti. “Annen ve Anjia hortumun tam ortasında kalmışlar. Tahmin edebilmeleri için hiçbir işaret yoktu; fırtınadan kaçamadılar.” Traeus oğlunun yüzünde yakından baktı, “Oğlum, sana bunları söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm, ama onlar hayatta kalmayı başaramadılar. Artık yoklar...”

“Ne demek istiyordun?” diye sordu Tramen korkmuş bir halde.

Mindara, Tramen’in önünde diz çöktü. “Tramen, onlar öldüler. Çok üzgünüz.”

Traeus oğluna bakıyordu, çocuğun şokta olduğunu, duyduklarını algılamaya çalıştığını görebiliyordu. Kötü haberlerin hepsini bir anda vermeye karar verdi. “Tramen, bir şey daha var.” Duraksadı. Bunun oğlu için en zor kısım olduğunu biliyordu. “Annenin bedenini bulduk, fakat kız kardeşin, o nehirde kayboldu, onun bedenini henüz bulamadık.”

“Belki hâlâ yaşıyordur!” diye haykırdı Tramen gözleri dolar-ken.

“Tramen beni dinle.” Traeus çocuğun küçük omuzlarını nazikçe tuttu ve gözlerinin içine baktı. “Çok fazla zaman geçti. Bu

kadar uzun süre hayatta kalamaz. Onun da öldüğü gerçeğini kabullenmek zorundayız. Oğlum, çok üzgünüm.”

“Hayır! Öldüğünü hissetmiyorum! Bu doğru değil!” Tramen babasının ellerinden kurtuldu ve odanın diğer tarafına koştu. Küçük suratı öfke ve acıyla kıpkırmızı olmuştu. “Onu aramalıyız, ben de yardım ederim. Nehre gideceğim, koşacağım, onu bulana kadar koşacağım! Bugün benim de onlarla gitmeme izin vermediler!” Kendini kaybetmeye başlamıştı.

“Tramen, lütfen sakın ol” diye yalvardı Mindara.

“Oğlum, dışarıda onun bedenini arayan insanlar var, fakat kurtarmak için çok geç, bunu anlamalısın.”

“Hayır!” diye bağırdı oğlu titreyerek.

Traeus titremesini hafifletmek için oğluna sarıldı. Saçlarını okşadı. “Onları ben de özlüyorum.” Eli cebine uzandı. “Tramen, sana bir şey vermek istiyorum.” Traeus cebinden Axiana’nın en sevdiği kolyeyi, güzel bir şekilde süslenmiş altın bir ankh çıkardı. “Bu annene aitti. Sanırım bunun sende kalmasını isterdi.” Traeus kolyeyi oğlunun boynuna taktı.

Tramen kolyeyi eline alıp baktı. Altın ankh ışıldıyordu. “Annemin miydi?” diye sordu burnunu çekerek.

“Evet oğlum, o çok özel bir şey. Üzerinde bir yazı var.” Kolyeyi çevirdi ve yazıyı oğluna okudu. “Bu yaşam sembolü ve yaşadığın günleri korsun.”

Tramen kolyeyi tuttu ve ağlamaya başladı.

33. BÖLÜM

KARGAŞA

“Zazmaria! Buradasın!” diye bağırdı Alaj. “Her yerde seni aradım. Neredeydin?” Alaj karısını sarayın arka kapılarından birinin yanında görür görmez yanına gitti.

Zazmaria sınılsıklamdı ve titriyordu, elbisesinin her yeri, kolları ve yüzü çamur olmuştu. Saçları darmadağındı ve arasına otlar girmişti. Onu hemen kollarına alan kocasını gördüğüne şaşırılmış gibiydi. Sadece inledi, cevap vermedi. “Zazmaria? Beni duyabiliyor musun? Sana ne oldu?”

“Hiçbir şey Alaj, sadece fırtınaya yakalandım.” Kocasının elinden kurtuldu.

Alaj karısının sol kolunun alt bölümünde büyük bir yanık izi gibi görünen kısmı fark etti. Oldukça kırmızı ve kabarmış görünen yaraya bakmak için karısının kolunu nazikçe tuttu.

Zazmaria yine acıyla inledi.

“Karıcığım yaralanmışsın! Koluna ne oldu?”

Zazmaria cevap vermedi.

“Yanmış gibi görünüyor” dedi Alaj. “Seni hemen bir şifacıya götürmeliyiz.”

“Gerek yok” diye cevap verdi Zazmaria göz teması kurmadan geri çekilerek. “Ben hallederim. Düşen bir dal çarptı. Tenimi sıyırmış olmalı. Onu iyileştirecek merhemlerim var.” Yürümeye başladı.

“Zazmaria, bekle” diye üsteledi Alaj. “Seni çok merak ettim. Neredeydin?”

“Dışarıda, saray bahçelerinin sınırının yakınlarında ot topluyordum. Ben, ben fırtına geçene kadar bir ağacın altına sığındım.”

“Ot sepetin nerede?” diye sordu Alaj etrafına bakınarak.

“Ah.” Zazmaria boş ellerine baktı. “Fırtınada düşürmüş olmalıyım. Her şey çok çabuk oldu.” Dönüp yeniden yürümeye başladı.

“Zazmaria, iyi olduğundan emin misin? Bir şifacıya görünmelisin.”

“Alaj, lütfen ben iyiyim.” Sesinde uzak bir keskinlik vardı. “Yalnızca dışarıda rüzgâr ve yağmurda olmaktan dolayı biraz sersemledim. Bir şeye ihtiyacım olursa Medetha’yı çağırırım.”

Kocası böyle kolay geçiştirilmeyecekti. “En azından burada başka neler olduğunu bilmek ister misin? İnsanların birçoğu fena halde yaralandı, birçoğu kayıp ve birçoğunun da ölü olduğu kesinleşti.”

Zazmaria ifadesiz bir şekilde yere baktı.

Alaj ona bir adım daha yaklaştı. “Zazmaria, bu halkımızın tarihinin en kötü günlerinden biri.” Sözlerine devam ederken sesi duyulanmıştı. “Zazmaria, Axiana ve Anjia kayıp. Bu sabah yelkenliyle açılmaya gittiklerinden beri görülmediler.”

Zazmaria duruşunu dikleştirdi, ancak hâlâ bir şey söylemiyor-du.

“Beni duydun mu? Senin sorunun ne?” Alaj artık neredeyse bağınyordu.

Zazmaria kafasını kaldırdı, öfkesi açıkça görülüyordu. “Benden ne istiyorsun?”

Tam o anda arkalarında ayak sesleri duydular. Gelen Assan’dı. Zazmaria irkilmişti. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Assan” dedi Alaj.

Assan hafifçe selam verdi. “Majesteleri, kral tarafından sizi bulmak için gönderildim. Hemen benimle gelmelisiniz, acil bir durum söz konusu.” Dönüp doğrudan Zazmaria’ya baktı. “Özür dilerim majesteleri, bunun sizin için uygun bir zaman olmadığını görebiliyorum, ancak zamanımız yok.”

“En azından kurulanıp kıyafetlerimi değiştirebilir miyim?” diye sordu Zazmaria kızgın bir şekilde.

“Özür dilerim, ancak ikinizin de hemen benimle gelmesi konusunda ısrar etmeliyim. Size kuru kıyafetler getirmeceğim” diyerek orada bulunan bir hizmetçiye işaret etti Assan. Ona prensese eşya getirmesi talimatını verdi.

Alaj endişelenmişti. “Sorun nedir Assan?”

“Kral sizi şahsen bilgilendirmek istiyor” diye cevap verdi Assan devam ederek.

Alaj ve Zazmaria, başrahibi arkasından sessizce takip ettiler. Çalışma odasının kapısına geldiler. Bir hizmetçi Prenses Zazmaria için bir havlu, elbise ve terlikle arkalarından yetişti. Zazmaria eşyaları elinden kaptı ve elini sallayarak gitmesini işaret etti. Kurulandı, elbiseyi nemli kıyafetlerinin üzerine geçirdi ve terlikleri giydi. Sonra Assan kapıyı açıp prens ve prensese girmelerini işaret etti. Traeus arkası kapıya dönük oturmuştu. Onları selamlamak için kalkmadı. Assan arkalarından kapıyı kapattı ve Prens

Alaj ve Prenses Zazmaria'yı kralın karşısındaki sandalyelere oturttu. Çift, Amoni'nin odanın köşesinde olduğunu oturduktan sonra fark etmişti. Mindara da oradaydı ve Amoni'ye sarılmıştı. Amoni titriyor ve elleri yüzünde sessizce ağlıyordu.

Alaj odada kimin olmadığını fark etti. Paniklemiş bir halde sordu. "Traeus, neler oluyor? Sorun nedir?"

Traeus başını kaldırdı. Yüzü tamamen acı doluydu. "Az önce oğlumun yanından geldim. Kötü haberlerim var." Doğruldu, Alaj'a ve Zazmaria'ya baktı, gözlerine yaşlar dolmuştu. "Bugün nehirde bir kaza olmuş, Axiana ve Anjia fırtınaya yakalanmış. Tekneleri fırtınada ciddi hasara uğramış ve parçalanmış... Karım denize düşmüş. Birçok koruma onları kurtarmak için hayatını kaybetti. Anjia hâlâ bulunamadı..."

Alaj söze girdi. "Sen neler söylüyorsun? Aramalar devam ediyor mu?"

Traeus gözlerini eğdi, sesi kederle titriyordu. "Axiana'yı buldular... Boğulmuş. Kızımın da öldüğü düşünülüyor. Nehrin kıyısında aramalar sürüyor, ancak hiçbir iz yok. Hayatta kalmış olamaz..."

"Ah, Traeus, bu olamaz!" diye haykırdı Alaj.

Amoni hıçkırarak ağlamaya başladı. Mindara onu rahatlatmaya çalışıyordu, ancak kendi göz yaşlarına hâkim olamamıştı.

Assan kapının yanında sessizce duruyor ve fark edilmeden gelişmeleri seyrediyordu. Zazmaria'nın tek kelime etmediğini fark etti. Yüzünden hiçbir tepki ya da duygu okunmuyordu. Sol kolunu bedenine yaklaştırmış, fark edilmeyecek kadar hafifçe öne arkaya sallanıyordu.

"Zazmaria, bugün sen de mi fırtınaya yakalandın?" diye sordu Assan birdenbire.

O anda kimsenin kendisine bir soru sormasını beklemeyen Zazmaria yerinden zıpladı. “Evet, evet, ben de yakalandım.” Assan’a baktı ve sonra hemen yüzünü çevirdi.

“Kolun... Yaralandın mı?” diye sordu Assan.

“Önemli bir şey değil” diye kestirip attı Zazmaria. Odadaki herkes artık ona bakıyordu ve bu onu çok rahatsız hissettirmişti.

“Bakabilir miyim? Belki bir yardımım dokunur” dedi Assan ona doğru yaklaşarak.

“Hayır, hayır, ben iyiyim. Lütfen şu anda başka meseleler var” diye cevap verdi kolunu vücuduna daha da yaklaştırmak. Artık tüm bedenini diğer yöne çevirmişti ve ona Assan’a bakmıyordu.

Assan daha önce durduğu yere geri döndü, hâlâ onu izliyordu.

Alaj dikkatini daha acil konulara yönlendirdi. “Traeus emin misin? En azından Anjia’nın hâlâ hayatta olması ihtimali yok mu? Küçük bir ihtimal bile?”

“Keşke olsaydı Alaj. Karım ve kızımın yanında, yolculuklarında onlara eşlik eden Kumandan Koronius da dâhil birçok koruma vardı. Kapsamlı bir arama yaptılar, ancak hiçbir şey bulamadılar. Tek bir iz bile.”

“Axiana, o şimdi nere...” diye sormaya çalıştı Alaj, fakat sözcükler boğazına düğümlendi.

“Tapınakta, onu hazırlıyorlar...” Traeus’un sesi aniden kesildi.

Assan araya girdi. “Cenaze hazırlıkları yapılıyor. Hem kraliçe, hem de prenses için cenaze âdetlere uygun olarak dört gün içinde yapılacak. Önermek istediğim...”

Zazmaria oturduğu yerden aniden fırladı. “İzin verirsiniz, kendimi iyi hissetmiyorum. Odama çekileceğim.” Traeus’a dön-

dü ve hafifçe selam verdi. “Başınız sağ olsun. Gitmek zorunda olduğum için özür dilerim, ancak sanırım fırtına beni gerçekten kötü etkiledi.” Bir cevap beklemeden hızla döndü ve kimseyle göz temasına girmeden ve ona inanamayan gözlerle bakan kocasını ardında bırakarak odadan çıktı.

Karısının bu davranışı karşısında oldukça şaşırان Alaj ağabeyine döndü. “Traeus, lütfen onu mazur gör... Pek kendinde değil.” Alaj karısının çıktığı kapıya yeniden dönüp baktı. “Onunla ilgilenmeliyim, izninizle.” Kalktı. “Gerçekten başın sağ olsun ağabey. Hepimiz seninle birlikte yas tutuyoruz, hepimizin başı sağ olsun.”

Alaj odadan çıkarken bir anlığına kendisini merakla süzen Assan’la göz göze geldi.

Assan gözlerini ondan ayırıp onu selamladı. “Majesteleri.”

Yaşanan tüm bu olaylar karşısında kafası karışan, sersemleyen ve bunalan Alaj yalnızca başını salladı ve odadan çıktı.

Alaj koridorda karısının peşinden gidiyordu. “Zazmaria!”

Karısı hızlı hızlı yürüyordu ve Alaj koşmaya başladığında köşeyi dönmek üzereydi.

“Zazmaria, bekle! Seninle konuşmak istiyorum!”

Zazmaria durmadı, onu duymamış gibi yaptı ve arkasına dönüp bakmadı. Alaj karısına yetişmek için daha hızlı koştu. Sonunda tam karısı odalarının kapısını yüzüne kapatmak üzereyken ona yetişti.

Eliyle kapıyı tuttu. “Zazmaria! Senin neyin var? Sana seslendiğimi duymadın mı?”

“Alaj” diye fısıldadı kısık bir sesle, “kendimi iyi hissetmediğimi söyledim, şu anda yalnız kalmak istiyorum. Biraz dinlenmememizin ver.”

“Şu anda yalnız kalmak istiyorum da ne demek?” diye sor-du kuşkuyla. “Bize az önce Axiana ve Anjia’nın bugün öldüğü söylendi, şehir kim bilir daha nicelerinin canını alan bu fırtına yüzünden harabeye döndü, sen yaralandın ve yine de kimseyle konuşmak istemiyorsun? Yalnız kalmak istiyorsun? Bu kabul edilemez!”

“Alaj” dedi konuşmak istemeyerek. “Bununla kendi yöntem-lerimle başa çıkmaya çalışıyorum. Bana izin ver. Hâlâ istersen daha sonra konuşabiliriz.” Yine kapıyı kocasının yüzüne kapat-maya çalıştı, ancak onu bu şekilde başından savamayacaktı.

“Bu yeterli değil Zazmaria!” diye bağırdı Alaj ona. “Bir sorun var ve bana ne olduğunu söylemeni istiyorum. Konuş benimle! Yardım etmeme izin ver. En azından koluna bakmama izin ver.”

Zazmaria kendini geriye çekti ve ona tısladı. “Beni yalnız bırak. Sana kendim ilgilenirim dedim. Şu anda senin ya da bir başkasının yardımını istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum!” Bununla birlikte, kapıyı Alaj’ın suratına çarptı.

34. BÖLÜM

ÜZÜNTÜ VE KAYIP

Kraliçe Axiana'nın bedeni Kierani âdetlerine uygun bir şekilde hazırlanmıştı. Mezar odasında Kral Mesah ve Kraliçe Elenia'nın yanına defnedilmişti. Traeus kızının cesedi olmadığından mezar odasında annesinin lahdinin yanına asılmak üzere ruhban sınıfından bir artiste kızının bir tablosunu yaptırttı. Tablo çok güzel olmuştu. Güneşli bir günde tamamen açmış çiçeklerle sarayın bahçelerinde bir sahne resmedilmişti. Arkada Amsara anıtı vardı, güneş anıtın bakırımsı bronz gövdesini ve yelesinin altın çizgilerini parıltıyordu. Prenses Anjia sade beyaz, boş elbisesinin içinde yalın ayak koşarak oynuyordu. Sol omzunun üzerinden bakmıştı, yüzünde esrarengiz bir gülümseme vardı ve zümrüt yeşili gözleri parıldıyordu. Uzun, siyah saçları rüzgârda hafifçe dalgalanmış, birkaç tutamı yüzüne düşmüştü. Sol elinde bir ankh tutuyordu. Traeus tabloyu o kadar çok sevdi ki sarayın içindeki bir duvara asılması için bir kopyasını daha yaptırdı.

Kraliyet cenazeleri her zaman güneş doğmadan bir saat önce başladılar. Kraliyet ailesi resmi işlemlerin gerçekleşeceği alana yürüyerek gelecekti. En önde Kierani ruhani inançlarının fizik-

sel simgesi olan rahipler olacaktı. Rahipler saraydan nehre kadar şehrin sokaklarındaki yolculuk boyunca taşıyacakları meşaleleri yaktılar. Güneş ortaya çıktığında meşaleler söndürülecekti. Tören Kraliçe Axiana ve Prenses Anjia'nın ruhları için duaların okunacağı nehrin kenarında yapılacaktı.

Cenaze yaşam döngüsünün bir günde bir günde temsiliydi: Güneşin doğuşuyla doğum, günün geri kalan kısmı aile, arkadaşlar ve sevilen insanlarla paylaşarak geçirilen hayat. Gün boyunca törenler, ruhani anlar, yiyeceklerin paylaşımı, toplumun bir araya gelmesi, tapınağa sunulan bağışlar devam edecekti. Sonra güneşin batışından üç saat sonra sarayda bir davet, sonrasında da resmi bir kabul töreni olacaktı. Kieranilerin ruhun sonsuz yaşamda yeniden doğmak için batan güneşe katıldığına inandıkları sembolik bir ölüm olan gün batımında, meşaleler yeniden yakılacaktı ve cenaze törenlerinin kapanışı için bir başka kabile saray tapınağına ve mezar odasına doğru yürüyecekti.

Artık kraliyet ailesinin sarayda resmi kabul törenine ev sahipliği yapmasının zamanı gelmişti. Ruhban sınıfı üyeleri, önde gelen ailelerin liderleri ve ordu üyeleri dua ve baş sağlığı dileklerini sunmak için saraya geldiler.

Kral Traeus, Prens Tramen ve başrahip, Prens Alaj, Prenses Zazmaria ve Prens Amoni'yle birlikte kabul salonunun en ucundaki kraliyet koltuklarında yerlerini almışlardı. Draxen ailesi de saraya gelmişti. Zhek yaklaşırken Zazmaria'yı süzüyordu. Zazmaria onunla göz göze gelmekten kaçındı, ta ki Zhek tam önünde durana kadar.

“Başınız sağ olsun” dedi Zhek, sözlerini prensese yöneltmişti. “İkinizin de elbette” diye ekledi kocasının kendisine bakışlarını fark ettiğinde. “Yapabileceğim bir şey varsa...”

Alaj sözünü kesti. “Teşekkürler Zhek, biz hallederiz. Aileler keder ve felaket zamanlarında tek yürek olur.”

“Elbette” diyerek kısa bir şekilde selamladı Alaj’ı Zhek, ayrılırken büyük bir yüzüzlükle Zazmaria’ya yandan uzun bir bakış attı. Zazmaria’nın yanakları kızardı, fakat hiçbir şey söylemedi.

Traeus gün boyunca süren törenler yüzünden bitkin düşmüştü. Yanında oturan Tramen’e baktı. Oğluyla gurur duyuyordu, bu zor koşullar altında gerçekten iyi dayanmıştı. Ancak bütün gün neredeyse hiç konuşmamıştı.

O dai ve Senarra da sıradaydılar. Kendilerini birer hain gibi hissediyorlar ve krallarıyla karşılaşmaktan çekiniyorlardı. Gerginliklerini saklamaya çalışan O dai ve Senarra kralın önüne gelip eğildiler. “Majesteleri” diyerek onu selamladılar.

“Fırtınanın yaşandığı gün harcadığınız çabalar için ikinizin de övülmesi gerektiğini biliyorum. Assan, altında kaldığınız baskıyla özverili bir şekilde başa çıkmanızı hayli methetti.”

Önce O dai konuştu. “Majesteleri, ailenize hizmet etmekten gurur duyuyoruz.” Sonra kendisine imalı bir bakış atıp başını anlaşılmayacak kadar hafif bir şekilde sallayan Assan’a baktı.

“İkinize de teşekkür ederim” diye cevap verdi kral.

O dai ve Senarra, Prens Tramen’in yanından geçerlerken suçluluk ve utanç duyguları kabardı. Göz temasından kaçınarak yalnızca selam verdiler ve baş sağlığıyla ilgili bir şeyler mırıldandılar.

Tramen yüzünde meraklı bir ifadeyle gözlerini O dai’ye dikti. O dai kendini aniden aşırı derecede endişeli ve rahatsız hissetti. Gün boyunca kimseyle konuşmamasına rağmen Tramen birden

konuşmaya başladı ve Odai'ye doğrudan sordu. "Kız kardeşimi gördünüz mü?"

Odai tamamen afallamıştı ve soru karşısında dili tutulmuştu. Senarra bembeyaz kesildi.

Oğlunun sorusuna kulak misafiri olan kral olayın nereye varacağı konusunda endişelenmişti. Oğluna doğru eğilerek sessiz bir şekilde oğluya konuştu. "Tramen, nehirde kaybolduğu günden beri kimse onu görmedi. Lütfen bu konuyu şimdi açma."

Gözü pek Tramen bakışlarını yeniden Odai'ye çevirdi. "Onu gördün mü?"

Odai bir an durdu, bakışlarını eğdi ve cevap verdi. "Üzgünüm Prens Tramen. Keşke gördüğümü söyleyebilseydim." Bu sözlerle birlikte selam verdi ve Senarra'yla birlikte oradan ayrıldılar.

35. BÖLÜM

ÂŞIKLAR BİR ARAYA GELİR

Cenazeden sonraki akşam Zazmaria huzursuzdu ve uyuyamıyordu. Alaj yine geç saatlere kadar çalışıyordu. Traeus oğlunun bakımıyla ilgilenirken ve kendi kendine trajedinin üstesinden gelmeye çalışırken Alaj, kralın görevlerinin birçoğunu üstlenmişti. Zazmaria onun yokluğundan faydalanmaya karar verdi. Koyu kahve pelerinini üzerine geçirdi, başına bağlamak için siyah bir eşarp aldı ve Zhek’le daha önceden buluştukları küçük, kırmızı eve gitmek üzere saraydan gizlice ayrıldı. Zhek’in orada olup olmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, ancak eve yaklaştıkça kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. İçeriden zayıf bir ışığın geldiğini görebiliyordu. Ev fırtınadan hiç zarar almamış gibi görünüyordu. İçeride biri vardı.

Pencereye yaklaşp içeriye baktı. Masada yakılmış duran bir mum görebiliyordu, ancak kimseyi göremedi.

“Seni bekliyordum” dedi derinden bir ses arkasından.

Zazmaria’nın aklı korkudan neredeyse yerinden çıkacaktı. Bir erkek silueti kendisine doğru yaklaşırken karanlığa doğru baktı. “Zhek” diye fısıldadı.

“Lütfen içeriye gir, ev sıcak” dedi Zhek özlemle ona bakarak.

Zazmaria içeriye girdikten sonra gergin bir şekilde etrafa baktı ve eşarbını çıkardı.

“Yalnızız, biliyorsun” dedi Zhek.

“Evet, elbette yalnızız, ben sadece... Şey etrafta böyle gizlice dolaşmaya alışmak oldukça zor. Sanırım temkinli davranmak en iyisi, sence de öyle değil mi?”

“Evet, insan asla yeterince dikkatli olamıyor” diye sırtıttı Zhek. Oturdu ve onun da yanına oturmasını işaret etti.

Zazmaria evin içinde göz gezdirmeye devam ederek ayakta kaldı.

“Zazmaria.”

“Efendim?” dedi Zazmaria dönüp ona bakarak.

Zhek elini ona doğru uzatmıştı. Mum ışığı yüzünde gizemli gölgeler yaratıyordu. “Zazmaria, gel, yanıma otur. Seni özledim. Kabul töreninde seni kocanın yanında otururken görmek benim için dayanılmazdı. O kasvetli güne rağmen, seni o anda arzuladığımı hissettim. Bunu sen de hissettin mi, bilmiyorum.”

Zazmaria derin bir nefes aldı, kalp atışları hızlanıyordu. Temsil ettiği şeye duyduğu kuşkuya rağmen bu adamdan çok etkileniyordu. Kendisini yanına gitmek, onun tarafından kucaklanmak zorunda hissediyordu. Yanına otururken Zhek’in güçlü kolları onu sardı ve Zazmaria onun dokunuşuyla eridi. Son birkaç günde kendini çok yalnız, herkesten uzaklaşmış hissetmişti. En azından o an için, Zhek’in sıcak bedeninin kendisini sanki tüm korkularını yok edecekmiş gibi sardığını hissetmek huzur vericiydi.

Zhek, Zazmaria’nın çenesini tutup kaldırdı ve dudaklarını tutkuyla öptü. Öpmeye devam ederken Zazmaria’nın pelerini çıkardı. Zazmaria hafifçe inledi ve ona daha da yaklaştı.

“Fırtına sırasında senin için çok endişelendim” diye fısıldadı Zhek, onun zarif boynunu öperken.

“Bugün şanslılardan biriydim” dedi Zazmaria, Zhek’in koyu yeşil gömleğinin bağlarını çözerken. Saçlarını açtı. Gür, koyu saçlarının dalgaları adamın omuzlarına düşerken Zazmaria boynundaki altın kolyeye, aile armasına dokundu. Kolye mum ışığında parlıyordu. Zhek’in kaslı, bronz göğsünde nazik bir biçimde ışıltılıydı. Onun kalbinin üzerinde bulunan yıldız şeklindeki o eşsiz, o şehvani doğum lekesini öptü. Onu daha bayağı erkeklerden ayırmak için erkeksi bir nişan diye düşündü kendi kendine.

Zhek artık derin derin nefes alıyordu, parmakları Zazmaria’nın gür, siyah saçlarını okşuyordu. Onun hareketinin karşılığı olarak, o da Zazmaria’nın saçlarını tutan tokayı çıkardı ve omuzlarına dalga dalga bıraktı. Onun tam üzerine oturan zümrüt yeşili elbisesini açarken sordu. “Fırtına bastırduğunda neredeydin? Yaralandın mı?”

“Dışarıda, saray arazilerindeyken fırtınaya yakalandım. Fırtınadan korundum, yalnızca kolum yaralandı.”

Zhek onun elbisesini çıkarırken kolunu gördü. Hâlâ oldukça kırmızıydı. İz uzun ve iltihaplı görünüyordu. Zazmaria onu kapatmak için uzun kollu kıyafetler giymek zorunda kalmıştı. “Acı verici olmalı” dedi öpmek için kolunu kaldırırken.

Zhek öpmeye fırsat bulamadan Zazmaria hızla kolunu çekti. “Acımıyor, üzerine iyileştirici merhemler sürüyorum. Bir ya da iki gün içinde düzelir.”

“Bir ya da iki gün içinde mi? Çok daha kötü görünüyor. İzin ver bir bakayım. Nasıl oldu?”

“Zhek bırak, yalnızca bir çizik. Rüzgârda savrulan dallarla sıyrıldı.” Yeniden elbisesinin giymeye başladı.

“Bekle, bekle, sana baskı yapmak istemedim. Yalnızca senin için endişelenmişim.”

“Belki de sağlığımın geri kalanı hakkında endişelenebilirsin” dedi bir kaşını kaldırıp ona meydan okuyarak.

Zhek gülümsedi. “Ah, evet sevgilim. Bütün ihtiyaçlarınla ilgileneceğim, haklısın. Hımm, sanırım omuzlarının da kontrole ihtiyacı var” diyerek Zazmaria’nın elbisesini zarif omuzlarından çıkardı ve öptü. “Galiba küçük boynunun da ilgiye ihtiyacı var” dedi ateşli öpücüklerle Zazmaria’yı okşayarak. Zazmaria yavaşça gevşedi ve kendisini teslim etti. Zhek onu kucaklayarak yatak odasına götürdü.

Sevişip birbirlerinin kollarında uykuya daldıktan sonra, Zazmaria aynı kâbusları görmeye başladı. Soğuk terlerle irkilerek uyandı. Uykularında ziyaret ediliyordu ve neden olduğu konusunda korkular duyuyordu.

“Ne oldu, sorun nedir?” diye sordu Zhek.

“Hiçbir şey” diye cevap verdi Zazmaria sıkıntılı bir biçimde, “yalnızca bir rüya. Uyumana devam et.”

“Anlatmak ister misin? Belki bu seni rahatlatır?” dedi Zhek ona yanaşıp boynunu öperken.

“Hayır, hatırlamıyorum bile” dedi Zazmaria onu iterek. “Gitmeliyim. Geç oldu. Alaj yakında döner.”

Zhek artık tamamen uyanmıştı. “Zazmaria, bütün gece çok soğuk davrandın. Bana anlatmak istediğin bir şey mi var? Konuşmak istediğin?” Çarpıcı sarı yakut gözlerinin içine baktı. “Son birkaç günde çok fazla şey oldu.”

“Hayır Zhek. Hiçbir şey yok” dedi gözlerini çevirerek. “Gitmek zorundayım.” Yataktan çıktı ve elbisesini giymeye başladı.

Zhek de yataktan kalkıp onu kollarının arasına aldı. Zazmaria

onun teninin kendisinininkine temasının verdiği hisle baştan çıkarak ona yaslandı. “Bu kadar çabuk gitmek zorunda olduğundan emin misin?” diye yalvardı burnunu onun boynuna sürterek.

“Zhek, dur. Kalamam. Çok geç oldu.”

Zhek onun itirazlarını görmezden gelerek onu yeniden yatağa çekti. “Zazmaria, gitmeden önce bana kazada tam olarak ne olduğunu anlat. Detaylar kulağa oldukça garip geliyor.”

“Ne demek garip geliyor?” diye sordu Zazmaria birden savunmaya geçerek. “Tekneleri fırtınada alabora oldu. Talihsiz bir trajedi. Başka bir şey değil.”

“Biliyorum, fakat kraliçenin teknesinin tamamen parçalanması söylentileri dolaşıyor. Bu sana da tuhaf gelmiyor mu?”

“Küçük bir yelkenli teknesinin şiddetli bir fırtınada paramparça olmasında ne gibi bir tuhafılık var?” diye cevap verdi Zazmaria öfkeli bir şekilde.

“Neden bu kadar kızdığını anlayamıyorum. İnsanlar bundan bahsediyor, hepsi bu. Bu tür şeylere karşı daha dayanıklı yapılmamış olmasına şaşırıyorlar.”

“Kim onlar Zhek? Hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir konu hakkında yorum yapmaktan daha iyi işleri olamayan birkaç sefil insan.”

“Neden bu kadar savunmacı davranıyorsun?” diye sordu Zhek, sonra bir an durdu. “Bunun seninle bir ilgisi yok değil mi?”

Zazmaria bu soru karşısında gafil avlanmıştı, ona baktı. “Neden olsun ki?”

“Yani, olaya objektif olarak bakıldığında, olayın senin ailedeki konumuna tam olarak bir zararı yok, öyle değil mi? Hatta Alaj’ın konumuna? Axiana’dan hiçbir zaman hoşlanmadığını biliyorum. Ona, kraliçe olarak onun konumuna ve kraliyet mirasçıları çocuk-

larına ne kadar kızgın olduğunu biliyorum. Ayrıca kendi çocukların olmadığı için ondan nasıl nefret ettiğini” dedi Zazmaria’nın karnını okşamak için uzanarak.

Zazmaria, Zhek’i sert bir şekilde tokatladı, öyle ki Zhek ya-tağa düştü. “Bu ne cüret! Bunları bana ne cüretle söylersin! Beni çok iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?”

Zhek zonklayan yanağını tutarak hafif bir kahkaha attı. Ağ-zındaki kanın tadını alabiliyordu. “Şuna bak, içinde epeyce öfke biriktirmişsin. Gerçekten prenses, sanırım sizi düşündüğünüzden daha iyi tanıyorum.”

Zazmaria öfkeden köpürmüştü.

“Benden korkman için hiçbir sebep yok Zazmaria, ben senin tarafındayım, unuttun mu?”

Zazmaria cevap vermedi ve giyinmeye devam etti.

“Zavallı yaralı kolun” dedi bir kez daha yarasını gördüğünde. “Acı verici olmalı. Bu arada, uykunda konuştuğunu biliyor muy-dun?”

Zazmaria panik içinde Zhek’e baktı.

Zhek onun yüzündeki ifadeyi okuyarak yavaşça sırıttı. “Evet, bazen oldukça ilginç şeyler söylüyorsun. Sanırım aklın oldukça meşgul.” Gülümsemesi artık tehdide dönüşmüştü.

Zazmaria yutkundu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Başka hiçbir şey söylemeden saraya kadar koştu. Hayal kırıklığı, derin korku ve öfke gözyaşları yanaklarından süzülüyor, soğuk gece rüzgârlarıyla uçuşuyordu.

Zhek onun gidişini seyretti, tepkisi birçok şeyi anlamasını sağ-lamıştı.

36. BÖLÜM

DÖNÜM

Sonraki birkaç hafta Zazmaria kendisini dışarıya çıkamayacak kadar hasta hissediyordu. Zhek'in kendisini merak edeceğini ve endişeleneceğini biliyordu fakat çok yorgundu ve yüreğinin derinliklerinde ona hâlâ kızgındı. Bu dönemde, kendini herkese ve her şeye kızgın hissediyordu ve bu duygular onu kötü etkiliyordu. Uyumak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın sürekli bitkin-di. Medetha onu düzenli olarak kontrol ediyor, kendi görüşüne göre iyileşmesi fazlasıyla uzun süren kolu ve bu aniden başlayan hastalık konusunda kaygılanıyordu. Hiç durmadan çalışan Alaj artık akşam yemeklerinde karısına çok ender katılıyor ve hatta uyumadan önce onu çok az görüyordu. Onun bu garip hastalıkla uğraştığından bile haberi yoktu. Sonunda Medetha ona bir şifacıya görünmesini önerdi.

“Medetha, yalnızca yorgunum, başka bir şeyim yok. İyi uyuyamıyorum. Birkaç güne kadar iyileşeceğimden eminim.”

“Leydim, iki haftadır her gün mideniz bulanıyor, sizin için endişeleniyorum. Gerçekten birilerine görünmeniz gerektiğini düşünüyorum. Belki de kolunuzdaki yaradan enfeksiyon kapmışsınızdır?”

“Yaram iltihaplanmadı, kolum gayet iyi bir şekilde iyileşiyor” diye cevap verdi Zazmaria. İnsanların hâlâ kolunu sorması onu sinirlendiriyordu.

“Öyleyse başka bir şey olmalı. Bu normal değil” dedi Medetha, Zazmaria’nın alnına soğuk bir bez koyarken. “Belki Assan’ya da Senarra’ya danışabilirsiniz, onlar birçok hastalık konusunda oldukça bilgilidirler.”

“Hayır!” dedi Zazmaria ani bir öfkeyle. “Herhangi bir rahibe görünmek istemiyorum. Bir daha bu konuyu açma!”

“Özür dilerim leydim. Sizi üzmemiştım” dedi Medetha üzüntülü bir şekilde. Bezi alnından alıp, soğuk su kabına batırıp tekrar Zazmaria’nın alnına koyarken bir an durdu.

Prenses birkaç dakika sonra gözlerini kapatmış ve sakinleşmişti.

“Leydim, size sormak istediğim başka bir şey daha var. Hassas bir konu, fakat bu sorunun sorulması gerektiğini hissediyorum.”

Zazmaria gözlerini merakla açtı. “Nedir?”

“Şey, belirtileriniz, başka bir şeyin işareti olabilir” diyerek duraksadı Medetha.

“Ne, Medetha? Neyin işareti olabilir?” dedi Zazmaria yerinde doğrularak.

“Bu kadar açık sözlü olduğum için beni affedin, fakat karnınızda bir bebek taşıyor olabilir misiniz?”

Zazmaria’nın dili tutulmuştu. Bu hiç aklına gelmemiştir.

“Prenses Zazmaria? Lütfen bir şey söyleyin?”

Zazmaria konuşamayacak kadar afallamıştı.

“En azından mümkün olamaz mı?” diye sordu Medetha.

Zazmaria alnındaki bezi aldı ve yere bıraktı. Ayağa kalkıp odasının camına doğru ilerledi, kollarını sıkıca birbirine bağla-

mıştı. Elleri yavaşça karnına doğru gitti. Dönüp Medetha'ya baktı. “Ben, ben bunu düşünmemiştim. Alaj ve ben uzun süre uğraştık. Bütün umudumu kaybetmiştim.”

“Belki de umut sizi bulmuştur” diye cevap verdi Medetha sıcağı bir şekilde gülümseyerek. Hiçbir şey kendisini prensesi bir çocukla görmekten daha mutlu edemezdi. “Bu doğruysa mükemmel bir haber olabilir.”

“Doğru olabilir mi?” diye fısıldadı Zazmaria kendi kendine. Bu olasılık ve daha bir sürü olasılık aklında dolanıp duruyordu.

“Leydim, bize hamile olup olmadığınızı söyleyebilecek birçok yöntem biliyorum.”

Zazmaria uzun bir süre Medetha'ya baktı. “Benim için birkaç tanesini hazırla.”

37. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ, MISIR

“Fessel, seninle konuşmaz istiyorum, özel olarak” dedi profesör bir öğleden sonrası şekerlemesini bozarak Fessel’in küçük, dar ofisine dalarak.

“Evet profesör, tabii ki, ben de biraz dinleniyordum, yoğun bir sabahı” dedi Fessel yerinden fırlayıp, yanağındaki uyku kırışıklarının farkında olmadan saçlarını düzeltirken.

“Eminim. Ofisime gel.”

Arkalarından kapıyı kapatan Dustimaine, Fessel’e oturmasını işaret etti.

“Fessel, konumum gereği bazı şeyleri kendi başıma yapamadığımı biliyorsun, bu yüzden asistanım olarak seni yanıma aldım.”

“Evet efendim, elbette” diye cevapladı Fessel beklentiyle öne doğru eğilerek.

“Fessel, önemli bir görev için yardımına ihtiyacım var ve bu konunun büyük bir gizlilikle saklanması gerekiyor. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum efendim. Yapmamı istediğiniz şey nedir?” diye sordu Fessel.

“Mitch ve Alex’in kazı saatleri dışında tam olarak neyle uğraştıklarını öğrenmeni istiyorum. İşlerinde sürekli daha da geride kalıyorlar. Zamanlarını alan başka bir şey olmalı ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Odalarını, günlüklerini, ne bulursan araştırmanı ve görevlendirildikleri alanla ilgili gibi görünmeyen her şeyi bana bildirmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Fessel’in gözleri parıladı. “Kesinlikle, efendim!”

“İyi. Bunu bu akşam halletmeni istiyorum. Bu akşamki parti mükemmel bir fırsat. Herkes orada olacak, dolayısıyla etrafta ne yaptığını gören kimse olmayacaktır. Kokteyl beşte ve akşam yemeği de tam altıda başlayacak. O zamana kadar hazırlanmış ol. Ben yokluğun için bir mazeret bulurum. Sekize kadar işini bitirmiş olursan kimse bir şey fark etmez. Kalıntılarla uğraşırken kullandığımız eldivenlerden bir çift al, arkanda iz bırakma, kimse-
nin yaptıklarımızı fark etmesini istemeyiz.”

“Evet efendim, bana güvenebilirsiniz profesör!” Fessel heyecanla ayağa fırladı, neredeyse Dustimaine’in masasında duran çerçevelenmiş bir fotoğrafı düşürüyordu. “Özür dilerim efendim, dikkatli olacağıma söz veriyorum.” Fessel gergin bir şekilde gülümseyerek beceriksizce fotoğrafı yerine yerleştirdi.

“Bunu görebiliyorum.”

38. BÖLÜM

PARTİ

Eski Mısır Yapıtları Konseyi, Eski Mısır bilimcileri ve onların kazı ekipleri için yıllık galasını veriyordu. Kıyafet zorunluluğu olan bu etkinlik insanların kazı sezonunun sonlarına doğru daha sosyal bir ortamda çeşitli kazıların ve buluntuların durumunu tartışabilmeleri ve çeşitli ekiplerin varlıklı sponsorlarıyla tanışıp kaynaşabilmeleri amacıyla düzenleniyordu. Herkesin, isteksiz olanların bile katılması bekleniyordu.

“Gitmeyeceğim!” diye bağınıyordu Alex odasında partinin olacağı günün akşamüzeri. “Yapmamız gereken bir sürü şey var ve sürekli daha da geride kalıyoruz. O partiye gitmek bizim için tamamen bir zaman kaybı olacak.”

Mitch ve Alex son birkaç günlerini parşömenleri tercüme ederek ve Sfenks’in altındaki gizli odayla ilgili ipuçları arayarak geçirmiş, fakat hiçbir şey bulamamışlardı

“Gitmezsek başımız daha çok derde girecek” dedi Mitch. “Dustimaine’in ne dediğini hatırlamıyor musun? Partiye katılmazsak kafamızı uçurur.”

Alex yalnızca başını salladı.

“Alex, bunun yıllık sunum olduğunu biliyorsun ve bizim de orada görünmemiz gerekiyor. Fonlar gelmeye devam etsin diye orada bulunmak, çevre edinmek zorundayız. Ayrıca biraz ara vermek bize de iyi gelebilir. Dustimaine’in işi ve geceleri parşömenleri tercüme etmekle geçirdiğimiz saatlerle iki iş birden yapıyoruz.”

Mitch, Alex’in aslında hiçbir şey yapmadan giysi ve kâğıtlarla oyalanmasını seyretti. Ortağıyla aralarında geçen bu minik mücadelenin yaşanacağını biliyordu. Alex’in resmi etkinlikler konusunda neler hissettiğini biliyordu.

“Eminim bizi özlemeyeceklerdir” diye cevap verdi Alex. “Bu etkinliklerde bize kimse önem vermiyor ki zaten, Dustimaine de bunu adı gibi biliyor. Bu partilerde onun züppelik etmesini dinlerken ya hiç var olmamışsın ya da yerine kolayca beyinsiz robotların koyulabilirmiş gibi hissediyorsun.” Alex sırtıttı. “Biliyorsun, tıpkı Fessel gibi.”

İkisi de kahkahayı patlatıverdiler, bu da yaşanan gerginliği biraz olsun gidermişti.

Alex durdu ve elindeki angarya işi bırakıp oturdu. “Mitch, çabalarımızı asla kabullenmedi ve yaptığımız iş için bizi hiç takdir etmedi.”

Mitch onaylayarak başını salladı. “Belki bu sene onun gölgesinden biraz olsun çıkabiliriz, biliyorsun, biraz daha cesur olup, para insanların ve konsey üyelerinin birkaçıyla kendimiz konuşabiliriz. Her sene oturup, sessizce Dr. Tozlu’nun sanki bütün kazıyı bizzat kendisi yapıyormuş gibi konuşmasını dinliyoruz.”

Alex bunu biraz düşündü. “Üzerindeki spot ışıklarını çalmamızdan hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Öyleyse ondan kaçınmak için elimizden geleni yaparız. Son zamanlarda bizi nasıl azarladığı düşünülürse bu oldukça anlaşılabilir bir durum olacaktır.” Mitch bir an onu izledi ve gülümsedi, “Ee, ne diyorsun ortak? Oyun maskelerimizi takıyor muyuz?”

Alex gülmekten kendini alamadı. “Ah tamam, sen kazandın. Görünüşe göre pek şık olacağız. Fakat hiç eğlenmeyeceğim.”

“Elbette eğlenmeyeceksin” dedi Mitch.

O akşam, Alex neredeyse bir saatini hazırlanmak için harcadıktan sonra çocuklarla buluşmak için Mitch’in odasına gitti. Onların karşısına bu kıyafetlerle çıkmaktan nefret ediyordu. Haki pantolonunu, atkuyruğunu ve yalnızca çocuklardan biri gibi olmayı buna kat kat tercih ederdi. Odaya girdiği anda alaylı bir ısılık yağmuruna tutuldu. Hemen kıpkırmızı kesilmişti.

“Aman, aman, ne kadar da gzelleşmişiz!” diye dalga geçti Bob.

“Ben de aynı şeyi sizler için söyleyecektim çocuklar” dedi bir sandalyeye oturarak. “Gördüğüm kadarıyla bugün tıraş olmuşsun Bob, seni neredeyse tanıyamıyordum.”

Bob homurdanırken Mitch gülmeye başladı. Yaptığı topuzdan dolayı Alex’in başı ağrımaya başlamıştı bile. Ayrıca topuklarından birinin elbisesinin eteklerine takılacağından ve partide bulunacak bütün sosyetik tiplerin önünde yüzüstü düşeceğinden korkuyordu.

Jack sessizce yatakta oturuyordu. Alex’i gördüğünde ağzı bir karış açık kalmış, yüzü pancar kırmızısına dönmüştü, sonra bakişlerini çevirmiş ayakkabılarını izlemeye başlamıştı.

Bob, Jack’in hiç kendisine özgü olmayan sessizliğini ve Alex geldiğinde verdiği tepkiyi fark etmişti. Başını sallayarak kendi kendine gülümsedi.

“Neden siz erkekler bütün hava akımını keserek bacaklarınızı

saran külotlu çoraba ve kulaklarınızdan sarkan büyük metal nesnelere katlanmak zorunda değilsiniz? Peki ya, anlatılamaz derecede acı verici yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde sendelemenin verdiği zevke ne demeli? Lütfen birileri bunu bana açıklayabilir mi?" Alex üzerine yapışan elbisenin içinde rahat bir pozisyonda oturmakta zorluk çekiyor ve sandalyesinde kıvranıp duruyordu.

Jack hâlâ tek kelime etmemiştir. Yüzünde çok komik bir ifade vardı. Önce Mitch cevap verdi. "Sakın iyi olan her şeyin bizde olduğunu düşünme. Bu smokinlerin ne kadar terletici olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bütün gece boğazına sıkıca bağlanmış kumaş bağlara ne demeli? Ayakkabılarımızın altında ince topuklar olmayabilir, fakat içinde yürüyemeyeceğin kadar sertler."

Bob söze girdi. "Evet, hele birkaç kilon ve sağlıklı kıl örtün varken bu nefes almaz kumaşları kat kat üzerine geçirmeye çalışmaktan bahsetmiyorum bile!"

"Bu gerçekten gerekli bilgiydi Bob" dedi Mitch alaylı bir şekilde kaşlarını çatarak.

Üzerindeki gözleri hisseden Alex, Jack'e baktı, ancak Jack tekrar kızarak hemen gözlerini kaçırmıştı. "Jack, iyi misin? Tek kelime etmedin. Kravatının şimdiden seni boğmaya başladığını söyleme sakın" diyerek güldü Alex.

Jack karşılık olarak gergin ve mahcup bir şekilde güldü. "Sanırım biraz başım dönüyor. Belki de güzel, sert bir içki beni kendime getirir. Burada alkollü bir şeyler var mı?"

Bununla birlikte dördü odadan çıkıp İmparatorluk Balo Salonuna doğru yola çıktılar.

Mitch, Alex, Jack ve Bob önce kokteyller için bara, sonra da aperatif büfesine yöneldiler. Akşam yemeğine hâlâ bir saat vardı ve onların bütün gün boyunca yedikleri birkaç kupa kahve, gazoz, portakal suyu ve biraz abur cuburdan oluşan olağan besinleriydi.

“Guruldadığını duyduğum kimin midesi?” diye sordu Mitch. “Aç bir aslan sürüsünün sesi gibi!”

“Şu anda o sorunla ilgileniyorum” diye cevap verdi Bob, tabağını her çeşit süslü atıştırmalıkla doldururken.

“Hemen bakmayın” diye fısıldadı Alex, “ama Yaşlı Tozlu şurada bazı konsey üyelerine bir şeyler anlatarak ilgi çekmeye çalışıyor. Hadi, sessiz, karanlık bir köşe bulup saklanalım.”

“Katılıyorum!” diye cevap verdi Jack.

“Çok geç, sanırım bizi fark etti” dedi Mitch. “Fessel nerede acaba? Profesörü sadık yancısıyla olmadan görmek sıra dışı bir şey.”

“Eminim yakında ortaya çıkar” dedi Alex.

“Ah, hayır” diye fısıldadı Mitch. “Bizi çağırıyor, sanırım bundan kaçamayacağız. Hey çocuklar biz hemen döneriz, biz olmadan çok eğlenmeyin” dedi Jack ve Bob’un düşen suratlarına anlayışla bakarak. Onların toplumsal etkinliklerde kendilerini ne kadar rahatsız hissettiklerini biliyordu. Mitch ve Alex, Profesör Dustimaine’e katılmak üzere o tarafa ilerlediler.

“Mitch, Alex, burada sizinle tanışmak isteyen biri var. Bu Doktor Khadesh, kendisi Eski Mısır Kalıntıları Müdürü ve son üç senedir benim alan çalışmalarımın istekli bir destekçisidir.”

Profesör ‘benim’ sözcüğünü vurgulamıştı, ki bunun ne Mitch ne de Alex üzerinde bir etkisi yoktu.

“Nasılsınız?” dedi Doktor Khadesh gülümseyip hevesle ikinin ellerini sıkarken. “Hakkınızda çok şey duydum. Sonunda ikinizle de tanışmak büyük bir zevk.”

Profesör Dustimaine, Doktor Khadesh'in onları bu kadar cana yakın bir biçimde selamlaması karşısındaki hoşnutsuzluğunu zorlukla saklayabilmişti.

"Sizinle tanışmak bizim için bir şeref efendim" diye cevap verdi Mitch.

"Evet, onur duyduk" diye onayladı Alex. "Nihayet sizinle şahsen tanışma fırsatı bulduğumuza memnun olduk."

"Ne yazık ki işlerim genellikle bu hoş sosyal faaliyetlere katılmama engel oluyor. Kaçırdığım birçok fırsattan çoğunlukla yardımcılarım faydalıyor" dedi Khadesh onlara dostça gülümseyerek.

"Evet, Doktor Khadesh gerçekten çok meşgul bir adam" diye ekledi Dustimaine, bu üçünün bu kadar iyi anlaşmasından hoşlanmamıştı.

"Bayan Logan, babanız Devlan'ı tanırdım. Çok iyi bir adam ve yetenekli bir Eski Mısır bilimcisiydi. Burada olsaydı siz ve Bay Carver'ın yaptığı işlerle gerçekten gurur duyardı."

"Teşekkürler efendim, bunları sizden duymak bizim için gerçekten çok şey ifade ediyor" dedi Alex yüzü ışıldarken.

Mitch, Alex'in babasının bahsi geçerken Profesör Dustimaine'in tüylerinin nasıl diken diken olduğunu fark etmişti, bu yüzden fesat bir söze girdi. "Doktor Logan şimdiye dek tanıdığım en yetenekli arkeologdu."

Profesör ona kendisini boğazlamak istermişçesine baktı. Mitch ifadesiz bir surat takınmıştı, ancak içinden kahkahalar atıyordu.

"Gerçekten de öyleydi" diye cevap verdi Khadesh. "Siz ikinizin burada, Mısır'da yaptığınız işlere gerçekten ilgi duyuyorum. Ayrıca ikinizin de üniversitede sınıf birincileri olduğunuzu ve doktora programlarınızı bitirmek üzere olduğunuzu biliyorum. Gerçekten etkileyici."

Mitch ve Alex'in yüzleri hoş bir şekilde kızarmıştı.

"Yaptığımız işlerle ilgilenmenize çok sevindik Doktor Khadesh" diye cevap verdi Alex. "Sık sık birilerinin bizi fark edip etmeyeceğini merak etmişizdir."

Dustimaine, Alex'in bu atağı karşısında sessiz bir şekilde öfkelenmişti.

"Ah, inanın bana burada olup bitenlerin tamamen farkındayım Bayan Logan. Ortalıkta fazla görünmesem de yapılanlardan fazlasıyla haberdar ediliyorum, sizi temin ederim." Doktor Khadesh kapıya doğru baktı ve başını salladı. "Özür dileyerek izninizi istemek zorundayım. Lütfen gecenin tadını çıkarın, yemekte görüşmek üzere."

Profesör Dustimaine son zamanlarda ağır bir biçimde suçladığı bu iki kişiyle yalnız kalma düşüncesi karşısında huzursuz olmuştu, bu yüzden o da hemen müsaade istedi ve yanlarından ayrıldı.

"Vay, bu beklenenden biraz fazlaydı" diye fısıldadı Alex, Mitch'e.

"Kesinlikle" diye onayladı Mitch, "belki Dustimaine itibarımızı engellemekte o kadar da başarılı olamamıştır." Odada etrafa bakındı ve saksıdaki uzun bir palmye ağacının yanında dikilen Jack ve Bob'u buldu. "Hadi yeniden dostlarımıza katılalım, biraz yalnız kalmış gibi görünüyorlar."

Saat altıdan biraz önce, Mitch, Alex, Jack ve Bob yemek salonuna yöneldiler. Bulundukları salondan ayrılmak üzereydiler ki yanlarına bir garson yaklaştı.

"Bay Carver? Bayan Logan?" diye sordu genç adam.

"Evet, biziz" dedi Mitch.

"Bunu size iletmem istendi." Garson, Mitch'e isimsiz bir zarf uzattı.

“Nedir bu?” diye sordu Mitch. “Kimden?”

“Üzgünüm bilmiyorum. Bir adam benden bunu bir an önce size iletmemi istedi ve sonra buradan hemen ayrıldı.”

“Teşekkürler” dedi Alex. Garson onları gizemli zarfla bırakarak hızla yanlarından ayrıldı.

“Beklediğin bir şey var mıydı?” diye sordu Alex, Mitch zarfı elinde döndürüp dururken.

Jack ve Bob zarfı görebilmek için Mitch’n omzunun üzerinden onlara bakıyorlardı.

“Hayır beklemiyordum, ancak açabiliriz. Burada elimize geçtiğine göre acil bir şey olabilir” dedi Mitch zarfın bir ucunu koparıırken. Zarftan üç kâğıt parçası çıkardı. İki resmi belge gibi görünüyordu, diğeryse elle yazılmış bir nottu.

“Kimdenmiş?” diye sordu Alex.

“Bilmiyorum, isim yok” dedi Mitch onları odanın meraklı gözlerden ve kulaklardan uzak bir köşesine yönlendirerek. Tek kâğıt parçasının üzerindekini sessizce okudu:

Nöbet tutanın sözlerini arayın

Kapı onun kalbinin altında gizlidir

Yalnızca sırrı bilenler girebilir

Ancak altında yatan güce dikkat edilmelidir

Jack sesini yükseltiverdi, heyecanı sesinden anlaşılıyordu. “Vay süper! Bir bilmece!”

“Öyle mi Sherlock? Dostum, burada olman bizim için büyük şans. Bunu asla anlayamazdık” diye cevap verdi Bob sıksa arkadaşına.

Alex onlara doğru eğildi. “Şışt çocuklar, alçak sesle. Dikkatleri üzerimize çekmek istemeyiz. Diğer iki kâğıt nedir?”

Mitch belgelere göz attı. Şaşırmıştı. “Bunlar Mısır’da kazı yapılması için verilen izin kâğıtları.”

“Ne?” Alex, Jack ve Bob aynı anda haykırmıştı, sessiz kalmayı ve dikkat çekmemeyi unutarak.

“Kendiniz bakın” dedi Mitch. “Bunlar resmi izinler. Üzerilerinde Alex’in ve benim isimlerimiz var. Bu resmi bir hükümet damgası, bunu arkeologların bu ülkede kazı yapmalarına olanak sağlayan izin kâğıtlarında görmüştüm. Sahte gibi görünmüyor.”

“Kim onaylamış?” diye sordu Alex inanamayarak.

“İmzaları okuyamıyorum” diye cevap verdi Mitch.

“Görünüşe göre siz ikiniz dileğinize ulaştınız” diye fısıldadı Bob.

“Biri kesinlikle bize yardım etmeye çalışıyor” dedi Alex. “Buna inanamıyorum! Bu mesele ne yapacağımıza karar verene kadar aramızda kalsa iyi olur.”

“Haklısın” diye onayladı Mitch, “çabalarımızı gasp edip böyle bir şeyi ele geçirmek isteyecek birçok insan olacaktır.”

“Evet, aman gasp edilmesinler, kulağa hiç de hoş gelmiyor” diye fısıldadı Jack, Bob’a.

Bob ona kafasına bir tokat atarak cevap verdi.

“Ah!” diye haykırdı Jack.

“Çocuklar uslu durun, bu resmi bir davet” diye azarladı onları Alex.

Mitch kafasını salladı. “Tamam, yemek için oraya gitmemiz gerekiyor. Geç kalmamalıyız. Bunu daha sonra çözeriz.” Mitch notu ve izinleri zarfa geri koydu ve zarfı da ceketinin cebine soktu.

39. BÖLÜM

BİLMECEYİ ÇÖZMEK

Mitch ve Alex en sonunda törenden ayrıldıkları için rahatlamışlardı. Saat oldukça geç olmuştu. Jack ve Bob, Mitch ve Alex'in kırılganlıklarına rağmen oradan sıvışmışlardı. Gece onlara sonsuza kadar sürecekmış gibi gelmişti. Tek istedikleri odalarına geri dönmek ve yeni gelişmeyi kendilerini dinleyebilecek herhangi birinden uzakta, özel olarak tartışmaktı.

“Şu elbisenin içinden çıkmak için sabırsızlanıyorum ve bu ayakkabılar beni öldürüyor!” dedi Alex ikisi odalarına doğru giderken. “İnce topukların üzerinde dolaşmanın iyi bir fikir olduğunu kimin aklına gelmiş acaba?”

Not ve izinler hakkında konuşmak üzere Mitch'in odasına gittiler. Alex can sıkıcı ayakkabıların üzerindeki zalim bir şekilde küçük tokaları açmaya çalışırken neredeyse düşüyordu. “Gerçekten, büyük balo salonun merdivenlerinden inerken ölebilirdim. Hele şu elbise, bütün gece tek bir kez bile derin nefes alamadım! Bu bana yeni bir elbise alma zahmetine girmemeyi öğretir, bu hâlâ üzerime oluyor sanıyordum.” Sırıtmakta olan Mitch'e baktı. “Tek kelime etme Carver. Eminim kuru temizlemecide çekmiştir.”

“Elbette, ben de başka bir şey düşünmüyordum zaten” dedi Mitch yapmacık bir masumiyetle.

“İyi” diye cevap verdi Alex bütün gece başını ağrıtan topuzunu açmaya başlamıştı. “Yemin ederim, bu katıldığım son resmi davetti.”

Mitch ise tüm bu süre içinde sırtıyordu.

Alex birden durdu ve Mitch’e baktı. “Sen bana gülüyorsun” dedi ellerini beline koyarak. “Acımdan oldukça keyif alıyorsun, öyle değil mi?”

“Elimde değil Alex, çok komiksin. Her seferinde bunları yaşıyoruz. Bu topluluğun kenar mahallelerinde kalmak için ödemek zorunda olduğumuz bir bedel, biliyorsun.”

“Lütfen bana süslü elbiseler, dayanılmaz bir biçimde acı verici olan ayakkabılar ve meyve tabaklarıyla arkeolojinin ne alakası olduğunu açıklayabilir misin, acaba?”

Mitch’in ilgisi artık Alex’in sert eleştirisinde değildi, dikkati masasına kaymıştı.

“Beni dinliyor musun?”

Mitch yine cevap vermedi. Yavaşça masasına doğru ilerledi ve defterini alıp elinde çevirmeye başladı ve sonra yeniden masaya baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Alex.

“Emin değilim. Parti esnasında bir ara ikimizden birinin odasına geri geldin mi?” diye sorarak ona baktı.

“Ne yazık ki hayır” diye cevap verdi Alex dalgın bir biçimde. “Neden sordun?”

“Bunu masamın çekmecesinde bıraktığıma yemin edebilirim. Geldiğimizde kapı kilitliydi, değil mi?”

“Evet, geldiğimizde ben açtım. Hatırlıyorum çünkü bu işe ya-

ramaz cüzdan parçasına sığabilecek tek şey anahtarlarımızdı.” Minik, pullu gece çantasını kanepeye fırlattı. “Unutmuş ve dışarıda bırakmış olamaz mısın? Oraya giderken biraz aceleyle çıkmıştık.”

“Sanmıyorum” dedi Mitch. “Yine de odaya bir göz atıp yeri değişen başka bir şeyler var mı diye bir bakalım. Son zamanlardaki heyecan yüzünden biraz paranoyak davranıyor olabilirim, ancak bir kontrol edersek sanırım içim daha rahat uyurum.”

“Tamam. Ben de kendi odamı kontrol edeyim” dedi Alex karpıya yönelirken.

Mitch dağınık odasındaki her eşyayı incelemeye başladı. Birkaç dakika sonra yan odadaki Alex’in sesini duydu.

“Neler olu...” derken sözleri yarım kaldı. “Mitch! Hemen buraya gel!”

Koşarak yan odaya geçti. “Ne oldu? Bir şey mi buldun?” Odaya göz attı ve Alex’i yatağının yanındaki masanın yanında eğilmiş bir halde buldu. Elinde küçük, beyaz bir şey vardı.

“Bu da nedir?” diye sordu Mitch.

Alex’in elleri hafifçe titriyordu. “Bu benim porselen meleğim. On yaşındayken babam bunu bana hediye etmişti. Her zaman yanımda taşıyım. Onuncu yaş günümünden beri bir akşam bile onsuz uyumadım.” Ayağa kalktı, değerli nesneyi hala elinde özenle tutuyordu. “Şuraya bak, bu kanadının ucu, küçük bir parçası kopmuş. Önceden kopuk olmadığını biliyorum” dedi Alex, Mitch’e bakarak, gözleri dolmuştu. “Odama biri girmiş.”

“Kayıp olan bir şey var mı?” diye sordu Mitch.

“Hayır, sadece bu” dedi Alex kırılmış meleğe bakarak.

“Bende de kaybolan bir şey yok.”

Alex başını kaldırıp Mitch’e baktı. “Yani bu bir soygun değil?”

“Hayır, soygun değil” dedi Mitch kaşlarını çatarak. “Bu ciddi bir mesele Alex. Birileri iş dışında uğraştığımız şeylerden şüphelenmiş olabilir. Arkamızı kollamak zorundayız.”

“Not ve izinler hâlâ sende mi?” diye sordu Alex.

Mitch cebine vurarak başını salladı.

“Neden hemen Jack ve Bob’u görmeye gitmiyoruz, neler olduğunu onlara anlatırız” dedi Alex eskimiş iş ayakkabılarını giyerken.

“Hoş bir kombinasyon oldu Logan” diyerek kıs kıs güldü Mitch.

“Teşekkürler! Şahsen bence bu bir gelişme sayılır. Hadi, acele edelim.”

Mitch ve Alex, Jack ve Bob’un odalarına doğru ilerlediler. Mitch, Jack’in kapısına vururken Alex de Bob’un kapısını yumrukluyordu.

Kapıyı ilk açan Jack oldu, elinde bir kutu kola vardı. “Hey, n’aber?”

“Jack, bu kadar geç saatte rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, fakat sizinle konuşmamız gereken bir şey var” dedi Mitch.

Alex ise hâlâ Bob’un kapısını çalıyordu. Bob’un içeride horladığını duyabiliyordu.

Jack odasından dışarıya doğru bir adım attı ve Alex’in kapıyı yumrukladığını gördü. Kıkırdadı. “Hiç sorun değil. Benim için saat hâlâ erken. Ancak Bob’u uyandırmakta sana iyi şanslar. O kıyamet gerçekten kopuyor olsa bile uykusuna devam edebilir. Bir saniye. Bende odasının bir anahtarı vardı. İçeriye girebiliriz.”

“Sende de bir anahtar olduğunu biliyor mu?” diye sordu Mitch.

“İyi bir fikir olacağını düşündüm” diyerek göz kırptı Jack. “Ne

zaman işinize yarayacağını hiç bilemezsiniz, tıpkı şimdi olduğu gibi.” Jack şeytanca gülümsedi. “Kolamı tutar mısın?”

Mitch kolayı ondan aldı ve Alex’e baktı. Alex ise omuzlarını silkmekle yetindi. Jack kapıyı sessizce açtı. Bob orada horlayarak uyuyordu. Jack odanın ışıklarını açtı, Bob’un yanına gitti ve onu sert bir şekilde sarsmaya başladı. Bob irkilerek uyandı ve bağır-maya başladı.

“Şişşt, seni koca sersem, sessiz olmaya çalışıyoruz” diyerek sırttı Jack.

“Odamda ne arıyorsun? İçeriye nasıl girdin?” diye sordu Bob, sonra Mitch ve Alex’i gördü ve yeniden zıpladı. “Neler oluyor? Niye hepiniz buradasınız?”

“Bob bunu yaptığımız için üzgünüz” dedi Alex, “fakat kapını çalıp durdum. Seni uyandırmak oldukça zormuş.”

“Yine de bu buraya nasıl girdiğinizi açıklamıyor.” Bob duvar kâğıdını incelemekte olan Jack’e baktı. “Anlıyorum. Jack sanırım seninle biraz konuşmamız gerekiyor.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum” diye cevap verdi ona Jack.

Mitch öne atıldı. “Bob, Jack, sizinle konuşmak için sabaha kadar bekleyemememizin sebebi Alex ve benim odalarımıza döndüğümüzde bazı eşyalarımızın yerlerinin değiştiğini fark etmemiz. Biz partideyken birinin odalarımıza girdiğini düşünüyoruz.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Bob. Artık tamamen uyanmıştı.

“Bu gece partide ya da buraya dönerken tuhaf bir şey fark ettiniz mi?” diye sordu Alex. “Siz bizden en az bir saat önce oradan ayrıldınız.”

Jack, Alex’in soruyu kendisine de yönelttiğini fark ettiğinde Alex’in ayakkabılarına bakıp gülümsüyordu. Yüzü kızarmaya başladı ve kızarmış yanaklarını saklamak için kolayı bir kafasına dikiverdi. Bob başını hayır anlamında salladı.

“Hayır, sıra dışı hiçbir şey görmedim” diye cevap verdi Jack boğulmak üzereyken.

“Ben de görmedim, fakat...” dedi Bob. “Yaşlı Tozlu’nun gölgesi bu akşam neredeydi?”

“Onu sordum” dedi Mitch. “Görünüşe göre Fessel hastaymış. Tozlu onun bir şey yüzünden hastalandığını ve yemeğe katılmayacağını söyledi.” Mitch, Alex’e baktı. “Sizce...”

“İlginç” diyerek başını salladı Alex. “Eğer bunu yapan Fessel’sen kendi başına olduğundan oldukça şüphe duyarım. Profesör Tozlu son zamanlarda bizden hiç memnun değildi. Küçük Fessel’i hakkımızda casusluk yapmak için göndermek tam da ondan beklenecek bir davranış olurdu.” Alex durdu, düşünüyordu. “Yani, şu anda hiçbir şeyi kanıtlayamayız, fakat ya bize verilen not ve izinler? Görünüşe göre biri bize yardım etmeye çalışıyor. Sizce kim olabilir?”

Odada sessizlik hâkimdi.

“Bence de” dedi Alex. “Tamam, o zaman nota bir kez daha bakalım.”

Mitch zarfı cebinden çıkardı. Notu yüksek sesle okudu:

Nöbet tutanın sözlerini arayın

Kapı onun kalbinin altında gizlidir

Yalnızca sırrı bilenler girebilir

Ancak altında yatan güce dikkat edilmelidir

“Sfenks’ten bahsediyor olmalı” dedi Mitch. “Yoksa neden izinler gönderilmiş olsun ki? Çalıştığımız yere çok yakın. Belki de bunu bize kim gönderdiyse Sfenks’e olan ilgimizin farkındadır.”

Alex başını salladı. “Altında yatan güç... Bu tam da parşömenlerde gördüğümüzün aynısı. Aşağıda, yeraltındaki odalarda bir şey olmalı.”

“Yani, ‘Kapı onun kalbinin altında gizlidir’, Sfenks’in göğsünün olduğu yeri mi kastediyor? Kalbinin olması gereken yeri?” diye sordu Mitch.

“Bu demek oluyor ki giriş Sfenks’in kafasının altında, pençelerinin arasında” dedi Alex.

“Peki ya bu satır” diye işaret etti Jack. “Yalnızca sırrı bilenler girebilir? Bu ne demek oluyor?”

“Muhtemelen içeriye girebilmek için özel bir yöntem ihtiyacımız olacak” diye cevap verdi Alex. “Büyük ihtimalle çok iyi gizlenmiş olmalı.”

“Hey, bubi tuzaklı bile olabilir!” diye haykırdı Bob.

“Gerçekten de olabilir” dedi Mitch.

Mitch’in şaka yapmadığını anladığında Bob’un ifadesi aniden değişti.

“Bulana kadar asla öğrenemeyeceğiz” dedi Alex, “ancak oraya varmadan önce çözmemiz gereken bir başka gizem daha var.”

“Haklısın. Ya birileri neyin peşinde olduğumuzu, ne bulduğumuzu öğrendi...” diyerek bir an durdu Mitch. “...Ya da bu kişiler bizim bildiğimizden çok daha fazlasını biliyorlar ve bunu saklamışlar. Şimdiye kadar.”

“Bu biraz ağır oldu dostum” dedi Jack kolasını sımsıkı kavramış bir halde.

“Bu, gerçekten prestijli olan, neler olup bittiğini bilen ve sizin de ona katılmanızı isteyen biri olmalı” dedi Bob.

“Hepimizi kastediyorsun, öyle değil mi Bob? Siz ikiniz de bu işe oldukça karışmış durumdasınız” diye ekledi Alex.

“Sizin için buradayız, bunu biliyorsunuz” dedi Bob.

Alex başını sallayarak gülümsedi. “Demek istediğim tehlike gün geçtikçe büyüyor. Siz ikinizin de kendinizi kollamanız gerekecek. Burada neyle ya da kimle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz.”

Jack kolasını yutamadı, neredeyse boğulacaktı. Bob’un ağzıysa açık kalakalmıştı.

“Alex haklı” dedi Mitch. “Odalarımıza girildi, bize notu ve izinleri gönderen her kimse muhtemelen dördümüzün birlikte çalıştığını da biliyor olmalı. Bu andan itibaren daha dikkatli olmalıyız.” Mitch notu zarfa geri koydu ve zarfı da cebine yerleştirdi. “Yarın sabah erkenden kalmamız gerekiyor ve saat geç oldu. Sıra dışı bir şey olmamış gibi davranıp güne öyle başlayalım; gözlerimiz ve kulaklarımız açık olsun.”

40. BÖLÜM

PRENSESİN İHANETİ, M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

Zazmaria küçük, kırmızı evin içinde gergin bir şekilde dolaşıyordu. Böyle gizli saklı buluşmak onu huzursuz ediyordu ve bu konuşmanın nasıl gideceği konusunda emin değildi. Kapının çaldığını duyduğundan yerinden zıpladı. Kimin geldiğini görmek için pencereye yöneldi. “Geldi” diye fısıldadı kendi kendine, kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Kapıyı açtı ve Zhek içeriye girdi. Zhek gülümseyerek onu kucakladı ve tutkuyla öptü, güçlü kolları onu sıkı sıkı kavramıştı. “Hımm, seni çok özledim Zazmaria” dedi onun gösterişli, uzun saçlarını okşayarak.

“Ben de seni özledim” dedi Zazmaria endişesi bin kat daha artarak. Söze nasıl gireceğini bilmiyordu.

“Gel sevgilim, uzanalım. Sana sarılmak istiyorum. En son görüşmemizde sohbetimizin o şekilde sona ermesi konusunda kendimi çok kötü hissettim. Bir daha bana geri döneceğinden emin değildim” dedi Zhek onu yatağa götürmek için elinden tutarken.

Zazmaria duraksadı ve bulunduğu yerde kaldı.

“Sorun nedir? Kendini iyi hissetmiyor musun?” diye sordu Zhek onun önünde durup, engin gök mavisi gözleri onun yüzünü inceliyordu.

Yine bir cevap alamadı. Zazmaria'nın kalbi hızla atıyordu. Endişelenen Zhek, Zazmaria'nın yüzünü ellerine aldı. Zazmaria onun gözlerine bakamıyordu. "Zazmaria, ne oldu?"

"Sana söylemem gereken bir şey var Zhek. Önemli bir şey. Lütfen, yalnızca otur" dedi Zazmaria yataktan uzaktaki bir sandalyeyi işaret ederek.

Zhek oturdu ve onun sözlerine devam etmesini bekledi.

Zazmaria derin bir nefes aldı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden doğrudan söyleyeceğim. "Artık gözle görülür bir biçimde titriyordu. "Zhek, ben hamileyim."

Sessizlik. Zhek gözlerini ona dikmişti, yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

"Zhek? Lütfen bir şey söyle."

"Özür dilerim Zazmaria, sadece verdiğin habere çok şaşırdım." Birden ayağa fırladı, onu da oturduğu yerden kaldırdı, yüzünde büyük bir gülümseme vardı. "Fakat sevgilim, çok sevindim! Bir bebeğimiz olacak!"

"Zhek, bekle anlamıyorsun" dedi Zazmaria ondan uzaklaşırken, midesi düğümleniyormuş gibi hissediyordu.

"Biliyorum, biliyorum, bu biraz karmaşık bir durum. Saf bir çocuk değilim. Koşullar değişene kadar baba olduğumu saklamak zorundayız, fakat bu yine de harika bir haber, bizim bebeğimiz Zazmaria!" Zhek'in yüzü gururla ışıldıyordu. "Daha mutlu olamazdım!" dedi onu yeniden kendine doğru çekmeye çalışarak, fakat Zazmaria direndi.

"Bebek sende değil." Sesi soğuk ve sertti, odadaki tüm duyguyu ve hassasiyeti alıp gitmiş, yeni duygular açığa çıkarmıştı. Ortaya çıkan sessizlik onun için dayanılır gibi değildi. Zhek'in yüzünün renginin attığını gördü ve kendisini onun vereceği tepkiye hazırladı.

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı Zhek boğuk bir sesle.

“Bebek kocamdan, babası sen değilsin” dedi Zazmaria doğrudan onun gözlerine bakarak. Bu sözleri sarf etmek için bütün cesaretini kullanmıştı. Zhek’in içindeki öfkenin yükseldiğini görebiliyordu, bir adım geri çekildi. “Üzgünüm Zhek. Gitmeliyim.” Oradan ayrılmak üzere kapıya yöneldi.

“Hiçbir yere gitmiyorsun.” Zhek’in ses tonu artık tehditkâr bir havaya bürünmüştü.

“Kalamam, saraya geri dönmeliyim” diye ısrar etti Zazmaria yeniden ona arkasını dönerek.

Zhek uzandı ve onu kolundan yakaladı. Dokunuşunda artık hiçbir nezaket kalmamıştı.

“Canımı yakıyorsun Zhek, bırak beni” diye yalvardı Zazmaria onun elinden kurtulmaya çalışarak.

“Bana şunu açıklayın majesteleri” sanki sözcüklerle ona vuruyormuş gibiydi, “nasıl oluyor da son iki aydır aynı yatağı paylaşmamıza rağmen bebeğin babası ben olmuyorum?” Kolundaki ellerini gevşetmemişti bile.

“Zhek lütfen, canımı yakıyorsun” diye haykırdı sesini yükselterek. Zhek’in hem sözleri, hem de eli onu sıkıştırırken gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

“Tamam” diye karşılık verdi Zhek onu iterek, neredeyse onu odanın diğer tarafına fırlatmıştı. “Fakat soruma cevap vereceksin.”

Bu sert muamele karşısında şaşkına dönen ve küçük düşen Zazmaria dengesini sağladı. Titreyerek elbisesini düzeltti ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. “Başka birinin karısı olduğumu biliyorsun Zhek, bunu hatırlatmama gerek var mı?” Gözyaşlarının arkasından cüretkâr bir biçimde ona baktı.

Zhek ona doğru bir adım attı. “Beni aptal mı zannediyorsun? Yalan ve aldatmacalarının benim üzerimde işe yarayacağını gerçekten düşünüyor musun? Kocan kolayca yönlendiriliyor olabilir, ancak ben ondan tamamen farklıyım, yoksa kiminle konuştuğunun farkında değil misin?” Bekledi, fakat Zazmaria bir cevap vermedi. “Ben de en az sizin kadar zekiyim prenses” diyerek ona baktı Zhek. “İçinizi okuyabiliyorum.”

Zazmaria onun bu suçlamaları karşısında hiçbir şey söylemedi. Zihni dönüp duruyor, onun bir sonraki hareketinin ne olacağından korkuyordu.

Zhek ona iyice yaklaştı. Kini neredeyse elle tutulur bir hal almıştı. “Eğer bu Alaj’ın çocuğu olsaydı durumun senin için ne kadar kolay olacağını bilmiyorum mu sanıyorsun? Âşığını kolayca hiçbir bağ kalmaksızın bir kenara atabilir, sonra da kraliyet prensinle birlikte ailenizin bu olayla nasıl da kutsandığını öne sürebilirdin.”

Zazmaria titremesini durdurmak için kollarını birbirine bağlamıştı.

Zhek sözlerine devam etti. “Fakat bu aşığının çocuğuysa, kocana, tüm kraliyet ailesine, halkına, herkese yalan söylemek, küçük, çirkin sırtının ortaya çıkmasından korkarak yaşamak zorunda kalırdın.”

Zazmaria’nın duyguları kontrolünden çıkmak üzereydi. “Kendini kandırıyorsun Zhek” diyerek karşılık verdi, “tıpkı bu küçük aşk kaçamağını yaşarken olduğu gibi. Sen ve benim, ikimizin bir geleceği olabileceğine gerçekten inandın mı? Bu imkânsız. Bu bir rezalet olurdu! Aforoz edilirdik, sahip olduğumuz her şey elimizden alınırdı, ailelerimiz ve toplumumuz tarafından dışlanırdık. Bu yalnızca bir hayaldi Zhek!” Derin bir nefes aldı, sözlerini hem

Zhek'in hem de kendisinin sindirmesini bekledi. "Ben bir prensesim, kraliyet ailesinin bir üyesiyim. Bu değişmeyecek!"

"Bu aldatmacanın işe yarayacağını düşünerek asıl sen kendini kandırıyorsun!" diye bağırdı Zhek. "Alaj'la olan evliliğin parçalanmak üzere. Ne zamandır berabersiniz ve çocuğunuz olmadı. Bu çocuk benim ve sen bunu biliyorsun!" Zhek öfke doluydu. Hayatında hiç bu kadar ihanete uğradığını hissetmemişti.

"Böyle bir şey yok. Küstahlığın hayret verici, senin için bile!"

"Seni iğrenç kahpe, bunun bedelini ödeyeceksin!"

Zazmaria, Zhek'in yüzüne sert bir tokat attı, yara izi olan yanağında parlak kırmızı bir el izi kalmıştı. "Aşağılık herif! Benimle nasıl bu şekilde konuşabilirsin!" diye bağırdı öfkeyle titrerken.

Zhek onun hem sözleri, hem de eliyle verdiği acı hissi karşısında şaşkına dönmüş bir halde bir an donup kaldı. Engin mavi gözleri küçülmüştü, gösterdiği şiddete meydan okuyarak Zazmaria'ya biraz daha yaklaştı. Ses tonu ölçülüydü. "Göreceğiz Zazmaria. Zaman gösterecek. Küçük planında ölümcül bir hata var, göreceksin, bu çocuğun zamanla daha da belirgin olacak benzerliğini saklayamayacaksın. Alaj şimdilik sana inanabilir, ancak çocuk büyüyünce o bile yalanını görecektir. Sözlerimi bir kenara yaz kadın. Zamanı geldiğinde çocuğum üzerindeki hakkımı talep edeceğim."

Sonra Zazmaria'yı daha da afallatan bir hareketle Zhek onun ellerini zorla kendi ellerine aldı ve onu sertçe öptü ve Zazmaria'nın sarı yakut gözlerinin içine baktı. "Unutma, sakladığın sırlarla ilgili bazı şeyler biliyorum. Hiçbir bedeli olmaksızın, her şeyi, etrafındaki herkesi kontrol edebileceğini mi sanıyorsun? Beni kontrol edemediğini ya da benim senin bencil planlarına uymadığımı fark ettiğinde ne yapacaksın? Beni de mi öldürmeye çalışacaksın?"

“Ne demek istediğın hakkında hiçbir fikrim yok Zhek.” Sesi boğuktu, boğazı sıkışıyordu. Kendini nereden geldiklerini bilmeden darbelerden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Zhek acı acı güldü. “Elbette bilmiyorsun.” Sonra onu bir kenara fırlatarak bıraktı, yanından geçip kapıdan dışarıya çıktı. Gitmeden önce dönüp ona bir kez daha baktı.

Zazmaria şaşkın bir şekilde inanamayarak ona bakakalmıştı.

“Hoşça kal prenses, bir sonraki görüşmemize kadar...”

Bu sözlerle birlikte aniden hayatına giren adam gidivermişti.

41. BÖLÜM

KRALİYET VÂRİSİ

“Büyükbaba, konuşabilir miyiz?” diye sordu Zhek.

“Elbette oğlum, içeri gir.” Lord Draxen toplantı yaptığı askerleri gönderdi.

Askerler çıkarken Zhek’e selam verdiler.

“Sorun nedir?” diye sordu Lord Draxen.

Zhek büyükbabasıyla her yüz yüze gelişinde, kendini bir zamanlar üzerinde baskı kuran bu adam tarafından disiplin edilmek üzere olan küçük bir çocuk gibi hissetmekten nefret ediyordu. “Paylaşmak istediğim bazı önemli haberler var, ancak haberlerin doğruluğu şu noktada kesin değil.”

“Otur Zhek, konuşalım. Söylemek istediğin şey nedir?” dedi Lord Draxen, Zhek’e bir sandalyeye oturmasını işaret ederek.

“Konu Prenses Zazmaria.” Zhek’in sınırları aşırı gergindi.

“Evet, tahmin etmiştim. Devam et” dedi Lord Draxen masasında öne doğru eğilerek. Ellerini kucağında birleştirmişti.

“Bugün benimle konuşmaya geldi, bana bir şey söylemek istiyordu.” Zhek konuşmakta zorluk çekiyordu. “O, yani, şey o...”

“O ne Zhek?” diye sordu Lord Draxen sabırsızlanarak.

“O hamile” dedi aniden Zhek.

Lord Draxen bir an hiçbir tepki vermedi, duyduğu şeyi algılamaya çalışıyordu. Yavaş yavaş kırışık yüzünde şeytani bir sırıtma belirdi. “Hamile” diye tekrarladı yavaşça.

“Fakat tek mesele bu değil” diye ekledi Zhek.

“Ah, öyle mi?” diye sordu Lord Draxen bir kaşını havaya kaldırarak.

“Çocuğun benim çocuğum olmadığını iddia ediyor” diye itiraf etti Zhek büyükbabasının gözlerine bakamayarak.

Lord Draxen önce hiçbir şey söylemedi. Yavaşça yerinden kalktı, masanın etrafında dolaştı ve torununu karşısına alarak durdu. “Zhek?”

“Evet?” dedi Zhek.

“Yüzüme bak oğlum!” diye emretti Lord Draxen sert bir şekilde.

Zhek tereddütle kafasını kaldırdı.

“Çocuğun senin olduğuna inanıyor musun?”

“Evet, benim olduğundan eminim, fakat o inkâr ediyor...”

“Onun neyi inkâr ettiği beni ilgilendirmiyor Zhek!” diye bağırdı Lord Draxen. “O sefilin ailemizle alay etmesine izin veremeyeceğim. Bu meseleyle ya sen ilgilenir ve onu yola getirirsin ya da bunu ben yaparım. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet büyükbaba” diye cevap verdi Zhek hemen.

“İyi, bu tuhaf...” dedi Lord Draxen yeniden masasına gidip otururken. “Kraliçe Axiana ve Prenses Anjia’nın ölümlerinden kendisinin sorumlu olduğunu da itiraf etmedi değil mi?”

“Hayır, ancak ben bu konudaki düşüncelerimi ona belli ettim. Ancak o konuda hâlâ konuşmadı.”

“Yani, bu durum da farklı değil. Prenses Zazmaria sonuçları

ne olursa olsun kendisini ne yapmak zorunda hissediyorsa onu, ne zaman yapmak istiyorsa o zaman yapıyor. Bu yüzden onunla uğraşırken bunu aklında bulunduracaksın. O tehlikeli ve tahmin edilemez biri, ancak neyse ki kendi ailesine karşı da öyle ve bu bizim için belirgin bir avantaj.”

“Kraliyet ailesini içerden yıkmamıza yardımcı olabilir” diye ekledi Zhek.

“Kesinlikle” diyerek gülümsedi Lord Draxen. “Daha iyi bir müttefik bulamazdık gerçekten ve gelecek günlerde bu durumu en iyi nasıl kullanabileceğimize biz karar vereceğiz. Şu anda elimizde ona baskı yapmak için çok güçlü bir şeyimiz var ve bunu en iyi şekilde kullanacağız.” Lord Draxen olayların şans eseri bu noktaya gelmesinin keyfini sürüyordu. “Şu anda onu en güçlü ve en inkâr edilemez şekilde eline geçirdin. İhanetinin ortaya çıkmasından korkacak ve sen sürekli ona bu korkusunu hatırlatacaksın. Onu mahvedebilirsin ve bunu biliyor. Ancak unutma, o güvenilirmez biri.”

“Unutmayacağım büyükbaba.”

42. BÖLÜM

ZAZMARİA

Zazmaria kocasına hamile olduğu haberini vermek için gücünü toplamaya çalıştı. Son birkaç aydır birlikte çok az zaman geçirmişler ve nadiren bir yatağı paylaşmışlardı. Kocasının bunca yıl sonra ve özellikle de birbirlerinden bu kadar uzak kalmışken nasıl hamile kaldığını merak etmesinden endişe ediyordu.

Alaj yatak odasına girdi. “Zazmaria, beni mi çağırdın?”

Zazmaria derin bir nefes aldı ve ona doğru yaklaştı. “Evet, sana söylemek istediğim harika bir şey var.” Gülümsemesinde gerçekten bir samimiyet görüntüsü olduğunu umut ediyordu. “Lütfen gel, yanıma otur.”

“Ne oldu?” diye sordu Alaj, Zazmaria onu elinden tutarken.

“Yıllardır istediğimiz bir şey sonunda gerçek oldu. Alaj, baba olacaksın. Hamileyim!” Sesinin titrememesi ve ses tonunun ku-lağa mutlu gelmesi için uğraşıyordu. Herhangi bir güvensizlik ya da kuşku belirtisi arayarak Alaj’ın yüzünü inceledi.

Alaj duraksadı. “Bir çocuk...” diye fısıldadı. “Çocuğumuz mu olacak?” Zazmaria’nın karnına baktı, bu beklenmedik haberi hazmetmeye çalışıyordu.

“Evet kocacığım. Bir bebeğımız olacak! Umut dolu bunca yıldan sonra sonunda gerçek oldu.” Zazmaria içten ve heyecanlı görünmeye çalışıyordu. Alaj’ın aklından neler geçiyor olabileceğinden endişe ediyordu.

Alaj hiçbir şey söylemedi.

“Alaj? Sorun nedir?” diye sordu tereddütle.

Alaj durdu ve kafasını salladı. “Hayır, hayır, bir sorun yok. Çok mutluyum. Yalnızca bu çok beklenmedik oldu. Aramız son zamanlarda pek iyi değildi.” Merakla karısının sarı yakut gözlerine, artık tanıyabildiğini çok da hissetmediği gözlere baktı.

“Fakat bu harika, değil mi?” diye sordu Zazmaria, kalbi küt küt atıyordu.

“Elbette” diye cevap verdi Alaj gülümsemeye çalışarak. “Harika.” Bu uzun zamandır duymayı istediği bir şeydi, fakat şimdi gerçekleştiği halde kendini garip bir şekilde huzursuz hissetmesine neden olmuştu.

43. BÖLÜM

KUTLAMA

Bebek bekleyen kraliyet çiftini kutlamak için resmi bir geçit töreni düzenlenmişti. Bu Zazmaria'nın hem heyecan, hem de korkuyla doluğu bir gündü. Kendini şeffafmış gibi hissediyordu, insanların bir şekilde gerçeği görebileceğini. Dehşeti günbegün artıyordu.

Kraliyet çifti kraliyet korumaları tarafından kumaşla kaplanmış bir arabanın içinde taşınıyordu. Onlar geçerken insanlar tezahürat ediyor, onlara çiçek yaprakları atıyordu. Zazmaria imparatorluk kemeriyle, altın bir fularla süslenmiş koyu zümrüt yeşili ipek elbisesi içinde muhteşem görünüyordu. Saçları çıkık elmacık kemiklerini ortaya çıkaracak biçimde altın bir kurdeleyle arkadan toplanmıştı. Alaj da gözlerinin rengine uyan zümrüt yeşiline bürünmüştü. Gururlu ve yakışıklı görünüyordu, ancak içi huzursuzdu. Yine de bu tedirginlik hissini kendisine ve karısına bahşedilen ve hiç alışkın olmadığı bütün bu heyecan ve ilgiye yoruyordu. Gülümseyip sevgi dolu kalabalığa el sallarken iyi dilek haykırışlarını kabul ederek şehre doğru yol aldılar.

Zazmaria insanlardan geldiğini hissettiği ilgi ve sevgiden dolayı çok heyecanlanmıştı, elinden geldiğince fazla kişiyle göz

göze gelmeye çalışıyordu. Gözünün ucuyla kalabalığın arkasında dikilen uzun boylu bir adamın varlığını fark etmişti. Birinin varlığını, keskin bakışları hissetti ve aniden bir utanç hissi onu eline geçirdi. Neredeyse bayılıyordu, yüzü bembeyaz kesilmişti ve alnındaki terler parılıyordu.

“Zazmaria, iyi misin?” diye sordu Alaj karısının sarsılmış bir halde arkaya doğru düşmek üzere olduğunu fark ettiğinde. Onu kavradı ve kalabalığa doğru baktı, ancak adam ortadan kaybolmuştu, Alaj onu görmemişti.

“Ben, ben iyiyim, yalnızca başım döndü. Sanırım tüm bu hareketlilik bana biraz fazla geldi ve bugün hava çok sıcak. Eminim birazdan geçer.” Zazmaria doğrulup arkasına yaslandı ve bir elini alnına götürdü. “Yalnızca biraz su istiyorum.”

Alaj uzanıp yanlarında getirdikleri bir kap suyu alıp karısına verdi. Ayrıca eline bir yelpaze aldı ve onu serinletmeye çalıştı. “Bir an önce saraya dönmeliyiz. Sağlığını herhangi bir tehlikeye atmak istemiyorum.” Yüzündeki endişe açıkça görülebiliyordu.

“Hayır, ben iyiyim. Geçit töreninin neredeyse sonuna geldik. Su ve esinti iyi geldi” dedi solgun bir gülümsemeyle kocası onu yellemeye devam ederken.

“Zhek, o sen miydin?” diye düşündü kendi kendine gözlerini kapayarak. Son konuşmalarının üzerinden neredeyse üç hafta olmuştu. Hamileliğini kuşatan bütün o heyecanla sürüklendikten sonra, kendini geçen üç ayda yaşananlardan ve duygusal olarak Zhek’ten uzaklaştırmayı başarabilmişti. Ancak şimdi, onu gördüğüne inandığından savunması düşmüştü. Anıları su yüzüne çıkarırken ve onu bir kez daha alt etmekle tehdit ederken, kalbi hızla atıyor ve duyguları birbirine karışıyordu. Gözlerini açtı ve gördüğü ya da gördüğünü sandığı adamı unutmaya çalıştı. Dikkatini

onu ve doğmamış çocuğunu onurlandırmak için orada olan mutlu insan kalabalığına çevirdi.

Birden kalabalığın gürültüsünün içinden biri haykırdı. “Selam olsun prenses! Kederlerimizi iyileştirecek yeni bir çocuk geliyor dünyaya!”

Bir başka ses daha yükseldi. “Kraliçe Axiana ve Prenses Anjia sizin adınıza ne kadar sevinirdi!” Kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat etmeye başlamıştı.

Bu sözlerle iyice sarsılan Zazmaria bunları kimin söylediğini duymak için döndü, ancak yüzlerden oluşan deniz bulanıklaşmıştı. Görüntüler korkutucu ve tehditkâr olmuştu, Zazmaria birden alev alev yandığını hissetti, her yerinden ter damlacıkları süzülüyordu. Saraya dönüş yolculuğunun geri kalanı onun için işkence gibiydi.

O gece Zazmaria kesik kesik uyudu. Uykuya dalmaya çalıştıkça kalabalığın içinde Zhek’i görmüş olması düşüncesi ve şehir halkının söylediği o rahatsız edici sözler zihninde tekrar tekrar canlanarak onu rahatsız etmişti. Sonunda uykuya daldığında, zihni tutarsız görüntüler ve yüzlerin bir kâbus dünyasına düşmüştü.

Yeniden geçit törenindeydi, kalabalık etrafında ona baskı yapıyordu. Gürültü sağır edici, sıcaklık dayanılmazdı. Sonra, karanlık, tehditkâr fırtına bulutları gökyüzüne üşüştü. Rüzgâr her yerde esiyor ve uğulduyordu. Birkaç saniye önce mutluluklarını haykıran halk korkuyla çığlık atmaya başlamıştı. Zazmaria’nın bindiği, görünmeyen ellerin taşıdığı araba yolda şiddetle sarsılıyordu. Zazmaria etrafına bakındı, ancak artık yalnızdı. Alaj gitmişti.

Zazmaria korkuyla kalabalıkta onu aradı. Yardım istemeye çalıştı, ancak sesi çıkmıyordu. Her tarafında biçimsiz, çirkin, çarpık yüzler vardı. Artık yalnızca gürültü halinde olan sesler nefret ve ızdırıp ve kötülük doluydu, ancak hiçbir kelimeyi anlayamıyordu. Sonra girdaba dönüşen kaosun ortasında hareketsiz bir suret olan Assan'ı gördü. Assan ona mutlak bir aşağılamayla bakıyordu. "İhanetin ortaya çıkacak!" Sesi sert rüzgârda gürledi. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya ve arabayı dövmeye başladı. Zazmaria haykırdı ve korkuyla yüzünü diğer tarafa döndü.

Birden arabada, yanında Zhek oturuyordu. Kısa bir an için kendisini güvende hissetti. Zhek onun karnına uzandı, fakat Zazmaria, Zhek'in elinin sakatlanmış ve kararmış olduğunu gördü, sanki eli bir yangında kısmen eriyip gitmiş gibi parmakları yarımdaydı. Zhek ona tehdit edici bir biçimde bakıyordu. "Benim olanı alacağım" dedi ezilmiş eli ona doğru uzanmaya devam ederken. Sonra yüzü Zazmaria'nın gözleri önünde kabarıp yanmaya başladı. Zhek ona doğru düşerken acıyla uludu. Zazmaria yeniden çığlık attı ve zıplayarak kendini arabadan aşağıya attı. Düştüğünü hissediyordu, ancak yere vurmak yerine, içinden geçmiş, kapkara, soğuk suda batmaya başlamıştı, kalbi şok yüzünden şiddetli bir biçimde atıyordu. Can havliyle suyun yüzeyine ulaşmak için mücadele etti, ancak tam yüzeye ulaştığında güçlü bir el onu omzundan yakaladı. Nefesi kesilen Zazmaria döndü ve yine genç bir kadın olarak, çevresini beyaz bir ışığın çevrelediği Anjia'yı suyun başında dikildiğini gördü. Anjia, Zazmaria'ya tepeden bakarak hareketsiz duruyordu. Su ona değmiyordu. Zazmaria, Anjia'nın bakışlarının ruhunu deldiğini hissetti. Anjia'nın yüzündeki ifade anlatılamaz bir acı, öfke ve intikam anlatıyordu. Alçak ve güçlü bir sesle konuştu. "Bunun olması gerekiyordu." O anda, Zazmaria

soğuk bir elin bacağına yakaladığını ve kendisini şiddetle suyun yüzeyinin altına çekmeye çalıştığını hissetti. Karanlık, soğuk suda mücadele ederken, döndü ve derinliklerde bir yüzün yavaşça aydınlandığını dehşetle fark etti. Axiana ona bakıyordu, ancak onun bir zamanlar güzel olan yüzü artık bir ölüm maskesi, teni yapay bir biçimde soluk ve gözleri soğuk ve ölüydü.

Zazmaria dehşet içinde haykırarak uyandı.

44. BÖLÜM

ORTAYA ÇIKAN SIRLAR

Zazmaria ara sıra kâbus görmeye devam ediyordu. Alaj kendisiyle bu konuda konuşmaya çalışsa da uykusunda ona neyin azap verdiğini söylemiyordu. Yine kocasından uzaklaşmıştı ve ona soğuk davranıyordu. Yine de ilk çocuklarının doğumu yaklaşırken, Alaj korku ve şüphelerinden kurtulmaya ve bir baba olarak sahip olacağı yeni sorumluluklara odaklanmaya çalışmıştı. Ancak şimdi, canını sıkan başka bir şey vardı.

“Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum. Bir sorun mu var?” diye sordu Zazmaria. Kocasını yine geç saatlere kadar çalıştıyordu, bebek geldiği için artık sorumluluklarından bazılarını azaltabilirdi. Odalarına girdi ve bir sandalyeye oturarak başını ellerinin arasına aldı, tedirgin görünüyordu.

Zazmaria kocasının tutumunu değerlendirerek onu bir an seyretti. “Alaj? Sorun nedir?”

Alaj derin bir nefes aldı. “Bugün tesadüfen, Traeus’un Amsara alanının altındaki odayı kasıtlı olarak önemsiz gibi gösterdiğini; hayır, daha çok bu konuda bana düpedüz yalan söylediğini öğrendim.”

“Biliyordum!” dedi Zazmaria. “Sana söylediğinden çok daha fazlası olduğunu biliyordum.”

Alaj karısına baktı. Bunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. “Bugün Traeus’un Assan’la konuşmasına kulak misafiri oldum. Traeus’la başka bir konu hakkında konuşmak için oraya gitmiştim, fakat Assan’ın ‘Bazı enerji dalgalanmaları var. Oda bunları kontrol altında tutuyor gibi görünüyor, ancak Victarious önlem olarak konuyla ilgileniyor’ dediğini duyduğumda yarı açık kapının dışında durdum. Traeus ona meselenin ciddi olup olmadığını, faaliyeti etkileyip etkilemeyeceğini sordu. Assan iyi çalışıyor gibi görüldüğünü, ancak Victarius’un kontrolü tamamladıktan sonra onlara bir rapor sunacağını söyledi. Daha fazla bir şey duyamadım, çünkü Assan odadan çıkmak üzereydi, bu yüzden onlar beni görmeden hızla oradan uzaklaştım.”

Zazmaria kaşlarını çatı. “Enerji dalgalanmaları olması tam olarak ne demek?”

“Hiçbir fikrim yok” dedi Alaj öfkeyle. “Ancak o şey her neyse, anıtın altındaki odada. Traeus bana başından beri yalan söylemiş ve bu, bu aygıt ya da her neyse benden saklamış!” Alaj odada gezerken burnundan soluyordu. “Bundan dolayı ondan nefret ediyorum! Ben onun arkasından bu kadar büyük bir şey çevirsem nasıl bir tepki verirdi düşünebiliyor musun?”

“Hayır Alaj, düşünemiyorum ve neden biliyor musun?”

Alaj kendisini karısının söyleyeceklerine hazırlayarak ona baktı.

“Çünkü böyle bir şeyi asla yapmayacağını varsayıyor, yani bu aygıtın ne olduğunu kendin öğrenmek zorundasın.”

“Ona sorsam bile bana gerçeği söyleyeceğinden şüpheliyim.”

“Öyleyse başka bir yolunu bulmalısın.”

“Peki sen bunu nasıl yapmamı önerirsin?” diye sordu Alaj öfkeyle.

“Ne yapmak gerekiyorsa onu yap” dedi Zazmaria aynı ses tonuyla. “Artık düşünmek zorunda olduğun bir çocuğun var. Seni uyarıyorum, ya çocuğunun geleceğini düşünürsün ya da bunu ben yaparım.”

45. BÖLÜM

ZHEK VE ZAZMARİA

Zazmaria oğlu Setar'ın doğumundan sonraki haftalarda ger-
gin bir enkaz halindeydi. Kimse bir şeyden şüphelenmemişti, an-
cak aylar önce hamile olduğunu söylemek, ona yalan söylemek
ve çocuk üzerindeki hakkını inkâr etmek için Zhek'le buluştuğu
günden beri büyüyen dehşet duygusundan kurtulamamıştı. Onun
neler yaptığını merak ediyordu.

Bir gün, özellikle hayatı tarafından köşeye kısıtıldığını his-
settiği bir gün, Zazmaria, Medetha'nın sert itirazlarına rağmen
yalnız başına dolaşmak için dışarıya çıkmaya karar verdi. Ilık,
güneşli bir gündü, yumuşak bir rüzgâr esiyordu. Kafasını toplama-
ması, herkesten oğlundan bile uzaklaşması gerekiyordu. Ne kadar
uğraşsa da, Zhek'i ve onun kendisinde uyandırdığı duyguları dü-
şünmeden edemiyordu. Bu yüzden bir kez daha olayların kendi-
sini sardığını ve boğduğunu hissediyordu. Huzursuzdu, boş yere
bastırmaya çalıştığı duygularla doluydu. Hiçbir yönü olmaksızın
yürüdü, yürüdü ve sonra aniden bir ses duydu.

“Zazmaria.”

Şaşkın bir şekilde etrafında döndü.

“Yalnız kalacağın bir an olmasını çok bekledim.”

“Zhek” dedi Zazmaria sesi duyulmayacak kadar azdı. Zhek saklandığı ağaçların arasından çıktı. Saray bahçelerinin dışında, korumaların ya da görevlilerin duyamayacağı kadar uzak bir yerdediler. Hamile olduğunu söylediği günden beri Zhek’i görmemişti. O zamandan beri çok şey olmuş, çok zaman geçmişti, ancak şimdi yine Zhek karşısında duruyordu. Zhek’in üzerinde bir başlık vardı, ancak şimdi onu çıkarmıştı. Gür, siyah saçları her zamankinden gevşek toplanmıştı, yüzüne saç tutamları düşmüştü. “Çok zaman oldu Zazmaria. İyi görünüyorsun. Annelik sana iyi gelmiş olmalı.”

Sesi Zazmaria’nın hatırladığı gibi derin ve duygusaldı. “Burada ne arıyorsun?” diye sordu Zazmaria olduğu yerde donakalmıştı, kalbi hızla çarpıyor ve yüzü pembeleşiyordu. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu bu yüzden de niyeti konusunda endişeliydi.

“Söylediğim gibi, seni yalnız yakalayabileceğim bir anı bekledim.” Zhek de Zazmaria’nın kendisine nasıl bir tepki vereceği konusunda emin değildi. “Geçit töreninin olduğu gün gerçekten göz alıcı görünüyordun, seni yeniden görmek zorundaydım” dedi güzel yüz hatlarında bir üzüntü belirtisi görünüp kaybolurken.

“Sendin...” dedi Zazmaria aklında düşünceler uçuşup dururken. Bir parçası ona doğru koşmak, diğer parçasıysa ondan kaçmak istiyordu.

Zhek aralarında saygılı bir boşluk bırakarak ona bir adım daha yaklaştı. “Evet, beni gördüğünü biliyorum, ancak dikkat çekmekten kaçınmanın daha iyi olacağını düşündüm.” Gözlerinin içine baktı.

Zazmaria’nın tek söyleyebildiği “Akıllıca olmuş” oldu.

Sözleri ağzından soğuk ve hissiz bir şekilde çıkmıştı. “Bu ger-

çekten senin için bu kadar kolay mı Zazmaria? Böyle uzak olmak? Çocuğunun babasının kendine, Setar'a yabancılaştırmak." Sesindeki duyguları saklayamıyordu.

"Elbette kolay değil Zhek."

"Gerçekten mi prenses? Davranışlarınız sözlerinizi yalanlıyor" dedi kızgın bir şekilde.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bunu benim için nasıl olduğunu düşünüyorsun? Setar'ı görmeden, bensiz, başka birinin karısı olarak yaşamına devam ettiğini bilerek geçen zaman sizden uzak olmak? Kendi oğlumu kollarıma alamadım!" diye bağırdı, ona daha da yaklaşıyor.

"Zhek lütfen, benden ne istiyorsun? Tüm bunların benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ben Alaj'ın karısıyım, kraliyet ailesinin bir üyesiyim. Senden önce ve seninle tanıştığımda buydum. Gerçekçi ol, kendimizi geleceği olmayan bir şeyin içine soktuk, bunu biliyorsun." Zazmaria'nın kararlılığı kırılmaya ve kontrolü sarsılmaya başlamıştı.

"Geleceği olmayan mı?" diye bağırdı Zhek öfkeli bir şekilde. "İkimizin bir çocuğu var Zazmaria. Bundan daha büyük bir gelecek olabilir mi?"

Zazmaria ağlamaya başladı. Birdenbire tüm bunların onun, sevdiği adam, çocuğunun gerçek babası olan adam için ne kadar zor olduğunu anladı.

Zhek, Zazmaria'ya uzandı ve onu kendisine doğru çekti. Bir an öyle durup, sonra onu dudaklarından yavaşça öptü. "Ben senin düşmanın değilim Zazmaria. Yalnızca senin, oğlumun hayatının bir parçası olmak istiyorum. Koşullar zorlaştığında pes eden bir adam değilim ben."

Zazmaria ondan uzaklaştı. "Zhek bir gören olacak."

“Bana bir şey söyle” diye yeniden onu kendine çekti Zhek. “Mutlu musun? Bu yalanla yaşamaktan gerçekten mutlu musun?”

Cevap gelmedi.

“Başka bir şey soracağım, Setar’da da doğum izinden var mı?”

Zazmaria bu soruya cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

“Var” dedi Zhek onun yüz ifadesini okuyarak ve bu yüzden cesaretle. “Öyleyse hiçbir şüphe yok. Onu her gördüğünde beni düşünüyor musun?”

Zazmaria’nın yanakları kızardı. Yüzünü diğer tarafa çevirdi.

“Bunu cevap olarak alıyorum.” Durdu, buna alışmaya, cesaret toplamaya çalışıyordu. “Hep seni düşünüyorum, Zazmaria ve oğlumuzu. Hayatlarınızın parçası olamamak, onu görememek beni kahrediyor. En azından bunun benim için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?”

Zazmaria’nın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

“İçten içe hayatından mutlu olmadığını biliyorum. Bunu anlayabiliyorum. Ailem güçlüdür Zazmaria, bunu biliyorsun. Bir şeylerin değişmesini istiyoruz. Değiştireceğiz de. O zaman, istediğinin ne olduğuna karar vermek zorundasın.”

“Ne demek istiyorsun Zhek?” diye sordu Zazmaria gergin bir şekilde.

“Belki bir gün” dedi onun elini tutarak, “Setar tahta çıkabilir.”

Zhek’in sözleri onu heyecanlandırmıştı.

Zhek, Zazmaria’nın yüzüne baktı, ifadesi ciddiydi. “İlerleyen günlerde, izleyeceğin yolu dikkatle seçmen gerekecek. Seni seviyorum Zazmaria. Zamanı geldiğinde, benimle olmayı seçersen,

neyle karşılaşırısak karşılaşalım seni koruyacağım; seni ve oğlu-muzu onurlandıracağım.”

Zazmaria onu dikkatle dinliyor ve her sözcüğü kavınıyordu. “Zhek, demek istediğin...”

“Evet ve her kelimesinde ciddiym” dedi Zhek onu alnından öperken.

Zazmaria yumuşamıştı. “Zhek, seni çok düşündüm, seni görmek, seninle konuşmak istedim, fakat...”

Zhek onun sözlerini uzun, yavaş bir öpücükle kesti, sonra ona sarıldı.

Zazmaria’nın duyguları artık içine sığmıyordu. “Seni seviyorum Zhek. Gerçekten. Sürekli seni düşünüyorum. Alaj’a bakamıyorum bile. Setar’a bakıyorum ve gerçek babasıyla birlikte olmaması yüreğimi parçalıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı, bu önemli bağdan onu mahrum ettiğimi hissediyorum. Büyüdüğünde bunu, asla geri alamayacağımız bu zamanı ondan aldığım için beni asla affetmeyeceğinden endişe ediyorum.”

“Öyleyse çok geçmeden bir şeyler yapmalıyız Zazmaria. Buna daha fazla katlanamam.”

“Ben de katlanamam” dedi Zazmaria, yüzünü onun güçlü göğsüne bastırdı. Kendini yeniden güvende hissediyordu, korunduğunu, sevildiğini, tutkulu canlı olduğunu hissediyordu ve bunun için minnettardı. Kararını vermişti. “Zhek, sana söylemem gereken bir şey var.”

“Nedir?” diye sordu Zhek onun ışıldayan sarı yakut gözlerine bakarak.

“Amsara bölgesi hakkında.”

Zhek şaşırmış görünüyordu. “Devam et” diyerek onu cesaretlendirdi.

“Alaj, Traeus ve Assan’ın konuştuklarını duymuş. Altındaki oda hakkında bir şeyler söylüyorlarmış. Orada bir enerji kaynağı var, ancak dalgalanıyor. Victarius onunla ilgileniyor. Sanırım bu enerji her neyse oda onu muhafaza etmek üzere tasarlanmış.”

Zhek bu değerli bilgiyi aldı. Çok uzun zamandır o bölgede gerçekten neler döndüğü hakkındaki gerçeği öğrenmeye çalışıyordu, ancak casusları her seferinde boş ellerle geri dönmüştü. “Başka bir şey söylemişler mi?”

“Hayır, başka bir şey söylememişler ve Alaj bu konuda Traeus’la yüzleşmeyi reddediyor.”

Zhek onu tekrar öptü. “Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim Zazmaria. Bunu bana söylemen gerçekten büyük bir cesaret.”

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Zazmaria.

“Henüz bilmiyorum, fakat bence orada ne yaptıklarını öğrenmek bizim hakkımız, sence de öyle değil mi?”

“Ben de Alaj’a bunu söyledim. Traeus’un bize nasıl yalan söylediğini, bizden bir şeyler sakladığını ve sonra da buna göz yummamızı bekleme arsızlığını göstermesi beni çileden çıkartıyor.”

“Kesinlikle. Davranışları bizi büyük bir tehlike altında bırakıyor olabilir.” Zhek meseleyi düşünerek bir an duraksadı. “Zazmaria şimdi gitmeliyim, ancak çok geçmeden seninle yeniden temas kuracağım, söz veriyorum. Burada söylediğim hiçbir şeyi unutma. Sözlerim samimiydi. Sana ve oğlumuza bakacağım, eğer sen de izin verirsen...”

Zazmaria gözlerinde yaşlarla ona baktı. “Vereceğim.”

46. BÖLÜM

ÖLÜMCÜL SUÇ

Bir gece geç saatte Traeus, Assan'ın ana tapındaki özel çalışma odasına çağırıldı. Haberci meselenin gerçekten acil olduğunu ve kralın derhal girmesi gerektiğini söylemişti. Krala iki özel koruması eşlik etti. Kral, Assan'la konuşmak için içeriye girerken korumalarına dışarıda kalmalarını emretti. Victarius da içerideydi.

“Majesteleri” diyerek selam verdi Assan.

Victarius da eğilerek selam verdi, ancak hiçbir şey söylemedi. Yüzü bembeyazdı. Sarsılmış olduğu belliydi.

Kral, Assan'a baktı. “Beni mi çağırdın?”

“Majesteleri, sizi bu kadar geç bir saatte çağırttığımız için üzgünüz, ancak bazı can sıkıcı haberlerimiz var. Mühendislik odalarımızdan birine zorla girilmiş.”

Traeus hızla gözlerini gerçekten üzgün görünen Victarius'a çevirdi.

“Bir cinayet işlenmiş” dedi başrahip usulca.

“Ne?” dedi Traeus şaşkınlık içinde. “Nasıl oldu?”

“Biri oda ve Pharom'un planlarının tutulduğu odaya zorla girmiş. Görünen o ki başta hangi odaya bakacaklarını bilmiyorlarmış, başka bir odanın kapısında da zorlama izleri var.”

Victarius artık başını ellerinin arasına almıştı.

Assan söze devam etmeye karar verdi. “Neyse ki, içeriye giren her kimse hiçbir şey almayı başaramamış, ancak oda güvenli ve planlar kilitli bir dolapta tutuluyor olsa da hırsız odanın kilit mekanizmasını ve Pharom’un planlarını bulmuş. Victarius’un mühendislerinden biri, Rhodan yakındaki bir odada geç saatlere kadar çalışıyormuş ve hırsızla karşılaşmış. Hırsız her kimse Rhodan’ın boynunu kırmış.”

Traeus çok şaşırmıştı. “Buna inanamıyorum!” Sonra Victarius’un mühendisleriyle ne kadar yakın olduğu aklına geldiğinde ona döndü. “Üzgünüm Victarius.” Kral, başmühendisin yanına gitti ve elini omzuna koydu.

Victarius soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu, ancak göz yaşları içinde konuştu. “Rhodan her zaman kendini kanıtlamaya çalışırdı. En çalışkan mühendisimdi... Bunu ailesine nasıl söyleyeceğim bilmiyorum, fakat söylemek zorundayım. Ben, ben gitmeliyim...”

“Victarius, bunun senin için zor olduğunu biliyorum, fakat senden bir şey istemek zorundayım” dedi Traeus. “Ailesinin ya da başka herhangi birinin hırsızın neyin peşinde olduğunu öğrenmesine izin vermemelisin. Neden olduğunu bilmediğimizi, ancak araştırıldığını söyle.”

“Anlıyorum” dedi Victarius. Gitmeden önce bir an durdu. “Majesteleri, Pharom’u birilerinin çalmaya çalışmasının ne kadar tehlikeli olabileceğini anlatamam. Cihaz her ne pahasına olursa olsun korunmak zorunda.”

“Korunacak Victarius.”

Victarius başını salladı ve üzücü görevini yerine getirmek üzere yanlarından ayrıldı.

Traeus, Assan'a döndü. "Hırsızların ne kadar şey öğrendikleri hakkında bir bilgimiz var mı?"

"Bir tehdit oluşturacak kadarını bildiklerini var saymak zorundayız."

"Pharom hakkında bilgi sızdırılmış olabilir mi?"

"Belki ya da belki de hırsız yalnızca bu bölge hakkında tehlikeli bir biçimde meraklı olan biridir" diye cevap verdi Assan. "Bu noktada her iki ihtimal için de emin olamayız."

Kral gerçekten tedirgin olmuştu. "Ne yapmalıyız?"

"Majesteleri, odayı temelli olarak mühürlemeliyiz. Ona ruhban sınıfı için bile herhangi bir giriş bırakmak aşırı tehlikeli olur. Düşmanlarımız onu kurcalamanın sonuçlarını ya da neden orada tutulduğunu anlamayacaklardır. Neticeleri korkunç olur..."

"Söylemek istediğini anlıyorum Assan" kabul etti Traeus. "Dışarıda onun ne olduğunu öğrenmek için büyük risklere girmeyi göze almış birileri var. Ancak, eğer yapabilirsek odayı henüz mühürlemek istemiyorum. Hâlâ ona erişmemiz gerekiyor. Kumandan Koronius'un güvenliği arttırmasını ve şüpheli görünen her şey için tetikte olmasını sağlayacağım, ancak kimseye bir şey duyurmak istemiyorum. Kuşku uyandırmak ya da Pharom'un ne kadar değerli olduğunu ortaya çıkarmak istemiyorum. Hırsız o planlardan cihazın asıl amacını öğrenemez."

"Saygısızlık etmek istemem majesteleri, ancak bu fazlasıyla büyük bir risk değil mi?"

"Şimdilik göze almak istediğim bir risk" dedi Traeus. "Sence bunun sorumlusu Draxenlar olabilir mi?"

"Mümkün, ancak bu olayla ilgileri konusunda kanıtımız olmalı."

"Hiçbir şey bulunmadı mı?"

“Henüz değil majesteleri.”

“Bunu Alaj’a anlatmalıyım, ancak Pharom’dan bahsetmeyeceğim. Ona ne olduğunu bilmediğimiz bir şey için alanın altındaki odaya hırsızların girdiğini ve Rhodan’ın hırsızla mücadele ederken öldürüldüğünü söyleyeceğim.

“Uğruna cinayet işlenecek kadar önemli olan bu şeyin ne olduğunu sormayacak mı?”

“Belki. Onu bunun korkunç derecede ters giden bir hırsızlık olayı olduğuna inandırmaya çalışacağım. Asıl önemli olan sorular bunu kimlerin yaptığı, neden bilgi aradıkları ve daha sonra ne yapmayı planladıkları. Önce Kumandan Koronius’la görüşeceğim, daha sonra da kardeşimle konuşacağım.”

47. BÖLÜM

KÖTÜLÜK

“Gel içeri Jace, biz de seni bekliyorduk” dedi Lord Draxen. Devasa masasından kalkıp genç adama bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Lord Draxen onun dönüşünü bekliyordu. Lord Draxen’in korumaları olan büyük, irikıyım iki adam Jace’in iki yanında dikilmişler, onu dikkatle seyrediyorlardı. Onların keskin bakışları Jace’i rahatsız etmişti. Zhek yakınlarında oturmuştu. Jace dağılmış ve gergin görünüyordu.

“Görevinin sonuçlarını paylaş bizimle Jace” dedi Lord Draxen.

“Yapı planlarını sakladıkları odayı bulmayı başardım. Birilerinin orada olduğumu fark etmesinden önce çok az zamanım vardı.” Durdu, devam etmekte tereddütlüydü.

“Devam et” dedi Lord Draxen.

“Amsara alanının altındaki iki odanın ve içinde saklanan bir çeşit aygıtın planlarını buldum. Kesinlikle Prenses Zazmaria’nın Zhek’e anlattığı şey oydu. Söylemek zorundayım ki, yarattıkları şey her neyse oldukça gelişmiş görünüyor.”

“Bize onun ne olduğunu söyleyebilir misin?” diye sordu Lord Draxen.

Bütün gözler Jace'in üzerindeydi.

"Tam olarak söyleyemem, iki odaya da girebilmek için karmaşık bir kilit mekanizması bulunuyordu, ancak gördüğüm planlarla onları nasıl alt edebileceğimizi bulabileceğimi düşünüyorum."

"Ve?" diye sordu Lord Draxen sabırsızlanarak.

"Tek gördüğüm o aygıtın bir obelisk biçiminde olduğu, fakat oldukça gelişmiş bir tasarım. Görünüşe göre Prenses Zazmaria haklıymış; çalışması için odaya bağlanması, bir çeşit platformun üzerine yerleştirilmesi gerekiyor. Sanırım prensesin bahsettiği enerji kaynağı obeliskin kendisi. Aygıt ve oda muhtemelen bir şekilde birlikte çalışmak üzere tasarlanmış, ancak gördüğüm planlardan bunun nasıl olduğunu anlayamadım. Benim bulamadığım başka planlar olmalı. Ancak bana göre oda aygıtın enerjisini bir şekilde yükseltiyor olabilir..."

"Sence bu bir silah olabilir mi?" diye sordu Zhek.

"Eğer öyleyse, bu bir silah için şimdiye dek gördüğüm en sıra dışı tasarım. Ancak onun başka bir amacı olduğunu tahmin ediyorum, ancak ne yazık ki aygıtın gerçek işlevini bilmiyorum."

"Ve bize bu aygıt hakkında söyleyebileceğin başka bir şey yok?" diye sorguladı onu Lord Draxen, sinirlendiği belli oluyordu. Bu, bazı cevaplar elde etmek için en iyi şanslarıydı. Ancak Jace'in sunduğu yetersiz bilgiden tatmin olmamıştı.

"Biraz daha zamanım olsaydı daha fazla şey öğrenebilirdim, fakat bir şey oldu..."

Lord Draxen ona sert sert baktı.

"Ne oldu Jace?" diye sordu Zhek. "Bize her şeyi anlatsan iyi olur."

Jace derin bir nefes aldı. "Orada biri vardı. Koridorun aşağısında, bulunduğum yerden uzak bir odadaydı herhalde. O saatte

kimsenin orada olmasını beklemiyordum, başta oldukça karanlık ve sessizdi.”

“Devam et” diye ısrar etti Lord Draxen.

“Birden kapının dışında ayak sesleri duydum. Saklanmak ya da başka bir şey yapmak için zamanım yoktu, başka bir seçeneğim yoktu...” diye cevap verdi Jace.

“Neyden başka Jace?” diye sordu Zhek.

“Onu öldürmek zorundaydım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Çok geçti, beni görmüştü. Kim olduğunu bilmiyorum, ancak genç biriydi. Ona saldırdım ve boynunu kırdım. Sonra, onu aramaya gelen birileri olur diye hemen oradan ayrıldım. Oradan çıkmak için acele ederken, yanıma hiçbir şey almak için durmadım. Üzgünüm, ben paniklemiştim.”

Odadakiler anlattıklarını algılamaya çalışırlarken dilleri tutulmuştu.

Sonunda Lord Draxen konuştu. “Olan oldu. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz. Jace şimdilik sen gidebilirsin.”

“Evet efendim” dedi Jace ve kapıdan çıktı.

Lord Draxen torununa döndü. “Zhek?”

“Evet büyükbaba?”

“Riskler artık çok daha yüksek, bekleyecek zamanımız kalmadı. Zazmaria’yla bir kez daha görüşmeni istiyorum. Bildiği ya da o aygıtla ilgili öğrenebileceği başka bir şey var mı öğren. Ayrıca diğer bazı planları etkin hale getirmemizin zamanı geldi. Olayları kendi eline alması için onun Alaj’ı şiddetle teşvik etmesini sağla. Otoritesine meydan okumak için Traeus’un hayatını çok daha zor bir hale getirmeliyiz, ne demek istediğimi anlıyorsun. Eğer kralın ve büyük prensin birbirlerini düşman olarak görmelerini sağlayabilirsek, bizim geldiğimizi göremeyecek kadar meşgul olurlar.”

“Gerçekten çok zekisin büyükbaba” diye cevap verdi Zhek.
“Elimden geleni yapacağım.”

“Ve Zhek, daha fazla planlanmamış ‘kazalar’ olmasını istemiyorum. Bizim için tehlike oluşturabilirler. Hâlâ Jace’in uzmanlığına ihtiyacımız olmasaydı...”

Zhek başını saldı, büyükbabasının ne demek istediğini biliyordu.

“Dikkatli ol, tetikte kal ve olayların kontrolünü elinde tut” diyerek onu uyardı Lord Draxen.

48. BÖLÜM

ÂŞIKLARIN PLANI

Zazmaria, Zhek'i aklından çıkaramıyordu. Traeus aileyi hırsızlık ve cinayet konusunda bilgilendirmiş, ancak her zaman olduğu gibi, detaylara girmemişti. Zazmaria bunu yapanların Draxenler olduğunu biliyordu. İçinde bir kaçınılmazlık duygusu vardı. Zhek'i görmeliydi. Böyle bir zamanda, genç mühendise olanlar göz önünde bulundurulduğunda o küçük, kırmızı eve gitmemesi gerektiğini biliyordu, ancak artık hiçbir ey umurunda değildi. Onunla birlikte olmak için her şeyi riske atabilirdi. Çok beklemek zorunda kalmadı.

Zhek arka kapıdan girdi. Zazmaria koşarak, ona, onun güçlü kollarına koştu.

“Zazmaria, aşkım, seni çok özledim.” Ona sıkı sıkı sarıldı.

“Ben de seni özledim, senden ayrı kalmaya artık dayanamıyorum.”

“Öyleyse kalmamalısın” dedi Zhek onu tutkuyla öperek. Kendi bedeninin Zazmaria'nın varlığına cevap verdiğini hissedebiliyordu. Onu kucakladı ve yatak odasına götürdü. Biraz sert davranıyordu, onun için yanıp tutuşmuştu ve kendini zar zor kontrol

edebiliyordu, ancak Zazmaria'nın bu duruma bir itirazı yoktu. Seviştiler, birbirlerine karşı hissettikleri arzu aç ve ilkeldi. Sonrasında soluklandılar ve kalp atışlarının yavaşlayıp normale dönmesini beklediler. Fakat ayrılamadılar.

Zhek bir dirseğine yaslanıp sevdiği kadını yüzüne baktı. Daha uzun orada kalmayı diliyordu. "Korkarım fazla zamanımız yok. Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var Zazmaria, anlatamayacağım kadar hem de." Onu alnından öptü. Yüz ifadesi ciddileşti. "Beni dikkatle dinlemeni istiyorum."

Zazmaria devam etmesi için başını salladı.

"Hırsızlık olayından haberin var mı?" diye sordu.

"Evet. Senin ailemdi, değil mi? Bu işe sen de doğrudan karıştın mı?"

"Benim ailemdi, fakat hayır, olanlarla hiçbir ilgim yok. Olayların bu şekilde sonuçlanmasını istememiştik... Ölen o adam. O saatte orada kimsenin olmayacağını düşünmüştük."

"Anlıyorum" dedi Zazmaria devam etmesini bekleyerek.

"Bahsettiğin aygıt hakkında başka bir şey öğrenebildin mi? Hoş olmayan başka bir şeylerin yaşanmasından sakınmak için bunun bize yardımı dokunabilir" dedi dikkatli bir şekilde onun yüzüne bakarak.

"Hayır, Alaj ve ben bu günlerde çok ender konuşuyoruz."

Zhek derin bir nefes aldı. "Peki öyleyse. Bu noktadan sonra ailem ne yapacağımıza karar verecek." Zazmaria'nın elini tuttu. "Zazmaria, sana bir şey sormalıyım, önemli bir şey."

"Nedir?" diye sordu Zazmaria endişeli bir şekilde.

"Kocanın aktif bir şekilde Traeus'a karşı çalışması ve onun çaba ve otoritesini baltalamaya başlaması gerekiyor. Alaj'ın eylemsizlik ve edilgenlik eğiliminde olduğunu biliyorum, ancak sen

onu bir şekilde Traeus'un konumunu zayıflatması ve ona meydan okuması için gerçekten cesaretlendirebilirsen, bu bizim planlarımızı çok daha çabuk bir şekilde faaliyete geçirmemizi sağlayabilir.”

Zazmaria duraksadı. “Bunu yapmayı başarırsa Alaj’a ne olacak?”

“Bu tamamen ona bağlı” dedi Zhek.

“Anlıyorum” diye cevap verdi Zazmaria.

Zhek onu omuzlarından sıkıca kavradı. “Zazmaria, her şey senin ve benim için düzene girmeye başladı. Konuştuğumuz her şey kolayca bizim olacak. Bu sona erdiğinde, başarılı olduğumuzda benim Kraliçem olabilirsin. Hükümdarlığı birlikte yönetebilir ve Setar’ın da hak ettiği yeri alması için onun yolunu açabiliriz. Bir gün kral olabilir. Fakat bunu gerçekleştirmek için yardımına ihtiyacım var.”

Zazmaria başını salladı, zihni sonunda gerçekleştiğini gördüğü hayallerle dolmuştu. “Elimden geleni yapacağım Zhek.”

“Sen müthiş bir kadınsın Zazmaria. Bir gün güçlü ve kudretli bir kraliçe olacaksın.” Onu yeniden öptü. “Gitmeliyim, ancak çok yakında seni tekrar göreceğim aşkım. Beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Zhek’in sözleri onun için her şey demektir. Kalbi gelecek günlerin beklentisiyle çarpıyordu.

49. BÖLÜM

ZAZMARIA’NIN ROLÜ

Zhek’le karşılaşmasıyla güçlenen Zazmaria’nın içinde yeni bir güven doğdu. İçinde inkâr edilemez bir değişim gerçekleşmişti. Kendini güçlü, cesur ve korkusuz hissediyordu. Kendisinin ve Zhek’in yakında paylaşacakları gücün tadını şimdiden alabiliyordu. Onu yeniden görmek için sabırsızlanıyor, her an onu düşünüyordu. Artık kocasına karşı hissettiği nefreti gizleyemiyordu. Zhek onu almak için geliyordu; şu anda kendisi için önemli olan tek şey buydu. Kocasının yapamadığı ya da yapmadığı her şeyi Zhek yapacaktı. Zazmaria en sonunda hak ettiği şeyi elde edecekti.

Kocasıyla yüzleşmeye ve olayları faaliyete geçirmeye karar verdi. “Alaj, Traeus’tan şu gizemli odasıyla ilgili başka bir şey öğrenebildin mi?”

“Hayır, öğrenemedim” diye cevap verdi Alaj, bu sohbetin neye varacağından endişe ederek.

“Neden? Artık seninle konuşmayı da mı reddediyor?”

“Konuyu ona tekrar açmadım.”

Zazmaria gözlerini kıstı. “Neyi bekliyorsun Alaj?”

Alaj iç çekti. “Zazmaria, zor bir konumda olduğumu biliyorsun. Doğru zamanı bekliyorum. Traeus benim ağabeyim, biz hâlâ bir aileyiz.”

Zazmaria ona meydan okurcasına baktı. “Aile senin için önemli yani?” Bir cevap beklemeden devam etti. “Peki ya oğlun, Alaj? Setar için nasıl bir gelecek kuruyorsun. Ona nasıl örnek olacaksın?”

Alaj cevap vermedi.

Zazmaria tüm şiddetiyle konuşmasını sürdürdü. “Ben senin için cevap vereyim Alaj. Traeus ve onun sefil oğlunun halkımızı yönettiği ve oğlunun yalnızca güçsüz bir bostan korkuluğu olduğu bir gelecek... Tıpkı babasınıninki gibi.” Yavaşça Alaj’ın etrafında geziyordu.

Karısını bu sözleri Alaj’ı sinirlendirmişti. “Zazmaria, ne yapabilirim?”

“Sen prens unvanını hak etmiyorsun” diyerek alayla gülümsedi Zazmaria. “Ailen için ne yaptın? Hiçbir şey! O küstah ağabeyinin tepene binmesine izin veriyorsun, bütün önemli kararları onun almasına göz yumuyorsun. Senin gibi bir adama kocam demekten gurur duyduğumu mu sanıyorsun? Çocuğumun babası demekten?” Artık Alaj’a bağıırıyordu. “Hayır, duymuyorum! Senden utanıyorum Alaj. Senin sızlanıp hiçbir şey yapmamandan bıktım. Eylem gerekiyor, ancak bu senin inançlarının gücünü ve cesaretini gerektirir. Sende bunların hiçbirini göremedim. Artık seni görmeye bile dayanamıyorum.”

“Benimle nasıl böyle konuşursun!” diye bağıırarak karşılık verdi Alaj.

Fakat Zazmaria vazgeçmiyordu. “Öyleyse söyle, Traeus tehlikeli sırlarını saklarken daha ne kadar bekleyeceğiz? Ağabeyinin

sakladığı şey yüzünden bir adam öldürüldü. Seni kendi gelecek hayaline dâhil etme gibi bir niyeti olmadığı için seni bu meselelerden uzak tuttuğunu hiç düşündün mü?” Ona büyük bir nefretle baktı, hakaret edercesine güldü. “Ne kadar aptal, ne kadar körsün. Onun ekmeğine yağ sürüyorsun. Elinde, elimizde ne varsa alacak!”

“Bu doğru değil!” Alaj gerçekten üzülmüştü. “O öyle bir şey...”

“Yapmaz mı?” diye sordu Zazmaria saldırısını devam ettirerek. “Kendini kandırıyorsun. Ne yapman gerektiğini, ne yapmak zorunda olduğunu sana söyleyeyim. Önce sen saldır! Bunu asla beklemeyecektir.”

Alaj şaşırılmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun.”

Alaj bir cevap veremeyecek kadar afallamıştı.

Zazmaria konuşmasını sürdürdü. “Sakladığı şey her neyse, bizim yararımıza olmadığından emin olabilirsin. Neden rahipleri kendine çok yakın, seni bu kadar uzak tutuyor sanıyorsun? Bu sadece başlangıç. Yarattığı şeyin korkunç derecede tehlikeli olmadığını nereden bileceğiz? Bu bir çeşit silah bile olabilir! Hırsızlık olayının nedenleri hakkında sana hiçbir şey söylemedi. Neden olduğunu kesinlikle biliyor ve yine de sana yalan söylüyor. Yerinde olsam buna katlanmazdım. Çok geç olmadan bu konuda bir şeyler yapardım!”

Başka hiçbir şey söylemeden, kapıyı hızla çarpıp odadan çıktı. Karısının bu sözleri Alaj’ı daha önce hiçbir sözün yalamadığı kadar yaralamıştı. Fakat belki de karısı bu konuda haklıydı. Ağabeyinin onu sindirmesine, ona yalan söylemesine, onu insanların gözünde alçaltmasına ve ondan faydalanmasına izin vermişti. Bir aptal, bir kukla gibi davranmıştı ve şimdi Traeus yüzünden karısını, her şeyini kaybediyordu.

50. BÖLÜM

KORKUNÇ GERÇEK

“Prens Amoni bu geç saatte burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu kralın uşaklarından biri genç asili telaşla süzerek.

“Traeus’la konuşmak için geldim. Acil bir durum, lütfen onu hemen uyandırın.”

Uşak başını sallayıp selam vererek döndü, “Emredersiniz prens, kralı uyandırıyorum.”

Amoni gergin bir şekilde koridorda aşağı yukarı dolaşıyordu. Ağabeyine vermek zorunda olduğu haber gerçekten de tatsızdı. Şüphesiz Traeus ne yapılması, Amoni’nin kendisine söylemek üzere olduğu şeyi nasıl yorumlaması gerektiğini bilirdi. Amoni dışarıda beklerken kral yatak odasından çıktı, yorgun yüzünde büyük bir endişe ifadesi vardı. “Ne oldu Amoni? Sorun nedir?”

“Traeus seni uyandırdığım için özür dilerim, ancak başka bir seçeneğim yoktu.”

“Çalışma odama gidelim, orada konuşabiliriz.”

Amoni derin bir nefes aldı ve hikâye dudaklarından dökülüyordu. “Biraz önce gerçekten rahatsız edici bir haberle bir köylü bana geldi. Bu gece arsasında sessizce çalışırken bir teknenin onun

arazisinden çok da uzakta olmayan bir yerde, nehrin kenarına demirlediklerini görmüş. Gidip ne olduğuna bakmaya karar vermiş ve yükleri konusunda tartışan iki adamın konuşmalarını duymuş; biri yükün çok ağır olduğunda ısrar ediyor, diğeryse başka bir seçeneklerini olmadığını, malların gün doğmadan teslim edilmesi gerektiğini yoksa prensin kendilerini asacağını söylüyormuş.” Amoni odayı arşınılıyordu. “Köylü görülmekten korktuğundan bir çalının arkasına saklandığını söyledi. İki adam tartışmaya devam etmişler ve sonra içlerinden biri köylünün saraya kadar koşmasına neden olan bir şey söylemiş. Köylü, prensin daha fazla bekleyemeyeceğini, iki bin askerlik ordusunun yarın gece hareket etmek zorunda olduğunu söylediklerini duymuş. Adamlar sonra tekneleleriyle gecenin karanlığında kaybolup gitmişler.” Amoni dikkatle ağabeyinin tepkisini izliyordu. “Sence bunun anlamı nedir? Şüphesiz Alaj’dan bahsediyor olmazlar.”

Traeus başını öne eğdi, az önce duyduğu habere üzülmüş ve öfkelenmişti. Gözlerini kapatıp yumruklarını sıkıyordu

Amoni şaşırmış bir halde ağabeyini izliyordu. “Traeus, olmaz...”

Traeus zamanın geldiğini biliyordu. Artık cevaplar elindeydi. Assan ve rahiplerinin hırsızlık olayı ve Rhodan’ın cinayetini araştırmalarının üzerinden altı ay geçmişti. Kanıtları olmamasına rağmen bunu Draxenların yaptığını hissediyorlardı, ancak ellerinde harekete geçebilecekleri hiçbir şey yoktu. Traeus en uçuk hayallerinde bile bunun kendi öz kardeşi Alaj’ın başının altından çıkabileceğini, daha da kötüsü, kendi ailesine saldırmaya istekli olabileceğini asla düşünemezdi, ancak bunun başka bir açıklaması yoktu.

Alaj’ın bu orduyu toplamakta yardım aldığını düşünüyordu ve Draxenlar da tam da bu tür bir uzmanlığı olan insanlardı. Ancak

Traeus bunu kabul edemezdi. Alaj bunu başka bir yolla yapmış olmalıydı. Alaj'ın da en az kendisi kadar o aileden nefret ettiğini biliyordu. Fakat Traeus neden son birkaç aydır Alaj'ı çok fazla görmediğini anladı. Alaj'ın bir şeyler peşinde olduğunu hissetmişti, ancak öz kardeşinin kendisini tahtından etmek için bir ordu oluşturduğu asla aklına gelmezdi. Acı ve pişmanlık şimdilik beklemek zorundaydı, şu anda koruması gereken çok şey ve bunun için çok az zamanı vardı. Traeus yavaşça pencereye doğru ilerledi. Karanlık gökyüzüne baktı, yıldızlar bu gece hiç görmediği kadar parlaktı.

Amoni endişeli bir şekilde ağabeyini seyrediyordu. Bu olanlara kesinlikle inanamıyordu. "Traeus ne düşünüyorsun? Konuş benimle! Tüm bunlar da ne demek oluyor?"

Traeus en küçük kardeşine baktı ve kendi kendine onun annelerine ne kadar benzediğini düşündü. O artık bir çocuk değil, genç bir adamdı. 'Bu ihanete tanıklık etmek zorunda olması ne yazık' diye düşündü.

"Bunun anlamı Amoni, uzun zamandır korktuğum ve asla yaşanmayacağını umduğum bir zamanın gelmiş olduğudur." Duraksadı, ancak gerçekleri söylemenin vakti gelmişti. "Altı ay önceki hırsızlığı ve cinayeti hatırlıyor musun?"

Amoni başını salladı. "Evet."

"O konuda sana anlatmadığım birçok şey var. Birileri muhtemelen yalnızca belli bir bilginin peşindeydi: Amsara alanının altındaki tünel ve odaların planlarının."

"Ama neden? Orasının yalnızca rahiplerin ibadet etmeleri için özel bir yer olduğunu söylemiştin."

"Tünel ve odalar hakkında sana söylediklerim yalnızca kısmen doğru, çok daha fazlası var."

“Ne demek istiyorsun? Orada, aşağıda bir şey mi var?” diye sordu Amoni.

“Aşağıda çok güçlü bir şey var, halkımızın menfaati için yaratılmış bir şey, ancak bu şey kötü ellere geçerse korkunç sonuçlar doğurabilir. Sana bunları daha önceden söylemediğim için özür dilerim, ancak kendimce sebeplerim vardı. Bu konuda bana güvenmelisin. Şu anda konuyla ilgili her şeyi sana açıklamak için zamanım yok.”

“Bunun Alaj’la ne ilgisi var? Sırlarını mı öğrendi? Onun için mi bunu yapıyor?” diye sordu Amoni, duyduklarından bir anlam çıkarmaya çalışarak.

“Hırsızlık ve cinayet olaylarının arkasında kimin olduğunu ya da ortaya çıkardıkları bilgiyle ne yapmayı planladıklarını öğrenememiştik, tabii şu ana kadar” diye cevap verdi Traeus. “Alaj, Amsara heykeli ve oda konusunda ondan bir şeyler sakladığım için en başından beri bana kızgın. Bu mesele yüzünden onunla birçok kez tartıştık. Orada ne olduğunu ya da en azından ona söylenenden fazlası olduğunu bulmuş olmalı. Beni gücümnden edebileceğini, her şeyin kontrolünü ele alacağını düşünüyor.”

“Fakat asla bir cinayete karışmaz Traeus. Burada kardeşimizden bahsediyoruz. Bunu unutmuş gibisin!” Amoni üzgündü. Artık iki ağabeyini de gerçekten tanıyamadığını hissediyordu. İkisi de yalanlarını yaşıyor, ondan ve birbirlerinden birçok şey saklıyorlardı.

“Şu anda hiçbir şeyden emin değilim” diye cevap verdi Traeus.

“Başka bir açıklaması olmalı” diye ısrar etti Amoni. “Neden kendi başına böyle aşırı önlemler alsın ki? Bu hiç de Alaj’ın yapacağı bir şeye benzemiyor. O böyle bir şey için ailesini mahvetmez!”

“Ben de senin gibi bunun gerçek olmamasını istiyorum, ancak haberi sen kendi kulaklarınla duydun. Başka kimden prens olarak bahsedebilirler? Senden bahsetmedikleri kesin.” Traeus’un sesi yükseliyordu. “Başka biri olamaz!”

Amoni ortaya çıkan şey karşısında şaşkına dönmüştü.

“Amoni, hızlı hareket etmeliyiz, gerçekten çok az zamanımız var.”

51. BÖLÜM

SAVUNMA

Kral, Kumandan Koronius ve Assan'a derhal kendisi ve Amoni'yle saraydaki özel çalışma odasında buluşmaları için haber gönderdi.

“Beyler, sizinle paylaşmamız gereken bazı kötü haberlerimiz var. Prens Amoni bu gece bana hırsızlık ve Rhodan'ın cinayeti olaylarının muhtemel sorumlusuyla ilgili bir bilgiyle geldi.”

Assan ve Kumandan Koronius dikkatle onu dinliyorlardı. Traeus devam etti. “Bunu bildirdiğim için üzgünüm ancak o olayları tezgâhlayan kişi şu anda yarın gece bize saldırma planları yapıyor. O kişi Prens Alaj.”

Kumandan Koronius kaşlarını çatı. “Ne?”

Assan da buna inanmadığını saklayamadı. “Prens Alaj? Bize saldıracak? Bu imkânsız...”

“Doğru” dedi Traeus üzgün bir şekilde. “Keşke doğru olmasaydı, fakat çok az zamanımız var, derhal orduyu harekete geçirmeliyiz. Neyse ki, yaklaşık altı ay önce Kumandan Koronius'a bu tür bir olay için hazırlıklara başlamasını emretmişim. Güvenlikteki boşluğu ve cinayeti ciddi bir tehdit olara gördüm. Bize karşı çıkanların düşündüğü kadar hazırlıksız değiliz.”

Amoni şok olmuştu. “Kulaklarıma inanamıyorum! Bana anlatmayı göz ardı ettiğin başka bir şey var mı?”

“Amoni, şu anda bu tartışmayı başlatmanın sırası değil” dedi Traeus sert bir şekilde.

Amoni’nin yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Traeus, Koronius’a döndü. “Kumandan, şu anda hızlı hareket etmeliyiz. Sarayın önüne bir komutanlık kur. Önce saraya saldıracaklarını düşünüyorum, bu yüzden adamlarının ona göre yerlerini almasını istiyorum, ancak saklanmalılar. Alaj’ın onun için hazır olduğumuzu fark etmesini istemiyorum.”

Amoni artık kendisine bir yabancı gibi görünen Traeus’a baktı. Her zaman hayran olduğu, hatta örnek aldığı ağabeyine karşı şu anda büyük bir alınmışlık ve güvensizlik hissediyordu. Kendini iki ağabeyi tarafından tamamen ihanete uğratılmış gibi hissetmişti.

Kumandan Koronius onaylayarak başını salladı. “Sahip oldukları güç hakkında herhangi bir bilgimiz var mı?”

“Alaj’ın iki bin askerlik bir gücü olduğunu duyduk” diye cevap verdi Traeus.

“İki bin?” diye tekrarladı Koronius, bu sayıya şaşırmıştı. “Size karşı durmak için bu kadar askeri neden ve nasıl bulmuş acaba?”

“Güzel soru” dedi Traeus. “Bu kadar çok sevilmediğimi ben de bilmiyordum.”

“Yanlış olan bir şey var. Bunun altında yatan başka şeylerin de olduğuna dair bir his var içimde” dedi Assan.

Traeus odada dolaşıp duruyordu. “Aldığımız bilgi oldukça yetersiz, ancak en azından saldırının zamanını ve arkasında kimin olduğunu biliyoruz. Alaj silahlara, savunmamızın ve zayıflıklarımızın bilgilerine ulaşma imkânına ve stratejisini planlamak için

zamana sahipti. Ordusunun gerçekten silahlanmış ve iyi eğitilmiş olduğunu düşünmek zorundayız.”

“Yani Draxenların bununla bir ilgisi yok mu?” diye sordu Kumandan Koronius.

“Şu anda bunu destekleyecek bir kanıtımız yok” diye cevap verdi Traeus. “Ancak şunu söylemeliyim ki, Alaj o aileden asla hoşlanmadı ve onlara hiç güvenmedi. Onlarla birlikte çalıştığına inanmam çok güç olur. Ayrıca Alaj ve ben uzun zamandır çok iyi anlaşamıyorduk.”

“Bu doğru” diyerek onayladı kumandan, “ancak onun böyle bir şey yapabileceğine asla inanmazdım.”

“Belki de memnuniyetsizliğini eyleme dönüştürmesi bir an meselesiydi.” Traeus önlerindeki savaş meselesine geri döndü. “Kumandan, şu anda hazır kaç askerimiz var?” diye sordu Kral Traeus.

“Hemen harekete geçirilebilecek iyi eğitilmiş bin dört yüz askerimiz var majesteleri. Daha fazla birlik hazır etmek için elimden geleni yapacağım.”

Traeus bu sayıdan tatmin olmamıştı. “Lütfen yapın kumandan. Dikkatli bir şekilde hareket etmeliyiz. Sayıca üstünüz ve bunun bizim yıkımımızın olmamasını garantileyecek stratejiler geliştirmeliyiz. Beyler unutmayın, fazla zamanımız yok ve sarayı gözetleyen casuslar olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Anlaşıldı” dedi Kumandan Koronius.

“Majesteleri” dedi Assan, “Kumandan Koronius gitmeden önce bir öneride bulunabilir miyim?”

“Elbette, nedir?”

“Prenses Zazmaria konusunda ne yapacağız? Onun da bu işe dâhil olduğunu ve kendisine güvenilemeyeceğini farz etmek zorundayız. Onu bulursak tutuklamalı mıyız?”

Kumandan Koronius başını salladı. “Majesteleri, bu koşullar altında tedbirli olmak zorunda olduğumuz konusuna katılıyorum.”

Traeus derin bir nefes aldı. Bu hiç hoş değildi ancak onların kuşkularını paylaşıyordu. “Yeri tespit edilirse tutuklanması iznini veriyorum.”

“Peki majesteleri” dedi Assan. “Öğrendiklerimizi rahiplere bildireceğim. Birçoğunu eğer işler kötüye giderse yaralılarla ilgilenmeleri için saraya göndereceğim. Elimizden gelen her türlü desteği sağlayacağız.”

“Teşekkürler Assan” dedi Traeus. “Bana karşı olan açık yürekliliğini gerçekten takdir ediyorum. İkiniz de hazırlıklara başlamak için gidebilirsiniz. En kısa zamanda bana rapor gönderin.”

Assan ve Kumandan Koronius odadan ayrıldılar.

Traeus kendi düşüncelerine dalmış gibi görünen Amoni’ye döndü. “Amoni savaş başladığında senin olaylardan uzak durmanı istiyorum. Sarayın arka kısmında dur, orada güvende olursun.”

Amoni gözlerini dikmiş ağabeyine bakıyordu.

“Mindara’ya neler olduğunu hemen bildir ve ondan çocuklarla kalmasını iste. Onlara göz kulak ol ve güvende olduklarından emin ol. Şu andan itibaren koridorlarda kimselerin dolaşmasını istemiyorum. Saray sahip olduğumuz en güçlü bina, bu yüzden sarayın içinde kalırsanız güvende olursunuz. Askerlerimiz mücadeleyi saraydan uzak tutmak için ön tarafta bir cephe kuracaklar. fakat savaşın burada bitmeyeceği konusunda garanti veremem.”

“Ya arkadan gizlice dolaşırlarsa? Alaj da sarayın yerleşim planını herkes kadar iyi biliyor. Sarayın içinde herhangi bir yerde güvende olacağımızdan nasıl emin olabilirsin?”

“Alaj, saray arsalarına saldırmak için en iyi stratejinin önden

vurmak olduğunu biliyor. Sarayın arkasındaki yoğun ormanlardan asker göndermek taktiksel bir kâbus olur. Bölge tehlikeli ve vahşi hayvan çok. Ayrıca, Alaj'ın kan dökmek istemediğine dair içimde bir his var. Böyle bir şey onun doğasında yok. Bizler hâlâ kardeşiz. Muhtemelen onun güç gösterisi karşısında geri adım atacağımı umut ediyordur. Olayın bundan daha öteye gitmesini istediğinden ya da daha ilerisini planladığından şüpheliyim.”

“Bunların yaşandığına inanamıyorum.”

Traeus elini Amoni'nin omzuna koydu. “Amoni, Alaj bir ordu adamı değildir, kendisini öyle kolayca savaşa adamaz ve doğuştan savaştan nefret eder. Eminim bu olayın barışçıl bir biçimde tahtta çıkmasıyla bitmesini istiyor, daha fazlasını değil. Ancak bir avantaja sahibiz, onun saldırısına hazır olduğumuzu bilmiyor.”

Amoni omzunu Traeus'un elinden kurtardı ve hiçbir şey söylemedi.

“Amoni, şu anda bana kızgın olduğunu biliyorum ve tüm bunlar için üzgünüm, gitmen gerekirse sana haber yollarım. Böyle bir şey olursa kadın ve çocukları alıp sana söylediğim yere gidecek-sin. Beni anlıyor musun?”

“Savaşın dışında kalmak istemiyorum! Ben artık bir erkeğim. Sarayı savunmaya yardım etmeliyim. Burası benim de evim!”

“Amoni beni dinle, eğer bana ve Alaj'a bir şey olursa sen kral olacaksın. Meselenin ciddiyetini anlıyor musun? Soyumuz bu şekilde bitemez. Seni güvende tutmak zorundayız!”

“Neden bir daha söylediklerini dinleyip sana güveneyim ki?” diye bağırdı Amoni.

“Amoni, bu konuda seninle daha fazla tartışmayacağım” dedi Traeus. “Savaştan uzak durmalısın. Seni kardeşinle karşı karşıya getirmeyeceğim. Onun kavgası her zaman ve yalnızca benimleydi.”

“Artık değil. Buraya, evimize bir orduyla gelen o. O hepimize ihanet etti!”

“Hayır, sana değil! Ne yaptıysa, ne planladıysa bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Şimdi lütfen Mindara’ya git, ona her şeyi anlat ve buradan uzak dur!”

Amoni gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak ve dünyasının bu şekilde altüst olmasından nefret ederek odadan ayrıldı.

52. BÖLÜM

HAİN PLANLAR

Lord Draxen özellikle öldürücü bir bakteri türü olan tehlikeli bir ciğer hastalığına yakalandıktan sonra, son birkaç aydır çok hastaydı. Şifacısı onu tedavi ediyor olsa da hastalığı gittikçe kötüleşmiş ve gücü azalmıştı. Öksürürken sık sık ciğerlerinden kan geliyordu, ancak şifacısından başka hiç kimsenin onun nesi olduğunu öğrenmesine izin verilmemişti. Ancak, insanlar onun önemli oranda kilo kaybetmesinin yanı sıra sürekli hırıltılı bir şekilde nefes aldığını ve terlediğini fark etmişlerdi. Hastalığıyla ilgili dedikodular çoğalıyordu. Dışarıya çıkamayacak kadar hasta olduğundan zamanının çoğunu yatakta geçiriyordu.

“Zhek, bana ne haberler getirdin?” diye sordu Lord Draxen öksürerek.

“Alaj’ın paralı ve gönüllü askerleri toplanıyor” diye bildirdi Zhek. “Ordusuna gizlice asker toplamakta çok etkiliydiniz. Sanırım bu kadar çok kişinin hizmetlerini kendisine sunmasına çok şaşırmış olmalı. Zazmaria aracılığıyla ilettiğimiz kaynaklar Alaj’ın askerlerinin kolayca satın alınmasını sağladı. Askerlerin hepsi bunu prens için yaptığını sanıyorlar. Zazmaria, Alaj’a or-

duyu toplamak için kullandıkları kaynakların Alaj taraftarı arkadaşlarından geldiğini söyledi. Bunların gerçekten nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Ordu yarın gece saraya saldırmak üzere gizlice harekete geçiriliyor.”

Lord Draxen gülümsedi. “Muhtemelen o insanların yalnızca kendisi yüzünden orada olduklarını sanıyordur. Ne kadar aptal!” Lord Draxen yeniden ciddileşti. “Adamımız Diette nasıl?”

Draxen ailesine her zaman gizli bir bağlılığı olan Diette’nin önemli bir pozisyona getirilmesini sağlamışlardı. Zhek, Zazmaria’dan onu kocasıyla tanıştırmasını istemişti.

“Alaj onu yardımcılığına terfi ettirdi, Diette şu anda kumandan. Alaj’ın ordusunun geri çekilmemesini, tabiri caizse kibriti çakmasını sağlamak zorunda olduğunu biliyor. Prens’in güvenini kazanmayı başardı ve savaş sırasında onun yanında olacak.”

“Ve işler planladığı gibi gitmezse?” diye sordu Lord Draxen.

“Diette ne yapması gerektiğini tamamen biliyor” diye cevap verdi Zhek.

“Mükemmel!” dedi Lord Draxen. “Biliyorsun, bütün mesele doğru iş için doğru adamı seçmek. Zazmaria’ya planın bu kısmını anlattın mı?”

“Hayır. Bunu söylememenin daha iyi olacağını düşündüm.”

“Çok iyi” diye cevap verdi Lord Draxen planların öngördüğü gibi ilerlemesinden memnun bir şekilde. “Sanıyorum Diette şu anda Alaj’la birlikte?”

“Evet, öyle.”

“Harika, her şey mükemmel bir şekilde yerli yerine oturuyor. Prens düşündüğümüzden de aptalmış” dedi Lord Draxen düşünceli bir şekilde. “Alaj’ın ağabeyini tahtından indirerek kendi ailesini zayıflatmasını seyretmekten büyük keyif alacağım. Köy-

ağlayacak bir çocuk taşımak fark edilmeden kaçmasını imkânsız bir hale getirecektir. Ona, saray ele geçirilir geçirilmez dönüp onu alacağımızı söyledim.”

“Mükemmel” dedi Lord Draxen. “Savaş başladığında Draxen Kalesi içinden hiç kimsenin olaya karışmadığından emin ol. Kraliyet sarayına saldırmamız için uygun an gelene kadar dikkat çekmemeye çalışacağız. Kapıları kilitle ve ordumuzu teyakkuza geçir. Hiçbir şekilde kimsenin içeriye girmesine izin verme.”

“Ordu personelinin bilgilendirildiğinden ve hazır olduğundan emin olacağım.”

“Aferin Zhek. Şimdi, saldırı bitmeden saraya karşı hiçbir faaliyette bulunmayacağız.”

“Neden sarayı ele geçirmek için bekliyoruz?” diye itiraz etti Zhek. “Neden onlar birbirleriyle meşgulken savaşın en sıcak olduğu noktada hareket etmiyoruz? Ordumuz karanlıktan faydalananak sessizce pozisyon alabilir ve hayatta kalanlarla ilgilenebilir. Gün doğmadan sarayın kontrolünü ele geçirebiliriz.”

“Düşünmeden olayları aceleye getirenler aptallardır” diyerek torununu azarladı Lord Draxen. “Sabrın ve zamanını dikkatle seçmenin değeri hafife alınmamalıdır. Traeus’un ailesiyle daha önceden de uğraştım ve onlar kurnaz bir ailedir. Bunca zaman ihtiyatsız davranarak iktidarda kalmadılar. Ailemiz bu anı çok bekledi, biraz daha bekleyebiliriz.”

Lord Draxen çok hasta olduğundan ailesinin tahtı ele geçirdiğini görmeyi çok istiyordu. Düşmanları iktidardayken ölmeyi reddediyordu.

“Peki öyleyse büyükbaba” diyerek kabul etti Zhek, “bekleyeceğiz.”

“Zhek, sana vereceğim bir görev daha var. Bu oldukça önemli.”

“Nedir büyükbaba?”

“Odadaki aygıt konusunda... Senden onu ele geçirmeni ve buraya getirmeni istiyorum. Savaş sürerken bunu yapmalısın. Jace’i yanına al ve en iyi askerimizden küçük bir ekip topla. Aygıtla ilgilenebilecek en yeterli bilgiye Jace sahip. İyice bakarsa kilit mekanizmasını çözebilir.”

“Peki ya odanın özel olarak onu muhafaza etmek için tasarlandığı konusunda bize gelen bilgiler ne olacak?” diye sordu Zhek. “Neyle uğraştığımızı ya da onu yerinden oynatmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini tam olarak bilmiyoruz. Ayrıca mutlaka onu koruyan birileri olacaktır.”

“Traeus, Alaj’ın saldırısıyla meşgul olacağından sahip olduğu güçlerin hepsine sarayda ihtiyacı olacak. İkinci bir kaynaktan başka bir saldırı yaşanacağını düşünmeyecektir. Orada nöbet tutan korumalar varsa, sen ve adamların onlarla ilgilenmek zorunda kalacak demektir, anlatabiliyor muyum?” diyerek emir verdi Lord Draxen.

Zhek itiraz etmek üzereydi, ancak bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. “Kesinlikle büyükbaba” diyerek cevap verdi.

Zhek, büyükbabasının emirlerini yerine getirmek üzere odadan çıktığında canı sıkkındı. Onun planı savaş devam ederken Zazmaria’yla buluşmak ve onu her şey hallolana kadar saklanacağı Draxen Kalesi’ne getirmektir. İçeriye alınması için yanında Zhek’in olması şarttı. Ancak şimdi, onunla buluşmak için nasıl hemen geri döneceğinden emin değildi. Zazmaria’nın sabırlı davranıp kendisini bekleyeceğini ümit etmek zorundaydı.

Lord Draxen, Zhek'in gidişini seyretti. Onu aldatıyordu, ancak başka çaresi yoktu. Zhek yalnızca Zazmaria'yı kullandığını öne sürse de Lord Draxen onun prensese olan hislerini anlamıştı. Lord Draxen'a göre Zazmaria görevini yerine getirmişti. Artık ona ihtiyaçları kalmamıştı. Zhek'in, prensesi Draxen ailesine getirmeyi ve kontrol tamamen ele geçirildiğinde ona iktidarda bir yer verilmesini umduğunu biliyordu. Ancak Lord Draxen bir hain bile olsa kraliyet ailesinin herhangi bir üyesini kalesinde olmasına tahammül edemezdi. Kraliyet ailesini yok etmek ve Setar'ı ele geçirmek için onu kullanıyordu. Kendi kendine gülümsedi. Bir hamlede onların ilişkisini mahvedebilir, istenmeyen bir kişiyi uzaklaştırabilir ve sonra da istediğini yapma gücünü elde edebilirdi.

53. BÖLÜM

ORTAYA ÇIKAN SIRLAR, GÜNÜMÜZ, MISIR

Mitch ve Alex odalarına zorla girilme olayını bir kenara bırakmaya ve Sfenks'in altında saklı olduğuna inandıkları tünel ve odalara açılan eski giriş için nerede ve nasıl kazı yapacakları konusuna odaklanmaya karar vermişlerdi. Bölgede mümkün olduğunca az hareketlilik yaratmak istiyorlardı ve bu yüzden de kazılarının en kesin değişkenlerini planlamaya karar verdiler. Partide kendilerine verilen gizemli nottan anladıkları kadarıyla giriş Sfenks'in göğsünün altında, pençelerinin arasındaydı. Ayrıca parşömenlerde muhtemelen Sfenks'in pençelerinin arasında duran insanlar, bir kral ve birkaç rahibi gösteren başka bir çizim daha bulmuşlardı. Başta Mitch ve Alex bunun Sfenks'in yaratılışı ve onun yaratıcılarını betimleyen törensel bir resim olduğunu düşünmüşlerdi, ancak notu göz önünde bulundurdıklarında bunun hem törensel bir resim olduğunu hem de 'Amsara' olarak bildikleri anıtın altındaki odanın ve odanın gizli girişinin tamamlanmasını belirten özel bir törene ait olduğundan emin olmuşlardı.

Mitch notu yeniden okudu:

*Nöbet tutanın sözlerini arayın
Kapı onun kalbinin altında gizlidir
Yalnızca sırrı bilenler girebilir
Ancak altında yatan güce dikkat edilmelidir*

“Mitch parşömenlerde şöyle bir metin vardı, hatırlıyor musun? ‘Amsara’nın sizi karşılamasına izin verin, o ki gizli bilgiyi kalbinde, gücün merkezinde taşır.’ Bununla birlikte anıtın kalbinden iki kez bahsedilmiş oluyor. Bu bir tesadüf olamaz.”

Mitch başını salladı. “Hatırlıyorum.”

Nottan ve parşömenlerden anladıklarına göre, girişin Tuthmosis’in Rüya Dikilitaşı’nın olduğu yerde olması gerekiyordu. M.Ö. 1427-1401 döneminde Tuthmosis, Rüya Dikilitaşı’nı Sfenks’in göğsünün önüne yerleştirmiş ve üzerine Sfenks’in canlanıp kendisinden onu boğan kumları temizlemesini istediği rüyasındaki olayları yazdırmıştı. O zamanlar, anıtın Mısır kumlarının üzerinde olan tek kısmı Sfenks’in kafasıydı, gövdesi çölün kumları tarafından yutulmuş bir haldeydi. Bunun karşılığı olarak Sfenks, Tuthmosis’e kendisinin yeni firavun olacağı sözünü vermişti. İkisi de anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmişlerdi.

Mitch ve Alex, Tuthmosis’in dikilitaşı şu anki yerine koyarken farkında olmadan gizlediği şey hakkında hiçbir fikrinin olmadığını düşünüyorlardı. Bu da gizli kapı granit dikilitaşın arkasında her neredeyse, eski çağlarda bile mükemmel bir şekilde gizlendiği sonucunu çıkarmalarına neden olmuştu. Mitch ve Alex modern çağda hiç kimsenin dikilitaşı yerinden oynatmayı denemediğini, hatta bunu aklından bile geçirmediğini biliyorlardı, çünkü arkasında Sfenks’in kireçtaşı gövdesinden başka herhangi bir şey olduğu hiç düşünülmemişti.

İkisi gözü pek bir şekilde Rüya Dikilitaşı'nı yerinden oynatmanın planlarını yapmaya koyuldular. Dikilitaş devasa ve ağır olduğundan ve büyük bir dikkatle hareket ettirilmesi gerektiğinden bu oldukça büyük bir işti. Buldukları fikir dikilitaşın bir tarafını bir şekilde, tıpkı bir kapıyı açar gibi, yalnızca Mitch ve Alex'in geçip, girişle ilgili ipuçları araması için Sfenks'ten uzaklaştırmaktı.

İlk kazı gününün normal işlerindeki izin günleri olmasına karar verdiler. Böylece Profesör Dustimaine'in işinde geri kalmayacaklardı ve daha da önemlisi kendisi etraflarında olmayacak ve ne yaptıklarını göremeyecekti. Gizemli ve güçlü biri onların bu rüya kazılarına onay vermişti; Dustimaine'in tepesinin taşı atacaktı. Kendisini atlattıkları için inanılmaz derecede sinirleneceğini ve onları kendisini sırtından vurmakla suçlayacağını biliyorlardı.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum Alex” dedi Mitch. “Sanırım bir parçam o izinlerin sahte, bir çeşit şaka olduğunu ve burada durduğumuz anda kelepçelerle götürüleceğimizi düşünüyordu.” Mitch başını kaldırıp hayranlıkla görkemli Sfenks'e baktı. Şimdiye dek yapılmış en önemli anıtlardan birinin hemen altında kazı yapma iznini almanın sersemletici bir onur olduğunun farkındaydı.

“Biliyorum. Rüyada gibiyim. Sürekli birilerinin gelip bizi uyandıracağını ve bize, bizim gibilerin Sfenks'in yakınında çalışmasına izin verileceğini düşündüğümüz için deli olduğumuzu söyleyeceğini düşünüyorum.” Alex kendisini yeniden hayallere dalmış küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu, ancak bu sefer bu tamamen gerçektir. “Merhaba Amsara” dedi yavaşça.

Mitch gülümsedi ve Sfenks'in tanıdık yüzüne bakıp, bir aslan başıyla, yeni yapılmış ve boyanmış haliyle nasıl görüneceğini hayal etti.

Mitch ve Alex kazı için kendi ekiplerini kurmuşlardı. Önce Khamir'le görüşmüşlerdi ve Khamir takımın lideri olarak onlara katılmayı hemen kabul etmişti. Şaşırtıcı bir biçimde onların bu ricaları karşısında hiç de şaşırmış görünmemişti. Aksine, onlara katılmasını istedikleri için onur duyduğunu söylemişti. Ona güvenmişlerdi. Güvenilir biriydi, Mısırlı işçilerle arası iyiydi, saygılıydı ve kendisi de çok çalışkandı. Akıllı bir adamdı, ancak Mitch ve Alex'in otoritelerine saygı duyuyordu.

İşçiler olan biten birçok şeyi görecekti, bu yüzden Mitch ve Alex'in onlara tek söylediği dikilitaşın arkasına gizlenmiş olabilecek eserleri aradıklarıydı. Çok fazla ayrıntıya girmediler, ancak Khamir'e gizlice aslında dikilitaşın arkasında bir tünel ve ikili bir odanın girişini aradıklarını söylediler. Khamir, Sfenks'in arkasındaki tünel ve odalar hakkında uzun zamandır söylentiler olduğunu biliyordu ve bu ikili görevlerinin hassas bilgisini onunla paylaşmışlardı.

İşçiler dikkatli ve güvenli bir şekilde son derece ağır granit dikilitaşı iki insanın arkasına geçebileceği kadar hareket ettirmek ve sağlama almak için oldukça zaman ve emek harcamışlardı. Taşı uzun zamandır bulunduğu yerden oynatmak kolay olmamıştı. Sonunda, dikilitaş hazır hale getirilmiş ve desteklenmişti. Mitch ve Alex dikilitaşın hiçbir zarar görmediğinden ve dikkatle yerleştirildiğinden emin olduktan sonra planlarının bir sonraki aşamasına geçtiler. Khamir'e yakında kalmasını, ancak işçileri bölgeden uzakta molaya göndermesini istediler. Mitch ve Alex neredeyse 12.000 yıldır saklı kaldığını bildikleri bir şeyi aramaya başlamak için el fenerlerini ve bütün aletlerini yanlarında getirmişlerdi. Dikilitaşın arkasına geçip bölgeyi incelemeye başladılar. Görebildikleri tek şey Sfenks'in gövdesiydi, tahmin ettikleri gibi görünürde kapı ya da giriş yoktu.

“Pekâlâ, üzerimize fırlayan bir şey olmadı. Şu ‘sır’ ya da ‘gizli bilgi’nin ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Alex.

“Parşömenlerde ya da notta karşılaştığımız bir ipucu olmalı” diye cevap verdi Mitch. “O notu bize kim verdiyse çözebileceğimizi düşünmüş olmalı, yani bu beni biraz da olsa rahatlatıyor.”

El fenerlerini kireçtaşının her miliminde gezdiriyorlardı. Gündüz olmasına rağmen çalıştıkları küçük, dar alan gölgelerle doluydu. “Burada görünen bir iz yok ama...” diyerek sustu Alex.

“Ama ne?” diye sordu Mitch.

“Yani bu insanlar hakkındaki kısıtlı bilgilerimize göre, bir kez onların sandığın içine bir şey sakladıklarını bulduk: Takma bir taban. Dolayısıyla bu onların tecrübeli oldukları bir teknik.”

“İyi tespit” dedi Mitch “ve şimdiye dek daha önce hiç kimsenin bu tür bir şey aramak için bir sebebinin olmadığını da unutmamalıyız, yani bu bize bir avantaj sağlamalı.” Gözlerinin ve ellerinin yardımıyla sıradan olmayan bir şey aramaya devam ettiler.

Alex bileşiminde herhangi bir farklılık olup olmadığını görmek için dikilitaşın bulunduğu yerin yakınındaki taş zemine hafifçe vurmaya başladı. Farklılık vardı. “Mitch! Dinle.” Vurma hareketini sürdürdü. “Burada ses kesinlikle daha farklı geliyor, daha boşmuş gibi.”

Bir çeşit ana hat ararlarken Mitch bir şey fark etti. “Hey Alex, buraya bak, Sfenks’in tabanındaki şu kireçtaşı tabaka, rengi çevredeki taştan biraz daha soluk.”

“Bunun sebebi birkaç bin yıldır dikilitaşın arkasında saklı kalması olabilir.”

“Belki de öyledir, fakat ben yine de kontrol edeceğim” Mitch aletlerinden birkaçını ve bir fırça çıkardı ve taş bölgeyi daha ya-

kından incelemeye başladı. Çalıştığı yeri aydınlatmak için fenerini yere koydu. “Bunun Sfenks’in asıl gövdesinin bir parçası olduğunu sanmıyorum, biraz daha gevşek duruyor.”

Alex taşın Mitch’in uyguladığı basınç altında yavaşça hareket ettiğini duydu. Taş parçası birkaç santim kalınlığındaydı ve tek parça kireçtaşıydı. “Mitch, onu çıkarabilir miyiz diye bir bakalım.” Yavaş ve dikkatli bir şekilde ikisi taşı yerinden çıkardılar. Taşı kendilerine doğru gevşetmeyi başardılar. “İnanılmaz, gerçekten büyük bir kireçtaşı parçası.”

“Sen de hissettin mi?” diye sordu Mitch taşı nazıkçe yere yerleştirirken.

“Hissettim; hafif bir hava akımı var, bulmuş olmalıyız!” diye çığlık attı Alex umutla.

Fenerlerini ortaya çıkan hafiften dikdörtgen şeklindeki deliğe tuttular. “Şimdi ne yapacağız? Gerçekten hiçbir şey göremiyorum” dedi Mitch etrafa bakınarak. Sfenks’i çevreleyen taş oldukça sertti ve kireçtaşında başka renk kaybı yoktu. Gördükleri kadarıyla gevşek taş plakaları da yoktu. “Peki, elini oraya sokar mısın?” diye sordu Mitch sırtarak.

“Ah, zehirli, iğrenç bir şey beni ısırır diye mi, hayır almaya yım, teşekkürler.”

“Alex, bir zamanlar canlı olan, bin yıl boyunca burada mahsur kalan bir şeyin hâlâ canlı olabileceğini gerçekten düşünüyor musun?”

“Hayır, ancak gerçekten çok küçük bir şey içeriye girmiş ve dişleri olan zehirli, iğrenç bir şeye dönüşmüş olabilir” diye itiraz etti Alex.

Mitch gözlerini devirmekle yetindi.

“Peki, tamam. Fakat küçük kemik yapımdan sürekli faydalanılmasından bıktım” dedi elini delikten içeriye doğru sokarken.

“Bir şey hissediyor musun?” diye sordu Mitch.

“Evet, korku.”

Mitch güldü.

Alex büyük bir dikkatle etrafı yokladı. “Bir dakika” dedi parmakları sıra dışı bir şeyi izlerken. “Sanırım bir şey buldum.” Parmakları aynı yerde dolaşırken kaşlarını çatı. “Bu o! Kieranilerin güç sembolü, bu deliğin dibindeki taşa oyulmuş.”

Elleriyle oymayı incelerken, eli kaydı ve kazayla taşa fazla baskı uyguladı. “Lanet olsun! Elim kaydı...”

“Hayır, bekle Alex, bir şeylerin gıcırdadığını duydum.”

Korkan Alex elini hemen delikten çıkardı.

Mitch içeriye göz attı. “Bu o olmalı! Bahsedilen güç, güç sembolünün bilinmesi gerekiyordu. Altta yatan sır, güçle bağdaştırılan Pharom’dur. İtiraf etmeliyim Alex, sakar olman bu kez işimize yaradı.”

Alex tam cevap vermek üzereyken yerinden zıplayıverdi, ki reçtaşı parçasını çıkardıkları yerin tam altında, taşa hafif bir çatlak birden gıcırdayarak açıldı. “Tanrım, bu beni korkuttu” dedi Alex kalbini tutarak.

“Evet, beni de hazırlıksız yakaladı” dedi Mitch gergin bir şekilde gülerek.

“Deliğin içindeki sembole uyguladığım taş parçasını hareket ettirmiş olmalı. Tekrar deneyeceğim” dedi Alex alnında ter damlacıkları oluşurken. Sfenks’in gövdesinin içindeki oyulmuş güç sembolüne yeniden baskı uyguladı ve yine, hafif bir beklemeden sonra çatlak genişledi. En başta akıllarına gelen bunun yerde bir delik ortaya çıkan sıradan bir ana kaya olduğuydu. Alex’in bastırıldığı taş da içeriye doğru kayıyordu. Sfenks’in içindeki açıklık onların düşündüğünden daha geniştir. Taş slabın (E.n: Levha) ol-

duğu yerde boş bir bölge vardı. Sonunda taş durdu. Alex'in kolu artık tamamen deliğın içindeydi.

“Tamam, sanırım girişı bulduk, peki oraya nasıl gireceğiz?”

“Küçölüp oradan geçemez misin?”

“Peki ya seni geçirsem olmaz mı?” diye karşılık verdi Alex.

“Hımm, olmaz, fakat aklıma başka bir şey geldi” dedi Mitch.

“Rüya Dikilitaşı'nın durduğu yer, muhtemelen orijinal taştan değildi. Sonradan yapılmış olabilir.”

“Güzel bir fikir” dedi Alex. “Onu parçalayabiliriz, ancak altında bulunan herhangi bir şeye zarar vermemek için dikkatli olmalıyız.”

“Anlaştık.”

İkisi birlikte taşı dikkatle parçalamaya başladılar. Titiz ve yavaş bir çalışmadan sonra ana kayada başka bir çatlak ortaya çıktı. Dikilitaşın bir zamanlar durduğu tabanın geri kalanını da açmışlardı.

“Rüya Dikilitaşı'nı yerine koyduğumuzda onu desteklemek için buraya bir şeyler koymamız gerekecek” diye ekledi Mitch.

Alex başını salladı. Ortaya çıkan taş bölmesini incelediler ve kenarları gibi görünen bir şey buldular. Alex hareket edip etmeyeceğini anlamak için taşı itti. Mitch ona yardım etmek için işe girişti ve ikisi birlikte onu ileriye doğru gevşetmeye başladılar. Taş dikkat çekici bir biçimde zorlanmadan kaydı, durduğu yerin önünde boş bir alan olduğunu fark etmemişlerdi. Sonunda taş durdu, ancak ikili birkaç santim daha iterek açıklığı biraz daha genişlettiler. Gizli girişı bulmuşlardı. El fenerlerini yakıp dar girişe doğru tuttular ve içeride birkaç basamağın ve uzun, karanlık bir tünelin olduğunu gördüler.

“Başardık!” dedi Alex heyecanla dudağını ısırarak. Mitch'e baktı. “Pekâlâ, bunun için geldik, öyle değil mi? Girelim mi?”

“Neden olmasın?” dedi Mitch gergin bir şekilde.

Önde, odaları bulmak için sabırsızlanan Alex, dar açıklıktan içeriye girdiler ve taşa yontulmuş bir dizi merdiveni indiler. Fenerlerini tünelin sonuna doğru tuttular. Tünelin yaklaşık on metre sonra bittiğini görebiliyorlardı. Uzun, dar, karanlık ve eğimli tüneli geçtiler ve üzerine artık tanıdıkları Kierani sembolleri yazılmış, bronz renkli, oyulmuş bir dizi metal kapıya geldiler.

“Metal kapılar? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim” dedi Mitch. “Tüm bu zaman boyunca bunlar buradaydı ve hiç kimse bunu bilmiyordu.”

“İnanılmaz” dedi Alex hayran kalmış bir halde.

Karmaşık bir şekilde oyulmuş kapıları incelediler. Metal silindirleri oyan da aynı teknoloji olmalıydı.

“Şuraya bak, bu üç sembol: Cennet ya da gökyüzü, yolculuk ya da hareket ve başlangıç. Ve burada; yeniden güç sembolü” dedi Alex oradaki sayısız sembolün arasından bunları işaret ederek.

“Alex, şuna bir bak. Bunu daha önce de gördüm!” dedi Mitch iki kapının ortasında, kapı kolunun olması gereken yerde bulunan yuvarlak bir aparatı göstererek. Çapı yaklaşık on üç santimdi ve merkezinde çapı sekiz santim olan bir başka yuvarlak ilave parça daha vardı. Ana dairesel aparatın çevresinde bir dizi Kierani sembolleri vardı.

“Haklısın.” Alex de hatırlamıştı. “Parşömenlerde.”

“Şu ana dek ne olduğunu anlamamıştım” dedi Mitch. “Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda dikkatli olmalıyız.”

“Doğru” dedi Alex gözlerini garip, metal kapılardan alamayarak. “Howard Carter’ın Kral Tut’un mezarını bulduğunda nasıl hissettiğini anlamaya başlıyorum.”

Mitch başını salladı ve kapılarda ilave olan dairesel aparata daha yakından bakarken gülümsedi. Sembol oymaları dışında ka-

pılar pürüzsüzdü. “Başka hiçbir şey göremiyorum, kapıları açmanın yolu bu olmalı.”

“Denemeli miyiz sence?” diye sordu Alex.

“Mantıklı olan şey oymuş gibi görünüyor” dedi Mitch derin bir nefes alıp devam etti. Göbeği sıkıca kavrayıp sertçe çekti, ancak kapılar kımıldamadı. Sonra itmeyi denedi. Hâlâ bir hareket yoktu. “İşe yaramıyor. Daha fazla zorlamak istemiyorum, bir şeye zarar verebiliriz.” Eğilip aparata yeniden baktı. İlave kısmını tuttu ve çevirmeyi denedi. “Alex, dönüyor!”

“Eminim bu bir çeşit şifreli kilit. Bütün bu sembollerin temsil ettiği şey bu olabilir” diye cevap verdi Alex. “Fakat asıl soru hangi sırayla, hangi semboller?”

“Seçeneklerimize bir göz atalım” dedi Mitch.

İki arkeolog aparatı çevreleyen eski sembolleri incelediler. Tanıdıkları sembolere odaklanıp çeşitli kombinasyonlarını denediler.

“Düşün” dedi Mitch. “Parşömenlerde okuduklarımızı hatırlamalıyız. Bununla ilgili metinler bize bu kapıları açmak için gereken şifreyi veriyor olabilirler.”

“Aklıma bir şey geldi” dedi Alex. “Çocuklar hakkında bir şeyler vardı. Bir prens ve bir prenses. Daha önce bunları düşünmemiştim çünkü konuyla alakalı gibi gelmemişlerdi. Ya o çocukların bu gizli odaya girişle bir ilgileri varsa?” Tam o anda gözü birkaç sembole takıldı. “Mitch, şu ve şu” diyerek gösterdi. “Bu ikisi, bunları tanıyor musun?”

“Sanırım” dedi Mitch. “Bu taşıyıcı demek, bu da savaşçı.”

“Doğru ve bu da ışığı sembolü. Kraliyet ailesinin üyelerinin isimleri olduğunu düşündüğümüz şeyleri bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Prens ve prensesin isimleri ‘Işığın Savaşçısı’ ve ‘Işığın Taşıyıcısı’ anlamına geliyor.”

“Ve Amsara anıtı ve altındaki odalar kral tarafından yaptırıldığına göre şifreleri de o seçmiş olmalı” diye ekledi Mitch. “Fakat şifreyi gerçek isimlerini kullanmak kadar bariz yapmazdı. İsimlerin anlamlarını kullanmış olabilir ama hangisini? Ve ilk seferde doğru şifreyi bulamazsak ne olacak?”

İkisi de etraflarına bakınıp olası gizli tuzaklar aradılar.

“Sanırım İndiana Jones filmlerini çok fazla seyrettim” dedi Alex, “yanlış yaparsak mızrakların bedenimi delip geçeceğini hissedeceğim sanki.”

“Neden sen geri çekilmiyorsun, ben deneyeyim” dedi Mitch.

“Tamam geri çekileceğim” dedi Alex kapılardan biraz uzaklaşarak.

Mitch içten içe gerçekten de kendisinin hata yapmasını bekleyen zehirli oklar olmamasını umuyordu. ‘Işığın Taşıyıcısı’ kombinasyonunu denedi. Hiçbir şey olmadı. Göbeği önce itmeyi sonra da çekmeyi denedi ancak kapı kımıldamamıştı. Kalbi artık hızla atıyordu. İkinci kombinasyonu, ‘Işığın Savaşçısı’ nı denedi. Birden bir çarpma sesi duyuldu. Bir şeylerin kendisine doğru uçarak gelmesin beklediğinden içgüdüsel olarak eğildi.

“İyi misin?” diye sordu Alex gergin bir şekilde uzaktan.

Mitch göğsünü tutuyordu. “Sanırım kalbim durdu. Ödüm koptu!” Kapılara baktı. “Alex, buraya gel! Aparatın yanlarında iki tutaç varmış gibi görünüyor. ‘Işığın Savaşçısı’ kombinasyonunu denediğimde kapıdan fırladılar.”

Alex dikkatli bir şekilde ilerledi ve Mitch’in omzunun üzerinden baktı.

“Seni korkak tavuk!” dedi. “Sanırım bir şeyler olacak olsaydı şimdiye dek olurdu. Umarım hayatımı tehlikeye atmamı takdir ediyorsundur.”

“Ediyorum. Eee, şimdi kapıları açmayı mı deneyeceksin?”

“Sanırım deneyeceğim” diye cevap verdi Mitch kendi kendine bir şeyler mırıldanarak. Daha önceden çıplak gözle görülmeyen metal tutacakları çekti. Hiçbir şey olmadı. İttiğindeyse kapılar aniden ardındaki karanlığa açılıverdi. Bir hava akımı hissettiler.

“İşe yaradı!” diye bağırdı Alex. “Şu kapıların kalınlığına bak! Bu insanların binlerce yıl önce sahip oldukları teknolojiyi açıklamak imkânsız. Antik banka kasası kapıları gibi görünüyorlar!”

“İnanılmaz... Neredeyse 12.000 yıldır buraya ilk ayak asan insanlar büyük ihtimalle biziz. Bu çok müthiş bir deneyim” dedi Mitch kalbi küt küt atıyordu. Antik şifreli kilidin kapının sağ tarafına yapılmış olduğunu gördü.

Birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Dikkatli bir şekilde birlikte kalın, ağır kapılardan bir odanın içine girdiler. El fenerlerini yakıp ışığını odanın içinde gezdirdiler. Gördükleri şey karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Dört tane büyük kireçtaşı kolon yaklaşık üç metre boyunca üzerindeki kemerli tavana doğru uzanıyordu. Kolonların ötesinde, odanın merkezinde kireçtaşından oyulmuş ve garip hiyerogliflerle kaplanmış harika bir obelisk duruyordu. Obelisk ortalama bir buçuk metreydi ve tepesine yakın bir yerde ters duran elmas şeklinde küçük bir açıklık bulunuyordu.

“Tıpkı parşömenlerde gördüğümüz obeliske benziyor!” dedi Alex ona yaklaşarak. “Yani bu şey bir açıklıkmış, bir işaret değil.”

“Olağanüstü” dedi Mitch fenerinin ışığını odada gezdirirken.

Duvarlara kraliyet geçit törenleri resmedilmişti. Resimlerdeki figürler açık alan töreni papirüsünde gördükleriyle aynı kral ya da firavun ve kraliçe gibi görünüyordu. Fenerin ışıkları resimlere tüyler ürpertici bir ışıklandırma veriyordu, sanki figürler ışığın hareketiyle hareket ediyor, nefes alıyor gibiydiler. Çok uzak geç-

mişin hayaletleri sanki bir kez daha yaşama dönmüş gibiydiler. Kraliyet çifti başlarında altın taçlarıyla tahtlarında otururken be-timlenmişti. Etraflarında güzel bir şekilde giyinmiş ve boyanmış onlarca figür vardı. Hepsinin kapkara, uzun saçları, altın rengi tenleri ve içlerinde bir sürü değerli taş bulunan altın takıları vardı. Kıyafetleri zarıftı ve zenginlik işaretleri her yerdeydi: Duvar kili-mi resimleri, ketenler, sandıklar, heykeller, vazolar...

“Gerçekten gelişmiş ve varlıklı bir kültürleri varmış” dedi Alex.

Mitch odanın içinde dolaşmaya başladı. “Yine de burada hiç tarihi eser yok. Bir şeyler olacağını umut etmiştim.”

Işıklarının hareketiyle odanın içinde geziniyorlardı. Güzel bir şekilde boyanmış, zamanın yıpratmadığı duvarlara baktılar.

“Mitch bak, obeliskin arkasında” diye işaret etti Alex. “Oda-nın nasıl daraldığını görüyor musun? Başka bir kapı varmış gibi, ikinci oda orada olmalı... Gizemli Pharom’un olduğu oda.”

Bu sefer karşılarındaki tek bir kapıydı, aynı bronz renkli me-talden yapılmıştı ve etrafında semboller olan, aynı şekilde tasar-lanmış bir kilit mekanizmasına sahipti.

“Fikir aynı” dedi Mitch.

“Neden olmasın?”

“Bu kez prensesin adını deneyeceğim. Işığın Taşıyıcısı” dedi Mitch. “İşte semboller.” Kombinasyonu denedi. İşe yaramıştı. Bu sefer fırlayan gizli kapı kollarına karşı hazırlıklıydı, fakat Alex biraz korkmuştu. Mitch kapıyı iterek açtı.

“Vay, aynı kalınlık” dedi Alex. İçeriye göz attıklarında, odanın ortasında bulunan bir platform dışında boş olduğunu gördüler.

“Bak! Bu parşömenlerde gördüğümüz platform!” diye haykır-dı Alex. “Fakat Pharom nerede?”

İkisi de odada etraflarına bakındılar.

“Ben hiçbir şey göremiyorum” dedi Mitch.

“Lanet olsun!” dedi Alex fenerini daha sıkı kavrayarak.

Umutları kırılmış bir halde platformun çevresinde dolaştılar.

Alex platformun önünde eğildi ve fenerini yaktı. Oda karanlıktı ancak fenerin ışığı ilginç bir keşfi ortaya çıkarmıştı.

“Mitch! Şuraya bir bak. Burada bir yazı var!”

Mitch, Alex’in yanında çömeldi. Antik platformun önüne oyulmuş yazıtı incelediler. “Hepsini okuyamıyorum. Defterime not edeceğim, sonra, dışarıya çıktığımızda bunları çözebiliriz. Notlarımızın hepsini yanımda getirdim.” Yazıtın kopyasını aldıktan sonra odaya göz attı. “Burada başka bir şey yoktu. Buna inanamıyorum... Bu oda 12.000 yıldır açılmadı. Parşömenler burasının Pharom’un olacağını söylediği yer. Pharom’a ne olmuş olabilir?”

“Burada olmalı! O not ve izinler bize bir amaç için verildiler” dedi Alex endişeli bir şekilde.

“Belki de onları bize veren kişi odanın boş olduğunu bilmiyordu” dedi Mitch.

“Olabilir fakat bize bilgi sağlayan her kimse bu konuda oldukça bilgili. Bilinen yazılı kayıtların parçası olmayan şeyleri biliyor gibiler. Bu dikkatlerinden kaçmış olamaz. Bakmaya devam etmeliyiz.”

“Bu oda 12.000 yıldır kapalı. Pharom’a ne olduysa o kadar zaman önce olmuş olmalı.” Mitch yavaşça odanın içinde dolaştı, fenerini yakmış, herhangi bir ipucu arıyordu.

“Parşömenlere göre, Pharom ya da obelisk burada bırakılmış. Başka bir yerde ondan bahsedilmiyor” dedi Alex zor bir şeyi çözmeye çalışırken her zaman yaptığı gibi atkuyruğuyla oynuyordu.

“Sanırım bu odayı detaylı bir şekilde incelemeliyiz” dedi Mitch. “Burada eksik olan bir şeyler var.”

54. BÖLÜM

GİZLİ ODA

Alex parmaklarını pürüzsüz taşta gezdirerek oda duvarlarının her bir santimini incelemeye devam etti. Her yere bakıp hiçbir şey bulamadıktan sonra canları sıkılmıştı.

“Pes ediyorum Alex” dedi Mitch. Tam o anda yerde bir şey dikkatini çekti. Ne olduğunu anlamak için eğildi. Hayal kırıklığına uğramıştı. “Bu odada kir ve şu taştan başka kesinlikle hiçbir şey yok.” Onu eline alıp atmak için yanına gitti, fakat sonra bunun odadaki tek nesne olduğunu fark ettiğinden bir an durdu. Taşı aldı ve inceledi. Topaklanmış olan kurumuş kir koptu.

Alex de taşta bakmak için Mitch’in yanına eğildi. “Mitch, bu parlıyor” dedi üzerine fenerin ışığını tutarak.

“Bu bir taş değil” dedi Mitch topaklanmış kiri parçalamaya devam ederken. “Şuna bak, bu bir çeşit kristal.”

Alex’in aklına bir şey gelmişti, “Mitch, Sfenks rüyamızı hatırlıyor musun? Bir kristal vardı... Bunu tamamen unutmuşum.”

“Haklısın! İlk odadaki obelisk, kristalle aynı büyüklük ve biçimde.” Partnerine baktı. Alex aynı şeyi düşündüğünü belirtmek için başını salladı.

Hemen yan odadaki obeliske gittiler. Mitch kristali nazikçe açıklığa yerleştirdi. Kristal mükemmel bir biçimde oturmuştu. Alex fenerini kristalin üzerine tuttu. Fenerden gelen ışık kristalin üzerinde parıldadı ve parşömenlerde gördükleri aslan kafası görüntüsünü az önce içinde bulundukları yan odanın duvarına yansıttı.

Mitch ve Alex duvardaki bir metreye bir metre büyüklüğündeki görüntüye hayranlıkla baktılar. Alex fener ışığını kristalin üzerine tutarken Mitch diğeri odadaki görüntüye doğru gitti ve duvarı inceledi.

“Duvarın görüntünün yansıdığı kısmı farklı görünüyor. Sanki parılıyor gibi” dedi Mitch. “Bunu nasıl daha önce fark etmedik? Alex ışığını kristalden çeker misin?”

Alex ışığını çekince görüntü kayboldu. Mitch kendi fenerinin ışığını duvara tuttu. Görüntünün olduğı alan yine duvarın geri kalanından farksız görünüyordu. “Her yeri aynı görünüyor” diyerek kaşlarını çattı.

“Bence gözlerin yanılıyor” dedi Alex.

“Bunu kanıtlayabilirim” dedi Mitch. “Yer değıştirelim. Duvardaki o bölgeye bakmaya devam et, ben ışığı kristalden çekeceğim.” Mitch fenerinin ışığını birkaç saniye kristale tuttu ve sonra ışığı yere doğrulttu.

Alex parıltıları aradı, ancak artık yoklardı. “Halıymışsın. Sanırım sana bir özür borçluyum.” Bir an durup düşündü. “Belki bu bir göz yanılması olabilir. Kristali obeliskten çıkarıp üzerine ışık tut, fakat duvarın başka bir kısmını hedef al.”

Mitch kristali çıkardı ve kendi soluna doğru hedef alarak kristale ışık tuttu. “Duvarda aynı etkiyi yaratıyor mu?” diye sordu Mitch.

“Hayır, aslan görüntüsü yok ve taş da daha önce olduğu gibi parıltı vermiyor.”

Mitch obeliskin önüne geçip duvarın aslan başı görüntüsünün belirlediği kısmını hedef alarak kristale ışık tuttu. “Şimdi görüyor musun?”

“Hayır” diyerek kafasını salladı Alex, “hiçbir şey yok.”

Mitch kristali yeniden obeliske yerleştirdi ve üzerine ışık tuttu. Görüntü hemen yeniden belirdi.

“Sence görüntünün ortaya çıktığı yerde, taşların arkasında bir şey olabilir mi?” diye sordu Alex.

“Olabilir” dedi Mitch. “Belki de o kısım Pharom’un olduğu yerdir.”

“Parşömenlerde böyle bir şeyden bahsedilmiyordu” diye düşünmeye başladı Alex.

“Bahsetmesi gerekmiyor. Kasıtlı olarak saklanmış olabilir ya da daha sonradan eklenmiştir.” Mitch, Alex’in önünde durduğu siyah duvarın yanına geldi.

“Bir ana hat ya da başka bir şey olmalı” dedi Alex.

“Alex, neden geri dönüp yeniden kristale ışık tutmuyorsun? Ben de görüntünün ana hattını belirlemek için şerit kullanırım.”

“İyi fikir” diyerek onayladı Alex ve obeliskin yanına gitti.

“Mükemmel, ben başı çizerken öyle dur” dedi Mitch bir şeritle görüntüyü çizerken.

Mitch’in işi bittiğinde Alex onun yanına gitti. Parmaklarıyla çizimin ana hatlarına dokundu. “Dur, sanırım bir şey hissettim. Yalnızca bir saç teli kalınlığında, fakat kesinlikle burada bir şey var. Yanında içine sokabileceğimiz çok ince bir şey var mı?”

“Şunu dene” dedi Mitch normalde gerçekten küçük, hassas tarihi eserlerle çalışırken kullandığı küçük, ince, bıçak benzeri bir obje çıkarırken.

Mitch fener ışığını bölgeye tutarken Alex aleti aldı ve çiziyi izini sürdü. Onlarca yılın tozu çiziyi yerleşmişti, ancak Alex bu birikintiyi çıkarıp çiziyi biraz daha büyüttü. “Toz ve kir çıkıyor!” Yavaşça Mitch’in yerleştirdiği şeridin üzerinde çalışmaya devam etti. “Oldu! Şimdi ne yapacağız?”

Mitch artık duvarın üzerinde açıkça görülebilen aslan kafasının ana hatlarına bakarak düşüncelere dalmıştı. “Çıkarmayı deneyelim.” İkisi de ellerini özgür bırakıp fenerlerinin güvenle yerlerinde kalmasını sağlayan cırt cırtlarla kollarına tutturdular.

Alex başını salladı. “Tamam, üçe kadar sayacağım, sonra hareket ettirip çıkarmayı deneyelim.”

Mitch saymaya başladı. “Bir, iki, üç.” Taşı kendilerine doğru çekmeye başladılar.

“Sanırım biraz kımıldadığını hissettim” dedi Alex yüzünden ter damlaları akarken.

Birden taşın hareket ettiğini hissettiler. “Sanırım bu plaka oldukça kalın. Ucunu bulmaya çalışacağım.” Mitch fenerinin ışığını çiziyi tuttu. “Galiba 15 santim içeride bitiyor.”

“Sence bu şeyin ağırlığı nedir?”

“Sanırım oldukça ağır olacak. Kontrolünü sağlamak için dikkatli olmamız gerekecek.”

Plakayı çıkarmaya devam ettiler. Yavaş yavaş, santim santim plaka öne doğru çıktı.

Mitch fener ışığıyla yeniden baktı. “Ucunu görüyorum! Yalnızca birkaç santim daha var. Plakanın ön tarafını tut, ağırlığı burada hemen değişecek.”

Yavaşça öne doğru çekmeye devam ederlerken, ağırlığının öne bastığını hissettiler.

“Tanrım, gerçekten çok ağır!” diye sızlandı Alex.

“Şınavlarınızı çekiyorsunuz değil mi Bayan Logan? Bir gece birkaç biradan sonra kazandığınız bir bilek güreşi yarışmasını hatırlıyor gibiyim” diyerek gülümsedi Mitch.

“Ah evet, o iyi zamanlarımdan biriydi. Yalnızca şunu düşürmek istemiyorum.”

“Yalnızca kendini hazırla. Plakanın altından sıkıca tut ve omuzlarına düşmesine izin ver.”

Tekrar çektiler ve plaka sonunda kurtuldu, hızı onları yere itti ve plaka yere birkaç santim kala büyük bir gürültüyle düştü. İkisi de gözleri plakada sırt üstü yere düştüler. Bütün parmakları yerindeydi, yüzlerinde endişe ve beklentiyle birbirlerine bakıyorlardı. Sonra gözlerini duvardaki deliğe çevirdiler. Mitch deliğin içine bakmak için ayağa kalktı. “Bu bir tünel. Sonunu göremiyorum, ancak delikten daha geniş değil. Karınlarımızın üzerinde sürünmek zorundayız. Kapalı yerlerden korkmuyorsun değil mi?” diyerek güldü Mitch.

“Yorum yok. Önden buyurun Bay Carver.”

“Önce benim gitmemi rica ediyorsun yani. “Kafasını salladı. “Peki, cesur olan ben olacağım. Hazır mısın?”

“Hiç olmadığım kadar.”

Mitch içeride yeteri kadar ilerlediğinde, Alex kendini tünelin içine soktu. Mitch’in tekmeleriyle havaya kalkan bir toz bulutunu içine çekti ve öksürmeye başladı. “Dikkat et, olur mu?”

“Üzgünüm!” Daha dikkatli bir şekilde sürünmeye devam etti.

Bir süre süründükten sonra Alex sordu. “Sence ne kadar geldik? Bana Mısır sınırlarından çıkmışız gibi geliyor.”

“Yaklaşık 12 metre kadar diyebilirim. Bekle... Sanırım ucunu görebiliyorum! Biraz daha dayan.”

“Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum” diye inledi. Kaba

bir şekilde oyulmuş tünelin içinde etraflarındaki bütün o toz ve kir yüzünden gözleri yanmaya başlamıştı. Nefes almaları zorlaşmıştı.

“Birkaç santim daha Alex. Sanırım önümüzde küçük bir oda olduğunu seçebiliyorum.” Mitch konuşmasını sürdürdü. “İşte geldik! Küçük bir oda, ancak sanırım içine ikimiz de girebiliriz.”

Odanın içine düştü ve Alex'i içeriye çekmek için ellerini uzattı. Dar oda yaklaşık iki metreye iki buçuk metre büyüklüğündeydi ve az önce geçtikleri tünel gibi kabaca oyulmuştu. Odanın merkezinde kapağında karmaşık bir şekilde oyulmuş iki figür olan bir kutu vardı. Figürler diz üstü çökmüşlerdi, ikisinin de elinde ileriye uzatılmış, birbirlerinin omuzlarına yerleştirdikleri asa bulunuyordu.

“Çok güzel Mitch. İlk bulduğumuz sandıkla aynı işaretlere sahip. Açmalı mıyız?”

“Kesinlikle, şu anda durmak için minik, pis bir tünelde bana kilometrelerce gibi gelen bir yolu sürünmedim ben!”

“İşte ben de bunu söylemeni umuyordum” diyerek gülümsedi Alex.

İkisi de kapağın bir tarafından tutup yavaşça kaldırdılar. İçinde bir obelisk vardı.

“Bulduk! Bu Pharom olmalı” diye haykırdı Alex. “Ve bak; metalden yapılmış! Bu inanılmaz...”

“Ve nasıl...” dedi Mitch gözlerini kocaman açarak.

İçinde bulunduğu kabın içinde ellerinden geldiğince incelediler.

“Eksiksiz bir inceleme yapmak için burası fazlasıyla karanlık ve dar” dedi Alex sonunda. “Daha iyi bir ışığa ihtiyacımız var.”

“Tamam, fakat dikkatli olalım” dedi Mitch. “Uyarı notunu ha-

urla: 'Altında yatan güce dikkat edilmelidir.' Burada neyle uğraştığımızı tam olarak bilmiyoruz."

"Yeterince güvenli görünüyor" dedi Alex. "Ayrıca, hassas eserlerle ilgilenmek üzere eğitildik."

"Biliyorum, fakat daha önce bunun gibi bir şeyle hiç uğraşmamıştık."

"Haklısın. Ancak parşömenlerdeki çizimi hatırlıyor musun? Bunun odadaki platformun üzerinde olması gerekiyor. Sanırım dikkatli olursak bunu ait olduğu yere koyabiliriz. Odayı güvenli hale getirip kimsenin içeriye girmemesini sağlarız."

"Tamam Bayan Logan, ancak umarım bundan dolayı pişman olmayız" dedi kapağı yerine geri koyarken.

Tünele önce Alex girdi ve dar geçitten çıktıkları için oldukça mutlu bir şekilde dar alanda geriye doğru yavaşça sürünmeye başladı. Mitch onu arkasından takip etti. İçinde kıymetli nesnenin bulunduğu kutuyu yavaş yavaş ittiler. Tünelin ucuna geldiklerinde kutuyu yavaşça yere indirdiler ve bir an durup soluklandılar. Alex ödülleri görmek için hevesle kapağı kaldırdı. Metalik obeliski dışarıya çıkarmak için kutunun içine uzandı. Obelisk görünüşüne göre aldatıcı bir biçimde ağırdı. Mitch onu kutunun içinde dikmek için ona yardım etti ve sonra daha yakından incelemek için fener ışığını obeliske doğru tuttu. "Şuna bak, yansıtıcı bir yüzeyi var ve neredeyse akışkan gibi görünüyor." Mitch kaşlarını çatı, "Başta, bunun ona çarpan ışığın yönüyle ilgili olduğunu düşünmüştüm, ancak metalin kendisinin içindeymiş gibi görünüyor. Kendi yansımamı görebiliyorum, fakat sanki metal kuantum akısı ya da bunun gibi bir şey durumundaymış gibi."

"İçindeki renkleri ve dalga desenlerini neredeyse görebiliyorum" dedi Alex.

“Jack ve Bob şaşkınlıktan akıllarını kaybedecekler. Bulduğumuz metal silindirlere nasıl huşuyla bakmışlardı hatırlıyor musun? Bu çok daha gelişmiş olmalı.”

Alex başını salladı. “Haydi onu platformun üzerine koyalım” dedi Alex gergin bir şekilde.

Birlikte obeliski büyük bir dikkatle kutunun içinden çıkardılar.

“Vay, bu şey oldukça ağır” dedi Mitch onu platforma doğru taşıyıp, doğru konuma getirip platformun üzerine yerleştirirlerken. Obelisk hemen yerine oturmuştu. “Ve kesinlikle buraya oturmak üzere tasarlanmış!”

İkisi de ağır bir uğultu duymaya başladılar. Endişeyle birbirlerine baktılar. Alex hafifçe sendeledi. “Biraz midem bulanmaya başladı ve başım dönüyor. Sanırım oturmalıyım.”

“Ben de” dedi Mitch sallanmamaya çalışarak. “Bunu hissedebiliyor musun? Ufacık bir titreşim gibi. Bu nasıl bir şey böyle?”

“Güzel soru. Beklediğim tam olarak bu değildi, ancak beklediğimin ne olduğundan da emin değilim.” Alex alnını sildi. Aşırı terlemişti. “Vay, kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum. Gittikçe kötüleşiyor. Lanet olsun, biraz temiz hava almak için dışarı çıkmalıyım, yoksa kusacağım.”

“Hemen arkandayım” dedi Mitch dışarıya çıkan ortağını izlemek için vakit kaybetmeden.

55. BÖLÜM

ÖLÜMCÜL BİR HATA

Mitch ve Alex mide bulantılarının geçmesini bekleyerek birkaç dakika oturdular. Alex gerçekten de az kalsın kusuyordu. Biraz serinlemek için kafasını ıslattı. İkisi de yavaş yavaş derin nefesler aldılar.

“Mitch, notlarımız nerede?” diye sordu sonunda Alex. Zihni açılmaya başlamıştı.

“Eşya çantasındalar. Gidip getireyim”

Mitch çantayı getirmek için koşarak uzaklaştı. Aceleyle geri döndü ve yere oturdu. “Bu konuda içimde garip bir his var.”

“Mide bulantısından başka mı?”

“Evet, ukala” diye cevap verdi Mitch. “Platformun önündeki yazıt ya bir çeşit uyanıysa? Belki de işe girişmeden önce onları tercüme etmeliydik. Bence hemen orada ne söylendiğini çözsek iyi olur.”

Kâğıtları bir süre karıştırdıktan sonra kopya kâğıtlarını buldular. Yavaş yavaş aşağıdaki şu metni bir araya getirdiler:

*Hiçbir şeye benzemez düşüncenin gücü
Işık yalnızca onun için parıldasın*

*Onu kötü niyet için kullanacak olanlar
Küllere dönsün ve parçalara ayrılsınlar
Onun güç ışınları altında*

*Onu iyilik için kullanacak olanlar
Kendi yollarında hep bilge olsunlar
Mutlak gücün bilgisi verilsin onlara*

İkisi de gözlerini kocaman açmış bir halde birbirlerine baktılar.

“Enerji dalgalanması...” diye konuşmaya başladı Mitch.
Alex’in nefesi kesilmişti. “Biz ne yaptık?”

“Oraya geri dönmeli ve o şeyi platformdan indirmeliyiz. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok!”

İkisi de ayağa kalkıp tünelin girişine doğru koşarken aniden inanılmaz parlak bir mavi ışık patlaması tünelden parlayıverdi. Hafif bir gümbürtü yeri sarsarken yerlerinde donup kaldılar. Tünelin derinliklerinde keskin bir çığlık yankılandı.

“Ah, hayır!” diye haykırdı Alex ikisi korkuyla birbirlerine baskarken. Tehlikeye rağmen, koşarak tünelin girişine gittiler. İşçiler panik halindeydiler ve hepsi neler olup bittiğini anlamak için etraflarına bakıyorlardı.

İşçilerden biri öne atıldı. “Sanırım birisi içeride kaldı!”

Khamir koşarak oraya geldi. “Hemen işçileri şehre götür” diye emretti adama. “Bununla ben ilgilenirim.”

“Evet efendim” diye cevap verdi işçi.

“Oraya inip ne olduğunu görmeliyiz” dedi Mitch.

Khamir onaylayarak başını salladı ve Mitch ve Alex’i tünele, oradan da aşağıdaki odalara kadar izledi. Onları bir koku karşıladı. Bu barut kokusuydu ve çok boğucuydu. Alex midesi bulanmasın diye eliyle ağzını ve burnunu kapatmıştı. Kuyuya inmeye devam ettiler. Önlerinde korkunç bir görüntü vardı. Yerde tanınmayacak kadar yanmış bir ceset yatıyordu. Üzerinden hâlâ duman çıkıyordu. Cesedin yakınlarında bir zamanlar tornavida gibi görünen şeyin erimiş kalıntıları duruyordu.

“Aman Tanrım!” diye haykırdı Alex.

Mitch hayalet görmüş gibiydi.

“Ben yetkililerle temasa geçip cesedi buradan aldirtacağım” dedi Khamir sertçe. “Onlara bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğim. Kısa bir süre sonra yetkililerle ilgilenmek için geri döneceğim. O zamana kadar ikinizin de gitmiş olması gerekiyor.”

Khamir’in böyle aniden ve kararı bir şekilde kontrolü ele alması karşısında ikisi de şaşkına dönmüştü.

“Peki ya bu?” diye sordu Alex, Pharom’u işaret ederek. Eli titriyordu. “Sanırım onu platformdan çıkarmaya çalışmış... Bu şey onu öldürmüştü...”

“Olduğu yerde kalsın” diye emretti Khamir.

Mitch erimiş tornavidaya, sonra yeniden Pharom’a baktı ve başını salladı. “Sanırım bu iyi bir fikir. Bunu riske atamayız. Onu güvenli bir şekilde nasıl çıkaracağımızı çözene kadar olduğu yerde bırakmak zorundayız. Parşömenlerde bize yardım edebilecek bir şeyler olmalı.”

Alex hâlâ için için yanmakta olan cesede baktı. Midesi burkuldu ve gözleri doldu. Dehşete düşmüştü. “Onu öldürdüğüne inanmıyorum. Bunu nasıl açıklayacağız?”

“Siz değil” dedi Khamir, “ben açıklayacağım.”

56. BÖLÜM

CEVAPLANMASI GEREKEN SORULAR

Mitch ve Alex bir işçinin ölümüyle sonuçlanan olayla ilgili ifade vermek üzere çağrıldıklarında Khamir yetkililerle konuşmuş ve olayın bir jeneratör kazası olduğunu söylemişti. Khamir, Mitch ve Alex'i kendisinin ne söyleyeceği hakkında bilgilendirmiş ve onlara tepkilerinin ne olması gerektiği konusunda talimat vermişti. Koşullar öyle korkutucu, öyle gerçek dışıydı ki, ikisi de gönüllü bir şekilde ve hiçbir soru sormadan onun söylediklerini kabul etmişlerdi.

Mitch ve Alex'in yetkililere tek söyledikleri kaza meydana geldiğinde orada bulunmadıkları ve ne olduğundan emin olmadıklarıydı, ki bu temel anlamda doğrudu. Zorunda olmadıkça daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmaları imkânsızdı. Khamir'in dikkatleri Pharom'dan nasıl uzaklaştırdığı konusunda hiçbir fikirleri yoktu, ancak bir şekilde bunu başarmıştı. Hiç kimse talihsiz bir biçimde, oraya inen herkesin görebileceği şekilde ortada bırakılmış garip metalik obelisk hakkında hiçbir şey söylememişti.

Yorgun ve kafaları karışmış bir halde odalarına döndüklerinde Jack ve Bob kapılarında endişeyle onları bekliyorlardı.

“Neler oldu?” diye sordu Jack kaygıyla. “Uzun zamandır ikimizi bekliyoruz. Neler oluyor?”

“İçeriye girelim” dedi Mitch bitkin bir biçimde. “Orada konuşabiliriz.”

Kapıyı kapattıklarında Bob artık dayanamadı. “Çocuklar! Neler oluyor? Çok endişelendik! Kazıların birinde birinin öldüğüne dair söylentiler duyduk!”

Mitch bir sandalyeye yığılıverdi. “Gizli odaları bulduk. Odalardan birinde bir kaza yaşandı.”

Alex sessizce bir yere oturdu.

“Bir işçi öldü” dedi Mitch titreyerek.

“Nasıl?” diye sordu Jack.

“Bu kiminle konuştuğuna göre değişir” diye cevap verdi Alex dümdüz önüne bakarak.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Jack.

“Yani” dedi Mitch, “resmi hikâyeye göre bir jeneratör kazası meydana geldi ve işçilerden biri elektrik çarpması sonucu öldü.”

“Ne demek resmi hikâyeye göre?” diye sordu Bob.

“Bizim hatamızdı...” diye fısıldadı Alex gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak.

“Alex, bilmiyorduk” dedi Mitch, fakat içten içe o da kendini Alex kadar suçlu ve sorumlu hissediyordu.

“Neyi bilmiyordunuz?” diye sordu Bob.

“Pharom’u bulduk” diye cevap verdi Mitch, “size anlattığımız, ‘güç’ kelimesiyle özdeşleştirilen obelisk. İyice gizlenmiş başka bir odadan geçilen derinlerdeki bir odada saklıydı. Onu çıkardık ve çizimlerde gösterildiği gibi platformun üzerine yerleştirdik.”

“Şimdi biliyoruz ki bu çok kötü bir fikirmiş” diye ekledi Alex.

“Evet” diye onayladı Mitch. “Yerine oturur oturmaz, kendimizi kötü, çok kötü hissettik. Her yere kusmadan önce biraz temiz hava almak için dışarıya çıktık. Yalnızca birkaç dakika dışarıda kalmıştık ki bir ışık patlaması oldu, ardından da hafif bir gümbürtü... Sonra da birinin çığlık attığını duyduk.”

“Birisi arkamızdan gizlice odaya girmiş” dedi Alex. “Oraya girdiğimizde onu gördük... O tanınmayacak halde yanmıştı.”

“Ne?” diye haykırdı Jack.

“Aman Tanrım...” dedi Bob.

“Benim de ağzımdan bu kelimeler döküldü” dedi Alex. “Görünüşe göre Pharom’u platformdan ayırmaya çalışmış. Yani yerine oturtulduğunda onu olduğu yerden çıkarmak kötü bir fikirmiş. Muhtemelen o da çıkarmaya çalışırken ölmüş.”

“Ve birileri bunu saklamaya çalışıyor?” diye sordu Bob kuşkuyla.

“Neler olduğunu bilmiyoruz” diye cevap verdi Mitch. “Khamir gitmemiz gerektiğini ve kendisinin yetkililerle ilgileceğini söyledi. Onunla yeniden konuştuğumuzda bize diğer işçileri sorguladığını ve ölen adamın ekipmanları ve eserleri çalmaya çalıştığını öğrendiğini söyledi. Öğrendiklerimize göre bu adam bu işi bir kariyer haline getirmiş.”

“Sanırım kariyer değiştirmek için geç kalmış” diye araya girdi Jack.

“Jack...” dedi Alex kızarak.

“Üzgünüm.”

“Her neyse” diye devam etti Alex, “bize tek söylenen bu tür bir ‘jeneratör arızasının’ yeniden yaşanmamasını garantiye almak

için bölgenin geçici olarak kapatıldığı. Mitch ve ben mümkün olduğunca az konuştuk. Olay meydana geldikten hemen sonra Khamir bize yetkililere bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğini söyledi ve görünüşe göre de kesinlikle öyle yaptı.”

“Khamir’in söylediklerine bakılırsa bölgenin kısa bir süreliğine kapatılacağını tahmin ediyor. Bize izni aldığımızda yeniden içeriye girmek için hazır olmamızı söyledi.”

“Bu imkânsız!” dedi Bob. “Tüm olanlardan sonra yeniden içeriye girmenize izin mi verecekler?”

“Sanırım öyle” dedi Mitch.

“Pharom şu anda nerede?” diye sordu Jack.

“Platformun üzerinde” diye cevap verdi Mitch, “bıraktığımız yerde.”

“Birini öldürdükten sonra onu öylece orada mı bıraktınız yani?” diye sordu Jack.

“Başka bir seçeneğimiz yoktu” diye tersledi onu Alex. “Onu yerinden oynatmaya çalışırken biz de ölebilirdik.”

“Doğru” dedi Jack süklüm püklüm hatasını fark ederek.

“Bize gitmemiz söylenmişti” dedi Mitch kendilerini savunmaya çalışarak. “Biri ölmüştü. Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve fazla da seçeneğimiz yoktu.”

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Bob.

“Bekleyeceğiz” diye cevap verdi Mitch. “Bu arada ne olduğunu ve neyle uğraştığımızı çözmeye çalışacağız.”

57. BÖLÜM

ÇARPIŞMA

“Doktor Khadesh, bunun kötü bir zaman olduğunu biliyorum. Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Profesör, lütfen oturun.”

Profesör Dustimaine, Khadesh’in antik kiraz ağacından yapılmış masasının önüne konmuş yumuşak deri koltuklardan birine oturdu. Ofis sayısız diploma, başarı ödülü ve birçok yüksek mevkii sahibi kişilerin çerçevelenmiş fotoğraflarıyla oldukça güzel döşenmişti.

“Doktor Khadesh, sizinle yerli bir işçinin karıştığı trajik kazayla ilgili konuşmak istiyordum.”

“Tahmin etmiştim” dedi Khadesh yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Burada bulunma sebebim Bayan Logan ve Bay Carver’ın Mısır’dan sınır dışı edilmeleriyle ilgili desteğimi sunmaktır.”

“Sınır dışı edilmeyecekler.”

“Ne?”

“Bir soruşturma yapıldı ve işçinin ölümüyle ilgili hiçbir hatalarının olmadığı ortaya çıktı.”

“Peki Sfenks’in yakınında yasadışı bir kazı yapmaları? Bu benim bilgim ya da iznim olmadan gerçekleştirildi.”

“Yasadışı bir kazı yapmıyorlardı profesör. Bay Carver ve Bayan Logan’a orada kazı yapabilmeleri için resmi izinler verilmişti.”

“Efendim?” diye haykırdı Dustimaine şaşkınlıktan donup kalmıştı. “Sfenks’in altını kazmaları için onlara kim izin verdi? Ve ben niçin bu konuda bilgilendirilmedim? Bu izinleri çıkaran kişi siz değil misiniz?”

“Benim için çalışan birçok çalışanım var. Önemli kararlar vermeleri ve uygun izinleri usulünce çıkarmaları konusunda güvenirim. Sizin neden bilgilendirilmediğiniz konusuna gelince, gözden kaçırılmış olabilir.”

“Gözden kaçırılmış olabilir mi?” diye bağırdı Dustimaine. “O bölgedeki baş arkeolog benim. Bana rapor verilir! Onlardan önce bana bilgi verilmeliydi.”

“Sakin olun profesör. Bu konuyla şahsen ilgileneceğim.”

“Yine de onların buradan gitmelerini istiyorum! Dolaylı olarak bile olsa Mısırlı bir işçinin ölümünden sorumlular.”

“O korkunç bir kazaydı, başka bir şey değil. Bir işçinin kazıdan bir şeyler çalmaya çalışmasından Bay Carver ve Bayan Logan sorumlu tutulmamalıdır. Diğer işçilerden bazıları geldiler ve bize ölen adamın gizlice kazı alanına girdiği ve eserleri, ekipmanları, eline ne geçirirse çalmayı planladığı bilgisini verdiler. Görünen o ki adam bu konuda ün yapmış. Işıklara güç sağlayan bir jeneratörü kurcalamış ve diğer herkes dışarıdayken ne yazık ki elektrik çarpması sonucu ölmüş.”

“Fakat bu Mitch ve Alex’i tamamen aklamaz” diye itiraz etti Dustimaine. “Daha dikkatli davranmalı ve alanın güvenli olduğundan emin olmalıydılar.”

“Profesör, başka birinin işlediği suç yüzünden sorumlu tutulamazlar. Polis bunun bir kaza olduğunu kabul etti, ancak güvenlik müfettişimiz resmi prosedür gereği olayı biraz daha araştırarak. Bölgeyi şimdilik kapattırdım. Fakat meselenin kısa sürede kapanacağını umuyorum. Şimdi müsaade edersiniz ilgilenmem gereken başka konular var. İyi günler Profesör Dustimaine.”

Dustimaine kıpkırmızı suratıyla, kızgın ve isteksiz bir şekilde oradan ayrıldı.

58. BÖLÜM

DUSTİMAİNE'İN ÖFKESİ

Mitch ve Alex, Jack ve Bob'la birlikte laboratuvarlarındaydı, artık ciddi anlamda geciken normal görevlerine odaklanmaya çalışıyorlardı. Laboratuvarın kapısı hiçbir uyarı olmaksızın aniden sonuna kadar açıldı. “İkinizle konuşmak istiyorum. Hemen!” Gelen Profesör Dustimaine'di ve burnundan soluyordu.

“Profesör, biz tam şey yapmak...” diye konuşmaya başlamıştı Mitch.

“Jack, Bob, dışarıya. Mitch ve Alex'le yalnız konuşmak istiyorum.”

Jack ve Bob inanamayan gözlerle ona bakıyorlardı.

Profesör öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Dışarı! Hemen!”

Jack ve Bob birbirlerine baktılar ve sonra profesörün arkasından komik suratlar yaparak hızla odadan ayrıldılar.

Mitch ve Alex oturdukları yerde donakalmışlardı.

“Kazayla ilgili bilgi almakta zorlanıyorum” dedi profesör onların etrafında dolaşırken. “Öncelikle, bana orada tam olarak ne yaptığınızı açıklar mısınız? Sfenks'te kazı yapma iznini de nereden aldınız? Ve bana neden bunların hiçbiri bildirilmedi?” Dustimaine öfkeden köpürüyordu.

“Profesör Dustimaine” dedi Alex onu sakinleştirmeye çalışarak, “arkanızdan iş çevirmedik. İzinler henüz elimize geçmişti. Onları bizim için sizin ayarladığınızı düşünmüştük. Bize bu fırsat verildiği için minnettar...”

“Ben öyle bir şey yapmadım!” diye bağırdı Dustimaine, Alex’in sözünü keserek. Boynundaki damarlar patlayacak gibiydi.

“Ne?” diye cevap verdi Mitch şaşırılmış gibi yaparak. “Sizin bununla bir ilginiz yok mu?”

Dustimaine, Mitch ve Alex’e baktı. “Siz ikiniz çok zeki olduğunuzu düşünüyorsunuz, değil mi? Ayrıca benim gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız!”

“Profesör Dustimaine, bilginiz olmadığını bilmiyorduk” diye yalan söyledi Alex. “Sizin işinizi geciktirmemek için izin günümüzde çalışmaya başladık.”

“Ah, kes sesini!” diye bağırdı ona Dustimaine. “Bana daha fazla patronluk taslamayın! İkinize de inanmıyorum. Hiçbir şey anlamayayım diye etrafta olmadığımıdan emin olmak için bunu izin gününüzde yaptınız.” İkisine de sert bir şekilde baktı, bu sorgulamadan hiçbir şey elde edemeyeceğini fark etmişti. “Bana bunun bir kaza, ışıktandırma için kullanılan jeneratördeki bir arıza olduğu söylendi. Bir insanın böyle bir şey yüzünden öldüğünü hiç duymadım!” Profesörün öfkesi devam ediyordu. “İkinizin paçayı bu işten nasıl böyle kolay kurtardığını bilmiyorum. Tüm bu olanlar bana son derece şüpheli görünüyor.”

“Çok talihsiz bir olaydı” dedi Alex. “Korkunç bir kaza, yaşandığı için gerçekten üzgünüz.”

“Ekipmanların detaylı bir şekilde incelendiğinden eminim” diye ekledi Mitch.

“Bana o gülünç hikâyeye sadık kaldığınızı mı söylüyorsunuz yani? Benim ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsunuz? Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorum ve siz ikiniz bunu bana anlatacaksınız!”

“Efendim, Mitch size bildiğimiz her şeyi anlattı. Biz hiçbir şey görmedik. Kaza meydana geldiğinde ekipmanların yakınında bile değildik.”

“Ekipmanların yakınında olmadığınızı biliyorum seni embeşil, yoksa muhtemelen şu anda burada benimle konuşuyor olmazdınız.”

Alex kıpkırmızı kesilmişti.

“O bölgede neler döndüğünü bilmek istiyorum. Neyin peşindeydiniz? Lanet olsun cevap istiyorum!”

Ne Mitch, ne de Alex bir cevap verdiler. Bu noktada durumlarını kurtarabilecek ne söyleyebilirlerdi bilmiyorlardı.

“Dinleyin sizi baş belaları, o bölgeyi kendim görmek için gidip bakmayı denedim, fakat ne oldu dersiniz? Yakınına bile yaklaşmadım. Bunun şaşırtıcı olduğunu söylemek oldukça hafif kalır. Ve insanları başlarından savmak için uydurulan belirsiz genellemeler dışında hiç kimse konuşmuyor.”

Yine ne Mitch’ten, ne de Alex’ten bir karşılık gelmişti.

“Anlıyorum. Artık böyle olacak, öyle mi? Peki bu yanınıza kâr kalmayacak. Bana göre ikiniz de yalan söylüyor ve bir şeyler saklıyorsunuz ve bunun bedelini ödeyeceksiniz. Ne olduğunu bulacağım ve bulduğumda ikinizin de arkeoloji alanındaki işiniz bitmiş olacak!” Döndü ve kapıyı çarparak oradan ayrıldı.

.

,

59. BÖLÜM

SAVAŞ, M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

Alaj endişeliydi ve bir enkaz halindeydi. Uyuduğunda büyük alevlerden çığlık çığlığa kaçtığı kâbuslar görüyordu. Geceleri ter içinde ve nefes almakta zorlanır bir halde uyanıyordu. Alaj hiçbir zaman saldırgan, aşırı derecede hırslı biri olmamıştı, bu yüzden şu anda yaptığı şey onu ciddi anlamda tedirgin ediyordu. Son birkaç ayda, ortaya çıkan planlarla, kendi ağabeyini tahtından etme amacıyla ilgili içinde ciddi şüpheler oluşmuştu. Fakat gerçek bir savaş olmasını beklemiyordu, dolayısıyla mücadelenin sonuçları ve riskleri ona göre hafifletilmişti. Alaj'ın amacı bir araya getirdiği ordu ve silahların yalnızca göz korkutmasıydı. Traeus'a ciddi olduğunu ve değişim istediğini kanıtlamak istiyordu. Eylemsizliği sonucunda Zazmaria'yı kaybetme düşüncesine katlanamıyordu. Onu gerçekten seviyordu. Onu kimi zaman inadından, kimi zamansa kendisine karşı büyüyen hoşnutsuzluğuyla yüzleşemeyecek kadar korkak olduğundan birçok kez göz ardı ettiği için pişmanlık duyuyordu. Zazmaria haklıydı. Traeus bunu kendi istemişti. Karşı karşıya kalacağı şeyi kesinlikle hak etmişti.

Akşam olmuştu, şehir karanlıktı ve insanların çoğu evlerinde, yataklarındaydı. Alaj ve ordusu şehrin birkaç kilometre dışında toplanmışlardı ve yola çıkmaya hazırlanıyorlardı. Alaj gergin bir şekilde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

“Kumandan Diette, karımı gördünüz mü?” diye sordu içindeki panik duygusunun gittikçe arttığını hissederken. Zazmaria bu adamın zeki, güvenilir ve yetenekli bir strateji uzmanı olduğunu ileri sürerek onun erdemlerini methedip durmuştu. Alaj onunla kendisi emri vermeden kimsenin ateş açmayacağı konusunda sert bir dille konuşmuştu.

“Hayır majesteleri, görmedim” diye cevap verdi Diette sakince.

“Onu bulmadan gidemeyiz. Burada olması gerekiyordu. Ona yakınımnda kalmasını söylemiştim.” Alaj bir an sustu, olayların bu hale gelmesi canını gerçekten sıkıyordu. “Nerede olduğunu öğrenmesi için birilerini gönderin” diye emretti.

“Fazla zamanınız yok” diyerek itiraz etti Diette.

“Umurumda değil!” diye bağırdı Alaj, “onun güvende olup olmadığını bilmeden bu mücadeleye giremeyiz!”

“Onu araması için birini göndereceğim, fakat...”

“Fakat ne?” diye tersledi onu Alaj.

“Saygısızlık etmek istemem majesteleri ancak uzun süre bekleyemeyiz. Adamlarımız ve teçhizatımız hazır. Burada uzun süre kalmak fazlasıyla riskli olur. Eğer fark edilirse, baskın yapma şansımızı kaybedebiliriz. Planlandığı gibi hareket etmeliyiz. “Kumandan Diette’nin sesinde artık şaşırtıcı bir otorite tonu vardı.

Mantığın ötesinde çilede çıkan Alaj seçeneklerini tartarak bir ileri bir geri yürüyordu.

“Majesteleri, eminim prenses hareket ettiğimizi görür görmez gelecektir. Neler olduğunu biliyor.”

Alaj kendini huzursuz hissediyordu, ancak ne yapacağını bilemiyordu. “Peki kumandan. Emri verin.”

“Derhal efendim” dedi Diette odadan ayrılırken.

Tüm bunlar Alaj’a çok yanlış gelmeye başlamıştı.

Prens Alaj ve Kumandan Diette birlikleri karanlık sokaklardan geçirdiler. Paralı askerler en başı tutan ağır silahlarla donatılmış birliklerle birlikte ilerliyorlardı, onların ardında topçular ve en arkada bulunan kuşatma teçhizatı bulunuyordu.

Alaj baskın yapma şansının hızlı bir zafer almak konusunda önemli olduğunu biliyordu. Ordusu saray kapılarının önüne doğru ilerlemişti.

“Hücum!” diye emir verdi Kumandan Diette.

Kumandanın onun izni olmadan aniden komuta vermesiyle hazırlıksız yakalanan Alaj onu susturmak için bağırdı. Ancak artık çok geçti. Ordu kapılara doğru taarruza geçtiğinde top mermileriyle silahlanmış yüzlerce kraliyet askeri güçlendirilmiş devasa duvarların ve kapılara takılı mazgalların üzerilerindeki saklanma yerlerinden fırladılar. Onların silahları doğrultulmuş ve ateşe hazır haldeydi. Kapıların ardından kuşatma teçhizatları ortaya çıktı ve yaklaşan ordunun tam görüş hizasına geldi.

Alaj’ın ordusu aniden ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan bu güç karşısında olduğu yerde donup kalmıştı. Alaj etrafına baktı ve kraliyet birliklerinin çevrelerindeki binaların çatıları ve pencerelerinde de konuşlandığını gördü. Silahları doğrudan onla-

ra doğrultulmuştu. Kraliyet mızraklı askerleri Alaj'ın geri çekilmesini önleyerek saklandıkları yerlerden çıkarlarken Alaj olduğu yerde dönüp duruyordu.

“Durun! Ateş etmeyin!” diye bağırdı birisi güçlendirilmiş duvarın üzerinden. Bağırان Kral Traeus'tu.

“Ateş etmeyin!” diye bağırdı Alaj da kendi ordusuna. Buna inanamıyordu. Korktuğu gibi, Traeus'un planı bir şekilde öğrendiğini ve ona karşı hazırlık yaptığını fark etti. Korkuları haklı çıkmıştı. İşler ciddi anlamda ters gidiyordu.

Prensin birlikleri pusuya düşmenin verdiği şaşkınlıkla savunma durumuna geçmişlerdi. Silahlarını endişeli bir şekilde çevrelerini saran, ay ışığında hatları belirgin olan kraliyet birliklerine çevirmişlerdi. İki taraf da silahlarını birbirine doğrultmuş, karşı tarafın bir hamle yapmasını bekliyordu.

Gergin sessizliği bozan Traeus oldu. “Hain! Bunu nasıl yapabildin?”

Alaj teslim olmamaya çalışmaktan ve yapmak için geldiği şeyi yapmaktan başka bir seçeneğinin olmadığına karar verdi. Şimdi geri çekilemezdi, çünkü çekilirse hayatı mahvolurdu.

“Senin yalanlarından ve sırlarından bıktım!” diye karşılık verdi. “Etrafındaki herkesi kandırıyorsun! Halkımız için en iyi şeyi bilen yalnızca kendin olduğunu mu sanıyorsun? Yanılıyorsun. Halkımızı yönetmek için başka birinin devreye girmesinin zamanı geldi!”

“Ve bu biri sensin?” diye bağırdı Traeus.

“Evet, benim!” diye cevap verdi Alaj cüretkâr bir biçimde. “Sen güç ve kontrol içinde yüzmek için projelerini planlarken beni yeteri kadar önemsiz işlerle oyaladın. Buna daha ne kadar göz yumacağımı düşünüyordun? Bundan bıktım. Defalarca se-

ninle konuşmaya çalıştım, fakat sen beni sürekli başından savdın. Artık savamayacaksın. Ordumu öyle kolay geri döndüremezsin. Benimle şimdi uğraşmak zorunda kalacaksın!”

“Ona bir bakın majesteleri, bunlar çaresiz birinin sözleri” diye fısıldadı Assan, Traeus’a. “Yapmak üzere olduğu şeyin tamamen farkında olduğundan şüpheliyim.”

Traeus başını salladı, ancak kendi kızgınlığını kontrol altına almakta zorlanıyordu. “Seni aptal!” diye bağırdı. “Yaptığım her şey toplumumuzun yararı ve geleceği içindi! Senin için, benim için, ailemiz için ve hepimiz için. Zamanla her şeyi öğreneceğini sana söyledim, ama sen bekleyemedin! Ve sabırsızlığının bedeli ağır oldu, kardeşim. Bunu senden hiç beklemezdim Alaj. Kendi ailene ihanet ettin.”

İki asil kardeş, gözleri hırs ve kararlılık dolu bir biçimde birbirleriyle sessizlikte yüzleştiler. Orduları gergin bir halde bu hareketsizliği bozacak emri bekliyorlardı.

“Kan dökülmesini istemiyorum!” diye bağırdı Traeus. “Hazırlıksız olmadığımı görebiliyorsun kardeşim. Bu mücadelenin şartları artık değişti. Şimdi, orduna geri çekilmesini söyle ve kimse canından olmadan bu saldırıya bir son ver!”

“Hayır!” diye bağırdı Alaj. “Seni fazlasıyla dinledim, geri planda kaldım, fakat bu sefer böyle olmayacak. Artık bana emirler yağdıramazsın. Bu sefer sen beni dinleyecek ve değişiklik olsun diye sen benim söylediğimi yapacaksın!”

“Anlıyorum” dedi Traeus. “Yani gerçekten o noktadayız.”

“O noktaya gelmek zorunda değil” diye bağırdı aniden Amoni duvarın üzerindeki topçuların arasından geçerken.

“Sana sarayın içinde kalmanı söylemiştim!” diye bağırdı Traeus ona.

“Buna seyirci kalıp birbirinizi bu şekilde yok etmenize izin veremem. Bizler kardeşiz! Bu çok yanlış! İkiniz de bir yalanı yaşıyor ve birbirinizden sırlar saklıyorsunuz. Ve bunların bizi nasıl etkilediğine bir bakın!”

“Amoni!” diye bağırdı Alaj. “Bana katıl! Sana karşı bir garezim yok. Halkımızı birlikte yönetebiliriz. Sen ve ben birlikte hüküm sürebiliriz. Artık hiç kimsenin gölgesinde yaşamak zorunda değiliz!”

“Üzgünüm Alaj” diye cevap verdi Amoni, “ancak sana katılamam. Senin baskınını öğrenen ve Traeus’a haber veren bendim.”

Alaj beyninden vurulmuşa dönmüştü. ‘Amoni bunu nasıl öğrenmiş olabilir?’ diye düşündü. Kafası karışan, ancak hâlâ meydan okuyan Alaj geri çekilmeyi reddetti.

60. BÖLÜM

KAOS VE ÖLÜM

“Ateş!” diye haykırdı Kumandan Diette birden. silahını ateşledi ve bir kraliyet askerini alnında tam vurarak öldürdü. Bu ani saldırıya karşı taraf karşılık verdi. Kraliyet askerleri silahlarını ateşleyerek arkadaşlarının öcünü aldılar. Ateş emri ve onlara atılan mermilerin yayılım ateşiyle harekete geçen Alaj’ın ordusu ateşle karşılık verdi ve kapılara hücum etti. Gecenin sessizliği bir anda şiddetli patlamalar, metalin çınlaması ve savaşa karışmış ölümüne dövüşen askerlerin çığlıklarıyla dolmuştu. Karanlık geceyi barut aydınlatıyordu. Olaylar kontrolünden çıkıp tam bir delilik ve kaosa dönüşürken Alaj güvenli bir yere kaçtı. Bunun kendisi için ne kadar yanlış olduğunu işte o anda anlamıştı. O bir savaş, mücadele insanı değildi. Böylesi ciddi bir durumu kontrol altında tutabileceğine inandığı için bir aptaldı.

“Ateşi kesin!” diye bağırdı kral umutsuzca. “Lanet olsun, ateşi kesin!” diye yeniden haykırdı, ancak sesi devam eden korkunç savaşın yarattığı seslerin içinde yok olup gitmişti. Etrafında kraliyet askerleri sert taş mermilerle vuruluyor ve yere düşüyorlardı. Askerlerin bazıları ateşe yakalandıkların dolayı yardım isteyerek

çılgınlar gibi koşuşturuyorlardı. Kraliyet askerlerinden ikinci bir birlik vurulan ilk birliklerin yerini almak için hızla hareket etti.

Kraliyet birlikleri mermilerini ateşledikçe Traeus onların yarattığı yüksek sesi duyabiliyordu. Kapıların arkasında mancınıklar, saldıran güçlere yanan oklar fırlattılar. Karanlık gece aydınlandı. Kapıların önünde Alaj'ın ordusu katlediliyordu. Çevreleri sarılmıştı. Önden ve yandan ordunun üzerine yanan mermiler ve oklar yağıyordu. Alaj'ın ordusunu arka taraftan kuşatan mızraklı birlikler Alaj'ın ve birliklerinin geri çekilmesini engellemişti. Hücumun ortasında Alaj kendini topladı ve ordusuna ateşi kesmelerini emretmeye çalıştı. Bir kurşun omzuna isabet etti. Haykırdı ve acıyla yüzünü ekşiterek dizlerinin üzerine çöktü.

Traeus hâlâ adamlarına ateşi kesmeleri için bağınıyordu. Korumalardan biri kralı korumak için onu hafifçe savunma duvarının arkasına itti.

“Ateşi kesin!” diye bağırdı Alaj adamlarına yüksek sesle, omzu kötü bir biçimde kanıyordu. Ciddi şekilde yaralanan ve tam anlamıyla yok olmakla karşı karşıya kalan Alaj'ın askerleri emrine itaat ettiler. Mücadele yavaş yavaş hafiflerken, iki tarafın askerleri de artık Traeus ve Alaj'ın çılgınlar gibi kendilerine ateşi kesmelerini emrettiğini duyabiliyorlardı. Ölen ve ölmekte olan adamlar korkunç bir görüntüyle yere saçılmıştı.

“Majesteleri!” diye haykırdı askerlerden biri krala. “Prens Amoni yaralandı!”

Traeus koşarak yerde kanlar içinde yatan küçük kardeşinin yanına gitti. Askerin sözlerini Alaj da duymuştu. Duyulabilecek bir içini çekti. Amoni'yi görmeliydi. Panikle, kendi güvenliğini hiç düşünmeden hızla koşarak kendi askerlerini geçti. Saray kapılarını koruyan kraliyet birlikleriyle karşılaştığında bağırdı. “Bırakın

geçeyim! Prens Amoni'yi görmeliyim!" Silahsız ve yaralı olduğu açıkça görülen Alaj kraliyet birliklerini geçmeye çalıştı, sonunda askerler isteksizce onun geçmesine izin verdiler. Alaj artık omzundaki acıyı hissetmiyordu bile. Sonunda Amoni'nin bulunduğu yere ulaştı. Gördükleri çok fazlaydı. Acı bir haykırıyla yere çöktü.

Traeus, Amoni'nin üzerine eğilmiş bir halde, umutsuzca kardeşinin karnındaki büyük yaradan akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Amoni'nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Elleri kontrolsüz bir biçimde sallanıyordu. Alaj sevgili küçük kardeşinin bir daha gün ışığını göremeyeceğini anlamıştı. Ağzının kenarından kan süzülen Amoni konuşmaya çalıştı. Sesi zayıftı ve titriyordu. "Traeus... Sana itaatsizlik ettim..."

Traeus kardeşinin elini yüreğine bastırmış ağlıyordu. "Hayır Amoni, bunun için üzülme. Kendini yorma. Konuşmaya çalışma."

Alaj kardeşlerine yaklaştı, kendi hıçkırıklarını tutmaya çalışıyordu. Amoni acıyla inerken gözlerini sıkıca kapattı. Şimdi yalnızca kısa soluklar halinde nefes alıyordu. Bir an gözlerini açtı. İki ağabeyinin yanında olduğunu gördü. "Biz kardeşiz... Böyle olmamalı..." Son nefesini verirken gözleri karardı. Bedeni gevşeyiverdi.

"Hayır Amoni!" diye haykırdı Traeus kardeşinin yaşamının sonsuza kadar kendilerinden alındığını görünce. "N'olur bizi bırakma!" diye yalvardı. Fakat çok geç olduğunu biliyordu. Kardeşini kavrayıp ona sıkıca sarıldı. Olduğu yerde sallanıyor ve göz yaşları Amoni'nin siyah saçlarına karışıyordu.

"Buna ben sebep oldum. Öz kardeşimi öldürdüm" diye ağlamaya başladı Alaj. "Kendimi asla affetmeyeceğim." O anda,

Amoni'nin yerinde olmayı, kardeşinin yerine kendisinin ölmüş olmasını istedi ve diledi. "Bunun bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Savaşın başlamasını hiç istememişim. Ne yaptım ben..."

Her yerine Amoni'nin kanı bulaşmış olan Traeus başını kaldırıp yaşlarla dolu kırmızı gözlerle Alaj'a baktı. "Ona sarayda kalmasını, savaştan uzak durmasını söylemişim. Beni dinlemedi..." Traeus yeniden hıçkırıklara boğuldu.

Kumandan Koronius yanlarına yaklaştı. Alaj kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi. İki adam belirsiz ateşkesi kabul ederek başlarını salladılar.

Kumandan Koronius, Traeus'un yanında eğilip ona fısıldadı. "Majesteleri lütfen, adamlarım onunla ilgilenecekler." Amoni'yi yavaşça Traeus'un elinden aldı ve askerlerinden dördü hemen gelip büyük bir dikkatle prensin cansız bedenini oradan uzaklaştırdılar. Sonra kumandan kralın doğrulup ayağa kalkmasına yardım etti. Daha sonra kumandan, Alaj'ın yarasını fark etti. "Yaralanmışsınız. Sizinle ilgilenmesi için birini çağırayım."

Alaj kafasını salladı. "Yalnızca basit bir yara. Şimdilik yalnızca sargıya ihtiyacım var."

"Emredersiniz" diye cevap verdi kumandan ve hemen bir şifacının gelip prensin omzunu sarmasını emretti. Prens yarası temizlenip sarıldıktan sonra üç adam saraya girdiler.

Başrahip Assan onlara katıldı. Alaj'ı derin bir güvensizlikle süzüyordu. Prens Amoni'nin ölümünün acısını o da hissediyordu. Ve şimdi Alaj... Hain aralarındaydı.

Alaj bir koltuğa yığıldı, Traeus ise boş gözlerle önüne bakıyordu.

"Prens Alaj, adamlarınızın etrafları çevrildi, tekrar saldırma-

yacaklarından emin olabilir miyiz?” diye sordu Kumandan Koronius.

“Evet, onlara durmalarını emrettim” dedi Alaj kısık bir sesle. “Onlar bile bunun umutsuz bir durum olduğunu anlamışlardır.”

“Adamlarımı durumun gerçekten bu olup olmadığından emin olmaları için göndersem sizin için bir sorun olur mu?”

Alaj ona askerlerini göndermesi için onay vererek başını salladı.

“Öyleyse yüzbaşılardan birinden teslim olmalarını denetlemesini ve onları ne yapacağımıza karar verene kadar bir bekleme bölgesine götürmesini isteyeceğim.”

61. BÖLÜM

ORTAYA ÇIKAN BİR HAİN

Patlamalar sarayın duvarlarını sarsıyordu. Mindara ve Medetha korkuyor olsalar da savaşın kargaşasını duyan Tramen ve Setar'ı ellerinden geldiğince sakin ve güvende tutmaya çalışıyorlardı. Çocuklar neredeyse kendilerini kaybetmiş bir haldeydiler ve korkunç gürültüyü duymamak için elleriyle kulaklarını kapatmışlardı. Savaş çok uzun sürmemiş olsa da, rahatsız ediciydi.

“Bitti mi?” diye fısıldadı Medetha.

“Bilmiyorum” diyerek cevap verdi Mindara endişeli bir sesle.

Birlikte onlara sonsuz gibi gelen bir süre boyunca sessizlikte beklediler. Çocukları yatıştırmayı başarmışlardı, fakat Mindara ne olduğunu bilmemeye daha fazla dayanamıyordu. ‘Amoni nerede kaldı acaba?’ diye düşündü kendi kendine. ‘Neden bize neler olup bittiğini anlatmak için hâlâ gelmedi?’

Sonunda Medetha'ya döndü. “Ben koridora çıkıp, bize neler olduğunu söyleyebilecek kimseyi bulabilir miyim diye bakacağım.”

“Denemeye değer” diyerek onayladı Medetha. “Burada böyle oturamayız.”

Mindara kapıdan dışarıya bir göz attı, Amoni'ye seslendi, ancak cevap veren ya da görünen kimse yoktu. Oradan ayrılmanın tehlikeli olabileceğini biliyordu, fakat bir şeyler yapmalıydı.

“Medetha, kimseyi göremiyorum. Gidip neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım.”

“Hayır Mindara” diye itiraz etti Medetha. “Tehlike geçmiş olsaydı, birileri gelip bize haber verirdi.”

“Böyle bekleyemeyiz. Geç kalmam. Yakınlarda birilerini bulamazsam hemen dönerim ve beklemeye devam ederiz.”

“Tamam, ama çabuk dön.”

Mindara başını salladı ve odadan çıktı. Dikkatli bir şekilde savaşın devam ettiğini gösteren herhangi bir ses duymayı bekleyerek koridordan aşağıya indi. Koridorlar tüyler ürpertici bir biçimde boştu. Duman kokusu almıştı, ancak koku sarayın dışından bir yerden geliyor gibiydi... En azından şimdilik.

Mindara koridorlarda yavaşça dolaşırken birinin sesini duyduğunu sandı. Dikkatli bir şekilde köşeden koridora göz attı. Hızlı hızlı nefes alıyordu, şaşırmıştı. Bu Zazmaria'ydı.

Zazmaria savaşın başlamasını bekledi. Çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. İnsanlar Alaj'ın bir isyana öncülük ettiğini öğrendiğine göre birilerine görülürse tutuklanacağından korkuyordu. Zhek ona savaş başlayana kadar sarayın içinde beklemesini, sonra da her zamanki şekilde oradan sıvışmasını söylemişti. Gecenin karanlığında görülmeden oradan ayrılabilirdi. Alaj onu nerede bulacağını bilmiyordu. Zazmaria, ordusunun buraya başkaldırmak için geldiğini bildiğinden onun hâlâ sarayda olacağını asla düşünmezdi.

‘Birilerine onun burada olduğunu haber vermeliyim’ diye düşündü Mindara paniklemiş bir halde. Tam oradan ayrılacakken, Zazmaria'nın kendisine doğru geldiğini duydu. Hemen saklandı,

ne yapacağını bilmiyordu. Hemen dönmezse Medetha deliye dönerdi. Zazmaria yanında geçerken nefesini tuttu. ‘Gitmesine izin veremem, neyin peşinde olduğunu öğrenmemiz gerek.’ Derin bir nefes aldı ve Zazmaria’nın izlediği yolu takip etti. Prenses sarayın ender kullanılan bir kapısına doğru gidiyordu.

Zazmaria kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Sarayın sınırlarından çıktı, Mindara da onu izliyordu. ‘Ne yapıyorum ben?’ diye düşündü Mindara. ‘Onu takip etmeye çalışırken burada öldürüleceğim.’ Yine de bu bilginin kral için ne kadar önemli olabileceğini bildiğinden karanlık gecede ilerlemeye devam etti. Uzakta, savaşın izlerinin sürdüğünü görebiliyor ve çok da uzakta olmayan askerlerin bağırışlarını duyabiliyordu. Savaş sarayın önüne yakın bir yerde meydana gelmişti. Zazmaria’yı şehrin ucundaki kırmızı bir eve kadar takip etti. Ev boş gibi görünüyordu. Prensesin pencereden içeriye baktığını gördü. Birini bekliyor gibiydi. Ne yapacağını bilmeyen Mindara görünmeden bekledi ve onu izledi.

Bir süre sonra Zazmaria’nın sabrı tükendi ve oradan ayrıldı. Mindara yeniden onu takip ediyordu. Mindara, Zazmaria’nın Draxen Kalesi’ne doğru ilerlediğini fark etmişti. ‘Aklını mı kaçırdı bu? Doğruca düşmanın inine gidiyor.’ Mindara’nın yüreği ağzındaydı. Bu fazlasıyla tehlikeli bir durumdu. Yakınlardaki bir evin yanına gizlendi ve Zazmaria, Draxen korumalarına doğru yaklaşırken onu seyretti. Korumalar savunma durumuna geçerek temkinli bir şekilde prensesi süzdüler.

“Prenses Zazmaria” diyerek onu tanıdığını belirtti korumalardan biri kısaca. “Burada ne arıyorsunuz?”

Mindara neler konuştuklarını duymak için biraz daha yaklaştı ve gür çalılıarın arkasına gizlendi. Kalbi küt küt atıyordu. Sırtından ter süzüldüğünü hissedebiliyordu.

“Zhek’i görmek istiyorum” dedi Zazmaria.

“Bu söz konusu bile olmaz. Buradan gitmelisiniz” diyerek cevap verdi bir başka koruma sert bir şekilde ona doğru bir adım atarak.

“Benimle nasıl bu şekilde konuşursun?” diye karşılık verdi prenses. Vazgeçmiyordu. “Derhal Zhek’le konuşmalıyım. Nerede o?”

“Saygısızlık etmek istemem prenses ancak Lord Zhek’in nerede olduğu sizi hiç ilgilendirmez” diye cevap verdi ikinci koruma. Sesindeki uyarı açıkça belli oluyordu.

Zazmaria hâlâ küstah ve cesurdu. “Sizinle uğraşmaktan bıktım! Eğer siz bana bir cevap vermezseniz kendim öğrenirim. Bırakın geçeyim!”

İlk koruma onu uzak tutmak için elini uzattı, silahını artık tehditkâr bir biçimde doğrultmuştu. “Devam eden bir savaş var. Kimsenin geçmesine izin veremeyiz.”

“Bana izin vereceksiniz” diye bağırdı Zazmaria korumaya.

“Hayır!” diye karşılık verdi Draxen koruması. “Şimdi, hemen buradan gidin!”

Zazmaria adamın suratına sert bir tokat attı ve onları geçmeye çalıştı. Korumalar onu tutmaya çalışıyorlardı ancak Zazmaria onları tekmelemeye ve Zhek’in adını haykırmaya başlamıştı. Korumalardan kurtulmaya çalıştı, ancak ona izin vermeyeceklerdi. Dünyası gözlerinin önünde yok olup gittiğinden umutsuzluğa düşen ve öfkelenen Zazmaria artık kaybedecek hiçbir şeyinin olmadığını biliyordu. Geriye dönemezdi.

“Zhek! Zhek, dışarıya çık!” diye bağırdı. Artık tamamen aklını yitirmiş durumdaydı. “Seni bekledim! Bunu bana neden yapıyorsun? Bana senin kraliçen olacağıma söz vermiştin!”

Korumalar onun delirdiğini düşünüyorlardı. Gergin pensesi tutmaya devam ettiler. Artık kontrolden çıkmış bir şekilde ağlayan Zazmaria tüm gücüyle savaştı, ancak korumalar onu bırakmadılar. “Zhek!” diye bağırdı yeniden.

Kalenin içinde, Lord Draxen hastalığı yüzünden zayıf düşmüş olsa da özel odasının penceresinin önünde dikilmiş onu izliyordu. Hasta ve çökmüş yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Korumalarından biri yanına geldi. “Efendim, Prenses Zazmaria, o çok kararlı. Zhek’i arıyor. Ne yapmamızı istersiniz?”

Lord Draxen bir cevap vermeden önce bir süre daha onu izledi. Bu anı, onu gözden düşmüş ve yenilmiş bir halde görmeyi beklemişti. Prenses öfkeden aklını kaçıırırken onu seyretti. Ancak saraydaki durumla ilgili raporlar gelmişti ve savaşın ateşkesle sona erdiğini biliyordu. ‘İşler planlandığı gibi gitmiyor’ diye düşündü ‘ve o da bizim için bir engel.’

Korumaya döndü. “Onu derhal buradan uzaklaştırın.”

“Emredersiniz efendim” diye cevap verdi adam ve ayrılırken selam verdi.

Pensesi Draxen topraklarından çıkarma emri dışarıya ulaşmıştı. Zazmaria şiddetle karşı koydu, ancak korumalar onu kolaylıkla yakalayıp patikaya atıverdiler. Zazmaria sert bir şekilde yere düştü. Her şeyini kaybettiğini ve artık yapabileceği hiçbir şeyin olmadığını biliyordu. Hayatında ilk kez tamamen güçsüzdü. Sersemlenmiş bir halde yavaşça ayağa kalktı. Tökezleyerek ve her yeri morarmış bir halde nereye gideceğini bilmeden karanlık, soğuk ve yalnız gecede kaleden uzaklaşmaya başladı. Draxen Kalesi’ne, ailenin müstakbel kraliçesi olarak girme hayalleri yüreğinde ölüp gitmişti. Kalbi kırılmış ve aşağılanmış Zazmaria hayatında kendini hiç bu kadar yalnız ve ümitsiz hissetmemişti. Zhek onu yüz üstü bırakmış, kullanmış ve ona ihanet etmişti.

Mindara nefesini tuttu, az önce duyduklarının öneminin farkındaydı. Görünmeden oradan uzaklaşmak istedi. Draxen Kalesi'nden ayrılan karanlık yolda elinden geldiğince sessiz bir biçimde koşmaya başladı. Birden Zazmaria karşısında belirevermişti. Soğuk, çelik yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, ifadesi saf nefretle doluydu. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Zazmaria eliyle elbisesinin içine doğru uzanırken.

Mindara cevap vermedi. Bir adım geriye çekildi.

Zazmaria ona doğru yaklaştı. "Her şeyi duydun, öyle değil mi?" Cevap bile beklemedi. "Bunu yüzünden anlayabiliyorum."

Mindara biraz daha geriye çekildi.

"Beni takip etmemeliydin" dedi Zazmaria öfkeyle.

"Sen bir hainsin!" diye karşılık verdi Mindara cesurca, fakat içten içe dehşete düşmüştü.

"Bir şeylerin değişmesinin zamanı gelmişti" dedi Zazmaria, Mindara'ya doğru ilerlemeye devam ederek.

"Kendi ailene ihanet ederek mi? Halkına?"

Zazmaria yalandan bir kahkaha attı. "Ailem mi? Onlar bana hiç değer vermedi. Başlarına gelecek her şeyi hak ediyorlar." Aniden, elbisesinden taşlarla süslenmiş bir hançer çıkararak Mindara'ya doğru atıldı.

Mindara haykırarak geriye doğru bir adım attı, kendini korumak için kolunu kaldırmıştı. Zazmaria hızla hançeri indirip onun koluna derin bir kesik attı.

Mindara acıyla haykırdı. "Yaptığın her şeyin bir hiç uğruna olduğunu anlamıyor musun? İşin bitti. Hain arkadaşların seni istemiyor bile!"

Zazmaria bu sert sözlerle öfkeden çılgına döndüğü için yüzündeki ifadenin değiştiğini görebiliyordu. Zazmaria, Mindara'nın

kanıyla kırmızıya dönmüş hançerle yeniden ona doğru saldırdı. Mindara yeniden darbe almadan önce Zazmaria'nın bileğini yakalamayı başarmıştı. Sert bir şekilde savaştılar. Mücadele sırasında Mindara bir başka darbe almamaya çalışırken tökezledi ve yere düştü. Zazmaria onun üzerine atlayıp, hançeri yüzüne iyice bastırdı. "Senden hep nefret etmişim zaten" diye tısladı Mindara'nın yüzüne küçük bir çizik atarken.

Mindara yeniden acıyla haykırdı. Zazmaria kolunu geri çekip, öldürücü bir darbe indirmeye hazırlandı. Aniden durdu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Kafasında bir ses duymuştu, 'Buna izin veremem.' O anda Zazmaria'nın beyninde öldüğünü düşündüğü genç prensesin yüzü belirmişti. Titremeye başladı. "Anjia? Hayır! Seni öldürdüm ben!" diye haykırdı Zazmaria. "Sen annenle birlikte boğuldun!"

Mindara, Zazmaria'nın duraksamasından ve isterisinden faydalanarak prensesin bileğini yakaladı. Sonra Zazmaria'yı ters düşürerek üzerine çıktı ve hançeri prensesin karnına sapladı. Zazmaria'nın soluğu kesildi ve karnına giren taşlı hançere baktı, beyninde uzun zaman önce gördüğü Anjia'nın onu hançerlediği görüntü beliriverdi. "Hayır..." diye inledi.

Mindara hızla ayağa kalktı ve ayaklarının dibinde yatan Zazmaria'ya baktı. Elbisesinden kan damlayan prenses kesik kesik nefes alıyordu. Mindara şok olmuştu. Böyle bir şiddet uygulayabileceğini hayal bile edemezdi. Ölmekte olan prensesi orada bırakmaya karar verdi ve gecenin içinde mümkün olduğunca çabuk saraya koştu. Neler olduğunu ve neler öğrendiğini krala anlatmalıydı.

62. BÖLÜM

KÖTÜ HABER

Mindara sarayın yan kapılarından birine ulaştı. Koridoru koşarak geçti, ancak başı dönüyordu ve bayılmak üzereydi. Sallanarak sarayın mutfağına girdi. “Kimse var mı?” diye bağırdı, sonra yere yığılıverdi.

Savaş başladığından beri saklanan bir hizmetçi onu duymuştu. Koşarak yanına geldi. “Mindara! Sana ne oldu böyle?” diye sordu kolundaki ve yüzündeki kanı görünce.

“Kralı görmeliyim. Önemli haberlerim var. Lütfen yardım et.”

“Tabii ki” dedi adam onu ayağa kaldırırken. “Ama önce yaralarına bakmalıyım. Çok kan kaybediyorsun!”

“Hayır, zamanımız yok! Kral Traeus’un yanına gitmeme yardım etmelisin.”

“Tamam gideceğiz. Gel, destek almak için diğer kolunla bana sarıl.” Birlikte kralı arayarak sarayın ön kısmına koştular.

Korumalardan biri Mindara ve hizmetçinin geldiğini gördü. Mindara ona seslenerek hemen kralla görüşmesi gerektiğini söyledi. Koruma başını salladı. “Tamam Mindara.”

Kral çağırılır çağırılmaz koşarak yanlarına gitti. Mindara'yı kanlar içinde görünce kralın yüzü bembeyaz olmuştu. "Mindara!" diye haykırdı onu hizmetlinin kollarından alıp nazikçe yere oturttu.

"Bir şeyim yok" dedi Mindara, sonra Traeus'un da kanlar içinde olduğunu fark etti. "Fakat siz de yaralısınız!"

"Hayır, bu benim kanım değil... Keşke benim kanım olsaydı" dedi Traeus üzgün bir şekilde en küçük kardeşinin kanına bakarak. "Amoni çatışmanın ortasında kaldı... Onu kurtaramadım." Gözyaşlarını sildi. "Fakat sana ne oldu? Amoni'ye sizi sarayın arkasındaki odalarda kalmanızı söylemesini söylemiştim."

"Söyledi. Ah majesteleri, Prens Amoni'ye çok üzüldüm" diye fısıldadı Mindara. Tekrar bilincinin gittiğini hissediyordu, kendinden geçmeden önce fazla zamanının olmadığını farkındaydı.

Traeus onu hafifçe kavradı. "Seni bir şifacıya götürmeliyiz. Çok kan kaybediyorsun."

"Hayır, bekleyin. Önce size bir şey söylemeliyim. Zazmaria'yı takip ettim. Zhek'i aramak için Draxen Kalesi'ne gitti. Korumalar onu içeriye almadılar. O da Zhek'i göremeyince çılgına döndü. Sonra beni fark etti. Beni öldürmeye çalıştı."

"Ne? Sen ne diyorsun?" diye sordu Traeus. "Anlayamıyorum..."

"Lütfen, sadece beni dinleyin" diye araya girdi Mindara. "Axiana ve Anjia'yı o öldürmüş, Draxenlar için kraliyet ailesine ihanet etmiş. En başından beri aleyhinizde çalışıyormuş."

Traeus'un nefesi kesilmişti, "Zazmaria? Tüm bunlar onun başının altından mı çıkmış?"

Alaj o anda içeriye girmiş ve yürek burkan haberi duymuştu. "Benim karım mı? Hayır... Bu doğru olamaz..." Duvara yaslandı.

“Karım, kızım... Onları o mu öldürmüş?” Duyduklarını algılamaya çalışıyordu. Kalbi hızla atıyor ve başı dönüyordu.

“Evet majesteleri. Çok üzgünüm” diyerek ağlamaya başladı Mindara, fakat devam etmesi gerektiğini biliyordu. “Üzerime bir hançerle saldırdıktan sonra yere düştüm. Sonra aklını yitirdi. Onu görüyormuş gibi Anjia’nın adını haykırdı.” Mindara’nın sesi alçalmıştı. “Anjia ve Axiana’yı öldürdüğünü söyledi.” Mindara daha sonra nasıl Zazmaria’nın anlık tereddüdünden faydalanıp kendini savunduğunu ve onu bıçakladığını anlattı.

“Ne?” diye sordu Alaj boğuk bir sesle, kendini toplayarak. “Öldü mü?”

“Bilmiyorum... Onu bıraktığımda yaşıyordu.”

“Gitmeliyim... Onu bulmalıyım!” dedi Alaj ayağa kalkarak. “Nerede?”

Mindara onlara prensesi nerede bıraktığını söyledi.

“Alaj! Yalnız gitmemelisin. Ben de seninle geliyorum” dedi Traeus. Kendi sorularının cevaplanmasına ihtiyacı vardı.

“Yardımlarını hak etmiyorum Traeus. Bu hayatta başka hiçbir şeyi hak etmiyorum ben.” Korkunç haberi hazmettiğinde kendini çok kötü hissetti. “Zazmaria saraya doğru hareket etmemizden kısa bir süre önce ortadan kayboldu. Başına ne geldiğini bilmiyordum...” dedi Alaj boş bir sesle.

“Seninle geliyorum.”

“Treaus, Axiana ve Anjia hakkında bir bilgin yoktu. Bana inanmalısın. Ben asla...” Alaj utançla başını eğdi, ağlıyordu. “Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum...”

“Sonra konuşuruz. Fakat şimdi geç olmadan gitmeliyiz...”

63. BÖLÜM

İYİ VE KÖTÜ

Traeus ve Alaj hâlâ karanlık olan gecede Mindara'nın prensesin bulunduğunu söylediği yere koştular. Zazmaria'yı yığının üzerinde yatarken buldular. Yarasının büyüklüğü hemen göze çarpıyordu. Altında koyu kırmızı kandan oluşan büyük bir kan gölü vardı. Ölmek üzereydi. İçinde kalan yaşam kıvrımları hızla ondan çekiliyordu.

Alaj karısının yanına gidip, diz çöktü. Ağlayarak, karısının saçlarını okşadı. “Zazmaria, aşkım...”

Zazmaria gözlerini kırpıştırarak açtı ve artık solgun olan yüzünde ince bir şaşkınlık belirtisi vardı. Konuşmaya çalıştı, sesi zar zor duyuluyordu. “Alaj, sen nasıl...”

“Mindara bize her şeyi anlattı” diye cevap verdi, yüzünden yaşlar süzülüyordu.

“Başka şansım yoktu.” Öksürmeye başladı, kanı boğazından aşağıya doğru iniyordu.

“Neden kendi ailene ihanet ettin? Bana?” Alaj ağlıyordu. “Draxenlar için!” Alaj bunun karısıyla son konuşması olduğunu biliyordu. “Bana yalan söyledin, beni bu savaşa sen zorladın. Axiana ve Anjia'yı öldürdün! Anlamıyorum Zazmaria. Seni tüm bunları yapmaya iten neydi?”

Traeus, Zazmaria'nın kendisini göremeyeceği bir yerde bekliyor ve dinliyordu. Sevgili karısı ve kızını kendisinden alan ve dolaylı yoldan Amoni'nin ölümüne neden olan bu kadına karşı hissettiği nefrete hâkim olmaya çalışıyordu. Ancak, onun ihanetin bedelini ödediğini biliyordu. Yaşamında ettiklerini şimdi ölmünde biçiyordu.

Zazmaria'nın gözleri kayıyordu, fakat kocasına bakmayı başarabildi. “Senin yapamadığını yaptım...”

“Ama neden? Neden ölmek zorundaydılar? Onlar sana hiçbir zarar vermediler ki!” diye haykırdı Alaj.

“Anjia... O benim için bir tehlikeydi, onu rüyalarımda gördüm. Beni yok edecekti... Onu durdurmak zorundaydım. Fırtınanın geldiğini biliyordum. Onları yolculuk planlarını yaparlarken duydum. Bir kaza gibi görünmesini sağladım. Ailem...” Nefes almaya çalıştı, “ailem nesillerdir gökyüzünü okuyabilmiştir, büyük bir yeteneğe...”

“Ne yeteneği?” diye sordu Alaj kuşkuyla. “Bana bundan hiç bahsetmedin. Birlikte geçirdiğimiz yaşamımız tamamen bir yalan mıydı?”

Zazmaria yeniden nefes almaya çalıştı, “Setar...” Artık çok geçti. Gözleri kapandı, acısı gözle görülebiliyordu. Titredi ve sonunda bedeni gevşedi. Ölmüştü.

“Hayır!” diye bağırdı Alaj katlanılamayacak bir kederle. Artık asla cevaplanmayacak bir sürü sorusu vardı.

Traeus birkaç dakika sonra kardeşinin yanına gitti ve fısıldadı. “Buradan gitmeliyiz Alaj. Burası güvenli değil.”

“Ama onu burada, böylece bırakamayız. Ne yapmış olursa olsun o benim karımdı.”

“Onu saraya götürürüz. Gel, birlikte onu taşıyabiliriz.”

64. BÖLÜM

HESAPLAŞMA

Traeus ve Alaj, Zazmaria'nın cansız bedenini taşıyarak saraya geri döndüler. İkisi de tek kelime etmemişlerdi. Kardeşler Zazmaria'nın bedenini bir çarşafıa örterek bir odada bıraktılar. Traeus, Assan'ı buldu ve ona öğrendikleri hakkında bilgi verip ondan ortadan kaybolmamasını ve talimatlarını beklemesini istedi.

“Traeus” dedi Alaj. “Üzgünüm... Her şey için. O bana da ihanet etti. Aylarca sana karşı gelmem için beni zorladı, beni evliliğimizi bitirmekle tehdit etti, eğer hiçbir şey yapmasaydım...”

“Ama sen kendi ailine karşı bir ordu topladın!”

“Asla o kadar ileriye gitmesini istemedim, bana inanmalısın. Ben benim ciddi olduğumu görünce senin geri adım atacağını düşünmüştüm... Bir saniye, Diette” diyerek kâbus gibi savaşta yaşananları hatırlamaya başladı Alaj. “Kumandan Diette nerede?” diye sordu yakınındaki bir askere.

“Yaralıların geri kalanıyla birlikte oradalar” diye cevap verdi asker sağlık tarama için düzenlenmiş bir bölgeyi işaret ederek. “Kötü yaralanmış. Bana fazla yaşamayacağı söylendi.”

Alaj öfkeyle Diette'nin ölmek üzere bir halde yattığı yatağa gitti. Kumandanın sargılarından kan damlıyordu. Adam solmuştu ve bilinci neredeyse yerinde değildi. "Diette!" diye bağırdı Alaj ölümcül yara almış adamı boynundan yakalayarak. Yaraları umurunda değildi. Diette ona ihanet etmişti ve bunun sebebini öğrenmesi gerekiyordu. "Emirlerimi beklemeni söylemiştim! Neden orduma ateş emri verdin?"

"Bırak adamı Alaj! Onu öldürürsen bize hiçbir şey anlatamaz!" diye bağırdı Traeus onu engellemeye çalışarak.

Alaj, Diette'yi bıraktı.

Traeus adamın gözlerinin içine baktı. "Kumandan Diette, siz de bize bildiklerinizi anlatmak isteyebilirsiniz." Traeus, Diette'den gelecek cevabı bekledi, ancak adam hiçbir şey söylemedi. "Zazmaria'yı biliyoruz, onun Draxenlarla olan bütün ilişkilerini öğrendik. Bu olayda senin rolün nedir bize anlat."

Diette ölmek üzere olduğunu biliyordu. "Ailenizin iktidardaki süresi bitiyor. Benim hayatım sona eriyor olabilir, ancak sizin vaktiniz de yakında sona erecek kral."

"Karım hepimizi öldürecek miydi Diette? Söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

Diette yalnızca gülümsüyordu, yüz ifadesindeki kötülük açıkça belliydi.

"Bana bildiklerini anlat!" diyerek ona sert bir tokat attı Alaj.

Diette kan tükürdü ve sonra bir kahkaha attı. "Ne kadar da aptal, ne kadar da körsün! Seni bu kadar kolay kandırmasına şaşmamalı."

Öfkesi Alaj'ı tamamen kontrolüne almıştı. Adrenalin içinde hızla dolaşıyordu ve yaralı omzundaki acıyı hissizleştirdi. Bu adamın onlara başka hiçbir şey anlatmayacağını, yarattığı ha-

sar ya da neden olduğu acıyı umursamadan yalnızca kendileriyle alay edeceğini biliyordu. Ellerini Diette'nin boynuna doladı. Traeus'un ona durması için bağırdığını duyabiliyordu, ancak sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Gözlerinde hırsla, bütün öfke ve nefretini o ana döktü. Her yalan, her hile, Amoni'nin ölümü... Hepsi zihninde öldürücü bir zehir gibi dönüp duruyordu.

"Alaj, öldü! Dur artık!" Traeus kardeşini adamın üzerinden almaya çalışıyordu. "Bırak artık!"

Bir trans halinden uyanır gibi Alaj cansız gözlere baktı. Ölümünü hızlandırdığı adamdan uzaklaştı.

Traeus dehşetin geçmesini bekleyerek uzunca bir süre kardeşine baktı. Alaj duvara yaslandı. Yüzünü ellerinin içine almış, ağlıyordu.

"Alaj, Draxenların icabına bakmamızın zamanı geldi. Diette ve Zazmaria. Draxenlar onları bize ulaşmak, bizi yok etmek için kullandılar." Traeus kardeşine ayağa kalkması için yardım etti. "Kumandan Koronius'u bulmalıyız."

Alaj sessizce başını sallayarak onayladı.

Çok geçmeden kumandanı bulmuşlardı. "Kumandan, yüzbaşılara adamlarını toplamasını emredin" diye emir verdi Kral. "Draxen Kalesi'ne yapılacak bir saldırıda onlara ben önderlik edeceğim. Her şeyin arkasında Draxenlar varmış."

"Fakat majesteleri" diye itiraz etti Kumandan Koronius, "sizce de onlara benim önderlik etmem gerekmez mi? Sizin yanınızda olmalıyım..."

"Buna itiraz edeceğinizi biliyordum kumandan" diye sözünü kesti Traeus, "ancak sizin Amsara bölgesini güvende tutmanızı istiyorum. Victarius'u alın, bir grup adamla birlikte doğruca oraya gidin. Size bu görevi veriyorum."

Kumandan, Pharom'un korunması gerektiğini biliyordu. "Pe-kala majesteleri. Derhal yola çıkıyoruz."

"Benim askerlerim de Draxenlara karşı bizimle olacaklar" dedi Alaj kararlı bir sesle. "Savaşabileceklerin hepsini toplayacağım."

"O paralı askerlere güvenebileceğimizden emin misin?" diye sordu Traeus.

"Krallarına ihanet etmeleri için kendilerini satın alanların Draxenlar olduğunu bilmiyorlar. Zazmaria kaynakları benim aracılığımla yönlendirdi" dedi Alaj utançla. "Eğer içlerinde biraz olsun sadakat ve onur kaldıysa kralları için savaşsınlar."

"Öyleyse derhal saldırıya geçelim."

65. BÖLÜM

İNTİKAM

Traeus ve Alaj, Assan'dan saraydaki meselelerle ilgilenmesini istedikten sonra ordularındaki her askeri topladılar ve onlarla birlikte hâlâ karanlık olan şehirde, Draxen Kalesi'ne doğru ilerlediler. Onlara katılanların çoğu yaralıydı. Traeus ve Alaj askerleri bir araya getirip onlarla konuşmuş ve onlara Draxenlerin ihanetini anlatmışlardı. Adamlar bunu öğrendiklerinde çok öfkelenmişlerdi. Kraliyet ailesinin öcünü almaya ant içtiler. Traeus ve Alaj şimdi birleştirilmiş ordularına Draxen Kalesi'ne saldırmak üzere önderlik ediyorlardı.

Sonunda, Draxen kapısına geldiler. Hiçbir pazarlık yapılmıyacaktı. Draxen askerleri alarm durumuna geçirilmişti. Binanın üzerinde konuşlanmış Draxen keşif erleri ilerlemekte olan orduyu fark etmiş ve alarm vermişti. Lord Draxen, Kral Traeus'un kalesine saldırabileceği ihtimaline karşı hazırlıklıydı, ancak saldırının böylesi büyük bir güçten geleceğini tahmin etmemişti. O anda bunu bilmesede bu birleştirilmiş bir orduydı. Planları suya düşmüştü.

“Lanet olsun Diette, beni hayal kırıklığına uğrattın” dedi kendi kendine. “Kumandan, yaklaşan orduya saldırın!” diye emir verdi Lord Draxen. “Kaleyi kanınızın son damlasına kadar savunun!”

“Siper al!” diye bağırdı Traeus, Draxen duvarlarının ardından karanlık göğü aydınlatarak üzerlerine gelen yanan mermiler fırlatılırken. Askerler siper almak için koşuşturdular. Yanan mermiler etraflarına düştü. Ahşaptan yapılmış makinelerin hepsi yok edilmişti. Her yerden tahta ve taş parçaları fırlıyordu.

“Kuşatma silahları, ateş!” diye emir verdi Alaj.

Kralın ordusu ateşe karşılık verdi. Onlarca mancınık şiddetli yıkım yağmurunu kızgın kırmızı ve turuncu alevlerle yağdırırken bir sürü çınlama sesi şehirde yankılandı. Toplar kapıları ve duvarları yerle bir ederken havayı yüksek patlama sesleri dolduruyordu. Mancınıklar kaleye devasa taşlar savurdular. Kaleyi koruyan ön kapı çatlamaya başlamıştı, ancak kırılmadı. Traeus’un mancınık birlikleri duvarlara ateş ederlerken mancınık birliklerinin üzerine yeni bir alev dalgası yağdı.

“Mızraklı birlikler, kapılara! Koçbaşını kullanın!” diye bağırdı Traeus. “Mancınıklarımız onların kuşatma silahlarını hedef alın. Piyadeler, mızraklı askerleri koruyun. Oların mancınıkları o kadar yakın menzilden ateş edemez.”

Piyadeler elle tutulan toplarını duvarlar ve kapılarla birleşik olan kulelerdeki Draxen birliklerine doğru ateşlediler. Mızraklı asker grubu kendi piyadelerinin yanan okları üzerilerinden geçip kalenin duvar ve kapılarına doğru uçarken ellerinde büyük bir koçbaşıyla kapıya doğru ilerlediler. Kulelerin ve güçlendirilmiş

duvarların tepesindeki Draxen birlikleri yüksek yerde bulunmanın stratejik avantajına sahiplerdi ve işgalci birlikleri kolayca teker teker vurabiliyorlardı. Büyük oranda güçlendirilmiş duvarlar ve kuleler Draxen askerlerine siper oluşturunuyordu. Şimdi silahlarını ön kapıya doğru ilerleyen mızraklı birliğe doğrultmuşlardı. Piyadelerden gelen saldırıya sınırlı bir oranda dayanabilen zırhlar kuşanmış olan kraliyet mızraklı birliklerin üzerine yüzlerce yanan kurşun yağdı. Onlarca kraliyet askeri yaralı ya da ölü bir şekilde yere yığıldılar.

“Kapıyı indirmeliyiz!” diye bağırdı Alaj. “Adamlarımızı katlediyorlar!”

“Yüzbaşı, onları daha iyi koruyun!” diye emir verdi Traeus.

“Emredersiniz efendim!” diye cevap verdi yüzbaşı.

“Piyadelerimiz onların güçlendirilmiş konumlarına karşı hiçbir şey yapamıyorlar!” diye bağırdı Alaj.

“Geri çekilmeli ve birliklerimizle tekrar saldırıya geçmeden önce mancınıklarımızın onların takviyelerini zayıflatmasını beklemeliyiz” diyerek bir öneri sundu Traeus.

“Bu saatler sürebilir” diyerek kafasını salladı Alaj, sonra ani bir karar vererek ileriye atıldı.

“Alaj! Hayır!” diye bağırdı Traeus kardeşinin arkasından onun ana kapıya doğru koştuğunu görünce. “Lanet olsun! Kendini öldürtecek. Onu koruyun!” diye bağırdı Traeus kardeşinin arkasından koşmaya başlarken.

Alaj yaralı adamlarını göz ardı ederek ana kapıya doğru ilerledi. Yanan mermiler başının yanından geçiyor ve onu az bir farkla ıskalıyordu. Koçbaşına doğru gitti, üst kayışından yakaladı ve kapıya vurmaya başladı. Traeus ve birkaç koruması ona katıldılar ve kapıyı kırmasına yardım etmek için koçbaşının diğer kısımla-

rını tuttular. Diğer birlikler silahlarını Draxen askerlerine doğru ateşleyip onları korumaya çalıştılar. Draxen askerleri onlara ateş ederek karşılık verdiler ve birçok kraliyet askerini yaralandı ve öldürüldü. Yaralıların ve ölmekte olanların çığlıkları her yerden duyulabiliyordu. Sonunda, kapı sürekli vuruşlarla çökmeye başlamıştı. Kapı büyük bir gürültüyle parçalara ayrıldı ve yerle bir oldu. Alaj önlerinde olmak üzere birlikler ve piyadeler kalenin içine akmaya başladı. Alaj çıldırmış bir adam gibi savaşıyordu.

“Alaj, bekle!” diye bağırdı arkasından Traeus kılıcını çekip Alaj’ın yanına doğru koşarken. Traeus’un birlikleri Draxen gücünü zayıflatmıştı. Alaj ve Traeus savaşıyor kalenin ana binasına girdiler. Alaj masanın altında saklanan bir Draxen hizmetçisini yakaladı. “Lord Draxen nerede?” diye sordu kılıcını korkudan ölmek üzere olan adamın boğazına dayayarak. Adam cevap vermekte tereddüt edince Alaj kılıcı daha da bastırdı.

“Yukarıda... Dördüncü katta” diye kekeledi hizmetçi.

“Bekle Alaj! Yukarıda ne olduğunu bilmiyorsun” diye bağırdı Traeus öfkeli ve kararlı prens merdivenlere doğru koşarken. “Bir tuzağın ortasına düşebilirsin!”

“O benim” dedi Alaj uyarıyı dikkate almayarak.

Traeus kardeşini durduramayacağını anlamıştı. Onunla birlikte gidip onu korumaya çalışmaya karar verdi. “Yüzbaşı!” diye bağırdı kral. “Aşağısıyla siz ilgilenin. Tüm direncin kırıldığından emin olun. Bulabildiğiniz herkesi esir alın. Kimsenin bizi takip edip yukarıya gelmesine izin vermeyin.”

Adam onaylayarak başını salladı. Traeus kardeşinin arkasından merdivenleri tırmandı.

Alaj dördüncü katın merdivenlerinin en üstünde birçok Draxen korumasıyla karşılaşmıştı. Uzun kılıcı diğer elindeyken kısa

kılıcını da çekti. Merdivenler yalnızca iki kişiyi alabilecek genişlikte olduğundan Draxen korumalarının hepsi bir anda ona saldıramadılar. Alaj onları teker teker savuşturdu ve acımasız saldırılardan gelen darbelerden kurtuldu. Uzun kılıcını bir korumaya sapladı. Aynı anda solundaki bir korumadan gelen saldırıya karşı kendini korumak için kısa kılıcını kullanıyordu. Koruma Alaj'ın başına Traeus'un kılıcıyla engellenmese ölümcül olabilecek bir darbe indiremeye kalkıştı. Alaj bu fırsatı kullanarak kısa kılıcını da kendisine saldıran korumaya sapladı. Omuz omuza dövüşen kardeşler korumaların saldırısını geri püskürtmeyi başarmışlardı. Dar merdivenler Alaj ve Traeus'a avantaj sağlamış ve Draxen korumaları sonunda birer birer öldürülmüştü. Koridorun sonuna geldiklerinde Lord Draxen'in odasının kapısına yüklendiler. Alaj ona doğru atıldı. Yüreğindeki intikam isteğiyle karısını kullanan ve sonuç olarak sevgili kardeşi de dâhil bütün o insanların ölmesinden sorumlu olan adamı öldürmek istiyordu.

Brutal bir öksürük krizinin sonucu olarak şu anda yatağında yatan Lord Draxen'in çenesinde ve gömleğinin ön kısmında kan lekeleri bulunuyordu. Ölümünün geldiğini biliyordu. Bu kadar acımasız bir biçimde açık olan bir şeyi belirtmesi için bir şifacıya ihtiyacı yoktu. Acı içinde, ciğerleri hastalığı yüzünden yanarken kral ve prensin kendisine doğru yaklaşmasını bekledi.

"Seni öldürmeye geldim, seni yaşlı, hain herif!" diye bağırdı Alaj, Lord Draxen'in kirli gömlek yakasından tutup çekerken.

"Hayır! Bekle Alaj!" dedi Traeus onu durdurmaya çalışarak. "Yargılanmalı ve Kraliyet Mahkemesi'nin kendisine verdiği cezayı çekmeli."

"Bu iğrenç, kötü adam Zazmaria'nın kendi ailesine ihanet etmesine neden oldu. Amoni'nin ölümünün gerçek sorumlusu o!"

Bir eliyle hâlâ Lord Draxen'in buruşuk, ince boynunu tutarken diğer eliyle kılıcını çekti.

“Ölümcül bir hastalıkla yıkılmış savunmasız, yaşlı bir adamı mı öldüreceksin?” dedi Lord Draxen hasta bitkin yüzündeki pis bir sırıtmayla.

Alaj, Lord Draxen'in yüzüne nefret ve tiksintiyle baktı. Ne kadar zayıf olduğunu görebiliyordu, ancak bu umurunda değildi, bugün bir düşmanından kurtulmuştu, birini daha öldürebilirdi. Lord Draxen'in boğazına öldürücü bir darbe indirmek için kılıcını kaldırdı. “Yüzündeki ve gömleğindeki kan lekeleri birazdan çekeceklerinin başlangıcından başka bir şey değil.” Alaj kılıcını öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri beyaza dönmüştü. Lord Draxen'in yüzüne dik dik bakıyordu. Fakat Alaj o anda yumuşadı ve Lord Draxen'ı bıraktı. “Hayır, ağabeyim haklı. Bu fazlasıyla kolay olur. Senin böyle acı çekmeni istiyorum.” Kılıcını kınına soktu. Lord Draxen'in başucunda duruyordu. “Sen ve bütün kötü akrabaların cinayet ve ihanetle suçlandığınızda ailenin adına sürdüğün lekenin utancını taşıyacaksın.” Alaj büyük bir şiddetle konuşuyor ve yumruklarını sıkıyordu. “İnsanlar ailenin adını nefretle anacaklar.”

Yaşlı adam kuru, kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. “Mahkemenin sonra, insanlar benim ailemin senin düzenlediğin isyanla hiçbir ilgisi olmadığını fark edecekler prens. Sonuçta, kendi ağabeyini tahtan indirmek için paralı askerlerden oluşan bir orduyu sen topladın.”

“Karımı beni buna zorlaması için sen kandırdın!”

“Aptal!” dedi Lord Draxen yüzünde bir tiksinti ifadesiyle. “Zazmaria yapmak istemediği bir şeyi yapması için asla zorlanmadı, kandırılmadı ya da ikna edilmedi. Bunu elbette kendi se-

bepleri yüzünden en az o da bizim kadar istiyordu. Bizler yalnızca onun kontrolsüz hırslarından faydalandık.”

“Yalan söylüyorsun!” diye bağırdı Alaj.

“Bana inanmıyorsan, bunu kendisine sorabilirsin. Sana söylediklerimi ona anlat ve tepkisini izle. Ah, şüphesiz bu kadar çok şeyi nereden bildiğimi merak ediyorsundur. Şey, torunum Zhek’in karınla ‘çok yakın’ olarak adlandırabileceğin bir ilişkisi oldu.”

“Yalancı! Sen iğrenç bir yalancısın!” diye bağırdı Alaj, Lord Draxen’a doğru atıldı suratına bir tokat atarken.

“Kes şunu Alaj!” diye bağırdı Traeus kardeşini tutmaya çalışarak.

Lord Draxen korkunç bir şekilde gülerek biraz daha kan tükürdü. “Zhek’le ilişkileri ilk başladığında muhtemelen onun duygularıyla oynayıp onu kendi karanlık hırslarına yönlendirmek istedi. Elbette yanlış bir biçimde, güç ve itibar kazanmak için bizi kullanabileceğine inandı. Tabii ki seve seve ona yardım ettik. Torunumun karınla zaman geçirdiği zamanlardan daha mutlu olduğunu görmemiştim. O da daha fazlası için torunuma gelmeye devam etti.”

“Seni öldüreceğim!” diye haykırdı Alaj.

Traeus bütün gücüyle ona engel olmaya çalıştı. “Alaj, hayır!” diye bağırdı. “Ne yapmaya çalıştığını görmüyor musun? Sana eziyet etmeye çalışıyor. Elinde kalan tek şey bu, sonunun geldiğini biliyor.”

Lord Draxen konuşmaya devam etti. “Söyle, oğlun Setar göğsünde buna benzer bir iz taşıyor mu?” dedi Lord Draxen ve gömleğini açıp kemikli göğsünde, kalbinin üzerinde bulunan yıldız şeklindeki doğum izini gösterdi. Çok aşikârdı. Alaj’ın kendi oğlununkiyle birebir doğum izini gördüğündeki şaşkın ifadesini

gördüğünde gülümsedi. “Torunum Zhek’de de bu izin aynısından var. Bu Draxen erkekleri arasındaki bir aile özelliğidir.” Alaj’ın yüzünde beliren şok ifadesini görebiliyordu. “Bu doğru, seni ahmak. Setar senin çocuğun değil. Ne kadar sefil bir haldesin. Çocuğunun babasının başka bir adam olduğunu bile fark edemedin!” Lord Draxen biraz daha kan tükürdü. “Bir evlat sahibi olması için kadınına benim torunum gibi bir erkek gerekti.”

“Hayır!” diye bağırdı Alaj ve Lord Draxen’a saldırarak onu boğmaya çalıştı. Karısının bütün bu ihaneti onu derinden sarsmıştı. Traeus kardeşinin ellerini Lord Draxen’ın boğazından zorla aldı. “Alaj! Yeter! Karın öldü, gerçekleri kendimiz öğreneceğiz. Bu ölen, kötü adamın deli saçmalıklarını dinlemek zorunda değiliz.”

Alaj yere yığıldı. “Bu doğru olamaz” diye ağlamaya başladı ellerini yüzüne bastırarak.

“Yani Zazmaria öldü mü?” diye tekrarladı Lord Draxen. “Ne yazık, Zhek onu çok özleyecek” dedi Alaj’ın acısında büyük bir zevk alarak. “Fakat böylesi çok daha iyi.”

Alaj anlamsız bir şekilde haykırarak bir kez daha önünde yatan aşağılık adama saldırmaya çalıştı. Bu kez Traeus’un, Alaj’ı zapt etmesi için tüm gücünü kullanması gerekti. “Alaj! Dur! Yaptıklarının hepsini onlara ödeteceğiz, sana söz veriyorum.”

Alaj keder ve öfkeyle sarsılıyordu.

“Zhek’i bulacağız. Eğer hayatının bağışlanmasını istiyorsa konuşacaktır ve biz de ailesini kesin olarak yakalayıp cezalandırmak için ihtiyacımız olan bütün kanıtları elde edeceğiz.

“Traeus! Arkana bak!” diye bağırdı Alaj, Lord Draxen dirseklerinin üzerinde doğrulup Traeus’a küçük bir silah doğrulturken. Yaşlı, zayıf adamın üzerinde silah olup olmadığını kontrol etmek

iki kardeşin de aklına gelmemişti. Alaj her zamanki gibi zıplayarak Traeus'u hızla gelen kurşunun önünden çekti. Kurşun az farkla Traeus'un kafasını sıyırmıştı. Alaj kılıcını tüm gücüyle Lord Draxen'a fırlattı. Yaşlı adama isabet etti ve Lord Draxen o anda ölümlere yere yığıldı.

“Alaj! Sen iyi misin?”

“Evet” dedi Alaj, Lord Draxen'in göğsünden çıkan kılıcın kabzasına bakarken. Kılıç tam kalbine girmişti. Bir dakika önce orada bulunan yıldız şeklindeki doğum izi üzerinden kan damlayan soğuk çelik tarafından delinmişti.

“Hayatımı kurtardın! O kurşun sana isabet edebilirdi!”

“Bu benim hatalarım için küçük bir bedel olurdu kardeşim.”

“Haydi Alaj. Buradan çıkalım.”

66. BÖLÜM

ÇÖZÜLEN YAZGILAR

Savaşın başlamasından önce Zhek büyükbabasının kendisini gönderdiği görevi tamamlamak için, Jace'le birlikte karanlığın yardımıyla ağır silahlanmış küçük grubuyla Amsara bölgesine ulaşmıştı. Zhek korumaları kontrol etmesi için önden bir keşif eri gönderdi. Grubun geri kalanı sessizce adamın geri dönmesini beklediler. Zhek ve Jace yola çıkmadan önce Jace'in ezberinden not ettiği odalar ve aygıtla ilgili planların üzerinde dikkatle geçmişlerdi. Yanlarında getirdikleri askerler Lord Draxen'in en çok güvendiği adamlardı. Draxen ailesine sadakatleri şüphe götürmezdi ve yapmaları istenen şeyler hakkında hiçbir kuşkuları olmazdı. Bu adamlar sert, korkusuz ve yetenekli askerlerdi.

Keşif eri geri döndü. "Efendim, odaların girişini koruyan dört kraliyet askeri var. Koruma gibi değil de işçi gibi giyinmişler, ancak bunun bir kılık değiştirme olduğuna inanıyorum."

Grup onlardan kurtulmak için bir plan hazırladı. Gizlilikle, Zhek'in adamlarından dördü askerlere sessizce yaklaşarak acımasız bir şekilde onları öldürdüler. Grubun geri kalanına gelmeleri işareti verildi. Zhek daha sonra etrafı kontrol etmeleri için iki keşif

eri gönderdi. Herhangi bir sürpriz yaşanmasını istemiyordu. Giriş oldukça iyi gizlenmişti. Jace'in planları gördüğü önceki görevi olmasaydı ve korumalar yakınında dikilmeseydi girişi bulmaları fazlasıyla zaman alacaktı.

“Zekice gizlenmiş” dedi Zhek. İki askere girişi zorla açmalarını emretti, ancak bu o kadar kolay değildi. Giriş uzun ve karanlık bir geçide açılmıştı. Duvarda bir meşale bulup yaktilar. Adamlar önlerine kilitli iki metal kapı çıkana kadar tüneli sürünerek geçtiler.

“Bu planlarda gördüğüm kilit” dedi Jace onu dikkatle inceleyerek.

Zhek, Jace'in çalışabilmesi için meşaleyi alıp kilide ışık tuttu. “Açabilir misin?”

“Sanırım” diye cevap verdi Jace ve kilit üzerinde çalışmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Zhek, Jace'in kilidi açmakta zorlandığını gördü. Yüzünden terler akıyordu ve dudakları büzülmüştü. Zhek ona biraz zaman tanımaya karar verdi. Kapıların arkasındaki odalara girebilmek için ellerindeki tek umut Jace'di. Neyse ki sonunda Zhek bir klik sesi duydu. Jace ağır bir şekilde nefes aldı. Zhek iki askerine daha sonradan oraya gelebilecek korumalara karşı girişte nöbet tutmalarını emretti. Grubun geri kalanı gizli odaya girdiler. Zhek ve Jace hemen odada bulunan bir obeliske doğru yaklaştılar.

“Bu mu?” diye sordu Zhek.

“Hayır, bu yalnızca ilk oda” diye cevap verdi Jace ikisi de güzel bir biçimde tasarlanmış odada göz gezdirirken. “Sanırım bu buraya ait olmayan kişileri vazgeçirmek için yapılmış. Anladığım kadarıyla burası muhtemelen yalnızca bir tören odası. İkinci bir oda var, kapı şurada, arkada olmalı” diyerek işaret etti.

Odanın arkasına doğru ilerlediler. Jace ikinci kilidi görünce sıkıntılı bir şekilde iç çekti. Zhek, Jace kilitle uğraşırken ona meşaleyle ışık tuttu. Sonunda bu kilidi de açmayı başardı. Jace kapıyı iterek açtı. Önlerinde bir platformun üzerine konmuş daha küçük bir metal obelisk duruyordu.

“İşte bu” dedi Jace, “planlarda gördüğüm aygıt.”

Zhek adamlarının geri kalanına ilk odada kalmalarını emretti. İkisi de kendilerini kusacakmış gibi hissetmeye başlamışlardı, ancak birbirlerine hiçbir şey söylemediler. İkisi de hafif homurtuyu duyabiliyorlardı. Zhek, Jace’e baktı.

“Tek söyleyebileceğim bunun bir çeşit enerji aygıtı olduğu. Bu noktadan sonra ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok” diye itiraf etti Jace.

Zhek kafasını sallayıp metal obeliske doğru ilerledi. Parmaklarını pürüzsüz mealin üzerinde gezdirdi ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, içinden bilinmeyen kudretli bir güç geçmiş gibiydi. Ailesinin bundan haberi olmalıydı. Platformun üzerinde bir yazı olduğu gördü ve yazıyı yüksek sesle okudu:

Hiçbir şeye benzemez düşüncenin gücü

Işık yalnızca onun için parıldasın

Onu kötü niyet için kullanacak olanlar

Küllere dönsün ve parçalara ayrılsınlar

Onun güç ışınları altında

Onu iyilik için kullanacak olanlar

Kendi yollarında hep bilge olsunlar

Mutlak gücün bilgisi verilsin onlara

Kaybedecek zamanları olmadığını fark eden Zhek arkada, aygıttan uzakta duran Jace'e döndü. "Jace, işe koyulsak iyi olur. Bu şeyi büyükbabama götürmeliyiz. Sence onu platformdan çıkarabilir miyiz?"

"Başka bir seçeneğimiz yok" dedi Jace platformun tabanını incelerken. "Öylece üzerine oturtulmuş gibi görünüyor, herhangi bir kilit ya da düğme yok gibi." Yazıttaki uyarıyı düşündü, ancak bunun bir kraliyet gösterişçiliği olduğunu düşünerek görmezden geldi.

"Öyleyse hiç zaman kaybetmemeliyiz. Bana yardım et" dedi Zhek.

Uzaklardan gelen patlama, metal şingirtısı ve şehirde savaşıyan insanların çığlığını duyabiliyorlardı. Patlamaların sarsıntıları odaya hissedilebiliyordu.

"Savaş başlamış gibi görünüyor. İyi, ne kadar uzun süre meşgul olurlarsa görünmeden buradan çıkma şansımız o kadar yüksektir" dedi Zhek yüzü bariz bir şekilde solgunlaşan Jace'e bakarak. "İyi misin?"

"Sanırım iyiyim. Biraz başım dönüyor gibi" diye cevap verdi Jace.

"Benim de. Sence buna bu aygıt mı neden oluyor?"

"Öyle olmalı" dedi Jace endişeli bir şekilde.

"Acele etmeliyiz" diye zorladı onu Zhek. O ve Jace aygıtın temelini iki ucundan tuttular ve onu kaldırmaya çalıştılar. Yerinden kıınıldamıyordu. Büyük bir çaba sarf ederek yeniden denediler, öyle ki elleri aygıtı tuttukları yerden kaydığında ikisi de neredeyse yere düşüyordu. "Neyle tutturulmuş? Ben hiçbir şey göremiyorum" dedi Zhek.

"Bilmiyorum" diye cevap verdi Jace. "Nasıl yerleştirildiği konusunda planlarda hiçbir şey görmedim." Kaşlarını çatıp dizle-

rinin üzerine çöktü ve aldatıcı bir biçimde basit görünümlü olan tabana baktı.

“Daha fazla bekleyemeyiz. Bu şeyi büyükbabama götürmeliyiz. Zorla yerinden kaldırmamız gerekecek” diye karar verdi Zhek.

“Lord Zhek!” biye seslendi nöbet tutan askerlerden biri. “Keşif erlerinden biri görmek isteyeceğiniz bir şey bulmuş.”

Zhek, Jace’e döndü. “Ne olduğuna bakmalıyım. Ne yapmak zorunda olursan ol bu aygıtı buradan çıkar, anlıyor musun?”

“Evet efendim.”

Zhek koşarak tünele çıktı.

“Lord Zhek” dedi asker endişeyle, “keşif eri bu rahibi tapınaklarına bu parşömen defterini saklamak için gizlice ortalıkta dolaşırken bulmuş. Onu bayıltmış ve buraya getirmiş.” Asker parşömen defterini Zhek’e verdi.

Zhek meşaleyle sayfalara göz gezdirerek defteri inceledi. Sayfalardan bazılarını okurken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Eski ve Yeni Dünyanın Kitabı... Bu sayfalar buraya geldiğimizden beri yaşananları ayrıntılarıyla anlatıyor” dedi Zhek hayranlıkla. “Her şey detaylarıyla belgelenmiş; bu topraklardaki tarihimiz, buraya yaptığımız yolculuk, her şey. İlk kitap eski dilde yazılmış. Bu, bu kayıtların nesillerdir gizlice tutulduğu anlamına gelir. Bütün büyük hanedanlıklardan bahsediyor: Selaren Hanedanlığı, Zaracon Hanedanlığı, Draxen Hanedanlığı ve hatta Ele...”

Zhek hemen okumasını kesti, yanındaki grupta, Jace’in de içlerinde bulunduğu Eleshia Hanedanlığı soyundan gelen birçok kişi olduğunu biliyordu. Eleshia Hanedanlığı’nın başına gerçekten neler geldiğini bilmelerini istemiyordu. Eleshia Hanedanlığı’nı yok edenler kraliyet ailesi değil, Draxen Hanedanlığı’ydı. Defteri kapattı.

“Uyandır onu” diye emretti Zhek.

Asker genç rahibi tokatladı, ancak rahip hiçbir tepki vermemişti. Asker onu bir kez daha tokatladı, sonunda rahip sersem bir şekilde ayıldı.

“Bu parşömenleri kim yazdı?” diye sordu Zhek. “Bunları tapınağa saklamaya çalıştığını biliyoruz. Savaş sırasında yanında bunlarla gizlice etrafta dolandığına göre oldukça önemli olmalılar!” Zhek rahibin yakasına yapıştı.

“Kimin yazdığını bilmiyorum. Ben yalnızca onları yerine geri koymaya çalış...” diye kekeledi Essen’in korktuğu her halinden belliydi.

“Yalan söylüyorsun!” Zhek’in rahibin boynundaki elleri daha da sıkışmıştı, onu boğuyordu.

“Lütfen, ben hiçbir şey bilmiyorum” diyerek nefes almaya çalıştı Essen.

Zhek rahibi bıraktı ve bıçağını çıkardı. “Gerçeği elde etmek için bir bıçağın genelde daha etkili olduğunu öğrenmiştim.”

Başka bir asker rahibi tuttu. İkisi onu tutarken Zhek bıçağını yavaşça rahibin yüzüne doğru yaklaştırdı. Tam o anda Essen tünelin açık olan girişini gördü. Gözleri korkuyla açıldı.

Zhek rahibi dikkatle inceledi. “Orada ne olduğunu biliyorsun” dedi tehdit edici bir şekilde. “Bize bildiklerini anlatacaksın.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum” diyerek duraksadı Essen.

Zhek bıçağını onun boğazına dayadı. “Bence biliyorsun.”

Birden karanlığın içinden kim oldukları bilinmeyen birkaç kişi fırlayıp ağır sopalarla askerlerin kafalarına birer darbe indirdiler. Zhek suratına darbe almıştı. Essen kurtulmuştu.

“Defteri alın! Koşun!”

Yüzüne aldığı darbeye sersemleyen Zhek mosmor oldu. Burundan ve kesilmiş dudağından akan kanın tadını alabiliyordu. Gürültüyü duyan Jace ve diğer askerler koşarak tünelden çıktılar. Uzakta kaçmakta olan birileri olduğunu görebiliyorlardı, fakat sonra yerde yatan Draxen askerlerini fark ettiler. Zhek doğrulmaya çalışıyordu.

“Zhek! İyi misin?” diyerek yanına koştu Jace. “Ne oldu?”

“Bize saldırdılar, sanırım rahiplerdi. Birini tapınağa bir şey gizlemeye çalışırken yakaladık. Bizi hazırlıksız yakaladılar.” Zhek etrafına bakınıp adamlarına kalkmalarını emretti. “Jace, biz peşlerinden gideceğiz. Sen görevini bitirmeli ve o şeyi derhal büyükbabama götür!” diye emir verdi Zhek. Ağzına kan dolmuştu. Kanı tükürdü. Askerler yeniden ayağa kalkmışlardı ve Zhek’le birlikte kendilerine saldıranların peşlerinden koşmaya başladılar. Jace ve diğer iki asker işlerini bitirmek üzere tünele geri döndüler.

“Özür dilerim Odai” dedi Essen gözlerinde yaşlarla, Draxen askerlerinden kaçarlarken. Gerçekten sarsılmıştı. “Kitabı geri götürmeye çalışıyordum. İki gün önce almıştım. Biliyorum bunun için önce izin almalıyım, ama çok merak etmişim. Yalnızca tarihimiz hakkında bir şeyler okumak istemişim, kötü bir niyetim yoktu. Sonra savaş başladı, patlamaları duydum. Korktum, bu yüzdene de bir şey olur diye onu güvende olacağı yere geri koymaya gittim.”

“Olan oldu” diye cevap verdi Odai enfes nefese o ve Essen’i kurtaran diğer üç rahip ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde tapınağa kaçarlarken. Parşömenler artık Odai’deydi.

“Eleshia Hanedanlığı’nı da okumayı bitirdikten sonra kitabı yerine koyacaktım. Lütfen beni affet” diyerek yalvardı Essen gözlerinden yaşlar akarken.

“Essen” dedi Odai sert bir şekilde. “Seni sarayın güvenli duvarlarından ayrıldığı ve Assan’ın emirlerine itaatsizlik ettiğin için affedebilirim. Seni kitabı izinsiz aldığı ve zamanı gelmeden önce okuduğun için bile affedebilirim, fakat daha hızlı koşmazsan seni asla affetmeyeceğim!”

Uzaktan onları takip edenlerin seslerini duyabiliyorlardı.

Rahipler tapınağa ulaştılar ve içeriye girdiler. Aralarından ikisi kapıları tahta direklerle sürgülediler. Diğerleri tapınağın arka tarafında bulunan mabede doğru koştular. Odai birkaç bankı çekip ahşap mihrabın altında yerde bulunan, görünmeyen bir gizli kapıyı açmak için çılgınlar gibi uğraşıyordu.

“Buradan çıkış yok, bir şeyler yapmalıyız!” diye fısıldadı Essen.

“Kaçma şansımız yok, ancak defteri aşağıdaki sandığın içine saklamalıyım. Defter korunmalı!” diye cevap verdi Odai. “Askerlerin içeriye girmesine izin vermemelisiniz!”

Sonunda gizli kapıyı açmayı başaran Odai parşömen defterini sıkıca tutuyordu. Parşömenleri sandığın içindeki güvenli silindirlere geri koyması gerektiğini biliyordu; parşömenler paha biçilemezdi.

“Hemen döneceğim!” dedi Odai toprak merdivenlerden zorlukla inerken. Yerde duran taş sandığı buldu. Onu açarak, içindeki taşlarla süslenmiş iki koruyucu metal silindirden birini çıkardı. Parşömen defterini silindirin içine yerleştirip kapattı. Sonra sandığın kapağını kapattı. Parmağını kapağın üzerine oyulmuş ankhın zarif biçiminin üzerinde gezdirdi ve içinde bulunan gizli ve

kudretli bilginin güvende kalması için sessizce bir dua okuyarak ankha saygıyla dokundu. Birden ağır kapının üzerinde kapandığını duydu, içeriye hapsolmuştu.

Zhek ve adamları rahipleri ana tapınağa kadar takip ettiler ancak kapı çoktan sürgülenmişti. “Elimizden öylece kurtulamazlar! Kapıyı kırın!” diye bağırdı Zhek askerlerine. O kitabı ele geçir-meliydi. Onun ailesine getireceği zarar felaket olurdu. Kitabın karanlık geçmişleri hakkında daha birçok şey içerebileceğinden endişe ediyordu.

Rahiplerden ikisi kapıdan giren ilk Draxen askerlerini tuzağa düşürdüler. Biri başının arkasına sopayla bir darbe aldı, diğerinse yüzüne meşaleyle vurulmuştu. Üçüncü askerin yüzüne onu oracıkta boğan ince bir toz atılmıştı. Asker yere düşüp ölmüştü. Zhek diğer askerleriyle saldırdı, kapıdaki iki rahibin etrafını sardılar ve onları öldürdüler. Dehşete düşen Essen haykırarak arkadaşlarının öcünü almak için ileriye atıldı. Hiç düşünmeden ölen askerlerden birinin kılıcını aldı ve Zhek’in üzerine atıldı ve elini kesti. Zhek acıyla haykırıp rahibe saldırdı ve kılıcını genç rahibin göğsüne sapladı. Essen soluksuz kaldı ve yere yığıldı.

Zhek tapınağın açık kapısından hızla yayılıp, binayı eline geçiren ve tapınaktaki bütün karanlığı bastıran kör edici mavimsi ışığı tam o anda fark etti.

67. BÖLÜM

ÖDENEN BEDEL

Jace ve adamları daha fazla zaman alan diğer yöntemleri denemeye karar vermişlerdi, ancak bu yöntemler birbiri ardına başarısız olmuştu. Bu yüzden çalmaları emredilen aygıtı hareket ettirmek için kaba güç kullanacaklardı. Zahmetli birkaç girişimden sonra yüksek bir çat sesi duyuldu ve ağır metal obelisk büyük bir gürültüyle yere düştü. Jace ağır nesneyi kaldırıp herhangi bir zarar oluşup oluşmadığına baktı.

“Sağlam görünüyor.” Ancak daha Jace sözlerini bitirmeden aygıttan kaynaklanan ve bedeninin karıncalanmasına neden olan bir enerji dalgalanması hissetti. Şaşırان ve bu gizemli aygıttan korkan Jace onu hemen taşımak için yanlarında getirdikleri tahta kasanın içine koydu.

“Şunu dışarıya çıkarmama yardım edin” diye emir verdi adamlarına.

Jace ve askerileri büyük bir hızla kasayı tünelden çıkardılar. Askerlerden ikisi kasanın titremeye başladığını hissettikleri için kaygılanmaya başlamışlardı.

“Efendim, kraliyet askerleri!” diye bağırdı keşif erlerinden biri hâlâ uzakta bulunan ancak kendilerine doğru gelen kişileri işaret ederek.

“Acele etmeliyiz” dedi Jace. Jace ve Draxen askerleri daha hızlı hareket etmeye çalıştıkça titreşimler güçleniyordu.

“Efendim, sanırım bir sorun var!”

Jace onaylayarak başını salladı. Hemen, taşıdıkları şeyin en azından o an için kendilerini takip edenlerden daha tehlikeli olduğuna karar verdi. “Onu yere bırakın. Yavaşça! Titreşimlerin bitip bitmediğine bakın.” Bunun işlerine nasıl yarayacağı konusunda bir fikri yoktu, fakat içgüdüleri bir şeylerin fazlasıyla ters gittiğini söylüyordu.

Askerler kasayı yavaşça yere koyup ondan uzaklaştılar. Kasa şiddetle sarsıldı ve sonra durdu. Jace yeniden nefes almaya başladı. Aygıt durmuş gibi görünüyordu. Ancak sonra kasadan hafif bir uğultu gelmeye başladı. Gittikçe yükseliyordu. Bir anda, sanki devasa bir alev harlıyormuş gibi parlak mavi bir ışık aniden tahta kasayı küle çevirdi. Işık şiddetli bir yoğunlukla büyüyordu. Jace ve askerleri çevrelerindeki havanın hızla yoğun alevimsi ışığa doğru çekildiğini hissetmişlerdi. Ciğerlerindeki hava güçlü bir şekilde yanan mavi alev tarafından emilirken hepsi teker teker yığıldılar. Yoğun bir sıcaklık yükseldi. Askerlerden üçü havasızlıktan ölürken sanki havanın kendisi bir alevmiş gibi derilerinin yandığını hissediyorlardı. Şiddetli mavi ışık hem büyüklük, hem de yoğunluk açısından büyümeye devam ediyor, inanılmaz uzaklıklara erişiyor, ölümcül yolundaki Amsara anıtını tamamen sarıyordu.

Yerde yatarak asla gelmeyecek havayı ciğerlerine çekmeye çalışan ve ısının kendisini diri diri yaktığını hisseden Jace ölümcül hatasını anlamıştı. Platformun üzerindeki yazı bir uyarıydı.

Hafif bir gümbürtü kaynağından kopan şiddetli patlamalara dönüşmüştü. Sağır edici patlama çarpıcı bir güçle görkemli Amsara anıtının kafasını uğurdu. Gizli bir gç onun koruyucu boyasını eriterek geriye yalnızca çıplak, yanmış bir taş bıraktı. Patlamanın gücü merkezden güçlü şok dalgaları halinde binadan binaya yayılıyordu. Patlama geceyi tüyler ürpertici mavimsi bir ışıkla gündüze çevirerek ve neredeyse yolu üzerindeki her şeyi yakıp kl ederek doyumsuz bir enerjiyle Amsara bölgesinden şehre yayıldı.

68. BÖLÜM

TEHLİKELİ YOLLAR, GÜNÜMÜZ, MISIR

Dustimaine'in kazısında bütün gün çalıştıktan sonra gece geç saatlerde Mitch ve Alex uzun bir gün geçiren Jack ve Bob'la buluştular. Sfenks'in bulunduğu bölge her an açılabilirdi ve o zamana kadar kendi sorularının cevaplanması gerektiğini biliyorlardı. Bölgenin yeniden açılması ve ikinci bir kazanın yaşanması riskini göze alamazlardı.

Pharom'da ilk incelemelerinde gözden kaçırdıkları bir şey, belki de onu serbest bırakacak ve onun güç kaynağını ayıracak bir tür gizli mekanizma olmalıydı. Parşömenleri çözme işine geri döndüler. Birkaç saatlik bir araştırmadan sonra, Mitch konuştu. "Hey, sanırım bir şey buldum!"

"Gerçekten mi? Nedir?" diye sordu Alex.

Jack ve Bob yaptıkları işi bırakıp Mitch'in omzundan elindekilere bir göz attılar.

"Sanırım bu eski medeniyete bir şey olmuş. Parşömenlerin bu kısmı daha farklı görünüyor, sanırım daha aceleyle yazılmış. Tercüme etmeyi başardığım bir kelime var, şöyle diyor: Medeniyetimiz yarattığımız güç tarafından neredeyse yok ediliyordu.

Pharom'un gücünün bizi koruması gerekiyordu, yok etmesi değil."

Alex kazayı ve Pharom'u kurcalarken ölen işçiyi hatırladığından nefessiz kalmıştı. "Mitch, o şey bir tür silah olabilir. Kendi sonumuzun kapısını aralamış olabiliriz!"

Mitch başını salladı, gittikçe kötüleşiyormuş gibi görünen durumun ciddiyetini anlamıştı. Öğrendikleri şeyler arttıkça korkuları büyüyordu. Anlamadıkları ve kontrol etme umutlarının çok az olduğu bir şeyin korkusu.

"O şeyi devre dışı bırakmanın ve platformdan çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundayız" dedi Mitch parşömenleri okumaya devam ederken. "Bakın, şurada ne diyor. 'Pharom neyle uğraştıklarını bilmeyen kötü insanların eline geçti.' Bir kaza olmalı! Birisi onu yanlış kullanmış, muhtemelen onu çalmaya çalışırken... Tıpkı işçinin yaptığı gibi. Ancak geçmişte sonuçları çok daha kötü olmuş."

"Belki de bu yüzden bu insanlar, evleri, sarayları, tapınakları hakkında başka hiçbir kanıt bulamıyoruz" dedi Alex. "Ve Sfenks'in kafası hakkında..."

Mitch başını salladı. "Çok ilginç, bugün bile birçok Mısırlı hâlâ Sfenks'ten korkuyor. Belki sebebinin bir parçası da budur. Yüzyıllarca süren isimsiz bir korku."

"Yine de o korkunun gerçek kaynağı hakkında hiçbir fikirleri yok."

"Fakat aklımı karıştıran bir şey var" dedi Mitch, "eğer bu bir çeşit silahsa, görünen o ki bu insanlar onu saklamak için ellerinden geleni yapmışlar. Neden onu yok etmemişler?"

"Güzel bir soru" dedi Alex.

Jack ve Bob konuşmayı dinlemeye dalmışlardı.

“Belki bunun cevabını bulabiliriz” diye konuşmasını sürdürdü Alex, “fakat şu anda sakınmamız gereken potansiyel olarak büyük bir felaketle karşı karşıyayız. Metnin bize tam olarak neyin ters gittiğini söylediğini sanmıyorum. Kendimizi ve buradaki herkesi küçük parçalar halinde havaya uçurmasından nasıl kaçınabiliriz?”

Cevaplara ulaşmak için parşömenleri gözden geçirdiler. “Mitch” dedi Alex heyecanla, “işte bize ipucu verebilecek bir bölüm: Uyarıya kulak verin, çünkü Pharom’u çözecek güç onun içinde yatar.”

“Fakat platformun üzerine yazılmış uyarıyı okuduk. Bize faydası olabilecek bir şey görmedim, sen gördün mü?”

“Emin değilim. Belki de yeterince yakından bakmadık.” Oturdu, az önce okuduğu kısmı zihninde tekrar edip duruyordu. “Pharom’u çözecek güç. Ya gizemini çözmekten ziyade onu fiziksel olarak çözmeyi kastediyorsa?”

“Gerçekten bir şey bulmuş olabilirsin Alex” dedi Mitch defterini kapıp not ettiği uyarı yazısını sesli bir biçimde okumadan önce:

Hiçbir şeye benzemez düşüncenin gücü

Işık yalnızca onun için parıldasın

Onu kötü niyet için kullanacak olanlar

Küllere dönsün ve parçalara ayrılınsınlar

Onun güç ışınları altında

Onu iyilik için kullanacak olanlar

Kendi yollarında hep bilge olsunlar

Mutlak gücün bilgisi verilsin onlara

Dördü de metne bakıyorlardı, fakat akıllarına hiçbir şey gelmiyordu. Gece ilerliyordu ve artık yorgunluk ve hayal kırıklığıyla mücadele ediyorlardı.

“Hiçbir şey göremiyorum” dedi Bob. “Belki de yanlış yerde arıyoruzdur.”

“Yanlış yerde...” diye fısıldadı Alex.

“Ne oldu?” diye sordu Mitch.

“İşçi” dedi Alex, “Pharom’u bir tornavidayla çıkarmaya çalıştı, fakat bunun için uğraşırken öldü. Geçmişte, birileri onu çalmaya çalıştı ve bir şekilde onu yerinden çıkarmayı başardılar. Onu yeniden platforma yerleştirdiğimizde sağlam bir şekilde oturduğunu hissettik. Görünürde hiçbir mekanizma, düğme ya da yüzeyinde onun nasıl çıkarılacağını gösteren hiçbir şey yoktu.”

“Doğru...” dedi Mitch.

“Yani belki de o şekilde ayrılamıyordur. Sürekli Pharom’un üzerinde bir şey olması gerektiğini düşündük. Ama ya yoksa? İşte bu! Cevap bu olmalı! Kieraniler onun kolayca hareket ettirilmesini ya da çalınmasını istememişlerdir. O çok güçlü, çok değerli bir şey. Nasıl hareket ettirileceğini açıkça belli etmezlerdi.”

“Platform...” dedi Mitch, Alex’in ne demeye çalıştığını anlamıştı.

“Kesinlikle!” dedi Alex. “Orada olmalı.”

Khamir, Mitch ve Alex’e bölgenin yeniden açıldığını ve oraya geri dönebileceklerini haber vermeye gelmişti. Ona meselenin nasıl bu kadar çabuk halledildiğini sorduklarında Khamir’in tek söylediği Mısırlı yetkililerin bunun yalnızca talihsiz bir kaza ol-

masından memnun oldukları olmuştu. Mitch ve Alex, Khamir'e kazanın sebebini sormak istemişlerdi, ancak konuşmak istemedikleri bir konuyu açmadan bunu nasıl soracaklarını bilmiyorlardı. Yine de şimdilik mesele onların lehine görünüyordu ve kaybedecek ya da başka bir tahminde bulunacak zamanları yoktu.

Mitch ve Alex tünelin girişine geri döndüklerinde, içeriye girdiklerinde karşılaşacakları şeyden korkmaya başlamışlardı. Karanlık çöktükten sonra yalnızca ikisi içeriye girmek istemişlerdi, ancak Jack ve Bob onlara katılmak konusunda ısrar etmişlerdi.

Dördü uzun tüneli ellerinde fenerlerle geçmişlerdi. Kazayla ilgili söylentiler duymuşlardı. Olay anlaşılmasa da, işçiler oldukça batıl inançlıydılar ve artık bu bölgeden fazlasıyla korkuyorlardı. Bir yandan bunun Mitch ve Alex'e faydası olmuştu, çünkü böylece başka birinin gizlice odalara girip Pharom'u çalmaya çalışması ihtimali hayli azalmıştı. Ancak diğer taraftan, ihtiyaçları olması durumunda takımlarında çalışmaya gönüllü insanlar bulmak muhtemelen zor olacaktı.

Fener ışıkları hazır bir biçimde derin bir nefes alarak Pharom'u bıraktıkları odaya girdiler. Hâlâ orada, platformunun üzerinde oturuyordu, aynı anda hem güzel, hem gizemli, hem de tehditkâr görünüyordu. Zar zor duyulan hafif uğutu hâlâ devam ediyordu.

"Hâlâ burada" diye fısıldadı Mitch, gözlerine inanamayarak. İncelemek için yanına yaklaştılar. "Hiç de biri ona biri dokunmuş gibi görünmüyor."

"Tanrım! İlk kez böyle bir şey görüyorum" dedi Bob. "Metali-haklıymışsınız çocuklar- sert gibi görünmüyor... Sanki bir şekilde sıvı gibi."

"Ona dokunmamanızı hatırlatmamıza gerek yok sanırım" diye ekledi Alex.

“Evet konuştuğumuz onca ölüm ve yıkımdan sonra buna gerek yok Alex, ama yine de sağ ol” diye cevabı yapışrdı Jack.

“Renkleri, çok güzel” diye şaşırdı Bob ona daha yakından bakarak. “Bu hayatımda gördüğüm en olağanüstü şey.” Derin bir nefes aldı, sonra kaşlarını çattı. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım akşam yemeğinden sonra o üçüncü cips paketini hiç açmamalıydım.”

“Hayır Bob, onu ilk kez platformun üzerine yerleştirdiğimizde aynı şey bana ve Mitch’e de olmuştu. Dışarıya verdiği enerjiyle ilgili. Burada fazla kalamayız. Benim de midem bulanmaya başlıyor. Bu şey bizi kim bilir nasıl etkiliyor.”

“Harika! Çocuklarımız üç kafalı filan olacaklar” diye onu iğneledi Jack.

“Ah, bu konuda yapabileceğim bir sürü şaka var” diyerek sırttı Bob.

“Çok komik.”

“Bence komik” diye gülümsedi Bob kendinden memnun bir şekilde.

“Alex haklı, acele etmeliyiz” dedi Mitch. “Onu hareket ettirmemize yarayabilecek bir şeyler aramalıyız.”

Hepsi bir tür mekanizma gibi bir şey arayarak platformun her yerini incelediler, ancak hiçbir şey yoktu.

“Yeniden yazıyı inceleyelim” dedi Alex.

Dördü de çömeldiler. Mitch ve Alex, tekrar tekrar yazıyı okudular. Fakat Jack ve Bob bu sembollere aşina olmadıklarından onların platformun üzerindeki yazıyı inceleme biçimleri daha çok estetik açıdandı. Hepsi de Pharom’un etkilerinin yoğunlaşmaya başladığını hissedebiliyorlardı. Ter damlacıkları boyunlarından ve alınlarından süzülüyordu. Alex platformun önüne oturarak doğruldu, arada bir de başını dizlerinin arasına koyuyordu.

“Düşünün. Burada olmalı! Cevap bu kelimelerde olmalı” dedi Mitch ümitsizce.

Jack ayağa kalktı. Gözlerini kısarak Pharom'u yakından inceliyordu. Ona baktı, sonra tekrar yazıta yöneldi. Kafası karışmıştı. “Çocuklar bu sembollerden neden hiç bahsetmediniz?”

“Hangi semboller?” diye sordu Alex.

“Pharom'un üzerindeki” dedi. Hâlâ gözlerini kısmış bir halde fenerinin ışığını metal objenin önünde gezdiriyordu.

Mitch ve Alex birbirlerine baktılar ve sonra ayağa fırladılar. Bob'un durumu pek iyi değildi, başı öne düşmüştü ve karnını tutuyordu.

“Nerede?” diye sordu Mitch.

“Burada, burada ve şurada” diyerek gösterdi Jack. “Üç kez, aynı sembol. Yazıda da üç kez geçiyor.”

Mitch ve Alex sembolleri hâlâ görememişlerdi.

“Işığı belli bir açıdan tutmalısınız” dedi Jack. “Desen metalin dalgalarında neredeyse kaybolmuş gibi, ama kesinlikle orada. Bakın” dedi ışığını doğrudan obeliskin üzerinden tutarak. “Şimdi görebiliyor musunuz? Pharom'un ön kısmının üç köşesinde.”

“İnanamıyorum! Bunu nasıl görmemişiz?” diye haykırdı Alex. “Jack harikası!”

“Evet, öyleyim!”

Bob artık yerde inliyor ve bolca terliyordu. Ayağa kalkıp neden bahsettiklerini görmeyi çok istese de yapamıyordu. Başı dönmeye başlamıştı.

“Haklı! Jack, süpersin adamım!” dedi Mitch. “Bu tasarım, bu, bu...”

“Bu dünyadan değil mi?” dedi Jack.

Mitch ona bakıp gülümsedi. “Alex, bu güç sembolü ve Jack haklı. Yazıtta üç kez tekrar ediliyor ve Pharom'un ön kısmında da

bunlardan üç tane var.” Pharom’un yüzeyinin geri kalanını dik-
katle inceledi, ancak görünürde başka sembol yoktu.

Alex güç sözcüğünün her seferinde vurgulayarak yazıyı yük-
sek sesle okudu:

*Hiçbir şeye benzemez düşüncenin gücü
Işık yalnızca onun için parıldasın*

*Onu kötü niyet için kullanacak olanlar
Küllere dönsün ve parçalara ayrılınsınlar
Onun güç ışınları altında*

*Onu iyilik için kullanacak olanlar
Kendi yollarında hep bilge olsunlar
Mutlak gücün bilgisi verilsin onlara*

“Peki, parşömenlerdeki metin Pharom’u çözmekle ilgili ne di-
yordu?” diye sordu Jack.

“Uyarıya kulak verin, çünkü Pharom’u çözecek güç onun için-
de yatar” diyerek yazıyı tekrar etti Mitch.

“Güç sembolü, cevap bu olmalı!” Alex, Pharom’un üzerindeki
ve yazıdaki sembollere yakından bakmak için eğildi. Fenerinin
ışığını doğrudan platformun üzerindeki her bir sembolün üzerine
tuttu. “Mitch, şuna bak!”

Mitch onun gösterdiği şeyi görmek için eğildi.

“Çok soluk” dedi gözlerini kısarak, “fakat ışığı doğrudan bu
sembollerin üzerine tuttuğumda, sanki bir şeyler çok hafif parıl-
dıyor gibi. Hepiniz fenerlerinizi söndürün. Bir süreliğine yalnızca
benimkini kullanacağız.” Alex’in söylediğini yaptılar. “Bakın!”

“Bahsettiğin şeyi görebiliyorum” dedi Mitch. “Parlıyorlar ve doğrudan ışığın altında hafifçe renk değiştiriyorlar. Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Bu Pharom’un olduğu yere açılan gizli girişi bulmamıza yol gösterenle aynı türden bir tasarım. Eğer gösterdiği şey buysa akıllı bir teknoloji” diyerek hayrete düştü Alex. Hiç düşünmeden uzanıp parmaklarıyla üç sembole dokundu. Parmaklarında bir karıncalanma hissetmişti, hızla parmaklarını oradan çekip ovamaya başladı.

“Ne oldu Alex, bir şey mi hissettin?” diye sordu Mitch.

“Evet, bir tür elektrik çarpması, ama sorun değil. Bir süre ses çıkarmayın.” Sessizliği dinledi ve sonra yeniden parmaklarıyla sembollere dokundu. Karıncalanmayı tekrar hissetmişti, fakat başka bir şey daha vardı. “Duydunuz mu?”

“Neyi?” diye sordu Mitch.

“Dinleyin” dedi her bir sembole yeniden, ancak bu kez daha belirgin ve sert biçimde dokundu. Bir ses vardı, oldukça azdı ancak dikkatten kaçmıyordu. “Güç sembolüne basmak, bunu düşünmeliydim...” diye fısıldadı.

Gözlerini Pharom’a çevirmişlerdi. Metalin üzerindeki renkler solmaya başladı. Duymaya alıştıkları o hafif uğultu durdu. Artık yerde cenin pozisyonunda yatan ve kusmamaya çalışan Bob dışında hepsi nefeslerini tutmuşlardı. Bir-iki dakika kimse hareket etmedi. Sanki bir şey serbest kalmış gibi hafif bir klik sesi duydu-lar. Üçü de ayağa kalktılar.

Alex fenerini Pharom’un tabanına doğrultum her bir noktasını yakından inceledi. “Mitch, sanırım oldu... Galiba oturduğu yerden çıktı” dedi. “Bak, temelinde görünen ince bir alan var.”

“Görüyorum” dedi. “Pekala Alex, yapacak mıyız?”

Kalpleri hızla atıyordu. Bir sonraki adımın fazlasıyla önemli olduğunu biliyorlardı. Bob doğrularak oturdu, biraz kendine gelmiş gibiydi. “Sanırım mide bulantısı geçmeye başladı.”

“Benim de artık midem bulanmıyor ve başım dönmüyor” dedi Alex. Hepsi kendini daha iyi hissetmeye başlamışlardı. “Kapanmış olmalı. Denemek zorundayız.”

Mitch başını salladı. Birlikte Pharom’a yaklaştılar. Jack hafifçe geriye kaçtı.

Hepsi sessizce dua ediyorlardı, Bob dışında. “Lütfen bizi kül etme, lütfen bizi kül etme...”

Alex dikkatini topladı ve Pharom’a dokunurken gözlerini sıkıca kapatıp bir an elektrikle çarpılmayı bekleyerek durdu. Hiçbir garip his yoktu, aniden ölmemişlerdi. Rahatladı, gözlerini açtı, hâlâ Pharom’a dokunuyordu, Mitch’e baktı. “Peki, şimdiye kadar her şey yolunda.” Derin bir nefes aldı ve üçe kadar saydı. O ve Mitch, Pharom’u nazikçe ama sıkı bir şekilde kaldırıp platformdan ayırdılar. Jack ve Bob birbirlerine yanaşmışlardı, Mitch ve Alex ağır metal obeliski yere koyarken gözleri kocaman açılmıştı.

“İçinde bulunduğu kutuyu nereye koymuştuk?” diye sordu Alex etrafına bakınırken.

“Orada” diyerek duvarı işaret etti Mitch. “Jack, onu buraya getir.”

Jack hemen söyleneni yaptı ve Mitch ve Alex Pharom’u dikkatle yeniden kutusuna yerleştirdiler.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Alex. “Onu böylece burada bırakamayız.”

“Hayır bırakamayız ancak onu bu odadan çıkarıp birilerinin onu bulması riskini de göze alamayız” diyerek etrafında bakındı

Mitch. “Sanırım en güvenlisi onu bulduğumuz yere geri götürmek olacaktır.”

Alex uzun, dar tünelde yeniden sürünmek zorunda oldukları düşüncesiyle homurdandı. Fakat Mitch’in haklı olduğunu biliyordu.

“Onu biraz daha incelemeyecek misiniz?” diye sordu Jack. “Yani artık etkisiz, değil mi? Güvenli olmalı.”

“Ah, öyle mi ve sanırım bunu bilmenin bir sebebi var?” diyerek araya girdi Bob. “Uzaylı teknolojisi ve silahları hakkında bir uzman olduğuna göre.”

Jack cevap vermedi. Bob haklıydı.

“Haydi Alex, hareket etmeliyiz” diye ısrar etti Mitch. “Tabii Jack ve Bob bunu bizim yerimize yapmak istemiyorlarsa.”

“Ya, tabii” dedi Jack.

Bob bembeyaz kesilmişti.

Mitch bir kahkaha attı, “Şaka yapıyorum! İzinlerimiz geçerli olduğu sürece buraya yeniden gelebiliriz. Bu arada neler öğrenebileceğimizi görmek için parşömenleri incelemeye devam edeceğiz. Kim bilir, belki de parşömenlerde bir kullanım kılavuzu buluruz.”

Dördü de gergin bir şekilde kahkaha attılar.

Mitch ve Alex, Pharom’un içinde bulunduğu kutuyu buldukları yere geri götürdüler. Alex gizli kapının yerini ortaya çıkaran kristali de çıkarmış, onu bir kumaşa sarmış ve onu Pharom’un bulunduğu kutuyla birlikte şimdiye dek durdukları yere koymuştu. Kimse girişleri onların bulduğu şekilde bulamayacaktı. Çıkarken dikkatli bir şekilde bütün kapıları kilitlediler.

69. BÖLÜM

AŞIRI ÖNLEMLER

Profesör, Fessel'i arayarak hışımla etrafta dolaşıyordu. Onu yemekhanede buldu. "Fessel! Seninle derhal konuşmalıyım. Hemen ofisime!"

"Evet efendim!" diye cevap verdi Fessel sandviçinin son parçasını ağzına atarak öğle yemeğinin geri kalanını toplayıp yanına alarak. Fessel yolda bir şeyler düşürerek Profesör Dustimaine'nin arkasından ilerledi.

"Kapıyı arkandan kapat" diye emretti Dustimaine ofisine vardıklarında.

Fessel elinde kalanları da yere düşürerek söyleneni yerine getirdi.

"Kendini biraz toplasana! Hayatımda senin kadar dağınık ve sakar kimse görmedim" diye çıkıştı profesör masasının arkasına geçerken.

Fessel kendini toparladı ve öğle yemeğinin artıklarını kucağına koyarak masanın ön tarafında bir sandalyeye oturdu. Bir şekilde kucağına gazoz dökmeyi başarmıştı. Rahatsız bir şekilde kıvranarak elinde kalan son kirli mendille onu silmeye çalıştı.

Profesör onu tiksintiyle izledi. “Sanıyorum kazayı duymuşsundur?”

“Ah, evet, fakat fazla bir şey değil, herkes olayın üzerine bir sünger çekmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. Neden olduğunu bilmiyorum ancak Mısırlı işçiler oldukça korkmuş durumdalar” diye cevap verdi Fessel. “Sanırım yalnızca bir aşırı jeneratör yüklenmesi ya da öyle bir şeymiş. Tam olarak ne olmuş?”

“Benim de bilmek istediğim bu. Hiç kimse bana ayrıntılardan bahsetmiyor. Sürekli tek duyduğum şey ‘ölüm nedenini öğrendik, talihsiz bir kazaymış.’ İşlerin nasıl döndüğünü bilmesem bunun büyük bir örtbas olduğunu söyledim. Fakat anlamadığım şey Mitch ve Alex’in buna nasıl dâhil oldukları. Anlattıklarından fazlasını bildiklerine eminim. Tanrı aşkına, takımlarındaki bir işçi öldü! Bu ikisinden bıktım ve artık bana gerçekten yalan söylediklerinden eminim.”

“Bununla ‘ilgilenmemi’ ister misiniz, efendim?”

“Evet Fessel. Orada bir şeyler dönüyor ve o ikisi gibiler tarafından yok sayılırsam bana lanet olsun! Bundan paçayı kurtaracaklarını düşünüyorlar. Onları benimle zıtlışıklarına pişman edeceğim!” Kafasını salladı. Burnundan soluyordu. “O kadar önemli bir bölgede kazı yapma izinlerini nasıl aldılar aklım almıyor. Neler çevirdiklerini bilmiyorum, ancak bu kez yalnızca onların şahsi odalarının değil, kullandıkları laboratuvarın ve onların o iki gereksiz yandaşının odalarının aranmasını istiyorum.”

“Jack ve Bob’un mu?” diye sordu Fessel.

“Evet, içimde o ikisinin de bu işle bir ilgileri olduğuna dair bir his var.”

“Seve seve efendim, onlara hiç ısınamamıştım.”

“Kimse ısınmadı, Mitch ve Alex dışında. Neyin peşinde ol-

duklarını öğren. Bir şeyler saklıyor olmalılar ve sakladıkları şey Mitch'in defterinde gördüğün çizimlerle ilgili olabilir.”

Fessel planın ayrıntılarını hevesle dinledi.

“O dördünü önümüzdeki iki gün boyunca meşgul edeceğim. Onları daha küçük laboratuvarlardan birine göndereceğim. Daha az kullanılan bir tane laboratuvar var. Onların yaptıklarımızı anlayamamalarını sağlayacak kadar uzakta. Onlara ana laboratuvarın diğer işle meşgul olacaklarını söyleyeceğim. Üzerinde çalışacakları bütün tarihi kalıntıları o küçük laboratuvara gönderdim. Nesnelerin hepsi biçim olarak kaba ve onlardan bir sürü var. O kadar meşgul olacaklar ki diğer kazıyı bırak başka hiçbir şeyi düşünmeye zamanları olmayacak.” Profesör Dustimaine şimdiden onların rezil bir halde ülkeden atıldıklarını hayal etmeye başlamıştı. Tekrar Fessel'e döndü. “Oraya ait değilmiş gibi görünen her şeyi al.”

“Tamam efendim! Bir şey bulur bulmaz size haber vereceğim” dedi Fessel ayağa fırlayarak, pantolonunun önündeki yemek lekeleri görünüyordu.

“Ve Fessel, ciddiym, bu kez dikkatli ol. Hiçbir şeyden şüphelenmelerini istemiyorum.”

Profesör o gece Mitch, Alex, Jack ve Bob'a ekipteki diğer çalışanlara yetişene kadar gelecek birkaç gün boyunca çalışmalarını hızlandırmaları gerektiğini ve ayrıca küçük laboratuvara nakle dildiklerini bildirdi. Onlara çalışmalarını kontrol edeceğini ve bütün işlerin iki gün içinde bitirilmesini istediğini söyledi. Hiçbir bahaneyi kabul etmeyecekti. “Bu Sfenks'in yanındaki işlerini er-

telemeleri anlamına gelse de bu kendisini ilgilendirmiyordu” dedi onlara, “zaten onu hak etmiyorlardı.”

“Kindar pislik!” dedi Jack, profesör yanlarından ayrıldıktan sonra. “Umarım çekirgeler onu uykusunda haklar.”

“Şeytan diyor ki suratına yumruğu yapıştır” diye burnundan soludu Bob.

“Aklını mı kaybetti bu? İki gün boyunca sabahlamamızı istiyor bizden” diye hayıflandı Alex.

“Sanırım geçen gün bizi sorgularken onunla iş birliği yapmadığımız için bizimle ödeşmek istiyor. Ona hiçbir şey anlatmamamızın ve o izinlere sahip olmamızın acısını çıkarmaya çalışıyor” diye cevap verdi Mitch.

“Bunun için bir sürü diyet kolaya ihtiyacım olacak” diyerek dalga geçti Bob.

“Diyet gazoz içmenin gerçekten faydası olacağını mı düşünüyorsun? Her gün onlardan seksen tane içiyorsun zaten!” diyerek onu iğneledi Jack.

“Ah, hepimiz senin ucube metabolizmana sahip olmadığımız için üzgünüm seni sıksa mutant!”

“Çocuklar, kesin” dedi Alex. “Bakın, başka bir seçeneğimiz yok. Tek yapmamız gereken her şeyi önümüzdeki iki gün için bir kenara bırakmak. Pharom şimdilik güvende. Beni tek sıkan şey kullanmamız için bize o iğrençlaboratuvarı vermiş olması. Oradaki ışıklandırma çok kötü, klima zar zor çalışıyor ve özellikle de dördümüzün orada çalışması için yeterli alan yok.”

“Evet, bu oldukça eğlenceli olacak” diye dudak büktü Mitch. “Bu iş bu kadar önemliyse ve dördümüzün de iki gün boyunca hiç durmadan çalışmamız gerekiyorsa ana laboratuvarı kullanmamıza izin vereceğini sanırsın. Hele de incelememiz gereken nesnelerin

sayısını düşünürsen. Bize bu şekilde işkence etmekten büyük bir zevk alıyor olmalı.”

“Belki de bu kadar şaşırmamalıyız. Ben yalnızca bizi cezalandırmak için bir yöntem bulmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım” dedi Alex.

Mitch başını salladı, “Her şeyi iyice sakladığımızdan emin olalım. Profesör Tozlu bizi o zindana yani laboratuvara hapsederken birilerinin etrafta casusluk etmesini istemeyiz.”

Dördü de kederle güldüler ve sonra odalarına çekildiler.

70. BÖLÜM

KURTULUŞ, M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

Kör edici mavi ışık ve patlamanın neden olduğu ve Amsara alanından yayılan güçlü şoklar bütün şehirde yankılanmış ve saray duvarlarını parçalamıştı. Her yerde toz ve kalıntılar uçuşuyordu. Hava dumana boğulmuştu ve yaralıların çığlıkları sarayın etrafında duyulabiliyordu.

Şifacının kendisine verdiği ilaçla baygın yatan Mindara irkilerek uyandı. İlacın etkileri yüzünden zihni karışmış ve sersemlemişti. Ne kadar zamandır baygın olduğu konusunda emin değildi, ancak son patlama onu derin uykusundan uyandırmıştı. Etrafına bakındı ve eşyaların birçoğunun yerlerde olduğunu gördü. Duman kokusunu alabiliyordu. Hemen yataktan kalktı, ancak kolundaki acı neredeyse bayılmasına neden olacaktı. Yaralarını bir anlığına unutmuş ve yataktan kalkmak için yaralı kolunu kullanmıştı. Koluna baktı. Yarası güzelce bandajlanmıştı ancak ani hareketi onun yeniden kanamaya başlamasına neden olmuştu. Baş dönmesinin geçmesi için bir an bekledi. Midesinin bulandığını hissediyordu. Yüzündeki kesik dikilmişti ve kanaması durdurulmuştu ancak hâlâ acıyla zonkluyordu. Etrafta sarayın içinde birçok farklı yönden gelen çığlıkları duyabiliyordu. Şifacı görünürde yoktu.

Mindara'nın neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. Kapıya doğru birkaç titrek adım attı ve sonra yere yığıldı. Yaralı kolunu korumuş, sağlam olanın üzerine düşmüştü. Bir an acıyla yüzünü buruşturdu, fakat kendini topladı. İlacın etkileri hâlâ sürüyordu. Doğrulamaya çalıştı.

Derin bir nefes alarak, kapıya yöneldi. Tam zamanında hareket etmişti. Gürültülü bir kırılmayla odanın tavanı arkasından çöktü. Bir çığlık atarak öne doğru atıldı. Acısı yüzünden zayıf ve ilaçlar yüzünden kafası karışık olan Mindara dengede kalmak için bir eliyle duvarlara tutunarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde dumanlı koridorlarda ilerledi. Zazmaria'yı izleyerek dışarıya çıkmadan önce Medetha ve çocukları bıraktığı yere geri dönmeye başladı. Dumanın içinde ilerlemeye çalıştığından adımlarını hızlandırdı. Ayağı büyük ve yumuşak bir şeye takıldı. Bir çığlık daha attı. Yerde yatan hizmetçilerden biriydi. Adam hareket etmiyor, hiçbir ses çıkarmıyordu. Tavanın bir parçasının vurup, kafatasını ikiye ayırdığı yerde bulunan yaradan kan akıyordu. Adamın nabzını kontrol etti. Ölmüştü.

Yüreği korkuyla dolmuştu, fakat yürümeye devam etti. Önünü zar zor görebiliyordu. İlerledikçe duman yoğunlaşıyordu. Çocukları bulmalı ve Medetha'ya yardım etmeliydi. Güvende olmaları için dua etti. Çok iyi bildiği koridorlarda el yordamıyla ilerlemeye devam etti. Yakınındaki bir yerden gelen acı çığlıkları duyabiliyordu. Duvarlardan biri tavanın da bir parçasını alarak hemen arkasında çöktü. Koridorda gururla duran Kral Mesah ve Kraliçe Elenia'nın büyük heykelleri hemen yan tarafında yere düşerek parçalara ayrıldılar. Etrafındaki her şey potansiyel ölümcül bir silah gibiydi. Yürümeye devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Sonunda Medetha ve çocukları bıraktığı odaya ulaştı. Kapı ka-

palıydı. Nefesini tutup herhangi bir ses olup olmadığını dinledi, ancak içeriden hiç ses gelmiyordu. Duman daha da yoğunlaşıyordu, bir şeyler yanıyordu, ancak Mindara dumanın nereden geldiğini anlayamıyordu. Kapıyı yavaşça açtı. Pencerelelerden birinde odanın toz ve kalıntılarla dolmasına neden olan kocaman bir delik vardı.

Mindara panikle onlara seslendi “Medetha! Tramen!” Fakat cevap veren yoktu. Aklından olabileceklerin en kötüsü geçerken odayı aradı. Medetha’nın yere düşmüş bir duvar parçasının altında çıkmış olan saçının bir kısmını gördü. “Medetha!” diye bağırdı yerde yığılı oyuncakların ve parçalanmış eşyaların arasından ona ulaşmaya çalışırken. Medetha hareket etmiyordu. Mindara hafif iniltieler duyduğunu sandı. Medetha’nın saçlarına dokunmak için uzandı, kadın hâlâ hareket etmiyordu. Molozların altından gelen hafif bir ses duydu.

Düşmüş bir kalas buldu ve onu Medetha’nın üzerindeki duvarın taş ve tahtalarını kaldırmak için kullandı, sonra da kalası sırtıyla destekledi. Yüzü ve kolu acıyla zonkluyordu ve kanamasının yeniden yoğun bir biçimde başladığının farkındaydı, ancak şu anda bunların hiçbir önemi yoktu.

Duvarı kaldırırken derinlerden gelen bir çığlık duydu. Ses Medetha’nın altından geliyordu. Mindara ağırlığı dengeli bir biçimde sırtında çok uzun süre tutamayacağını biliyordu, bu yüzden yavaşça Medetha’ya doğru bir adım attı. Ağır duvarı sağlam olan koluyla destekledi ve duvara yaslanarak onu kadından yeterince uzağa iterek bıraktı, duvar yere düşerek paramparça olmuştu. Medetha’nın yanına gidip, onu çevirdi. Kadın ölmüştü. Yüzü kan içindeydi. Boynu kırılmış, ancak kötü bir şekilde yaralı kolunda Setar’ı tutuyordu.

Küçük çocuk öksürüp ağlamaya başladı, hâlâ yaşıyordu. Mindara gözyaşları içinde onu Medetha'nın koruyucu, nihai kucağından aldı. Çocuğu nazikçe kaldırdı ve sonra Medetha'nın kolunu yavaşça yeniden olduğu yere bıraktı.

“Onu korumak için hayatını verdin. Bugün burada yaptığın şeyi hiç kimsenin unutmamasını sağlayacağım” diye fısıldadı Mindara korkmuş çocuğu kucağında sallayarak. Setar'ın görünürde herhangi bir yarası yoktu. Medetha'nın bedeni onu düşen duvarın etkisinden korumuş olmalıydı.

Şimdi Tramen'i bulmalıydı. “Tramen!” diye bağırdı çılgınca. “Tramen, ne olur cevap ver!” Kucağında Setar'la odada onu aramaya başladı. Oda tam bir karmaşa durumdaydı, ancak odanın köşesindeki küçük sandaleti görmüştü. Enkazın içinde hızla ilerleyerek sandaleti eline aldı ve etrafa bakındı. Ters dönmüş bir dolabı altından görünen şeyin minik bir ayak olduğunu fark etti. “Tramen!”

Oraya doğru koştu. Kanayan koluyla hâlâ Setar'ı taşıırken eşya dolabını kaldırıp dikleştirdi. Neyse ki, dolap tamamen yere düşmesini engelleyen duvara yakın bir yere konmuştu. Tramen köşede baygın bir şekilde büzüşmüştü, ancak hâlâ nefes alıyordu. Birkaç yeri çizilmişti, fakat onların dışında kötü yaralanmış gibi görünmüyordu.

Mindara eğilip çocuğu uyandırmaya çalıştı, bu haliyle iki çocuğu kucağında taşımasının çok zor olduğunu biliyordu. “Tramen! Tramen” diye bağırdı. “Lütfen uyan! Benim, Mindara, uyan lütfen!” Küçük çocuğu hafifçe sarstı, fakat çocuk hiçbir tepki vermiyordu.

Gittikçe korkmaya başlayan Mindara onu bir kez daha sarsmayı denedi. Sonunda Tramen öksürerek inledi. “Tramen, gitmeliyiz! Ayağa kalkmalısın.”

“Başım acıyor” diye sızlandı çocuk. Artık tamamen bir harabeğe dönüşmüş olan odada etrafına bakındı. “Ne oldu? Medetha nerede?” Ayağa kalkmaya çalıştı.

“Tramen, beni dinle, acele etmeliyiz. Buradan çıkmamız gerekiyor, fakat yürümelisin. Bunu yapabilir misin?” diye sordu.

“Sanırım yapabilirim” diyerek öksürdü Tramen ve yeniden inledi. Her yeri acıyordu. Mindara onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Bir sandaleti hâlâ ayağındaydı, kadın diğerini de çocuğun ayağına geçirdi.

“Haydi, acele edelim” diye onu zorladı. Bir kucığında Setar’la birlikte Tramen’in elini tuttu, saraydan en yakın güvenli çıkışı bulmak için onları odadan çıkarmaya çalışıyordu.

Tam odadan çıkmak üzerelerken, Tramen yerde yatan Medetha’yı gördü, “Medetha!” Kadından bir cevap gelmeyince Tramen ona doğru koşmaya çalıştı, fakat Mindara onu kendine çekti.

“Tramen, hemen buradan gitmeliyiz!” diye ısrar etti onu biraz daha çekerek. Keşke onu görmemiş olsaydı diye geçiriyordu içinde.

“Ona yardım etmeliyiz!” diye yalvardı Tramen.

“Tramen, artık çok geç” dedi Mindara eğilip çocuğun gözlerinin içine bakarak. “O öldü. Setar’ı kurtarmaya çalışırken öldü. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Lütfen, gel, acele etmemiz gerek!”

Tramen ağlamaya başlamıştı. O anda büyük bir patlama ve ardından da çığlıklar duyuldu.

Mindara çılgına dönmüştü. “Buradan çıkmalıyız! Hemen!” Kucığında ağlayan Setar ve elini sıkı sıkı kavramış Tramen’le birlikte mümkün olduğunca hızlı koşmaya başladılar. Koridorlardan

birinden geçerken, Mindara gri toz ve kalıntıların arasında yayılmış renkli, yeni toplanmış çiçeklerin garip görüntüsünü fark etti. Başıını kaldırdı, Prenses Anjia’nın tablosu mucizevî bir biçimde hiç zarar görmemiş bir halde hâlâ duvarda asılı duruyordu.

“Anjia’nın resmi! Onu da yanımıza almalıyız!” diye bağırdı Tramen.

“Tramen, zamanımız yok!” Ağlayan çocuğu çekip, dumanların arasından koşmaya devam ettiler.

Sonunda bir çıkışa gelmişlerdi, gözleri kıpkırmızıydı ve yanıyordu, ciğerleriye tehlikeli bir biçimde dumanla dolmuştu. Gürültülü bir kırılma sesiyle birlikte başka bir yer daha yıkılmıştı. Saray lm tuzaklarıyla doluydu. Bir eliyle sıkıca Tramen’in elini tutan ve Setar’ın yüzünü boynuna yaslayan Mindara, Tramen’in minik bacaklarının izin verdiği ölçüde hızla gecenin karanlığına doğru koştu.

71. BÖLÜM

KEFARET

Traeus başını kaldırıp dışarıdan Kalenin içine yayılan parlak mavi ışığı gördüğünde Alaj'la birlikte Draxen Kalesi'nin giriş katına geri dönüyorlardı. Işığın ardından korkunç bir patlama yaşanmıştı. Onları aşağıda bekleyen kraliyet askerleri, Draxen Kalesi patlamanın gücüyle şiddetle sarsılırken korkuyla çığlık attılar. Duvarlar ve tavan parçalanmıştı. Askerlerin birçoğu ve Draxen tutsakları o anda hayatlarını kaybettiler. Hâlâ ayakta olan duvarlar yanıyordu.

Patlama Traeus ve Alaj'ı odanın diğer köşesine fırlatmıştı. Yaralı omzunun üzerine düşen Alaj acıyla haykırdı. Bir anlığına afalladı, ancak soluklanmaya çalıştı. Saçlarında ve yüzündeki tozu silkeledi. Bir enkaz yığının altında kalan Traeus'u fark etti. "Traeus, iyi misin?"

"Sanırım iyiyim." Üzerindeki molozlardan kurtulmaya çalışırken inledi. "Yüzbaşı!" diye bağırdı. Cevap yoktu. "Yüzbaşı!" Yine cevap veren olmadı.

"Bu taraftan!" diye haykırdı Alaj. "Buradan çıkmalıyız!" Traeus'un ayağa kalkmasına yardım etti. Onun yaralanmış olduğunu görebiliyordu.

Traeus etrafına bakındı, yerde yatan yaralı adamlarını gördü. “Askerler, buradan derhal çıkmalıyız! Taşıyabileceğiniz bir yaralıya yardım edin.”

“Şurada açık bir kapı var” diyerek işaret etti Alaj duman ve ateş dolu bir odanın içindeki bir ışığı işaret ederek. Bir koluyla belinden yakaladığı Traeus’u tutan ve hayatta kalan birkaç adama öncülük eden Alaj molozların, yoğun alev ve ağır dumanın arasından dışarıya çıkmaya çalışıyordu. Yapı fazlasıyla dengesizdi. “Dayanın, neredeyse geldik!” diyerek öksürdü Alaj.

Çıkışa birkaç metre kala Alaj sağ tarafında düşen büyük bir kiriş olduğunu gördü ve yukarı baktığındaysa tavanın üstlerine çökmek üzere olduğunu fark etti. İki koluyla Traeus’u belinden kavradı ve ivme için ağırlığını kullanıp kendini yere atarak Traeus’u kapının dışına fırlattı. Bina tam arkasında çökerken Traeus sert bir şekilde yere düştü.

Nefesi kesilmiş bir halde yerden fırladı. Arkasında hiç kimse yoktu. “Alaj!” diye bağırdı şiddetle öksürürken. Ciğerlerini yakan toz ve dumanın tadını alabiliyordu. Topallayarak harabeye dönen yapıya geri döndü, kale artık için için yanan bir ruble yığınının başka bir şey değildi. Ümitsizce yıkıntıların arasında, tekrar tekrar adını haykırarak kardeşini aradı. Cevap yoktu.

Alaj’ı arayarak harabeyi gözden geçirirken gözleri her taraftaki yıkıma yönelmişti. Görüntü inanılır gibi değildi. Başta Draxenlerle yapılan yenilenmiş savaşın bir sonucu olabileceğini düşündüğü şey aslında çok çok daha fazlasıydı. Görebildiği kadarıyla binalar yanıyor, devasa alevleri gece göğünün fonunu aydınlatıyordu. Böylesi geniş bir yıkıma neden olabilecek şeyle ilgili aklından korkunç bir düşünce geçti. Bunu yapabilecek kapasitede olan, bildiği tek bir şey vardı. Acıyla, kafasını salladı. İçinde bulunduğu ana odaklanmalıydı. “Alaj! Cevap ver! Neredesin?”

Ses yoktu. Şiddetli bir azimle Traeus gömleğinin bir kısmını parçaladı ve kumaşı uzun tahta bir direğe bağladı. Kumaş ısıya rağmen tahtayı sıkıca kavramasını sağlamıştı. Direği güçlü bir şekilde aşağıya doğru iterek enkazın içinde sıkışıp kalan kalasları ayırmayı başardı. Kalasları kaldırıp fırlattı. Umutsuz bir çılgınlık içinde enkazı çıplak elleriyle kazmaya başladı. Kazdıkça eklemeleri kanıyordu.

“Alaj!” diye bağırdı Traeus kardeşini taş ve tahta yığınının arasında dolanmış bir halde yatarken bulduğunda. Alaj inledi. Bilinci yerinde değildi. Yüzü kir ve kanla kaplanmıştı. Kendi acısını göz ardı eden Traeus tam bir umutsuzluk içinde kardeşini oradan çıkarmaya çalıştı. Alaj’ın başı, göğsü ve kolların üzerindeki enkazı temizledi, fakat alt kısmı tavan, duvar ve kalas enkazın altına sıkışıp kalmıştı. Traeus bütün gücüyle yeniden denedi, ancak büyük parçaları kaldırması imkânsızdı.

“Traeus, benim için artık çok geç” diye fısıldadı Alaj boğuk bir sesle.

“Hayır! Geç değil. Bu gece bir kardeşimi kaybettim. Seni de kaybetmeyeceğim!” Traeus ağır yıkıntıyı kardeşinin bacaklarının üzerinden kaldırmak için bir yol arayarak enkazı hararetle kazmaya devam etti.

“Traeus” dedi Alaj zayıf bir sesle kana bulanmış yaralı eliyle Traeus’un koluna dokunarak, “beni affet.”

Traeus kazmayı bıraktı. “Kötü insanlar tarafından kandırıldın. Hiçbiri senin hatan değildi Alaj.”

“Amoni benim yüzümden öldü. Benim hatamdı, her şey...” Gözyaşları kan ve kire karışarak sanki bedeninin aldığı zararı temizlemek istiyormuşçasına Alaj’ın yüzünden akıp gidiyordu.

“Hayır!” diye haykırdı Traeus, nazikçe kardeşinin yüzünü

okşayarak. Alaj'ın gözlerinde derin bir acı, keder ve pişmanlık vardı. Bir an Traeus, onun gözlerinde kardeşinin bir zamanlar, yaşamlarına ihanet ve yalanların girmesinden çok önce olduğu o küçük, masum çocuğu gördü. Kalbi aklının söylediklerini kabul edemiyordu. Alaj ölüyordu.

“Aptal gibi davrandım” diye itiraf etti Alaj, sesi zayıflıyor, kulak tırmalamaya başlıyordu. “Draxenlar beni kullandılar. Karımı kullandılar. Yaptıklarından dolayı Zazmaria'yı asla affedemeyeceğini biliyorum, fakat Setar'dan nefret etme. O sadece masum bir çocuk...”

Traeus kafasını salladı “Ondan asla nefret edemem Alaj. Ne olursa olsun o bu ailenin bir parçası ve her zaman bir parçası olacak. Sana söz veriyorum.”

Alaj, Traeus'un elini tuttu, zümrüt yeşili gözleri kırmızıya çağlıyor, gözyaşlarıyla parlıyordu. “Lütfen benim için Setar'ı büyüt. Onu sevdiğimi anlat ona...”

“Ona bakacağım, söz veriyorum” diye fısıldadı Traeus kendi gözyaşları da yanaklarından süzülürken. “Hayatta olduğum süreçte onu sevecek ve koruyacağım.”

Alaj'ın kanlı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Soluksuz kalarak keskin bir nefes aldı. Ağabeyinin kollarında can verdi. Traeus uzun zamandır yabancı olduğu kardeşine, artık cansız olan yeşil gözlerine baktı. Hafifçe dokunarak kardeşinin gözlerini sonsuza dek kapattı. Eğildi ve onu alnından öptü. “Seni affediyorum kardeşim. Git... Huzur içinde ol. Seni seviyorum.”

İsteksizce kardeşinin elini bıraktı ve yerinden kalktı, gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. Gidip yardım istemeli, neler olduğunu öğrenmeliydi. Baygın bir şekilde yere yığılmadan önce birkaç adım atmayı başarabilmişti. Yaralarının verdiği bitkinlik ve acı sonunda galip gelmişti.

72. BÖLÜM

FEDAKÂRLIK

Odai gizli odanın kapısına çıkan merdivenleri tırmanıp dinledi. Patlamalardan sonra başka hiçbir ses duyulmamıştı. Kimsenin onun için geri dönmemiş olduğu gerçeği yüreğini korkuya doldurmuştu. Ardından korkunç bir sessizliğin çöktüğü çılgınlıkları duymuştu. Yukarıdan gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Patlamalar içinde bulunduğu kileri sarsmıştı. Sandığı güvenle toprağın içine gizlemeyi başarmıştı. Odai gizli kapıyı zorladı. Gevşekti, ancak hâlâ sıkı bir şekilde kapalıydı ve patlamalar yüzünden sıcaaktı. Birkaç basamak aşağıya inerek koşarak omzuyla kapıya vurmayı denedi. Zarar görmüş ve yanmış olan ahşap parçalara ayrıldı. Omzu zonklar bir biçimde kilerden çıktı.

İçin için yanan yıkıntılardan duman yükselirken yanık tahta ve et kokusu fazlasıyla baskındı. Nefes alabilmek için cübbesinin bir parçasıyla ağzını kapattı. Tapınaktan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Draxen askerleriyle mücadele etmek için cesurca direnen rahip arkadaşlarını görebilmek için etrafa bakınırken gözleri doldu. Savaşın kalıntılarını görüyordu: Simsiyah olmuş kılıçlar, bir san-

dalet ve bir kolye. Kolyeyi almak için uzandı. Rahiplerin taktığı ankhlardan biriydi. Arkasını çevirdi. Arkasına oyulmuş olan isim Essen'di.

Odai başını eğip ağladı. Kalbinden biliyordu ki, hepsi burada ölmüştü. "Huzur içinde yatın kardeşlerim" diye fısıldadı ankhı kalbine bastırıp gözyaşları yüzünden süzülürken. Hayatta kalanları arayarak tapınaktan ayrıldı. Bir süre sonra tanıdık bir ses duydu.

"Odai!" diye bağırdı Senarra, Assan, birkaç rahip ve kendisi onu gördüklerinde. Odai'ye doğru koşup ona sarıldı. "Seni... Seni kaybettiğimi sandım" dedi gözlerinde yaşlarla.

"Beni asla kaybetmeyeceksin, elimden geldiğince buna izin vermeyeceğim" dedi Odai ona sıkıca sarılarak.

Assan ve diğerleri yanlarına geldi. "Odai, burada neler oldu? Bu..." diye sordu Assan.

"Pharom'du, evet bunu o yaptı. Draxenlar, onlar Amsara alanındaydılar. Çalmaya çalışırken onu kazara çıkarmış olmalılar. Ben ve birkaç rahip bölgeye ulaştığımızda Essen'i sorguluyorlardı."

"Essen'i mi sorguluyorlardı? Neden?" diye sordu Assan.

Odai, Assan ve diğer rahiplere Essen'in yaptıklarını anlattı. "Essen bütün gün biraz garip davranmıştı. Fazla gizemli davranıyordu. Bulunması gereken yerde olmadığını fark ettim. Rahiplerden birkaçından onu aramama yardım etmelerini istedim." Odai sonra da tapınakta yaşanan mücadeleyi anlattı. "Essen hayatımı kurtardı."

"Cesareti her zaman hatırlanacak" dedi Assan. "Şu anki temel hedefimiz Pharom'dan kalanları toplamak ve muhafaza etmektir. Bu iş halledilir halledilmez yardım çalışmalarına başlayacağız."

Odai, Assan, Senarra ve diğer rahipler Pharom'un en son bulunduğu yere, Amsara alanına doğru yola çıktılar. Bölgeye yaklaştıklarında heykelin bir zamanlar görkemli heybetiyle yerinde duran kafasının tamamen yok olduğunu gördüler. Görüntü inanılmazdı ve gerçek dışıydı. Bir araya getirilebilecek hiçbir parçası kalmamıştı ve dış kaplaması tamamen yok olup gitmiş, görünürde çıplak taş kalmıştı. Hepsi böylesi büyük bir yıkımın sorumlusu olan gücün yanında küçücük kalmışlardı. "Pharom'u bulmalıyız" dedi Assan dikkatlerini ilgilenmeleri gereken meseleye çekerek. "Dağılın ve aramaya başlayın."

Rahiplerin hepsi neler olduğunu algılamaya çalışarak sessizce işe koyuldular. Alanın etrafındaki bölge patlamanın ısıyla simsiyah olmuştu. Sanki öfkeli bir yangın bölgeyi kavurmuştu.

Bir saatlik arama ve kazma çalışmalarından sonra rahiplerden biri bağırdı. "Onu buldum! Derine gömülmüş!"

Assan diğer rahiplere kazmaya yardım etmelerini emretti. "Pharom patlamanın gücüyle fırlamış ve toprağın derinliklerine gömülmüş olmalı."

Kazmaya devam ederlerken şaşırtıcı bir şey fark ettiler. Pharom'un kendisi hâlâ tek parça halindeydi.

"Etrafında bu kadar yıkım varken nasıl bu halde olur?" diye sordu Odai şaşkınlıkla. Hâlâ pürüzsüzdü ve hiçbir zarar görmemişti. Hiçbir titreme yoktu. Neden olduğu şey hakkında herhangi bir ipucu verecek hiçbir şey yoktu.

73. BÖLÜM

UMUT

Gün doğuyor, güneş ufka çıkmaya başlıyordu. Traeus saatlerdir baygın olduğunu fark etti. Hafızasını tazelemeye çalışırken zihni açılmaya başladı. Son anısı zihninde belirdiğinde kederle inledi: Kollarında can veren Alaj'ın yüzü. Gözünden bir yaş aktı. Traeus orada birkaç dakika daha yattı, fakat yaşanan korkunç olayları hatırladıkça tehlikenin geçmemiş olabileceğini fark etti. Yüzünü buruşturarak ayağa kalkmaya çalıştı. Birkaç kaburgası kırılmış, omzu çıkmıştı ve başında kurumuş kanla' topaklanmış derin bir yara vardı. Ayağa kalkarken başı döndü, neredeyse bayılacaktı. Kendin toparlamayı başardı. Baş dönmesi geçene kadar bir süre kafasını tuttu. Düşmemeliydi, sahip olduğu yaralanmalar yüzünden bir daha ayağa kalkamayabilirdi. Birkaç tahta parçası buldu ve giysilerinin parçalarını kullanarak basit bir koltuk değneği yaptı. Dudakları kuruluktan çatladı ve kanamaya başladı. Kanı silerken biraz suya ve bir barınağa ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Traeus, Draxen Kalesi'nin yıkıntılara baktı, kardeşinin bedeninin o yanan yığının altında olduğunu biliyordu. Duraksadı. Oraya dönüp Alaj'ın bedenini yanına almak istedi, ancak bunu

yapabilecek durumda olmadığını biliyordu. Attığı her adım onda feci bir acıya sebep oluyordu. Yardım bulmalı ve bu korkunç felaketin halkını düşürdüğü durumu belirlemeliydi. Sonra, oğlunu bulma düşüncesi, acısına rağmen onu bir aciliyet hissiyle harekete geçirdi.

Hırpani ve yaralı kral yürüdü, yürüdü, ancak etrafı tüyler ürpertici bir biçimde sessizdi. Draxen Kalesi şehrin diğer ucundaydı. Traeus dengesini sağlamak için değneğe yaslanarak yürümeye devam etti. Yürürken gözüne çarpan kasvet gittikçe artıyordu. Kimisi yanmış, kimisinin kolları ve bacakları evlerin ve dükkânların yıkıntılarının altından görünen cesetler vardı. Yaşam belirtisi aramaya devam etti, ancak hiçbir yerde göremiyordu. Her adımda kalbi biraz daha burkuluyordu.

Kral yıkıntıların arasında yürümeye devam ederken küçük, parlak bir nesneyi almak için durdu. Nesnenin parıldayan yüzeyindeki tozu ve külü sildi. Bu bir kolyeydi, bir ankıttı. Gözlerinden yaşlar akarken, dizlerinin üzerine çöktü. Bu Axiana'nın kolyesiydi. Annesinin ve kız kardeşinin hayatına mal olan kazadan sonra oğluna verdiği kolyeydi. Altın ankhın arkasına oyulmuş sözcükler hâlâ okunabiliyordu. 'Bu yaşam sembolü seni ve yaşadığın günleri korusun.' Tramen kolyeyi sıkı sıkı tuttu ve kalbine bastırdı. Kaybının verdiği ızdırap, gözyaşlarının küllere bulanmış yüzünde bıraktığı izlerde yazılıydı. "Tramen oğlum, seni yalnız bıraktım" diye kıvrandı. Sonra aklına Mindara geldi, onu da mı kaybetmişti? Yüreği bu ihtimalle paramparça olmuştu. Ona çok değer veriyordu, kendine bile itiraf edemediği kadar çok değer veriyordu.

Traeus o anda düşündü, belki de öylece kıvrılıp kederinden ölmesi, kendini ölümüne teslim etmesi, yaşamın içinde akıp git-

meye bir son vermesi mümkündü. Susuzluktan ve yaşama isteği yok olduğundan yere yığıldı. Orada yatarken kederi katlanılmaz dalgalar halinde büyüyordu. Sayıklamaya başladı. Yavaş yavaş aklında bir görüntü canlandı.

Amsara anıtının gölgesinde tek başına oturuyordu. Kafasını kaldırdı ve beyaz cübbe içinde önünde duran biri olduğunu gördü. Bu kişi gözlerinde büyük bir merhametle ona bakıyordu. Gözleri içinde kehribar benekleri olan saf altın rengindeydi. Teni içinde ışık saçan yanardöner nitelikler barındıran solgun altın rengindeydi ve kusursuzdu. Boynunda saf platinden yapılmış ve üzerinde mükemmel bir yakut bulunan bir kolye; bir ankh taşıyordu. Adam eğildi ve Traeus'un yüzüne dokundu, sonra da uzanıp Traeus'un hâlâ kalbine bastırıldığı kolyeye dokundu. "Bunun anlamını biliyor musun?"

Şaşkın ve kafası karışık ola Traeus sordu. "Kimsin sen?"

Adam yeniden sordu. "Bunun anlamını biliyor musun?"

Traeus adamın boynundaki kolyeye, sonra da oğluna verdiği kolyeye baktı. "Yaşamın, ölümsüzlüğün sembolü."

Adam hafifçe gülümsedi. "Evet. Öyleyse neden ölümü çağırıyorsun?"

Traeus gözyaşlarının akmaya başladığını hissediyordu. "Her şeyimi, ailemi kaybettim, yaratmaya, yapmaya çalıştığım her şey yok olu ve bu benim hatam. Kibirliliğimle her şeyi başarabileceğimi sandım. Ve şimdi, bu yerin yıkıntılarında, ölülerin, aptal bir hayal yüzünden yok olup gidenlerin arasında oturuyorum. Halkımı hayal kırıklığına uğrattım, ölmeyi hak ediyorum."

Adam, Traeus'un yüzünü tutup kaldırdı. Traeus bu gizemli adamın semavi güzelliğine bakıyordu. "Başarısız olmadın, kalbini dinledin... Kaderini. Şu anda karşında gördüklerin artık geçmiş olan tarihte bir zamanın küllerinden başka bir şey değil. Bu bir son değil. Bir başlangıç. Ufka bak, ormanın eski halinden yeni filizler çıkarması gibi Phoenix de küllerinden doğar. Traeus, sen Phoenix'sin. Amaçlarını bilmediğin koşullara figan etme. Yalnızca içindeki sesi dinle; o seni hayata çağırıyor. Haydi kalk!"

Bu sözlerle bir toz ve kül girdabıyla Traeus'un hayali bulanıklaştı. Görüntü yeniden açıldığında hâlâ yerde kıvrılmış bir halde yattığını, hareket etmediğini fark etti. Başını kaldırdığında görkemli bir kuşun batıdaki dağlardan ona süzüldüğünü gördü. Oğlunun ankhı hâlâ elindeydi, doğan güneşin ışınları göz alıcı görünmesine neden olarak yüzeyinde parılıyordu, sanki hiçbir şey, hiçbir savaş ya da yıkım güzelliğini gölgeleyemezmiş gibiydi. Uydurma değneği eline aldı ve yeniden yürümeye başladı. Bir kuyu buldu ve büyük bir susuzlukla kuyudan su içti.

Bir zamanlar büyük olan şehrin hâlâ dumanı tüten kalıntıları arasında yürürken ona verilen yaşam hediyesini israf etmeyeceğine yemin etti. Henüz anlamadığı bir nedenden dolayı yaşamı ona bağışlanmıştı.

Traeus sonunda kötü bir şekilde yaralanmış ve baygın olan bir adamı taşıyan iki adamla karşılaştı. Adamlar krallarını gördükleri

için mutlu olmuş ve rahatlamışlardı ve neşeleri biraz olsun yerine gelmişti. Yaralı adamı geçici bir kampa dönüştürülen yakınlarıdaki bir tapınağa götürüyorlardı. Traeus diğer hayatta kalanları bulduğu için minnettar bir halde onlarla gitti.

Tapınağa varmışlardı. Yataklar yerlere serilmişti ve odanın köşelerinde de birkaç kişi yatmış uyuyor ya da dinleniyordu. Arka tarafa yakın bir yer yaralılarla ilgilenmek için ayrılmıştı. Yaralı adamla derhal ilgilenildi. Traeus artık onsuz da idare edebileceğini hissettiğinden değneğini bir kenara bıraktı. O anda tanıdık bir şey duydu. Durdu ve bir süre dinledi. Tanıdık sese doğru yavaşça ilerlerken bu tanınmaz haliyle kimse ona dikkat etmemişti. Artık sesi iyice duyuyordu, bu bir çocuk şarkısıydı. Etrafa yayılmış insanların gözden geçirirken, gözlerini kucağında iki çocukla oturmuş, hafifçe sallanıp, onları alınlarından öpen bir kadına dikti. Kadının sırtı dönüktü, ancak Traeus kadının sırtına düşen biraz dağılmış, uzun siyah örgüsünü tanıdı.

“Mindara!”

Kadın hemen döndü, gözlerinde aynı anda şaşkınlık, inanamama ve neşe ifadeleri belirdi. “Majesteleri!”

Kucağında yatan Tramen onlara seslenen sesi tanıdı. “Baba!” diyerek sanki havada uçarak babasına doğru koştu.

Traeus kaburgalarında ve omzundaki acıyla yüzünü buruşturarak oğluna sarıldı. Mindara, Traeus’un acısını fark etmişti, ancak hiçbir şey söylemedi.

“Tramen, oğlum, iyi olduğun için öyle mutluyum ki!” dedi çocuğun yüzünü öpüp onu elinden tutarken.

“Seni yeniden göreceğimi biliyordum, biliyordum!” diye bağırdı Tramen babasının elini tutarken. “Mindara sabredip beklememi, senin beni almaya geleceğini söyledi.”

Traeus, Setar'ın elinden tutmuş bir şekilde yanlarına gelen Mindara'ya büyük bir duygu ve minnetle baktı.

“İnandım” dedi kadın. “Hissetmiştim.”

Traeus onun bu sözlerinin yüreğini heyecanlandığını hissetti. Oğlunun elinden tutarken uzunca bir süre Mindara'nın gözlerinin içine baktı. Sonra elini cebine götürdü. “Tramen, sana ait olan bir şey buldum” dedi oğlunun saraydan kaçarlarken kaybettiği ankh kolyeyi cebinden çıkararak.

“Bulmuşsun!” diye haykırdı Tramen.

Traeus ankhı oğlunun eline koydu, “Ona iyi bak.” Tramen gözlerini kendisine geri dönen değerli hediyeden alamıyordu. Traeus; Mindara, Setar ve oğlunu kollarına aldı ve onlara sıkıca sarıldı, az kalsın onları kaybediyordu.

74. BÖLÜM

EVE DÖNÜŞ

Traeus tapınakta çok uzun süre kalmak istememişti. Yaraları tedavi edilmiş, kendisi dinlenmiş ve bir şeyler yemişti. Mindara'yla özel olarak konuşup yaşanan her şeyi ona anlatmıştı. Orada bulunan insanlar krallarının çocuklarıyla yalnız zaman geçirmesine ve biraz iyileşmesine izin vermişlerdi. Çok geçmeden, kral saraya geri dönüp hayatta kalan diğerleriyle temasa geçmeye çalışacağını duyurmuştu. İsteyen herkes ona katılabilirdi. Burada kalanlar içinse yardım gönderecekti.

Yıkılmış şehrin içinde ilerlerlerken Traeus, Mindara, çocuklar ve onlara eşlik etmeye karar veren sayısız insan gördükleri karşısında hayrete düşmüşlerdi. Bütün binalar yıkılmıştı, ağaçlar yanmış ve yer kavrulmuştu. Traeus hiç düşünmeden Mindara'nın eline uzanıp onu sıkıca tuttu. Traeus'un yanında yürüyen Mindara kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Traeus'un elinin verdiği hisle teni karıncalandı. Bu hissi göz ardı etmeye çalıştı. Kendi kendine Traeus'un yalnızca avutucu olmaya çalıştığını söylüyordu. Yine de, Traeus ona en zaman baksa kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu.

Tapınakta geçirdikleri o kısa süre içinde, çocuklar aralarında uyurken Mindara uyuyormuş gibi yapmış, sonra gözlerini açıp Traeus'u seyretmişti. Aralarında kıvrılmış iki küçük çocukla onu seyretmek yüreğini sevgiyle doldurmuştu. Kraliyet ailesini her zaman sevmiş olsa da bu sözcük onu şaşırtmıştı. Axiana'ya duyduğu sadakat hâlâ çok güçlüydü. Mindara içinde büyümekte olan bu his ve duygu kıvılcımları yüzünden utanıyordu.

Sonunda, saray arazilsinin sınırına gelmişlerdi. Traeus evinden geriye kalanlara baktı. Yıkılmak zorunda kalacaktı. Birkaç bölümü hâlâ ayakta idi, ancak birçoğu yıkılmıştı. Çatıdan büyük parçalar yıkılmış ve duvarların birçoğu kötü bir şekilde zarar görmüştü. Havada yanık tahta kokusu yoğun bir biçimde bulunuyordu.

Traeus'un hemen tanıdığı iki kişi koşarak yanlarına geldi. Bunlar Assan ve Odai'ydi. "Majesteleri, sizi görmek ne güzel!" diye haykırdı Assan alışılmadık coşkun bir üslupla. Hiç düşünmeden kralın boynuna sarıldı.

"Sizi de görmek çok güzel" diye cevap verdi Traeus mutlu ve minnettar bir biçimde.

"Ne kadar endişelendik bilmezsiniz" dedi Assan. "Sizin... Her neyse sizi görmek çok güzel. Ve Mindara'yı, Tramen'i, Setar'ı, hepinizi görmek gerçekten çok güzel! Sarayın yıkıntıları kalmış olabilecek insanları arıyorduk. Mindara'nın çocuklarla birlikte kaçtığından haberimiz yoktu. Öyle rahatladık ki!"

"Majesteleri" dedi Odai, "size sarayın içinden kurtarabildiğimiz bir şey göstermek istiyorum." Köşeye gidip, elinde bir tabloyla döndü. "Zarar görmemiş olması bir mucize" dedi tabloyu krala uzatırken.

Traeus tabloyu alırken gözleri dolmuştu. Bu Anjia'nın koridorda asılı duran tablosuydu. Mindara resmin kurtarılmış oldu-

ğuna inanamıyordu. Kaçarlarken resmin yanından geçtiklerini ve onu bir daha asla görmeyeceğini düşündüğünü hatırlıyordu.

“Anjia’nın resmi!” diye haykırdı Tramen.

“Bunu bana getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bunun benim için anlamını ifade edemem...” Traeus kızının çok sevdiği tablosuna bakarken sözleri yarım kalmıştı.

Odayla başıyla nazikçe selam verdi.

“Majesteleri, sizinle biraz özel konuşabilir miyim?” diye sordu Assan.

Traeus başını salladı ve Assan’la diğerlerinin onları duyamayacağı bir yere geçtiler. Assan krala, Draxenların Pharom’u çalma girişimlerinden, kazara meydana gelen patlamalardan ve sonuçta yaşanan yıkımdan bahsetti.

“İçimde bir yerde bu felaketin sorumlusunun Pharom olduğunu biliyordum, sadece bunun nasıl meydana geldiğini anlamamıştım” dedi Traeus başını eğerek kendini bir kez daha yenilmiş hissederken.

“Majesteleri, bir şey daha var.”

Traeus başını kaldırarak ona baktı, yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyordu. “Devam et” dedi tereddütle.

“Siz ve Prens Alaj gittikten sonra, Kumandan Koronius emrettiğiniz gibi Victarius’u alıp Amsara bölgesine gitti. Patlamalardan sonra birkaçımız onları aramak için oraya gittik. Buna neyin sebep olduğunu biliyorduk. Onları bulduğumuzda Victarius ölmüştü ve Kumandan Koronius ağır yaralanmıştı. Amsara bölgesine ulaşamamışlardı. Kumandanı buraya getirdik.” Assan sustu. “Bunu söylediğim için üzgünüm majesteleri, ancak uzun süre hayatta kalamaz. Şifacılar ellerinden geleni yaptılar, ancak yaraları çok ağır.”

Traeus yıkılmıştı. En yakın iki arkadaşı... Değer verdiği onca insanı kaybettiğine inanamıyordu. “Onu görmek istiyorum.”

Assan üzgün bir şekilde başını salladı. “Elbette majesteleri, fakat sizi uyarmalıyım, durumu oldukça kötü. Bir bacağına kaybetti ve bir kolu kötü bir biçimde ezilmiş. Yüzü de oldukça bozulmuş. Akli hâlâ yerinde ve sürekli sizi soruyor. Üzgünüm, ancak onu görmeden önce bunları bilmeniz gerekir.”

Traeus korkunç haberi sindirmeye çalıştı. Derin bir nefes alıp kendini topladı. “Haydi, gidip dostumuz Koronius’u görelim.”

Traeus kumandanı gördüğünde tepkilerini belli etmemek ve duygularını kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı, ancak bir zamanlar güçlü ve gururlu dostunu bu şekilde görmek onu mahvetmişti. Traeus sanki Koronius hâlâ ordudan ve kraliyet ailesinin genel korumasından sorumlu kumandanmış gibi ona yaşananları bildirdi. Kumandan Koronius da içinde bulunduğu dayanılmaz acılara rağmen cesur bir tavır takınmak için elinden geleni yaptı. Acılarını hafifletmek için şifacıların ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını biliyordu, ancak yaraları için yapabilecekleri bir şey yoktu.

Kumandan o gece hayata gözlerini yumdu. Traeus kumandanın bir şekilde kralı son kez görmek için direndiğini ve artık görevini tamamladığını ve vazifesinden fazla yaşamadığını bilerek bu dünyadan ayrılabilceğini kabul ettiğini düşündü.

75. BÖLÜM

KARAR

Traeus'un odaklanması gereken bir sonraki öncelik Pharom'la ne yapılacağı konusuydu. Odai yeniden kral ve başrahibe eşlik ediyordu.

“Ne yapmalıyız? Onu yok etmek istemiyorum” dedi Traeus, “ancak böyle bir şeyin yeniden yaşanmasına asla izin veremeyiz. Yeterli önlemi aldığımızı düşünüyorduk, yine de...”

Odai söze girdi. “Majesteleri, saygısızlık etmek istemem, birçok şey kaybedildi, birçok yaşam mahvoldu. Draxen Kalesi tamamen yok oldu. Önceden var olan tehdit artık yok. Belki de herhangi bir değişiklik yapmamıza gerek yoktur.”

“Odai, kralımız yorumlarına bir cevap vermeden önce, bir şey eklemek istiyorum” dedi Assan. “Önceden Draxenların bize karşı ne kadar ciddi bir tehdit oluşturduğunu ya da Pharom'un nasıl bir tehlikede olduğunu bilmiyorduk. Gelecekte yaşanabilecek böylesi olasılıklara karşı gözlerini kapamamız oldukça büyük bir sorumsuzluk olur. Büyük bir tehdidin yok edildiği doğru ve belki de güvendedir. Ancak kötülerin de genellikle gözlerimizin görmediği ya da bir şekilde görmediği gölgelerde pusuda beklediği ettiği bir gerçek. Tehlike algılandığında çok geç olabilir.”

“Çok doğru Assan” dedi kral “ve Draxenların tamamen yok edildiğinden tamamen emin olamayız, değil mi?”

Assan kafasını salladı. “Araştırmalarımız Draxen ailesinden birçok kişinin cesedinin belirlemeyi başardı, ancak birçoğu, örneğin birkaçıyla birlikte Zhek bulunamadı. Ayrıca, o aileden hayatta kalan birileri varsa bile, kendilerini göstereceklerinden hayli şüpheliyim.”

“Katılıyorum” dedi Traeus. “Odai, ben de başımıza kötü bir şeylerin gelmesini bekleyerek şüpheyi benimsememeyi tercih ederim. Ancak başımıza bir kez kötü bir şey geldi ve hepimiz yok olabilirdik. Bunu asla unutmayacağım ve hiçbirimiz de unutmamalıyız. Neyse ki birçoğumuz hayatta kaldı ve güneşin doğduğunu görebilecek, ancak birçokları da öldü. Bizler liderler olarak, asla tamamen güvende olmadığımız gerçeğinin korkunç ağırlığını içimizde taşımamız gerekir. Yaşamımızın geri kalanında ihtiyat bizlerin sürekli yoldaşımız olmalı çünkü bir gün, bu ağır yükü bizden sonra gelenlere aktarmak zorunda kalacağız.”

Üç adam birkaç dakika hayatlarının nasıl değiştiğini düşünerek sessizce oturdular.

Sessizliği bozan Assan oldu. “Öyleyse, vereceğimiz ilk karar oluşan zararlar belirlenip düzeltildikten sonra onu kullanıma hazır tutup tutmamak olmalı.”

Traeus başını salladı. “O kötü ailenin yaptıkları yüzünden bütün çaba ve umutlarımız kül olup giderse çok üzülürüm.”

“Katılıyorum, bu gerçek bir kayıp olur” diye cevap verdi Assan. “Ancak şu anda toplumumuzu yeniden kurmaya odaklanmalıyız. Yapmamız gereken çok şey var.”

“Haklısın Assan, elbette” dedi kral. “İşin büyük bir kısmı hepimize düşüyor.” Traeus bir an hayalini süresiz bir biçimde bek-

letmek zorunda olduğunu düşündü üzgün bir şekilde, ancak halkı için bunun doğru karar olduğunu biliyordu. “Öyleyse karar verilmiştir. Pharom süresiz olarak saklanacaktır. Bunun yalnızca bizim aramızda kalmasını istiyorum. Burada konuşulnlardan açıkça izin vermediğim sürece hiç kimseye bahsedilmeyecek. Peki daha sonra kullanmaya karar verene kadar güvende kalması için onu nasıl ve nerede saklayacağız?”

“Benim bir fikrim var” dedi Odai.

76. BÖLÜM

KUDRETLİ GERÇEK, GÜNÜMÜZ, MISIR

Dörtlünün Profesör Dustimaine'in onları sürgüne gönderdiği minik laboratuvardaki ilk hapis günleri bittiğinde hepsi yorgunluktan tükenmişlerdi. Mitch, Alex, Jack ve Bob çalışmaya sabah saat beşte başlamışlar ve artık daha fazla çalışamaz hale geldikleri saat dokuzaya kadar devam etmişlerdi. Titiz çalışma yüzünden gözleri kızarmış ve görüşleri bulanıklaşmış ve hepsi de eski, dar binadaki asgari hava dolaşımı yüzünden tıkanmıştı. Bütün gün kambur oturmaları ve kullanmak zorunda kaldıkları eski, titrek sandalyeler yüzünden sırtları ağrıyordu. Mitch ve Alex için günü biraz da olsun katlanılabilir kılan şey, rahatsız durumları hakkındaki mutsuzluklarını ifade etmenin birçok renkli yolunu bulabilen Jack ve Bob'un arasındaki aralıksız atışmayı dinlemektir. Diğer yandan Alex ve Mitch bütün gün hiç konuşmamışlardı. Kendilerine verilen işi görür görmez başlarının belada olduğunu anlamışlardı. İş zamanında bitirmeleri neredeyse imkânsız gibiydi. Dustimaine onları bu kez köşeye sıkıştırmıştı.

Jack ve Bob'la hızlı bir geç akşam yemeği yedikten sonra Mitch ve Alex laboratuvara geri dönüp biraz daha çalışmaya ka-

rar vermişlerdi. Bu zamanları değerlendirmeleri gerektiğini biliyorlardı, ancak öyle yorgunlardı ki gözlerini bile açık tutmakta zorlanıyorlardı. Sonunda yorgun kemikleri ve bitkin zihinleriyle kendi odalarına geri döndüler. İkisinin de uykuya dalması uzun sürmedi, ancak uykuları garip rüyalarla kesiliyordu.

Mitch ve Alex, Sfenks'in yanında çalışıyorlardı. Gece geç saatlerdi, etraf tamamen sessizdi ve kimseler yoktu. Yıldızlar tüm güçleriyle parlıyordu. Sessizce dikilmiş yıldızlara bakarlarken başta kayan bir yıldız olduğunu düşündükleri bir şey gördüler. Birden ışık yaklaştı ve yoğunlaştı. İnanılmaz parlaklığı etraflarını sarmıştı. Sonra ışık soluklaştı ve kendilerini Sfenks'in yanında kumlarda otururken buldular. Sfenks yine aslan kafasına sahipti. Parıldayan bir suret onlara doğru yaklaştı.

“Kimsin sen?” diye sordu Alex, uzun siyah saçları ve altın gözleriyle, dalgalanan beyaz cübbesi içindeki garip surete bakarak.

Suretin çevresinde bir hale vardı, sanki ışıktan oluşuyordu. Adam onlara yaklaştıkça belirginleşti. Suretin semavi, ebedi bir güzelliği vardı. Adam bir süre inceleyerek onlara baktı, sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Aklınızda birçok soru var.”

Mitch konuştu. “Evet var.”

“Fakat birçok cevaba da sahip değil misiniz?” diye sordu adam onlara, kibar gözleri bir Alex'e bir Mitch'e bakıyordu. Gözler sanki gizemle doluydu, anlatılmamış derinliklerle parlıyordu.

“Yine de bilmediğimiz çok şey var” diye cevap verdi Alex.

“Her şeyin bir yolu vardır” dedi adam. “Gerçek, mükemmel anda sunulur.”

“Öyleyse bize şimdi ne sunuyorsun?” diye sordu Mitch.

Adam onlara bilgece bakarak sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Zihninizi açın. Bizlerin kim olduğunu anlamaya çalışın.”

“Sen Kieranilerden birisin” diye cevap verdi Mitch. “Sizler bu dünyadan değilsiniz.”

Adam yavaşça başını salladı. “Bizimle ilgili başka ne hissediyorsunuz?”

“Anlayamıyorum” dedi Alex, derin ve yavaş nefesini hissederek.

“Aradığınız nedir?” diye sordu adam.

“Kendimizi daha iyi tanımak için tarihimizi bilmek istiyoruz” diye cevap verdi Mitch.

“Peki öyleyse tekrar soruyorum, bizim kim olduğumuzu anlıyor musunuz?” Bunu sorarken eğildi ve ikisinin de yüzüne dokundu. Boynunda gümüşü metaline işlenmiş parlak bir yakut bulunan zarif güzellikte bir ankh asılıydı. Büyük bir iyilik ve merhametle onlara baktı.

İkisi de gizemli adamın sorusuna cevap vermediler. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Adam onlara hafifçe gülümsedi ve gözlerinin içine baktı. “Gerçeği seziyorsunuz, ancak ondan korkuyorsunuz.”

“Pharom, nedir o?” diyerek fısıldadı Alex neredeyse.

“Bunu hâlâ bilmiyor musunuz?” diye sordu adam gözleri ruhlarına işliyor gibiydi, sanki artık aralarında mümkün olan tek şey saf gerçeklikti.

“O çok güçlü, ama gerçek amacını bilmiyoruz” diye cevap verdi Alex.

“Bunun cevabı adında gizli Alexandra.”

Mitch ve Alex için sözcükleri bulmak artık çok zordu... Önle-
rindeki güzel surete bakmaya devam ediyorlardı. Onun varlığında
büyük bir sıcaklık ve huzur vardı.

Alex'in gözü adamın boynundaki ankha takıldı. Dokunmak
için uzandığında adam yok olup gitti.

Ertesi gün alarmları sabah saat dört buçukta çaldığında Mitch
ve Alex önceki gün geçirdikleri uzun güne rağmen kendilerini
garip bir şekilde enerji dolu ve tamamen uyanık hissediyorlardı.
Planladıkları gibi saat beşte Jack ve Bob'la laboratuvarında bulu-
şmalar, ancak birbirlerinin suratlarından konuşmaları gerektiğini
anlamışlardı. Elbette yalnız konuşmaları gerekiyordu. Müsaade
isteyip dışarıya çıktılar. Etrafta kimse olmadığından emin olmak
için etraflarına bakındılar. Alex bir an merakla ortağına baktı,
gözleriyle onunkileri okumaya çalışıyordu. Biliyordu, onun bildi-
ğini biliyordu. “Garip bir rüya mı gördün?” diye sordun.

Mitch kafasını salladı, huzursuzdu. “Hı, hı.” Duraksadı. “Önce
sen.”

“Senin de bildiğinden eminim zaten” dedi. “Rüya Sfenks'le
ilgiliydi ya da daha doğrusu aslan versiyonuyla ilgili ve bizimle
konuşan garip biri vardı.” O andan sonra gördükleri rüyaların bü-
tün ayrıntılarını paylaştılar. Bu kez de rüyaları tüyler ürpertici bir
biçimde her açıdan birebirdi.

“Buna inanamıyorum” dedi Alex. “Bunun Pharom'la bir ilgisi
olmalı.”

Mitch başını salladı, “neden bunları yaşadığımıza dair aklıma

başka hiçbir sebep gelmiyor.” Can sıkıntısı ve kafa karışıklığıyla gözlerini ovuşturdu. “Bu çok garip bir deneyim... Şu konuşmayı biri duysa eminim bizi bir yerlere kapatırlardı.”

O anda laboratuvarında bir şeylerin yere düştüğünü duydular. Koşarak içeriye girdiler. Jack ve Bob, Mitch ve Alex’in az önce dışarıda durdukları yere bakan yüksek pencerenin önünde duran bir tabureyi düzeltirken ilgisiz davranmaya çalışıyorlardı.

“Ah, selam çocuklar, biz de tam bu tabureyi şurada şey için kullanmak için alıyorduk...” Jack durumu kurtarmaya çalışıyordu, ancak faydası yoktu.

Bob onlarla göz göze bile gelmiyordu. Yalnızca ayaklarına bakıyordu.

Mitch ve Alex kollarını kavuşturmuş yüzlerinde ayıplamanın sert ifadeleriyle uzun süre o ikisine baktılar.

“Peki çocuklar, şimdi de ajan olduk, öyle mi?” diye sordu Alex.

“Biz her zaman ajandık” diye karşılık verdi Jack. “Bunu size söylememiş miydik? Pek James Bond modeli değiliz, ama...”

“Kapa çeneni Jack” dedi Bob onun kafasına bir şaplak atarak.

“Ah! Bana vurmayı kesmelisin!” diye inledi Jack kafasının arkasını ovuşturarak.

“Sen de bunu hak etmeyi kesmelisin!” diye karşılık verdi Bob.

“Öyleyse her şeyi duyduğunuzu var saymalıyız?” diyerek onlara meydan okudu Mitch.

Cevap gelmedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm” dedi Mitch. “Pekala, bu konuda ne yapacağız Alex?”

“Güzel soru” diye cevap verdi Alex iki suçluya bakarak. “Sa-

nırım Mısır'dan ayrılma zamanımız gelene kadar onları bir yere kilitleyebiliriz.”

“Biliyorsun Bob” diye konuşmaya başladı Jack cesaretini ve kabadayılığını yeniden kazanarak. “Onların, birileri ‘rüyalarını’ öğrenirse kendilerini bir yerlere kilitleyeceğinden korktuklarına gerçekten inanıyorum. Bana da biraz deliymiş gibi görünüyorlar, sen ne dersin? Belki de birilerine haber vermeliyiz” dedi Mitch ve Alex’i kısık gözlerle süzerken.

“Jack, yemin ederim...” dedi Bob sıkıdığı dişlerinin arasından. “Bakın çocuklar, özür dileriz. Gizlice dinlememiz yanlıştı. Merakımıza yenik düştük. Neyin peşinde olduğunuzu merak ettik, gerçekten üzgünüz.” Bir kaşını kaldırarak Jack’e baktı. Jack bir şey söylemeyince, Bob onu harekete geçirmek için ona bir dirsek attı.

“Ah! Evet, evet, gerçekten üzgünüz” dedi Jack kaburgalarını tutarak.

“Evet, ne kadar yanlış olsa da konuşmamıza kulak misafiri olduklarını gerçeğini değiştiremeyiz” dedi Alex.

“Hayır, sanırım değiştiremeyiz” diye istemeyerek de olsa kabul etti Mitch.

“Öyleyse!” diye söze girdi Jack heyecanla. “Bu konuyu çözümlediğimize göre anlatın! Aynı rüyaları mı görüyorsunuz? Bu nasıl olabilir? Ne zamandır? Aklınızı kaçırdığınızı düşünüyor musunuz? Anlatın, bunları gerçekten öğrenmeliyiz!”

Bob ona kendisini boğmak istiyormuşçasına baktı.

“Jack bu soruları cevaplamak için vaktimiz yok” dedi Mitch “ve biz de gerçekten neler olduğunu bilmiyoruz.”

“Bunun Pharom’la bir ilgisi olmalı Mitch” dedi Alex. “Bir düşünsene, yarattığı enerji, onun yakınında geçirdiğimiz zaman,

rüyalarımıza ondan bahsedilmesi. Bir şeyler buna sebep oluyor olmalı; elbette aklımızı kaçırmamız dışında.” Alex, Jack’e dönüp ona dalga geçermiş gibi baktı.

“Ama artık aktif değil!” dedi Bob biraz paniklemiş bir halde. “Saklıyken güvende olduğumuzu söylemiştiniz çocuklar.”

“İlk seferinde de aktif değildi, Bob” dedi Mitch. “Alex ilk rüyayı gördüğünde onu daha bulmamıştık bile...” Bu konuda bir şey söylemeyeceği konusunda söz verdiğini hatırladığında bunun için çok geç olduğunu fark ettiğinden sözünü yarıda kesmişti.

Alex ona bir bakış attı.

“Üzgünüm Alex” dedi hatasını anlayarak.

“İlk rüya mı?” diye sordu Bob.

“Ah, bu çok ilginç” dedi Jack. “Hey Bob, sanırım bu ikisi bizden bazı gizli küçük sırlar saklıyorlarmış.” Alex’e dalga geçen bakışını iade etti. “Bazı kötü ve alçak sırlar.”

Alex kafasını salladı, “Pekala, sanırım onları daha fazla saklamanın bir anlamı yok.” Durdu. “Sandığı ilk bulduğumuz zamanı hatırlıyor musunuz?”

“Evet” diye cevap verdi Bob.

“Şey, size onu nasıl bulduğumuz konusunda her şeyi anlatmamıştık” dedi Alex.

“Lütfen devam edin Bayan Logan” dedi Jack.

Alex derin bir nefes aldı. “Yani, onu bulduğumuz yerde ayağımın ona takıldığı doğru...”

“Fakat?” diye sordu Jack.

Alex duraksadı.

Mitch hikâyeyi onun erine tamamlamaya karar verdi. “Çalışırken Alex oturup biraz kestirmeye karar vermişti. Hava çok sıcaktı ve başına güneş geçtiğini düşünmüştük.”

“Oldukça açık tenli” dedi Bob.

“Onun uyuduğu yerden çok da uzakta değildim” diye devam etti Mitch “ve uzanıp dinlenmeye başladıktan kısa bir süre sonra panikle ayağa kalkıp koşmaya başladı.”

“Neden?” diye sordu Bob.

“Kötü bir rüya görmüştüm” dedi Alex. Sonra da hikâyenin geri kalanını anlattı.

“Bu oldukça ilginç bir hikâye” dedi Jack, “neden kimseye anlatmak istemediğinizi anlıyorum sanırım.”

“Sağ ol Jack” dedi Alex.

“Yani, özellikle de sizi gerçekten de birer kaçık gibi gösterdiği için” diye sırttı. “Yani ikinizi de.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Bob.

“Onları bir yerlere kapatmaları gerektiği anlamına” diye araya girdi Jack.

Bob ona bir dirsek daha attı. Jack kıkırdadı.

“Tamam, bu kadar şamata yeter!” diyerek elini kaldırdı Mitch.

“Henüz sandığı bulmamış olmamıza rağmen, ilk rüyayı gördüğümde Sfenks’in yakında çalışıyorduk ve sandık da oldukça yakınımızdaydı” dedi Alex. “Rüya olmasaydı onu asla bulamazdık.”

Mitch başını salladı. “Ve birlikte gördüğümüz rüya da aynı şekilde başladı...”

“Sfenks’in yanında yürüyorduk” dedi Alex.

“Sfenks sonradan Amsara’ya dönüştü” diye ekledi Mitch.

“Doğru” dedi Alex.

“Hey, neden Jack ve ben bu garip rüyalardan görmedik? O garip Pharom şeysi çalışırken biz de aynı odadaydık” diye itiraz

etti Bob. Bu konuda kendini iyi mi yoksa kötü mü hissettiğini bilmiyordu. “Jack, hiç garip rüyalar görmüyorsun değil mi?”

“Sizinle paylaşmak isteyeceğim kadar garip rüyalar görmüyorum” diyerek sırttı Jack haylaz bir şekilde.

Bob arkadaşına dönüp başını salladı.

“Mitch ve ben ona daha çok maruz kaldık, siz bizimle aynı alanda çalışmıyordunuz” dedi Alex. “Ayrıca, belki de herkesi aynı şekilde etkilemiyordur.”

“İkimizin birlikte gördüğü ilk rüyada” diye konuşmaya başladı Mitch, rüyasını hatırlayarak, “Sfenks, daha doğrusu Amsara tıpkı bir enerji yayıyormuş gibi parlıyordu ve sanki bizimle iletişim kurmaya çalışıyor gibiydi.”

“Doğru ve bu son akşam da” dedi Alex, “suret parlıyordu. Onunla konuşuyor olmamıza rağmen, inkâr edemeyeceğim bir şekilde, zihinlerimizin bir anlamda daha derin bir iletişime indiğini hissettim.” Mitch’e baktı. “Aklıma daha başka bir açıklama gelmiyor, ya senin?”

Mitch kafasını salladı. “Benim de.”

Jack boğazını temizledi, “İzin verirsiniz... Rüyaları araştıran insanlar hakkında bir şeyler okumuştum. Birçok bilim insanı bilinçaltının güçlü bir gereç olduğuna ve tüm potansiyelimizi kullanmadığımıza, rüyaların zihnin sorunları ya da meseleleri çözmesinden ya da bize ne hissettiğimizi ve neye inandığımızı göstermesinden fazlası olduğuna inanırlar.”

“Ne?” diye sordu Bob kuşkuyla.

“Yalnızca dinle dostum” diyerek gülümsedi Jack. “Ayrıca rüya dünyasının normal dünya kadar önemli olduğuna inananlar da vardır; bu kişilere göre rüyalar sırasında zihin bizlerin henüz anlayamadığı ya da çözemediği seviyelerde aktif olarak çalışmak-

tadır. Bazı felsefeciler rüya dünyasının uyanık dünya kadar hatta uyanık dünyadan daha gerçek olduğunu bile öne sürmüşlerdir.”

Jack odanın içinde dolaşmaya başladı, kendini yeni ortaya çıkan teorisine kaptırmıştı. “Ya bu insanlar, Kieraniler, zihnin o kısmından faydalanan bir alet inşa ettilerse? Belki de bu alet rüyalar yoluyla iletişim kurmak için kullanılabilir. Bu şekilde iletişim çok daha saf, daha doğru ve güvenilir ve muhtemelen çok daha hızlı olurdu. Sonuçta hiçbir şey gizlenemezdi.”

“Hiç bilmediğim hobilerin var” dedi Bob.

Jack ona göz kırptı. “Ben bir gizem ve entrika adamıyım, bilirsin. Zaman zaman bilim ve felsefenin belli alanlarında bir şeyler okurum.”

Tekrar Mitch ve Alex’e döndü. “Neden bahsettiğimi biliyorsunuz... Bilinçli niyet, düşünceleri belli bir fikir ya da nesneye yoğunlaştırmak. Tıpkı söylediğin gibi Alex. Sen ve Mitch bu Pharom şeysine daha çok maruz kaldınız. Belki de bu, bu şekilde etkilenmenizin sebebinin bir parçası olabilir. Belki de o size odaklanıyordu, düşüncelerinize...” dedi Jack korkunç suratlar yapmaya başlayarak.

Bob’un yüzü bittikçe beyazlaşıyordu.

Mitch ve Alex mest olmuşlardı, akıllarında bu olasılıklar dönüp duruyordu.

“Ah evet ve ironik olarak” diye devam etti Jack, “bu ayrıca kuantum mekaniklerinin bir teorisinin de bir parçasıdır, bir gözlemcinin yalnızca gözlemleyerek belli elementlerin hareketini etkileyebileceği teorisi. Fakat bu durumda, belki de bu ayrıca kişinin düşünme şekli ya da düşündüğü şeydir.”

“Haklı” dedi Mitch. “Sanırım, tam on ikiden vurdu.”

Jack gülümsedi ve abartılı bir selam verdi.

“Lanet olsun...” dedi Bob duydukları karşısında iyice sinirleri bozulmuştu.

Alex onaylayarak başını salladı. “Böyle bir konuda haklı olduğumu itiraf etmekten nefret ediyorum Jack, fakat Mitch’e katılıyorum. Bu dâhice!”

“Bir günlük çalışma, sevgili Bayan Logan.”

Alex güldü. Sonra Mitch’e döndü. “Belki de Pharom bir şekilde kişinin tıpkı düşünceleri, rüyaları ya da korkuları gibi zihninde olanları güçlendiriyordur.” Durdu, aklına bir şey gelmişti. “Bu tıpkı rüyada hissettiğim gibi, suretin doğrudan benliğimin merkezini görmesi. Aramızdaki tamamen açık, doğrudan iletişimdi.”

“Ben de aynı şeyi hissetmiştim” dedi Mitch. “Aslında, rüyalarla ilgili olduğunu düşündüğümüz papirüsü düşünürsek bir anlamda mantıklı. Ve rüyadaki adamdan kötü titreşim almadım. Belki de Pharom aslında bir silah değildir ya da en azından en başta o amaç için yapılmamıştır.”

“Şey, bir silah olmayan bir şeye göre silahların genelde kullanıldıkları işi başarmada oldukça etkili” dedi Bob üzgün bir şekilde.

“Birçok teknolojik gelişimin aslında kötü amaçlar için tasarlanmadığı bir gerçek” dedi Alex. “Bir an için onun özellikle bir silah olarak tasarlanmadığını farz edelim. Ne olursa olsun tehlikeli ve fazlasıyla güçlü olduğunu inkâr edemeyiz. Ayrıca, rüyaları etkileyen ya da güçlendiren bir iletişim aracından da fazlası olmalı.”

“Nasıl yani?” diye sordu Bob endişeyle.

“Rüyanın içeriği” diye açıkladı Mitch, Alex’in düşüncelerini izleyerek. “Alex, rüyada özellikle Pharom’u sordun ve adam cevabın adında yattığını söyledi.”

“Ve tam adımı söyledi: Alexandra. Bana kimse böyle seslenmez.” Bir an düşündü. “Biliyorsun, babam bana bu adı, eski bir Mısır şehri olan Alexandria’ya adını veren Büyük İskender’den etkilenerek vermiş.”

“Alexandria’da bununla ilgili olan önemli bir şey mi var?” diye sordu Bob.

Mitch soruyu ölçüp biçti. “İki bin yıl önce orada bir fener vardı. O fener, Eski Dünyanın Yedi Harikası’ndan biriydi ve adı ‘Alexandria Pharosu’ydu.”

Alex olası ilişkiyi hemen fark etti. “Elbette...”

“Bu kulağa aşına geliyor, devam et” dedi Jack daha fazlasını duymak için öne eğilirken.

Mitch konuşmaya devam etti. “Üniversitedeki derslerimizden birinden fenerin Büyük İskender’in kumandanı Ptolemy Soter tarafından yaptırıldığını hatırlıyorum, sanırım M.Ö. 290 civarında. Fener M.Ö. 130 civarında depremler yüzünden tamamen yıkıldı. Ve fenerden ya da Pharos’tan genellikle ‘İskenderiye Feneri’ olarak bahsedilirdi.”

“Feneri...” diye tekrarladı Alex, sonra Mitch’e baktı. “Bu Pharos ismi eski Pharom sözcüğünün bir türevi olabilir mi? Pharos Yunancada fener demek.”

“Öyle olmalı, çok yakınlar. Bu bir tesadüf olamaz” diyerek onayladı Mitch.

Alex gözleri kocaman açılmış bir halde başını salladı. “Eğer Pharom adı Pharos’un bir başka biçimiye, bunların bir tesadüf olamayacak kadar birbirine benzedikleri konusunda sana katılıyorum Mitch. Öyleyse Pharom fener ya da ona benzer bir şey anlamına geliyor.” Heyecanı gittikçe artıyordu. “Bir düşün, birçok dilde sözcüklerin modern kullanım için değiştirildiğini ancak

tabiri caizse köklerini koruduğunu defalarca gördük. Eğer öyleyse, cihazın rüya görüntüleri ve garip mesajlarla ilgili zihinlerimizdeki etkisi yaptığı şeyin yalnızca bir parçası ya da..." diyerek duraksadı Alex her birine tek tek bakarak, "gerçek amacının bir çeşit garip bir yan etkisi olabilir."

"Ne?" diye sordu Bob. "Ne diyor bu Mitch?"

"Sanırım söylemeye çalıştığı şey Pharom'un gerçekten bir çeşit fener olabileceği. Ve fenerler bir yere giden ya da belli bir yerden gelen gezginleri uyarmak ve onlara kılavuzluk etmek için kullanılır."

"Ciddi olmazsın..." dedi Bob. Kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. Jack ise oturmuş onları dinliyordu.

"Bob, bir düşün" dedi Mitch. "Silindirlerin metalini sen kendin analiz ettin. Bize, 'elementler periyodik tablonun bir parçası değil' diyen sendin, hatırlamıyor musun? Pharom'un burada yaratılmadığını biliyoruz, tabii metali kuantum akısı halinde daha önceden de gördüysen başka."

"Yani hayır, biliyorum, doğru... Ama, nasıl... Yani, ne?" Bob cümlesini tamamlayamadı.

Jack, Bob'a döndü. "Sanırım, söylemeye çalıştıkları şey, beni panik dostum, bu silindirleri yaratan insanların muhtemelen daha birçok gelişmiş yetenekleri olduğu. Onlar başka bir yerden geldiler. Bu 'başka bir yer' onlardan birkaçı burada diye yok olup gitmedi. Büyük ihtimalle, eninde sonunda mesafeler arasında bir tür iletişim kurulacaktı, bilirsin, uzun mesafeli telefon görüşmeleri gibi."

"Güzel açıkladın Jack" diyerek gülümsedi Alex.

"Teşekkürler!" Tam o anda aklında başka bir düşünce belirdi. "Çocuklar, bu aptalca bir soru olabilir, ama ya bu insanlar 'başka bir yerden' ise..." diyerek sırtı Jack ve öne eğilerek Bob'un kula-

ğına fısıldadı. “Casus uyduları tarafından dinlenme ihtimallerine karşı bu tür bir şifreli dil kullanmak zorundalar, bilirsin.”

Bob bembeyaz olmuştu.

Jack, Mitch ve Alex’e döndü. “Öyleyse söyleyin, teknolojileri neden beynimizde çalışıyor? Yani, bilirsiniz, farklı bir yerdeniz, farklı bir şekilde bağlanmış filan olamaz mıydık?”

Mitch ona cevap vermek istedi, ancak sonra buna bir cevabı olmadığını fark etti.

“Mitch...” dedi Alex aklına başka bir fikir gelmişti.

“Ne? Ne oldu?” diye sordu iyice kaygılanmaya başlamıştı.

“Ya o şey, biz onu kazara aktif hale getirdiğimizde bir çeşit sinyal gönderdiyse? Radyo yayınları ve onun gibi diğer şeyleri gözlemleyen diğer insanlar, hükümetler, uzay ajansları, diğer kuruluşlar bu sinyalleri almış olabilirler. Bu şeyden kimlerin haberi olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok.”

“Fakat ne aradıklarını bilemezler” diye cevap verdi Mitch kaşlarını çatarak. Gittikçe kendinden, bildiğini düşündüğü şeyden, her şeyden daha da az emin olabiliyordu.

“Ne fark eder, sinyali bir şekilde değerlendiremezler mi?” diye sordu Alex.

“Öyleyse neden hâlâ kimse gelmedi?” diye cevap verdi Bob. İçinden bunun kimsenin gelmeyeceği anlamına geldiğini umut ediyordu.

“Gelmediklerini nereden biliyoruz?” dedi Alex kafasını sallayarak. “Bu kişilerin kendilerini ilan edecek türde insanlar olduklarını hiç sanmıyorum. Ayrıca zaten burada olan biri bunu biliyor olmalı: Partideki not, izinler, kazanın örtbas edilmesinden bahsetmiyorum bile. Birileri iplerimizi elinde bulunduruyor ve biz neden olduğunu bilmiyoruz.”

“Eğer bu doğruysa, buradaki o insanlar sizlerin bu işi, onların yaparken yakalanmak istemedikleri bu işi yaparak sağladığınız bilgileri analiz ediyor olabilirler. Alakalı ya da alakasız diğer gruplar buraya doğru yola çıkmış olabilirler” diye ekledi Jack.

“Fakat tek yapmaları gereken odadaki kazanın lafı açılana kadar birkaç soru sormak olacak. Bu da onları doğrudan bizim üzerimize salacak” dedi Bob artık tamamen dehşete düşmüş durumdaydı.

“Ciddi bir mesele olsa da kendi güvenliğimizin tehlikede olmasını bir kenara bırakın, ya bu ‘cihaz’ yanlış kişilerin ellerine geçerse?” diye sordu Mitch tedirgin bir biçimde. “Bu bir anlamda bizi, arkeolojiyi fazlasıyla aşıyor. Bu fener ya da her ne haltsa yapabileceği şeye, varlığını öğrenen, daha da kötüsü onu kullanmak isteyen kişilere bağlı olarak bütün geleceği değiştirebilir.” Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Bunun sonuçlarını hayal edebiliyor musunuz? Bu kadar gelişmiş, güçlü ve ölümcül bir silaha dönüştürülebilecek bir şey, potansiyel zihin kontrolü uygulamalarıyla, kim bilir kimlerle ve ne amaçla iletişim kurmak için? Geçmişte küçük bir felakete yol açtığını ve binlerce yıl sonra yeniden çalıştırıldığından dakikalar sonra birini öldürdüğünü zaten biliyoruz!”

“Mitch haklı” dedi Alex ellerini ovuşturarak. “Artık arkeolojik bir görkem umut ederek kendimizi düşünmeyi bırakmalıyız. Çok tehlikeli bir Pandora Kutusu bulduk ve bu kadar büyük bir şeyle uğraşmaya hazır ya da yetkin olduğumuzu hiç sanmıyorum. Tehlikede olan ve hala hakkında bilmediğimiz fazlasıyla şey var. Bu tür bir bilginin gerektirdiği sorumluluk...” dedi elini başına götürerek. Cümlesini tamamlayamamıştı bile. Başı dönüyordu.

“Ne yapacağımıza karar vermeliyiz” dedi Mitch, “hem de bir an önce!”

77. BÖLÜM

HIRSIZ

İkinci geceleriydi ve dört gergin ve çok kaygılı tutsak hâlâ köleler gibi çalışıyorlardı, Dustimaine'in kendilerine verdiği tarihi kalıntılar üzerinde çalışıyorlardı. Pharom'u ne yapacakları konusunda birkaç saat önce bir karar vermişlerdi. Artık yalnızca beklemeleri ve olabileceklerin en iyisini ummak zorundaydılar. Dustimaine'in işini yarım bırakamayacaklarını biliyorlardı. Onlara gizlice yardım eden kim olursa olsun patronları hâlâ oydu ve bu görevi yerine getirmemelerine tolerans gösterilmeyeceğini açıkça belirtmişti. Ona karşı başka bir yanlış yapmamaları gerekiyordu, bu yüzden önlerindeki işe odaklanmaya, yapmaları gerekenleri daha sonra yapmaya karar verdiler.

Diğer herkes çoktan paydos etmişti. Mitch, Alex, Jack ve Bob'un ise daha yapmaları gereken çok şey vardı ve kahve, gazoz, portakal suyu ve abur cubur stokları tehlikeli bir biçimde azalıyordu.

"Buna daha fazla katlanamayacağım, bu benim son kolam. Başka kola olmadan yaşayamam!" Jack'in gözleri artık yanan kırmızı küreler halindeydi.

“Sızlanmayı kes Jack. Neredeyse bitti, belki iki ya da üç saat daha. Çalışmaya devam et. Bu şekilde daha çabuk biter.

“Yemin ediyorum öleceğim! Ölüyorum” Jack bu kez kendini abartılı bir şekilde yüz üstü masaya bırakmıştı.

“Al, iç şunu” diyerek ona soğutucudan bir diyet kola uzattı Bob.

“Aklını mı kaçırdın? O iğrenç şeyi asla içmem! Tam etkilisinden istiyorum, tam etkilisine ihtiyacım var!”

“Jack bir fincan kahve al, dibinde hâlâ biraz var” dedi Alex.

“Alex, sevgili Alex, daha önceden de söylediğim gibi ben ka-feinimi kutudan alırım ve ayrıca seni son bir-iki fincan kahvenden etmeye gönlüm asla razı olmaz. Bir keresinde kalan son fincan kahveni içen birinin ‘icabına baktığın’ hakkında söylentiler duydum” dedi Jack yüzünde uydurma bir korku ifadesiyle.

“Bütün görgü tanıklarından kurtulduğumu sanıyordum, hımm...” dedi Alex oyuna devam ederek.

Jack yalandan korkmuş gibi elini ağzına götürdü. “Neyse... Ben bir koşu her zamanki laboratuvarımıza gidip geleceğim. Orada bir tane kola kalmıştı. Soğuk değildir, ama zor zamanlar zor kararlar gerektirir.”

“Zulan mı var?” diye sordu Bob.

“Tabii ki var! Bu bir ölüm kalım meselesi” dedi Jack. “Aynı şeyi senin de yapmadığını söyleyemezsin.”

Mitch araya girdi. “Bob, neden son de onunla gitmiyorsun. Bilirsin, onun zamanında buraya geri döndüğünden emin olmak için. Kaybolup, kendini atağında uyurken bulmak istemezsin” diyerek sırttı Jack’e doğru.

“Ben mi? Çok alındım...” Jack ‘şaşırmış’ ifadesini korumak için elinden geleni yapıyordu.

Bob ayağa kalkıp Jack'i kolundan kavradı. "Evet, evet, ben de senin karın ağrını dinlemekten yorulдум. Haydi gidelim!" dedi Jack'i dışarıya doğru sürüklerken. "Hemen döneceğiz, söz veriyorum."

Jack ve Bob karşılıklı olarak birbirlerine ne kadar sinir oldukları konusunda atışmaya devam ederek ana laboratuvara doğru yola çıktılar. Sonunda laboratuvara vardıklarında Jack ceplerini karıştırmaya başladı. "Lanet olsun! Anahtarlarımı unutmuşum. Seninkiler yanında mı?"

"Ne? Şimdi seni boğazlayacağım! Hayır yanımda değiller. Buraya gelmeyi isteyen ben değildim, seni alık!"

Jack ceplerini karıştırmaya devam etti, fakat tamamen boş olduklarını anlamıştı. Özlemle karanlık laboratuvara baktı. O anda bir şey fark etti. "Gördün mü?" diye fısıldadı.

"Neyi gördüm mü?" dedi Bob.

"Sanırım bir ışık gördüm. Bak! Orada!"

"Bu sefer gördüm" diye fısıldadı Bob. "Çabuk ol, görünmeyelim." Jack'e onu izlemesi için başıyla işaret etti. Binaya iyice yaklaştılar.

"Ne yapmalıyız? Gidip Mitch ve Alex'i çağırmalı mıyız?" diye sordu Jack Bob'un arkasına sokularak.

"Şışt, sanırım bir şey duydum. Sanki bir şey zorla açılıyormuş gibi" dedi Bob dinlemeye çalışırken.

"Haydi gidip yardım çağıralım" diye fısıldadı Jack yavaşça sıvışmaya başlarken. Bob onu yakasından yakaladı. Şimdi o cesuru oynuyordu. "Zamanımız yok. İçeride olan her kimse dolabı

açmaya çalışıyor olabilir. Silindirlerin bulunduğu sandığı bulmasına izin veremeyiz.”

Jack şimdi gerçekten korkmuştu. “Ne yapacaksın? Seni öldürebilirler!”

“Onları durdurmalıyız, işte yapacağımız şey bu” dedi Bob. “Gel, omuzlarıma çık ve pencereden içeriye bak. Bakalım kimseyi görebilecek misin? Çabuk ol!”

Jack, Bob’un omuzlarına tırmandı ve sindi. “Ya vurulursam?”

“Vurulamayacak kadar sıkskın, sende vurulacak bir şey yok ki! Şimdi kapa çeneni ve bana neler gördüğünü söyle!”

Jack küçük pencereden içeriye baktı. “Bir ışık görüyorum. İçerideki her kimse, tam sandığın bulunduğu dolabın yanında durur. Yalnızca bir kişinin gölgesini görebiliyorum. Sanırım yalnız.”

“Kim olduğunu söyleyebilir misin? Boyu ne kadar?” diyerek onu zorladı Bob.

“Hayır, sanırım yüzünde bir maske var. Çok uzun sayılmaz. Hay!” diyerek aniden atıldı Jack.

“Ne? Ne oldu?”

“Birden arkasını döndü. Beni görmüş olabilir!”

“Tamam, aşağıya in.” Bob onun aşağıya inmesine yardım etti. “Zamanında yetişip onu durdurmalıyız. Başka bir seçeneğimiz yok. İçeride olduğuna göre kapı muhtemelen açıktır. Sandığın yanlış kişilerin eline geçmesine izin veremeyiz. Giriş ve çıkış için tek bir kapı var. Öyleyse ya bu kişinin dışarıya çıkmasını bekleyeceğiz ya da peşinden gideceğiz.” Bob dikkatle ve sessizce kapının kolunu denedi. Kapı gerçekten de açıktı.

“Tek bir kapı varken ona gizlice yaklaşamayız” dedi Jack.

“Doğru, fakat kapıya koşarsak onu hazırlıksız yakalarız. Çık-

masını beklersen kaçma şansı daha yüksek. Işıkları açar, ışık bir anlığına gözünü aldığı anda onu haklarız.”

“Ya silahı varsa? Sıska olsam da bıçaklanacak bir yerlerim olduğuna eminim!”

“Jack, başka bir seçeneğimiz yok. Ayrıca biz iki kişiyiz, baskın yapma şansı elimizde. Merak etme, benden kurtulamaz!”

“Ah dostum bilemiyorum, bu çılgınca!”

Bob onu yakasından tuttu. “Hadi, dolabı açmadan gidelim!”

İki arkadaş kapıya koştular, “Üç kadar sayacağım, beni takip et.” Bob üçe kadar saydı. “Bir, iki, üç!” Kapıyı hızla açtı, ışıkları yaktı ve bağırarak korkan adama doğru atıldı. Bob masaya çarpıp onu devirmiş ve elinden kurtulmaya çalışan adamı sıkıca yakalamıştı. Boğuştu, adam umutsuzca kaçmaya çalışıyordu. Jack masanın diğer tarafında gizlice yaklaştı ve eline bir tarihi eser alıp hırsızın kafasına indirdi. Adam yere düştü. Jack sırtarak dikiliyordu, elinde neyse ki hâlâ tek parça olan eser vardı.

Bob ayağa kalktı. “Aferin dostum. Rogue Squadron başardı!” Yerde yatan baygın adama baktılar.

“Haydi kimmiş öğrenelim” dedi Bob hırsızın yüzündeki maskeli çıkarırken. “Vay, vay, bu ne sürpriz. Bu bizim küçük sansanın ta kendisi.”

“Fessel!” diye haykırdı Jack. Elindeki çantayı aldı. “Şuna bir bakın. Bunların sana ait olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Haydi Mitch ve Alex’in yanına gidelim. Ne yapacağımıza onlar karar versinler” dedi Bob, Fessel’in gevşemiş bedenini omzuna atarken.

Jack ve Bob, Jack'in değerli ieeğini aramak için gittikten sonra Mitch ve Alex çekinerek verdikleri karar hakkında konuşmaya başladılar. İkiisi de karardan tam olarak memnun değillerdi, ancak şu anda onları rahatlatacak hiçbir şey olmadığından da oldukça emindiler.

"Mitch, Jack'in söylediği bir şey aklıma takıldı ve bu biraz canımı sıkıyor."

"Nedir?"

"Bizler Kieranilerden farklıysak fener ya da Pharom'un neden bizi etkilediğini sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, bunu ben de dşdndm. Fakat neden hem onları, hem de bizi etkilemesin? Farklı olmamız, bağışık olduğumuz anlamına gelmez ki" dedi Mitch. "Belki de bizi onları etkilediğinden daha farklı bir şekilde etkiliyordur."

"Bunun da bir olasılık olduğunu kabul ediyorum, ancak rüya papirüsünde gördüklerimizi, rüyalarımızda öğrendiklerimizi ve yaşadıklarımızı düşününce bizi farklı etkilediğinden o kadar da emin değilim. Demek istediğim, bunu kanıtlamanın bir yolu yok biliyorum, fakat yine de... Yaşadıklarından sonra sen de Pharom'un garip olduğu duygusunu hissettin mi?"

"Buna gerçekten bir cevap veremem Alex. Elimizde bunu karşılaştıracak hiçbir şey yok. Ayrıca son zamanlarda birçok garip deneyim yaşadık. Artık neyin normal neyin garip olduğunu bilemiyorum."

"Biliyorum, yine de... şey, belki bu yalnızca bir iğddr, fakat ben onun tam olarak tasarlandığı şekilde çalıştığını hissediyorum. Rüyaların neden olduğu bir şey..."

"Bunun belki de 'evrensel' bir tasarım olduğunu düşünüyorsun, tıpkı evrensel bir kumanda gibi; bütün televizyonlar, VCR'lar ve DVD oynatıcılarında işleyen bir kumanda gibi?"

“Belki...” dedi Alex.

“Alex, buradan varacağın bir şey olduğu hissine kapılıyorum...”

Alex gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu. “Beni iyi tanıyor-sun” Düşüncelerini toplamak için bir an durdu. “Yani, ya o kadar da farklı değilsek?”

“Devam et” diyerek cesaretlendirdi onu Mitch.

“Bu insanlara ne olduğunu bilmiyoruz değil mi?”

Mitch devam etmesi için başını salladı.

“Tek bildiğimiz hayatta kalan kimsenin olmadığı.”

“Yani sence hepsi yok mu oldular?”

“Bu bir ihtimal, evet, ancak bu bizim bütün o kayıtları nasıl bulduğumuzu açıklamıyor.”

“Başka birisi de bu kayıtların bilincindeydi ve bu bilgi bir şekilde saklandı, aktarıldı ve binlerce yıl boyunca korundu” diyerek onun sözlerini tamamladı Mitch. “Peki, diğer ihtimal nedir Alex? Sence hâlâ bir yerlerde yaşıyorlar, ancak varlıklarından bilgi aktardıkları bizim gizemli sır koruyucularımız dışında kimsenin haberi yok mu? Yoksa bizim sır koruyucularımız onların ta kendisi mi?”

Alex ona baktı. “Söylediğim gibi, belki de o kadar farklı değildir. Ya...” derken bir an tereddüt etti, sonra baklayı ağzından çıkarmaya karar verdi. “Ya içimize ‘karşıtıysalar’, bilirsin, gerçekten iyi bir şekilde?”

“Alexandra Logan, ne dediğinin farkında mısın?”

Tam o anda, kapıya vurulduğunu duydular. İkisi de oturdukları yerden zıpladılar.

“Açın çocuklar! Görmeniz gereken bir şey var!” Gelenler Jack ve Bob’tu.

78. BÖLÜM

İTİRAFLAR

Mitch ve Alex, Jack ve Bob kapıdan içeriye Fessel'i soktuklarında çok şaşırmışlardı. Hâlâ baygın bir halde onu bir sandalyeye oturtular ve dostlarına onu ne yaparken yakaladıklarını anlattılar. Bu işlerine keskin bir mola getirmişti.

“Yani tüm bunlar bir tuzaktı! Bizi laboratuvarımızdan uzak tutmak için!” dedi Alex burnundan soluyarak.

“Sanırım öyle” dedi Jack, Fessel'in ellerini arkasına bağlarken. “Dustimaine küçük şeytan yardakçısını bizim hakkımızda casusluk etmesi için göndermiş.”

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Bob. “Onu çölde bir yerlere atmamı ister misiniz?”

Hepsi güldüler.

“Çok çekici bir fikir olsa da” dedi Alex, “sanırım önce ondan birkaç cevap alabilir miyiz bir bakmalıyız.”

“Öyleyse onu Doktor Khadesh'e götürelim” dedi Mitch. “Başka kime gidebiliriz bilmiyorum. Bu durumda ne yapılması gerektiğini en iyi o bilir.”

Bir süre Fessel'in kendine gelmesini beklediler. Sonra Jack sabırsızlanmaya başladı, bu yüzden Fessel'in yüzüne biraz soğuk su döktü.

Fessel uyandı. "Neler olu..." dedi, sonra haklarında bilgi toplamaya gönderildiği dört kişinin gözlerini dikmiş kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Kalkmaya çalıştı, ancak ellerinin bağlı olduğunu gördü. Sonra başı dönmeye başladı. "Biri bana vurdu" diye sızlandı.

"Ait olmadığın yerlerde gizlice dolaşmanın cezası budur" dedi Jack.

"Evet" diyerek onu onayladı Bob, "seni beklemiyorduk. Tek bildiğimiz birisinin gizlice laboratuvarımıza girdiği idi."

Fessel sesini çıkarmadı.

"Pekala Fessel" dedi Mitch, "sanırım açıklaman gereken bir şeyler var."

Fessel'den bir cevap gelmeyince Bob onu konuşturmak için kaburgalarına hafifçe dirsek attı.

"Ah!" diye inledi Fessel.

"Konuşmaya başlasan iyi olur" dedi Jack. "Bob seni çöle götürüp terk etmeyi planlıyor."

Fessel'in gözleri kocaman oldu.

"Konuş" dedi Bob çok ciddi bir sesle.

Karşı koyacak durumda olmadığını bilen Fessel pes etti. "Dus-timaine."

"Daha neler" diye sırttı Jack.

"Devam et" dedi Alex.

Fessel onlara her şeyi anlattı.

Mitch ve Alex onu dikkatle dinlediler.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordu Fessel. Mitch ve Alex bir

an bir şey söylemediler. Sonra Mitch ortağının kulağına bir şeyler fısıldadı. Alex başını salladı.

“Bir yere gitmeden önce, Alex ve ben, senin altüst ettiğin laboratuvara bir göz atacağız. Jack, Bob, birkaç dakikalığına ona bakıcılık eder misiniz?”

“Hiç sorun değil” dedi Bob, Fessel’e bakıp sırtarak.

İkisi oradan ayrılmak üzere kalktılar.

“Bekleyin, beni burada, bu ikisiyle bırakamazsınız!” diye bağırdı Fessel.

“Ah, hiç merak etme, emin ellerdesin” diyerek gülümsedi Alex.

79. BÖLÜM

DUSTİMAİNE'İN KADERİ

Profesör Dustimaine, Doktor Khadesh'in ofisindeki acil bir toplantıya çağırılmıştı. Khadesh'in asistanlarından ikisi ona eşlik ediyordu.

“Abner” dedi Khadesh, “otur lütfen.”

Profesör Dustimaine kendisine alışıldığı gibi ‘profesör’ olarak hitap edilmesine alışık olduğundan ilk isminin kullanılmasına sinirlenmişti. “Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim? Buraya böyle getirilmekten hiç hoşlanmadım. Asistanlarının oldukça kaba olduğunu söylemeliyim, ayrıca yapacak önemli işlerim...”

Khadesh elini kaldırarak onun sözünü kesti. Dustimaine'i getirmelerini istediği adamlarına başıyla işaret verdi. Adamlar dışarıda beklemek için hemen odadan çıktılar. Khadesh dikkatini Dustimaine'e çevirdi. “Buradaki işin sona erdi Abner.”

“Efendim?” dedi profesör içerlemiş bir şekilde. “İşim henüz bitmedi, hâlâ yapacak...”

“Hayır, maalesef bitti.”

“Ne demek bitti?” diye sordu profesör mağrur bir şekilde. “Sanırım sizi oldukça yanlış bilgilendirmiş...”

Khadesh onun sözünü kesti. “Az önce Fessel’le çok aydınlatıcı bir konuşma yaptım.” Meydan okurcasına doğrudan profesöre bakıyordu.

Dustimaine’in aklı karışmıştı, kalp atışları hızlanmış ve alnında ter damlacıkları oluşmuştu. Sesi titreyerek sordu. “Bu konuşmanın konusunu sorabilir miyim?”

Khadesh hafifçe gülümseyerek cevap verdi. “Bence konusunu çok iyi biliyorsun. Aslında, seninle açık bir şekilde konuşmamın zamanı geldi.”

Dustimaine rahatsız bir biçimde oturduğu yerde kıvrandı, fakat bir şey söylemedi.

“İtiraf etmeliyim ki Abner” diyerek devam etti Khadesh, “sana hiçbir zaman güvenmedim. Gözüme her zaman biraz güvenilmez, biraz savunmacı ve paranoyak göründün. Başta bunun ağır basan bir aşağılık kompleksi olduğunu düşünüp senin için üzülmüştüm. Aslında sorunların da tam olarak bu şekilde başladı.”

Dustimaine büyüyen bir dehşet hissiyle onu dinliyordu.

“Senin olmayan işler için övgüler alarak diğerlerinin çabalarını ve buluşlarını küçümsemeye ve elinden geldiğinde de yok etmeye başladın.”

İçerideki havanın ısındığını hisseden profesör mendilini çıkararak alnını sildi.

Khadesh arkası uzun deri koltuğuna yaslandı. “Söyle bana. Mitch ve Alex’in yaptığı işi gerçekten incelemek için zaman ayırdın mı? Onlara yardım etmeyi, onları cesaretlendirmeyi hiç düşündün mü?”

Dustimaine artık ciddi bir şekilde terliyordu, ince gömleği sırtına ve koltukaltlarına yapışmıştı. Gergin bir şekilde boğazını temizledi.

“Hayır. Hiç sanmıyorum. Onun yerine, Fessel’i bir hırsız gibi bulunmaması gereken yerlere gizlice girmeye ve sana rapor vermeye zorladın.”

“Yalnızca kaydettikleri gelişmeleri kontrol etmeye çalışıyordum, ekibin gerisinde kalmışlardı ve ben...”

Khadesh’in onun açıklamalarını duymaya ihtiyacı yoktu. “Abner, ahlaki yapısı ve kişisel sağduyusu ciddi anlamda az gelişmiş birine güvenirsen, işler ters gittiğinde bu kişilerin sana arka çıkmasını bekleyemezsin.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu profesör kaygıyla.

“Fessel parmağını doğrudan sana doğrultmaya oldukça hevesliydi. Daha doğrusu kendini kurtarmak istiyordu ve haklıydı.”

Dustimaine yeniden alnındaki teri silip yutkundu.

Khadesh öne eğilerek, onun gözlerinin içine baktı. “Mitch ve Alex’in ne kadar yetenekli, zeki ve cesur olduklarını görme zahmetine hiç katlanmadın. İşte bu yüzden o izinleri aldılar Abner. O izinleri hak ettiler. Onlar çalışanlar, azimli, becerikli ve tutkulu. İşte bunlar birini büyük, alanında öne çıkan kişi haline getiren niteliklerdir. Alex’in babası da tıpkı böyleydi ve evet aranızda yaşanan rekabetin tamamen farkındayım. Sanıyorum bu yüzden Mitch ve Alex’e böyle davrandın. Devlan Logan büyük bir adam ve iyi bir dosttu.”

Devlan Logan’ın adı geçince Dustimaine’in tüyleri diken diken oldu.

Khadesh, Abner’ın yüz ifadesini okuyordu. Tiksintiyle kafasını salladı. “Abner, mükemmelliği ve başarıyı getiren yalnızca kurulu prensipleri ya da başka birinin talimatlarını ve düşüncelerini izlemekten geçmez. Bunun yolu profesyonel kıskançlık da değildir. Cesurca yeni yollara biçim verenler ilerlerler, hepimizi

ileriye götürürler. Ve korkarım onların yollarına dikilenler ezilmekten kurtulamazlar. Ve bu da konuyu ironik bir şekilde sana getiriyor.”

“Doktor Khadesh, savunmam adına bir şeyler söylemek isterim...”

“Bunun için artık çok geç Abner. Seni buraya Mısır’da çalışma izninin kalıcı bir şekilde geri alındığını bildirmek için çağırdım. Üstlerinle konuştum. Üniversiteyle olan anlaşman derhal iptal edildi. Kahire’ye giden ilk uçağa bineceksin. Ülkeden olaysız bir şekilde ayrıldığından emin olmak için sana polisler eşlik edecek.”

Onu oraya getiren adamlar yeniden odaya çağırıldığında Dustimaine soluksuz kalmıştı.

“Evet, bu beyler polis, bu yüzden onlarla iş birliği yapmanı tavsiye ederim.”

Dustimaine odadan ayrılmadan önce arkasına döndü. “O ikisi beladan başka bir şey değil. Bize iyilik yapıyordum.”

Khadesh kafasını salladı, “Sen kimseye bir iyilik yapmadın.” Bununla birlikte polislere onu götürmelerini işaret etti.

80. BÖLÜM

YENİLENEN YAŞAM, M.Ö. 10.000 DOLAYLARI

Korkunç yıkımın meydana gelmesinin üzerinden üç yıl geçmişti. Bu süre içinde Traeus, Assan ve Mindara'nın desteğiyle Setar'ın gerçek anne-babasını bir sır olarak saklamaya ve onu kendi oğlu ve Tramen'in kardeşi gibi büyütmeye karar vermişti. Draxenlardan kimsenin hayatta kaldığına dair hiçbir işaret yoktu, fakat herhangi biri gizlenmeyi başardıysa ya da onarla sempati duyan birileri hala varsa bu kişilerin Setar'ın peşini bırakmayacağından korkuyordu.

Ayrıca soyu yüzünden kendisine karşı kötü hisler besleyenler hakkında da kaygı duyuyordu. Kardeşi Alaj'ın hatırasını ve itibarını korumak ve Setar'ın geleceğini güvenceye almak istiyordu. Bu yüzden, bu gerçeğin Setar'ın kendisinden de daimi olarak gizlenmesine karar verilmişti. Traeus, Setar'ın korkunç gerçeği öğreneceği günün asla gelmemesini gerçekten diliyordu.

Bunun yanı sıra, Traeus halkına korkunç yıkımdan Draxen ailesinin sorumlu olduğunu, onların kendilerini yok etmek ve iktidarı ele geçirme ümidiyle kraliyet ailesine karşı korkunç bir silah kullandığını söylemişti. Silahın icabına bakıldığını ve onlara bir

daha zarar vermeyeceğın anlattı. Pharom'un varlığı artık bir sır olarak kalacaktı. Halkına gerçekten ne olduğunu anlatmamasından hiç hoşlanmasa da, bunun birçok sebepten dolayı böyle olması gerektiğini biliyordu. Alaj'ın anısını koruma kararından da vazgeçmedi ve Zazmaria'dan hiç bahsetmedi.

Bütün o zor zamanlarda Mindara elinden geldiğince ona destek olarak sebatla kralın yanında olmuştu. Her acı zor kararında onu destekledi. Traeus artık hayatının onsuz olabileceğini düşünemiyordu bile ve çocuklar onu özellikle çok seviyor ve ona güveniyorlardı. Her geçen gün, Traeus ve Mindara birçok nedenden birbirlerine bağlanır oldular. Traeus ona âşık oldu ve ondan kendisinin kraliçesi olmasını istedi. Mindara bu teklifi mutlulukla kabul etti.

Kral, kraliyet düğünü için özellikle bu günü, yaşamlarının üç yıl önce paramparça olduğu bu günü seçmişti. Bu, onun insanlarına geçmişî atlattıklarını göstermek ve bu günün getirdiğı karanlık anıyı geride bırakmak ve bu günü yalnızca korkunç bir gün olarak değil, neşe ve yaşamın, sevginin ve ailenin yeniden hatırlatmak için seçtiğı bir yoldu.

Assan ve Odai kraliyet düğünü şölenlerinden sonra evlerine geri dönüyorlardı. "Odai, bu hepimiz için çok mutlu bir gün. Fakat neden bu kadar sıkıntılı görünüyorsun?"

"Efendim, kraliyet ailesinin yeniden hayata döndüğünü ve yeni bir yaşam kurduğunu görmek büyük bir mutluluk olsa da, hâlâ gözlerinde bir keder kıntısı görebiliyorum. Prenses Anjia'yı artık gerçek ailesine geri getirmeliyiz. Neden öldüğüne inanmaları gerekiyor? Artık herhangi bir düşmanı yok."

“Odai, Prenses Anjia’nın ailesine kavuşmasından daha çok istediğim bir şey yok. Kralımız çok acı çekti. Onu geri getiremeyiz, henüz değil. Draxen ailesinden hayatta kalan kimse olup olmadığından emin değiliz. Unutma, birkaçıyla birlikte Zhek’in de cesedi bulunamadı. Hiçbir şey kanıtlanmamış olsa da Draxenlardan bazılarının hâlâ hayatta olduğuna dair söylentiler var.”

“İnsanlar korku veren hayallere kolayca kapılırlar” dedi Odai. “Eğer hayatta olan birileri varsa bunca zaman bir şeyler görüp duymaz mıydık?”

“Onu geri getirmek onu ölüme teslim etmek demektir. Zhek ya da o aileden yaşayan birileri varsa saklanacaktır, ta ki...” Assan konuşmasını kesti.

“Ta ki ne?”

“Ta ki bize tekrar ilk onlar saldırıncaya kadar” dedi Assan üzgün bir şekilde. “Unutma, Prenses Zazmaria bizi kandırdı. Prenses Anjia’nın kendi ailesinden biri onu öldürmeye çalıştı, sonra da ailesinin düşmanlarıyla kraliyet sorundan geriye kalanları yok etmek için komplo kurdu! Kraliyet evinde hâlâ böyle bir tehdidin bulunmadığını kim söyleyebilir? Prens Alaj bile kendi ailesine ihanet etmeye kandırıldı. Bunu düşünsene Odai, halkımız birçok farklı cepheden, birçok kez ihanete uğradı! Nasıl bu kadar kör olabildik...”

“Fakat efendim, bu tehdit artık yok edildi, geçen onca zamandan sonra, toplumumuz ve hayatlarımız çok değişti.”

“Odai, bir kraliçemizi gizli bir kötülük yüzünden kaybettik. Bize yeniden saldırmak için gölgelerde bekleyen başka bir tehlike olmadığından emin olamayız. Prensesin hayatını tehlikeye atmak ister miydin? Halkımızın kehanet çocuğunun elimizden alınmasını ister miydin?”

Khadesh onun sözünü kesti. “Az önce Fessel’le çok aydınlatıcı bir konuşma yaptım.” Meydan okurcasına doğrudan profesöre bakıyordu.

Dustimaine’in aklı karışmıştı, kalp atışları hızlanmış ve alnında ter damlacıkları oluşmuştu. Sesi titreyerek sordu. “Bu konuşmanın konusunu sorabilir miyim?”

Khadesh hafifçe gülümseyerek cevap verdi. “Bence konusunu çok iyi biliyorsun. Aslında, seninle açık bir şekilde konuşmamın zamanı geldi.”

Dustimaine rahatsız bir biçimde oturduğu yerde kıvrandı, fakat bir şey söylemedi.

“İtiraf etmeliyim ki Abner” diyerek devam etti Khadesh, “sana hiçbir zaman güvenmedim. Gözüme her zaman biraz güvenilmez, biraz savunmacı ve paranoyak göründün. Başta bunun ağır basan bir aşağılık kompleksi olduğunu düşünüp senin için üzülmüştüm. Aslında sorunların da tam olarak bu şekilde başladı.”

Dustimaine büyüyen bir dehşet hissiyle onu dinliyordu.

“Senin olmayan işler için övgüler alarak diğerlerinin çabalarını ve buluşlarını küçümsemeye ve elinden geldiğinde de yok etmeye başladın.”

İçerideki havanın ısındığını hisseden profesör mendilini çıkararak alnını sildi.

Khadesh arkası uzun deri koltuğuna yaslandı. “Söyle bana. Mitch ve Alex’in yaptığı işi gerçekten incelemek için zaman ayırdın mı? Onlara yardım etmeyi, onları cesaretlendirmeyi hiç düşündün mü?”

Dustimaine artık ciddi bir şekilde terliyordu, ince gömleği sırtına ve koltukaltlarına yapışmıştı. Gergin bir şekilde boğazını temizledi.

“Hayır. Hiç sanmıyorum. Onun yerine, Fessel’i bir hırsız gibi bulunmaması gereken yerlere gizlice girmeye ve sana rapor vermeye zorladın.”

“Yalnızca kaydettikleri gelişmeleri kontrol etmeye çalışıyordum, ekibin gerisinde kalmışlardı ve ben...”

Khadesh’in onun açıklamalarını duymaya ihtiyacı yoktu. “Abner, ahlaki yapısı ve kişisel sağduyusu ciddi anlamda az gelişmiş birine güvenirsen, işler ters gittiğinde bu kişilerin sana arka çıkmasını bekleyemezsin.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu profesör kaygıyla.

“Fessel parmağını doğrudan sana doğrultmaya oldukça hevesliydi. Daha doğrusu kendini kurtarmak istiyordu ve haklıydı.”

Dustimaine yeniden alnındaki teri silip yutkundu.

Khadesh öne eğilerek, onun gözlerinin içine baktı. “Mitch ve Alex’in ne kadar yetenekli, zeki ve cesur olduklarını görme zahmetine hiç katlanmadın. İşte bu yüzden o izinleri aldılar Abner. O izinleri hak ettiler. Onlar çalışkanlar, azimli, becerikli ve tutkulu. İşte bunlar birini büyük, alanında öne çıkan kişi haline getiren niteliklerdir. Alex’in babası da tıpkı böyleydi ve evet aranızda yaşanan rekabetin tamamen farkındayım. Sanıyorum bu yüzden Mitch ve Alex’e böyle davrandın. Devlan Logan büyük bir adam ve iyi bir dosttu.”

Devlan Logan’ın adı geçince Dustimaine’in tüyleri diken diken oldu.

Khadesh, Abner’in yüz ifadesini okuyordu. Tiksintiyle kafasını salladı. “Abner, mükemmelliği ve başarıyı getiren yalnızca kurulu prensipleri ya da başka birinin talimatlarını ve düşüncelerini izlemekten geçmez. Bunun yolu profesyonel kıskançlık da değildir. Cesurca yeni yollara biçim verenler ilerlerler, hepimizi

“Bunlar bizim anlayışımızın çok ötesinde Odai. Bu evrenin güçleri bizim belki de asla tamamen anlayamayacağımız şekillerde işliyor. Bizler devam etmesi için tedbirli olduğumuz sürece iyiliğin hüküm süreceğine inanmalıyız.”

“Bu yüzden mi Eski ve Yeni Dünyanın Kitabı’nı saklıyoruz?”

Assan başını salladı, “Evet. Kitap kudretli bilgiler içeriyor. Onu da kötü amaçlar için kullanacak insanlar var. Kitap asla onların eline geçmemeli. Onu sakladığınız yerde güvende olacaktır. Gerektiğinde onu çıkarıp eklemeler yapabiliriz.”

“Sayfalarına eklenecek daha birçok şey olacaktır.”

“Evet, zamanla olacaktır. Şimdi Odai, daha kişisel meselelere dönelim, artık ilgilenmen gereken yeni bir gelinin var. Bu arada tebrik ederim.”

“Ne için?” diye sordu Odai şaşırmıştı.

“Ne için mi? Bence çok iyi bir baba olacaksın.”

“Efendim?” diye sordu Odai inanamayarak.

“Ah, hayır, şimdiye dek sana söylemiştir diye düşünmüştüm” dedi Assan dikkatsizce yaptığı hatadan utanıp kıpkırmızı kesilirken.

Odai’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. “Senarra, kutlamalardan sonra benimle konuşmak istediğini söylemişti.” Haberi sindirmeye çalışırken.”Baba olacağım! Müsaade eder sen...”

“Git karını bul” dedi Assan gülümseyerek Odai heyecanla uzaklaşırken.

83. BÖLÜM

GELECEĞİ KORUMAK

Draxen Kalesi patlamayla neredeyse tamamen yok olduğundan ve varsa da hayatta kalan hiç kimse ortaya çıkmadığından bölgenin kraliyet ailesi tarafından sahiplenilmesine ve halka verilmesine karar verilmişti. Bölgenin yeniden düzenlenmesi ve bütün Kieranilerin gelip doğal güzelliğinden faydalanması için bir parka dönüştürülmesi planları yapılmıştı.

Ev bütün çevreyi, Amsara alanı ve şehri görecektir şekilde bölgenin özellikle güzel bir bölümüne yapılmıştı. Bölge artık göletleri, çiçek açan ağaçları ve fidanlarıyla verimli bir yeşil alana dönüştürülüyordu. Alana geçmişlerinde çok şey kaybettikleri o karanlık günü hatırlatacak küçük bir tapınak inşa edilecekti.

Traeus bölgeyi biraz inceledikten sonra yeni tapınaklarının binasını denetleyen diğer rahiplerle birlikte orada bulunan Assan'la konuşmaya gitti. "Assan, biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette majesteleri" dedi Assan gruptan izin isteyerek. "Eşinizin sizi gözünün önünden bu kadar çabuk salmasına şaşırdım" dedi utangaç bir gülümseme ve gözlerindeki parlıtle.

Traeus güldü, başrahiple olan ilişkisinin son üç yılda kazandığı rahatlıktan hoşlanıyordu. "Kraliçe Mindara, kraliyet ailesinin sorumluluklarını anlayışla karşılıyor. Biraz yürüyelim mi?"

“Elbette majesteleri.” Assan ve o diğerlerinin görüş açısından çıktılar.

“Assan, sence Pharom gizlendiği yeni yerinde güvende mi?” diye sordu Traeus sesini alçaltarak.

“Evet majesteleri. Gereken bütün önlemleri aldık. Odai’nin bulunduğu tasarım gerçekten dâhice. Pharom uzun bir süre güvende olacaktır, sizi temin ederim. Yerini başka hiç kimse bilmiyor.”

“Benim de seninle konuşmak istediğim konu bu Assan.” Traeus çok ciddi görünüyordu. “Bu konuyu çok düşündüm ve bu karara varmam kolay olmadı. Uykusuz birçok gecemi diğer ihtimaller üzerinde sessizce düşünerek geçirdim, ancak aklıma yatan tek bir çözüm bulabildim.”

Assan dikkatle dinliyordu.

“Pharom’u benim iktidarım süresince tamamen yeniden etkinleştirmeneyi seçmiş olabileceğimiz ihtimalini düşündüm. Henüz o kadar yaşlı olmadığımı biliyorum, ancak deneyimlerim önümüzde yaşanacak çok fazla günümüz olduğuna asla güvenemeyeceğimizi öğretti. Her yeni gün söz verilmiş olmasa da bizlere bir hediye.”

“Öyle” dedi Assan başını sallayarak.

Traeus derin bir nefes aldı. “Pharom halkımıza gösterilmeden önce ölürsem, Pharom toplumumuz için bir tehdit oluşturmayana kadar onu kötü insanlardan korumakla yalnızca rahipler sınıfını görevlendiriyorum. O zamana kadar hiç kimseye, kraliyet ailesine bile Pharom’dan ve bulunduğu yerden bahsedilmeyecek. Gördüğümüz gibi, sırları kraliyet ailesinden saklamanın birçok yolu var. Gelecek kral ve kraliçeyi Pharom’un varlığından haberdar edip etmeyeceğini ya da bunun ne zaman olacağını sana bırakıyorum. O zaman, bütün gerçekleri öğrendikten sonra onu yok etmeye karar verirlerse, bunu yapmalarına izin verilmeli.” Kral ricasını

vurgulamak için bir an duraksadı. “Assan, başrahip olarak sana verdiğim sorumluluğu anlıyor ve kabul ediyor musun?”

Assan kendisinden istenen şeye inanamıyordu. Pharom’un uzun vadeli sonuçlarını hiç düşünmemişti. “Tabii ki siz majestelerine hizmet etmek benim görevim ve önceliğimdir” diyerek eğildi. “Fakat neden gelecekteki bütün kral ve kraliçelerin Pharom ve onun amacı hakkında bilgilendiremememiz gerektiğini sorabilir miyim?”

“Kuşkularını anlıyorum Assan. Senden istediğimin eşi görülmemiş bir şey olduğunun farkındayım ancak onlara bu sorumluluğu yüklemenin doğru olduğunu düşünmüyorum. Böyle güçlü bir cihaz yaratmak sadece ve sadece benim fikrimdi. İnsanlarımızın Pharom için kavga etmesini ya da onu kötüye kullanması riskini göze almak istemiyorum. Bu çok tehlikeli. Zamanla insanlarımız böyle bir bilgiyle baş edebilecek bilgeliğe ulaşacaktır ancak o zaman gelene kadar bu sır senin buyruğun altında saklanacaktır.”

“Majesteleri, halkınıza güven duymalısınız. Pharom’un neler yapabileceğini ve kötü amaçlarla kullanılırsa neler olabileceğini anlayacaklardır. Pharom’un gücüne saygı duyacaklardır.”

Traeus kafasını salladı. Kararını vermişti. “Kötü ya da iyi niyetle, halk böylesi güce sahip bir şey için mutlaka savaşırlardır. Kararım kesindir Assan. Bu yüzden onun korumaları olarak rahiplere güveniyorum. Senin buyrukların politika ya da güç arzusu ya da hırsıyla bozulmadı ve her zaman sadık oldu.”

Assan meseleyi daha da uzatmanın bir faydası olmadığını biliyordu. Onun görevi kralın isteklerini yerine getirmektir. “Majesteleri, rahipler bize duyduğunuz güven dolayısıyla onur duymaktadır. Bu sır ve sorumluluk, bu bilginin güvenle insanlarımıza geri verilebileceği gün gelene kadar gerekirse bir nesilden diğerine aktarılacaktır.”

.

l

82. BÖLÜM

SIRLARIN GİZLENMESİ, GÜNÜMÜZ, MISIR

Mitch ve Alex vardıkları karar konusunda sıkıntılıydılar. Bunun tek sağduyulu seçenek olduğunu biliyorlardı. Yine de geçmiş öğrenmek ve bilgiyi kazanmak için eğitilmiş ve buna adanmış kişiler olarak bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Sandığı, silindirleri ve parşömenleri Pharom'u kristalle birlikte bıraktıkları yere saklamaya, özellikle de öğrendikleri, keşfettikleri her şeyi arkalarında bırakmaya karar vermişlerdi.

'Kopya notlarını' da sandığın sahte tabanındaki asıl saklama yerine geri koymuşlardı. Kopya notları, Mitch ve Alex'in topladığı belgeler ve parşömenler olmadan birilerinin onların izlediği yolu izlemeleri oldukça zor olacaktı. Ancak, birileri gizli odayı bulursa her şeyi, yazıları ve Pharom'u ele geçirecekti. Fakat ikinci odanın duvarının arkasında parıldayan kristal ve Mitch ve Alex'in kendi notları olmadan birilerinin arkadaki gizli odada neler olduğundan şüphelenmesi bir yana, küçük dar tünele girişi bile bulmaları imkânsızdı. Bu mükemmel bir çözüm değildi, ancak akıllarına gelen en iyi çareydi.

Mısır'da kazı yapmaları için gizemli bir şekilde kendilerine verilen izinler hala geçerliydi. Dustimaine ve Fessel'e olanlar

göz önünde bulundurulduğunda kimse onların hareketlerini sınırlandırmamıştı. Yine de tam güvenliği sağlamak için, işçileri, en azından Sfenks'in yakınında çalışamayacak kadar batıl inançlı olmadıklarını düşündükleri işçileri alanı boşalttıktan sonra o gece evlerine erken göndermişlerdi. Mitch ve Alex, yanlarına yalnızca Jack ve Bob'u alarak gecenin karanlığına sığınarak yola çıkmışlardı. Ayrıca son birkaç saatlerini keşifleri hakkındaki bütün belgeleri yok ederek geçirmişlerdi. Bu bilgilerin yanlış kişilerin ellerine geçmesi riskini göze alamazlardı. Kendi çalışmalarını yok ederlerken Alex neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Jack ve Bob bile alışılmadık bir biçimde hüzünlüydüler. Aralarında çok az şakalaşmış ve atışmışlardı.

Sonunda yapılacak son bir adım kalmıştı. Mitch ve Alex değerli nesnelerin gizli odanın en uzak derinliklerine yerleştirildiğinden ve odanın girişinin dikkatli bir şekilde kapatıldığından emin oldular. Girişin uygun bir şekilde yerine yerleştiğinden emin olmak için her santimini incelediler ve ikili odanın ana girişini de mühürlemek için bütün önlemleri aldılar. Dördü Rüya Dikilitaşı'nı ve aşağıdaki odaları ortaya çıkarmak için hareket ettirilen kireçtaşı ve kaya tabakalarını da eski yerlerine getirmek için uğraştılar. İzinler hâlâ kendilerine ait olduğundan, alanın yeniden kazılması kararı verildiğinde bunun için kendilerinin çağırılmasını umut ediyorlardı, ancak bunun bir garantisi yoktu. Alanı terk etmeye hazırlanırken, yapmak üzere oldukları şeyin bütün gerçekliğini fark ettiler. Birçok sorunun cevabı yerin altında gizli bulunuyordu.

Mitch ve Alex bu keşfin bilgilerinin ne kadar yararlı olabileceğini gerçekten bilseler de, birçok insanın bunun sonuçlarını anlamayacağını ve kararları karşısında öfkelenip buna karşı çıka-

cağının da farkındaydılar. Bu teknolojinin doğasında bulunan akıl almaz bir tehlike vardı. Tehlike gerçekten de çok büyüktü. Pharom ve onu yaratan insanlar hakkında hâlâ öğrenmeleri gereken çok şey vardı. Bu teknoloji bir seferinde yaratıcılarını neredeyse yok etmişti. Modern toplum onun temsil ettiği şeyi kabul etmeye ve sorumlu bir şekilde ve aydınlanmış bir tutumla hareket etmeye hazır olana kadar, tarihin tekerrür edebileceğinden endişe ediyorlardı, çünkü bir sonraki sefer çok daha büyük ölçekli sonuçlara neden olabilirdi. Yüreklerinde büyük bir keder vardı. Genç ve kendini henüz kanıtlamamış arkeologlar olarak bu onların yaşamlarının keşfi olmuştu. Kaynakları azalıyordu ve büyük bir buluşla ortaya çıkmadıkları sürece ek kaynak bulmaları çok zordu. Şimdi, ironik bir şekilde, büyük bir buluş yaptıklarını saklamak zorundaydılar. İçinde isimlerinin ya da buldukları şeyin yazılı olduğu hiçbir tarih kitabı olmayacaktı. En azından şimdilik.

O gece odalarına döndüklerinde, dördü asık suratlar ve hüzünlü yüreklerle masaya oturdular. Ancak, geriye bir şey kalmıştı.

“Çocuklar, bunun zor olduğunu biliyorum. Bu korkunç bir hayal kırıklığı, ancak unuttuğumuz bir şey var” dedi Jack umutla. “Bir yerlerde siz ikinize yardım eden biri var, birçok bilgiye ve birçok güce sahip biri. Bir seferliğine de olsa, iyi haber onların sizin tarafınızda olduğu.”

“Kimin tarafında olduklarını bilmiyoruz” dedi Mitch asık bir suratla. “Tek bildiğimiz, bizi kullandıkları ve biz gider gitmez, buraya gelip, Pharom’u çalacakları ve ondan bir kitle imha silahı yapacakları. Hepimiz haftaya ölmüş olabiliriz.”

“Bu pek cesaret verici değil” dedi Bob.

“Mitch haklı” dedi Alex. “Onların kim olduklarını ya da amaçlarının gerçekten ne olduğunu bilmiyoruz. Bize gerçekten inandıklarını ve bize bu konuda güvendiklerini, çalışmamıza devam etmemizi istediklerini düşünmek çok hoş, ancak bu fazlasıyla safça ve aşırı derecede iyimser olur. Yaşadığımız dünya korkutucu ve tehlikeli. İnsanlar genellikle diğerlerinin iyiliklerini gönülden istemezler, biliyorsunuz.”

“Peki, eğer kimse itiraz etmezse” diye söze girdi Jack, “ben onların size yardım ettiklerini ve iyi niyetleri olduğunu ve bu bilgiyi ve bu teknoloji mucizesini yalnızca insanların iyiliği için kullanacaklarını düşünmeye devam edeceğim. Yoksa geceleri uyuyamam.”

“Bütün bu olanlardan sonra, ben bir daha asla geceleri uyuyamayabilirim” diye itiraf etti Bob.

Jack ona dost bir biçimde gülümsedi.

“Eh, olan oldu” dedi Alex. “Geleceğin bize neler göstereceğini bilemeyiz.”

“Doktor Khadesh bize çok yardımcı oldu. Belki bir gün bize yine yardımcı olur” dedi Mitch.

“Belki” dedi Alex ve bir süre düşündü. “Biliyorsun Mitch, arkeoloji tarihindeki muhtemelen en büyük keşiften gönüllü olarak vazgeçtik. O kitabın ilk kısımlarını tercüme etme, onların eski tarihlerini öğrenme fırsatımız olmadı. O kitaptan ne kadar çok şey öğrenebilirdik biliyor musun? Nasıl akıl almaz bir fırsattı. Ve biz onu öylece gömdük” diye sızlandı. “Artık keşfedebileceğimiz hangi şey bununla boy ölçüşebilir ki?”

“Kayıp Sandık’ın yerini gösteren bir harita olduğunun söylen-tileri dolaşıyor” dedi Mitch sırtarak.

Alex güldü. “Tamam, fakat bu sefer onu bulmak için sen yere yuvarlanacaksın.”

Hepsi güldüler ancak kahkahalarına üzüntü, yenilgi ve geleceğin belirsizliği karışmıştı. Tek yapabilecekleri bir gün yollarının yeniden gizli odaya düşeceğini, keşfettikleri şey hakkında çalışıp onun ne olduğunu öğreneceklerini ummaktı. Ancak bunun nasıl olacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

83. BÖLÜM

GÖZCÜLER

Paha biçilemez nesneleri hırslı bir şekilde saklamaya çalışan dörtlünün bilmediği ve görmediği, kapkara Mısır gecesinin içinden onları izleyen iki kişi vardı. Bu iki kişi onlar Mısır'ın gizemli kumlarına ayak bastıklarından beri onları gözlüyorlardı. Onlar Kahire'ye gelmeden çok önce Mitch ve Alex'i tanıyor, onların çalışmalarını ve teorilerini biliyorlardı.

“Baba, bulunan şeyin dünyadan kim bilir daha ne kadar süre için tekrar gizlenmesine izin vererek doğru şeyi yaptığımıza emin misin?”

“Khamir oğlum, sabırlı olmalıyız,” diye cevap verdi Khadesh. “Şimdilik dünyadan gizlenmiş olabilir ancak bilgi çok az da olsa ortaya çıktı. Mitch ve Alex sandığı kendi başlarına buldular. Onu uzun zaman önce kaybetmiştik fakat artık bulduk. Tesadüflere değil kadere inanırım. Bildiğimiz kadarıyla bu onların aramıza katılması için bir işaret.”

Khamir iç çekti. Khadesh oğluna cesaret verici bir şekilde gülmüsedti. “Unutma Khamir, her zaman büyük resmi görmeliyiz. Mitch ve Alex bunlar hiç olmamış gibi basit bir şekilde işleri-

ne dönmeyeceklerdir. Öğrendikleri artık onların ve hayatlarının ayrılmaz bir parçası. Bilginin açlığı anlayışın susuzluğu günden güne içlerinde büyüyecektir, ta ki başka hiçbir şeyin önemi kalmayana ve neyi feda edip ne yapmaları gerektiğinin farkına varacakları o güne kadar. Geri dönecekler ve biz burada onlara yardım etmek için bekliyor olacağız.”

“Fakat baba, ne kadar bekleyeceğiz? Bunun bizim yaşam süremiz içinde olmasını çok istiyorum. Sayısız nesil geldi ve gerçi, bu bilgi birinden diğerine aktarıldı ve halkımız hep sessiz kaldı.”

Khadesh güven verircesine elini oğlunun omzuna koydu. “Uygun zamanı bekleyeceğiz Khamir. Unutma, bu eski sırrın koruyucuları bizleriz ve etrafımızdaki dünyaya karşı her zaman dikkatli olma sorumluluğu bizlere verildi.” Odadan çıkan dörtlüyü işaret etti. “İşte bu yüzden Mitch ve Alex şu anda yaptıkları şeyi yapıyorlar. Bu bilginin gün yüzüne çıkarmanın henüz çok tehlikeli olduğunu onlar da biliyorlar. Ancak rahat ol, oğlum, ekilen tohumlar büyüyecektir. Mitch ve Alex’i yeniden göreceğiz. O zamana kadar, bunları bir kez daha korumak ve güvende tutmak senin ve benim görevimiz. Odanın kapalı kaldığından ve içindekilerin güvende olduğundan emin olacağım. Mitch ve Alex’in bu alanı kazma izinlerinin geçerliliğini sürdüreceğim. Oda onlar geri döne kadar açılmayacak.”

“Onlar iyi insanlar baba... Onları özleyeceğim” dedi Khamir üzgün bir şekilde, dördünün görevlerini tamamlamalarını seyrederken.

Khadesh başını salladı ve “Ben de” dedi.